ASSASSIN'S CREED
(1)

RENAȘTEREA

Oliver Bowden

RENAȘTEREA

Oliver Bowden

PRIMUL VOLUM DIN SERIA
ASSASSIN'S CREED
(ORDINUL ASASINULUI)

Traducere din limba engleză de:
Matei Sâmihăian

Cuprins

Capitolul 1 5
Capitolul 2 23
Capitolul 3 32
Capitolul 4 50
Capitolul 5 63
Capitolul 6 76
Capitolul 7 92
Capitolul 8 108
Capitolul 9 126
Capitolul 10 143
Capitolul 11 162
Capitolul 12 173
Capitolul 13 177
Capitolul 14 185
Capitolul 15 190
Capitolul 16 197
Capitolul 17 206
Capitolul 18 214
Capitolul 19 227
Capitolul 20 237
Capitolul 21 253
Capitolul 22 270

Capitolul 23 285
Capitolul 24 293
Capitolul 25 300
Capitolul 26 308
Capitolul 27 314
Capitolul 28 323
Glosar al termenilor italieni şi latini 340
Mulţumiri 346

Capitolul 1

Torţele licăreau şi pâlpâiau pe turnurile din Palazzo Vecchio şi din Bargello şi câteva felinare sclipeau în piaţa catedralei, puţin spre nord. Unele luminau cheiurile de-a lungul malului râului Arno, unde se zăreau câţiva marinari şi hamali, chiar dacă ora era târzie şi majoritatea locuitorilor din oraş se retrăgeau în casele lor imediat după lăsarea întunericului. Marinarii, ocupându-se încă de navele şi bărcile lor, se grăbeau să facă ultimele reparaţii velaturii şi să aranjeze funiile cu dibăcie pe întuneric, ori spălau punţile, în timp ce docherii se grăbeau să strângă şi să ducă încărcătura la adăpost în depozitele din apropiere.

Luminile licăreau prin localuri şi bordeluri, dar foarte puţini oameni se plimbau pe străzi. Trecuseră şapte ani de când Lorenzo de Medici, pe atunci în vârstă de douăzeci de ani, fusese ales în fruntea oraşului, aducând cu el măcar un sentiment de ordine şi calm, în condiţiile intensei rivalităţi între principalele familii de bancheri şi negustori care făcuseră din Florenţa unul dintre cele mai bogate oraşe din lume. În ciuda acestui lucru, oraşul nu încetase să clocotească, şi câteodată să dea în foc, fiecare facţiune străduindu-se să preia controlul, unele dintre ele schimbând alianţe, altele rămânând inamice permanenteşi implacabile.

În Anul Domnului 1476, chiar şi într-o seară de primăvară cu miros de iasomie, când aproape puteai uita duhoarea râului Arno dacă vântul bătea din direcţia potrivită, Florenţa nu era cel mai sigur loc din lume, cu atât mai puţin după apusul soarelui.

Luna se înălţase pe cerul de culoarea cobaltului, domnind în mijlocul stelelor. Lumina ei se revărsa în piaţeta unde Ponte-Vecchio, cu prăvăliile sale de obicei aglomerate, dar

întunecate şi pustii acum, se unea cu malul nordic al râului. Razele lunii dezvăluiau şi o siluetă îmbrăcată în negru pe acoperişul bisericii Santo Stefano al Ponte – un tânăr, în vârstă de doar şaptesprezece ani, dar înalt şi mândru. Urmărind cu atenţie ce se întâmpla dedesubt, băiatul îşi duse degetele la buze şi fluieră. Scoase un sunet jos, dar pătrunzător. Ca răspuns, sub privirile lui, mai întâi unul, apoi trei, apoi doisprezece şi, în sfârşit, douăzeci de oameni, la fel de tineri, majoritatea în negru, unii cu glugi sau pălării roşii-sângerii, verzi sau azurii, toţi cu săbii şi pumnale la brâu, se adunară în piaţă ieşind de pe străzile întunecoase şi de sub arcade. Grupul de tineri cu aspect periculos se răspândi în faţa bisericii, cu mişcări pline de o încredere sfidătoare.

Tânărul se uită în jos spre chipurile nerăbdătoare şi palide în lumina lunii, care-l priveau, îşi ridică pumnul deasupra capului într-un salut instigator.

— Rămânem uniţi! strigă el.

— Uniţi! răspunseră cu toţii, ridicând pumnii, unii chiar fluturându-şi armele.

Tânărul coborî degrabă, agil ca o pisică, de pe acoperiş până pe porticul bisericii, alunecând peste faţada nefinisată, şi sări, cu pelerina fâlfâind, în mijlocul celorlalţi, ghemuindu-se ca să atenueze aterizarea. Se strânseră în jurul lui, aşteptând.

— Linişte, prieteni!

Îşi ridică braţul pentru a opri un ultim strigăt singuratic. Apoi zâmbi sinistru.

— Sunteţi cei mai apropiaţi aliaţi şi prieteni ai mei. Ştiţi de ce v-am chemat aici, în această seară? Pentru a vă cere ajutorul. Prea mult timp am, tăcut în timp ce inamicul nostru – ştiţi la cine mă refer, Vieri de' Pazzi – a cutreierat oraşul calomniindu-mi familia, târându-ne numele în noroi şi încercând să ne înjosească prin metodele lui ticăloase. În mod normal nu m-aş obosi să lovesc într-o asemeneajigodie râioasă, dar...

Îl întrerupse o piatră mare, zimţată, azvârlită dinspre pod, care-i aterizează la picioare,

— Destul cu prostiile tale*, grullo!* se auzi o voce.

Tânărul se întoarse cu grupul său în direcţia vocii. Ştia deja cui îi aparţinea. Trecând podul dinspre sud, se apropia un alt grup de tineri. Liderul mergea ţanţoş în frunte, purtând o

mantie roşie, închisă cu o agrafă cu un blazon cu delfini şi cruci aurii pe fundal albastru. Îşi ţinea mâna pe mânerul sabiei, peste costumul său de catifea neagră. Era un bărbat destul de arătos, cu înfăţişarea umbrită de o gură nemiloasă şi de o bărbie nedefinită şi, deşi era puţin cam gras, nu te puteai îndoi de forţa mâinilor şi picioarelor lui.

— *Buona sera,* Vieri, tocmai despre tine vorbeam, spuse calm tânărul şi se aplecă cu o curtoazie exagerată, arborând o expresie surprinsă. Dar trebuie să mă ierţi, nu ne aşteptam sa vii personal. Credeam că familia Pazzi întotdeauna angajează pe alţii să-i facă treburile murdare.

Apropiindu-se, Vieri îşi umflă pieptul în timp ce grupul lui se opri la câţiva metri.

— Ezio Auditore! Plod răsfăţat! Aş spune că mai degrabă cei din familia ta de contabili şi birocraţi inutili dau fuga la gărzi oricând se iveşte cel mai mic semn de bucluc. *Codardo!* Ţi-e teamă să-ţi rezolvi singur problemele, aş spune, zise Vieri strângând mânerul sabiei.

— Ce pot să zic, Vieri, *ciccione.* Ultima dată când am văzut-o pe sora ta, părea destul de satisfăcută de felul încare am rezolvat-o.

Ezio Auditore rânji larg în faţa duşmanului, bucuros să-şi audă camarazii chicotind şi încurajându-l din spate.

Dar ştia că întrecuse măsura. Vieri se învineţise de furie.

— Destul, Ezio, ticălos de doi bani! Să vedem dacă lupţi la fel de bine precum pălăvrăgeşti!

Întoarse capul spre oamenii lui, înălţându-şi sabia.

— Omorâţi-i pe nemernici! zbieră el.

În momentul următor, încă o piatră zbură prin aer, dar de data asta nu mai fusese aruncată în semn de provocare. Îl lovi pe Ezio în frunte, sfâşiindu-i pielea şi făcându-l să sângereze. Ezio se clatină pentru o clipă, în timp ce oamenii lui Vieri lansară un nou atac cu pietre. Grupul lui abia avu timp să se regrupeze înainte ca oamenii lui Pazzi să se năpustească peste pod, direct spre Ezio şi ai săi. Dintr-o dată, lupta deveni atât de încrâncenată încât rivalii nu mai avură timp să-şi scoată săbiile sau măcar pumnalele, aşa că cele două grupuri năvăliră cu pumnii unul asupra celuilalt.

Lupta era dură şi nemiloasă – şuturi brutale şi lovituri de pumn însoţite de pârâitul îngrozitor al oaselor sfărâmate.

Pentru o vreme se păru că şansele erau egale, apoi Ezio, cu vederea puţin înceţoşată din cauza sângelui care-i curgea de pe frunte, îi văzu pe doi dintre cei mai buni oameni ai săi prăbuşindu-se, fiind apoi călcaţi în picioare de criminalii Pazzi. Vieri râse şi, apropiindu-se de el, îl lovi din nou în cap, căutând prin preajmă alt pietroi. Ezio căzu în genunchi şi lovitura nimeri alături, dar periculos de aproape, şi, după cât se părea, facţiunea Auditore era în mare pericol. Ezio reuşi totuşi, înainte să se ridice în picioare, să-şi scoată pumnalul şi să taie cu sălbăticie, dar cu precizie, piciorul unui bătăuş din grupul lui Pazzi, un tip masiv care se aruncase asupra lui cu sabia şi pumnalul din teacă. Pumnalul lui Ezio trecu prin ţesătură, până la muşchi şi tendon, iar omul scoase un urlet agonizant, scăpând armele şi prinzându-se cu ambele mâini de rana din care-i ţâşnea sângele.

Luptând cu disperare să se ridice în picioare, Ezio se uită în jur. Văzu că trupele Pazzi îi înconjuraseră oamenii, obligându-i să se retragă lângă zidul bisericii. Simţind cum forţa îi revine în picioare, îşi făcu drum spre tovarăşii lui. Ferindu-se de lama curbată a unui acolit Pazzi, reuşi să lovească puternic cu pumnul falca bărboasă a omului şi avu satisfacţia de a-i vedea dinţii zburând şi pe atacator căzând în genunchi, năucit de lovitură. Strigă la oamenii lui pentru a-i încuraja, dar de fapt se gândea să încerce o retragere cât mai onorabilă, şi chiar atunci se auzi o voce puternică, jovială şi foarte familiară, care răzbătea prin larma luptei, strigându-l din spatele gloatei Pazzi.

— *Hei, fratellino,* ce dracului faci?

Inima lui Ezio fu cuprinsă de uşurare

— Salut, Federico! răspunse Ezio gâfâind. Ce faci aici? Am crezut că eşti prin taverne, ca de obicei!

— Nici vorbă! Ştiam ca ai pregătit ceva şi m-am gândit să vin să văd dacă fratele meu mai mic a învăţat în sfârşit să-şi poarte singur de grijă. Dar poate mai ai nevoie de câteva lecţii!

Federico Auditore, mai mare cu câţiva ani decât Ezio şi cel mai în vârstă dintre fraţii Auditore, era un ditai omul cu un apetit pe măsură – pentru băutură şi dragoste şi luptă. Se puse pe treabă chiar în timp ce vorbea, izbind două capte Pazzi unul de altul şi ridicând piciorul pentru a lovi falca unui al treilea, înaintând prin mulţime pentru a sta cot la cot cu

fratele lui, părând netulburat de haosul din jur. Tovarăşii lor din apropiere, încurajaţi, îşi dublară eforturile. Grupul lui Pazzi, pe de altă parte, era în încurcătură. Câţiva hamali din port se adunară la o distanţă sigură sa privească şi, în lumina slabă, oamenii lui Pazzi îi confundară cu întăriri inamice. Faptul că făcuseră această confuzie, la care se adăugau răcnetele şi pumnii lui Federico ce zburau în toate părţile, mişcările lui fiind imitate din mers de Ezio, care învăţa repede, îi sperie imediat pe acoliţii lui Viero.

Vocea furioasă a lui Viero de' Pazzi se ridică deasupra tumultului general.

— Retragerea! le ordonă el oamenilor lui, cu vocea sugrumată de epuizare şi mânie.

Îl privi pe Ezio în ochi şi mârâi o ameninţare de neauzit înainte să dispară în întuneric, peste Ponte Vecchio, urmat de oamenii lui care mai puteau încă să meargă, fugăriţi din spate de aliaţii triumfători ai lui Ezio.

Ezio era pe cale să-i urmeze, dar mâna puternică a fratelui său îl opri.

— Stai aşa! zise Foderico.

— Ce vrei să spui? I-am pus pe fugă!

— Uşurel.

Federico se încruntă, atingând uşor rana de pe fruntea lui Ezio.

— E doar o zgârietură.

— E mai mult de-atât, spuse fratele lui cu o expresie serioasă pe chip. Mai bine te-am duce la un doctor.

— N-am timp de pierdut pe la doctori, se răsti Ezio. În plus...

Se opri mâhnit, apoi adăugă:

— N-am niciun ban.

— Ha! I-ai risipit pe femei şi pe vin, presupun, zise Federico rânjind şi-l bătu pe umăr cu căldură pe fratele lui mai mic.

— N-au fost chiar risipiţi, aş spune. Şi uite ce exemplu mi-ai dat tu.

Enzio rânji, apoi avu un moment de ezitare. Deveni deodată conştient că îi vâjâia capul.

— Totuşi n-ar fi rău să mă vadă cineva. Presupun că n-ai putea să-mi împrumuţi câţiva *fiorini.*

Federico îşi pipăi punga. Nu zornăi nimic înăuntru.

— De fapt, şi eu sunt cam lefter.

Pe Ezio îl amuză sfiala fratelui său.

— Şi tu pe ce i-ai risipit? Pe acatiste şi indulgenţe, presupun.

Federico râse.

— Da. Am înţeles aluzia.

Se uită în jur. Până la urmă, doar trei sau patru dintre oamenii lor fuseseră răniţi suficient de grav cât să cadă la pământ, iar acum se ridicau gemând, dar cu rânjetul pe pe buze. Fusese o încăierare dură, dar nimeni nu-şi rupsese niciun os. Pe de altă parte, vreo şase acoliţi Pazzi erau încă prăbuşiţi la pământ şi cel puţin unul sau doi dintre ei erau îmbrăcaţi în haine scumpe.

— Hai să vedem dacă inamicii noştri căzuţi au ceva bunuri de împărţit, sugeră Fedcrico. La urma urmei, nevoia noastră e mai mare decât a lor şi pariez că nu poţi să-i uşurezi de bani fără să-i trezeşti!

— Vedem noi, spuse Ezio, şi se apucă de treabă cu destul succes.

În câteva minute, culese suficiente monede de aur cât să-şi umple ambele pungi de la brâu. Ezio se uită triumfător spre fratele lui şi zomăi demonstrativ nou-găsita avuţie.

— Destul! spuse Federico. Ar fi bine să le laşi şi lor ceva cu care să se târască până acasă. La urma urmei, nu suntem hoţi. Asta e doar pradă de război. Şi totuşi nu-mi place cum arată rana aia. Trebuie să ţi-o vadă un doctor cât mai repede.

Ezio încuviinţă şi se întoarse să cerceteze pentru ultima dată câmpul victoriei Auditore. Pierzându-şi răbdarea, Federico îşi lăsă mâna pe umărul fratelui său mai mic.

— Haide, spuse el şi porni degrabă.

Lui Ezio, obosit după luptă, îi era greu să ţină pasul cu fratele lui, deşi când rămânea prea mult în urmă sau o lua pe o alee greşită, Federico îl aştepta sau se grăbea înapoi ca să-l aducă pe drumul cel bun.

— Îmi pare rău, Ezio, dar vreau să ajungem la *medico* pe cât se poate de repede.

Nu era departe, dar Ezio era tot mai obosit, cu fiecare minut care trecea. Într-un târziu ajunseră în camera întunecoasă unde medicul familiei lor îşi avea cabinetul, ticsită cu instrumente misterioase şi flacoane de alamă şi de sticlă, aranjate de-a lungul unor mese de stejar închis la culoare şi atârnând din tavan împreuna cu mănunchiuri de ierburi uscate.

Tot ce putea să facă Ezio pentru a rămâne în picioare era să se sprijine de ce avea în jur.

Dottore Ceresa nu era deloc încântat că fusese trezit în toiul nopţii, dar starea de spirit i se schimbă imediat, devenind îngrijorat imediat ce îi cercetă cu atenţie rana lui Ezio la lumina unei lumânări.

— Hmm, spuse doctorul grav. Te-ai întrecut cu gluma de data asta, tinere. N-aveţi ceva mai bun de făcut decât să vă bateţi?

— A fost o chestiune de onoare, explică Federico.

— Înţeleg, răspunse sec doctorul.

— Chiar nu e mare lucru, spuse Ezio, deşi se simţea slăbit.

Federico, ascunzându-şi ca de obicei îngrijorarea într-o glumă, spuse:

— Peticeşte-l cât poţi de bine, prietene. Mutra asta drăgălaşă e singurul său lucru de preţ.

— Hei, *fottiti!* replică Ezio făcând un gest obscen către fratele lui.

Medicul nu-i luă în seamă, se spălă pe mâini, îi examină cu grijă rana şi turnă un lichid transparent din multele lui sticluţe pe o bucată de pânză. Tamponă rana, iar pe Ezio îl ustură atât de tare că aproape sări de pe scaun, cu chipul schimonosit de durere. Apoi, mulţumit că rana fusese curăţată, doctorul luă un ac şi trecu prin el un catgut subţire.

— Aşa, spuse Ceresa, acum o să doară un pic.

După ce termină de cusut şi rana era bandajată, iar Ezio arăta ca un turc cu turban, doctorul zâmbi încurajator.

— Face *trei fiorini,* deocamdată. Voi veni la *palazzo* peste câteva zile ca să scot firele. Asta o să mai coste încă *trei fiorini.* Vei avea o durere groaznică de cap, dar va trece. Încearcă să te odihneşi – dacă poţi! Şi fii fără grijă: rana arată rău, dar nu e atât de gravă pe cât pare, şi ai chiar şi un bonus: nu vei avea cine ştie ce cicatrice, aşa că n-o să dezamăgeşti domnişoarele pe viitor!

Odată ieşiţi înapoi pe stradă, Federico îşi petrecu braţul în jurul umerilor fratelui său mai mic. Scoase o ploscă şi i-o oferi.

— Nu-ţi face griji, spuse el, observând expresia de pe faţa lui Ezio. Este cea mai bună *grappa* a tatălui nostru. Mai bună decât laptele mamei pentru un om în situaţia ta.

Băură amândoi, simţind cum lichidul puternic îi încălzea.

— Ce noapte, spuse Federico.

— Într-adevăr. Îmi doresc ca toate să fi fost la fel de distractive ca...

Dar Ezio se opri când îl văzu pe fratele lui rânjind cu gura până la urechi.

— Dar stai! se corectă el. Chiar sunt toate la fel de distractive!

— Chiar şi-aşa, cred că puţină mâncare şi băutură n-ar fi rele ca să te dregi înainte să mergem acasă, spuse Federico. E târziu, ştiu, dar în apropiere e o tavernă care nu închide până dimineaţa şi...

— Tu şi *oste* sunteţi *amici intimi?*

— Cum ţi-ai dat seama?

O oră şi ceva mai târziu, după o masă cu *ribollita* şi *bistecca* stropite cu o sticlă de Brunello, Ezio se simţea ca şi cum nici n-ar fi fost rănit. Era tânăr şi în formă şi simţea cum îi revine toată energia pierdută. Entuziasmul victoriei împotriva rivalilor Pazzi îl ajuta cu siguranţă să-şi revină.

— E timpul să mergem acasă, frăţiorule, spuse Federico. Tata sigur se-ntreabă unde suntem, şi de la tine se aşteaptă să-l ajuţi cu banca. Din fericire pentru mine, nu am deloc minte pentru cifre, motiv pentru care presupun că abia aşteaptă să mă bage în politică.

— În politică sau la circ, după cum te porţi.

— Care-i diferenţa?

Ezio ştia că Frederico nu-i purta pică pentru faptul că tatăl lor îi încredinţase mai mult lui din afacerile familiei decât fratelui său mai mare. Frederico ar fi murit de plictiseală dacă s-ar fi ocupat cu treburile bancare. Problema era că Ezio avea senzaţia că şi el putea simţi la fel. Deocamdată, momentul în care va îmbrăca costumul de catifea şi lanţul de aur al bancherilor florentini era încă departe, şi era hotărât să se bucure din plin de zilele de libertate, lipsite de responsabilităţi. Încă nu realiza cât de puţine astfel de zile mai rămăseseră.

— Mai bine ne-am grăbi, spuse Federico, dacă vrem să evităm o săpuneală.

— Ar putea fi îngrijorat.

— Nu. Ştie că suntem în stare să ne purtăm singuri de grijă.

Federico se uită la Ezio cu un aer cercetător şi adăugă:

— Ar fi bine totuşi să ne mişcăm. Nu te simţi în stare de un pariu, nu? întrebă el după o pauză. O cursă poate?

— Încotro? spuse Ezio.

— Să zicem...

Federico aruncă o privire peste oraşul luminat de lună, către un turn nu foarte îndepărtat: acoperişul Sântei Trinità.

— Dacă nu te oboseşte prea tare – şi nici nu e foarte departe de casă. Dar ar mai fi ceva.

— Ce?

— Nu ne întrecem pe străzi, ci pe acoperişuri.

Ezio inspiră adânc.

— Pune-mă la încercare.

— În regulă, mică *tartaruga...* start!

Fără un cuvânt în plus, Federico porni, escaladând ca o şopârlă un zid tencuit din apropiere. Făcu o pauză în vârf, părând aproape să se clatine printre ţiglele rotunjite şi roşii, râse şi porni din nou. Când Ezio ajunse pe acoperiş, fratele lui avea deja un avans de douăzeci de metri. Porni în urmărirea lui, uitând de durere în entuziasmul cursei. Apoi îl văzu pe Frederico făcând un salt formidabil în gol şi aterizând cu uşurinţă pe acoperişul drept al unui *palazzo* cenuşiu, puţin sub nivelul celui de pe care sărise. Alergă ceva mai departe, apoi aşteptă. Ezio simţi un fior de teamă în timp ce hăul adânc de opt etaje se desluşea în faţa lui, dar ştia că mai bine murea decât să ezite în faţa fratelui său şi astfel, făcându-şi curaj, făcu o săritură uriaşă, văzând în lumina lunii, în timp ce plana, pietrele dure de granit aflate mult dedesubtul picioarelor lui ce pluteau în aer. Pentru o fracţiune de secundă se întrebă dacă apreciase corect căci zidul gros şi cenuşiu al *palazzo*-ului părea să se ridice pentru a-l întâmpina, dar atunci, cumva, peretele se scufundă sub el, iar Ezio era pe un nou acoperiş, abia ţinându-şi echilibrul, totuşi în picioare, euforic, gâfâind.

— Frăţiorul are încă multe de învăţat, îl luă în zeflemea Federico, pornind din nou, ca o săgeată printre hornuri, sub norii care se împrăştiau.

Ezio se grăbi înainte, pierdut în frenezia momentului. Alte abisuri se deschideau sub el, unele simple alei, altele trecători largi. Federico nu se zărea nicăieri. Dintr-odată, turnul Santa Trinità se contură în faţa lui, profilându-se din acope-

rişul roşu şi uşor înclinat al bisericii. Dar în timp ce se apropia, Ezio îşi aminti că biserica se afla în centrul pieţei şi că distanţa dintre acoperişul ei şi cele ale clădirilor din jur era mult mai mare decât oricare distanţă sărită până atunci. Nu îndrăzni să ezite sau să încetinească – singura lui speranţă era ca acoperişul bisericii să fie sub nivelul celui de pe care avea să sară. Dacă s-ar putea arunca înainte cu destulă forţă şi s-ar lansa cu adevărat în aer, gravitaţia s-ar ocupa de restul. Pentru o secundă sau două ar zbura ca o pasăre. Se strădui să-şi alunge din minte orice gând despre consecinţele eşecului.

Marginea acoperişului pe care afla se apropia repede, iar apoi – nimic. Plană, ascultând aerul care-i şuiera în urechi aducându-i lacrimi în ochi. Acoperişul bisericii părea infinit de departe – nu va reuşi să ajungă la el, nu va mai râde, nu va mai lupta, nu va mai strânge o femeie în braţe. Nu putea respira. Închise ochii şi atunci...

Cu corpul aplecat, îşi găsi echilibrul sprijinindu-se în mâini şi picioare – reuşise, la doar câţiva centimetri de margine, dar reuşise să ajungă pe acoperişul bisericii!

Dar unde era Federico? Se caţără până la baza turnului şi se întoarse să privească în urmă, exact la timp pentru a-şi vedea fratele zburând la rândul lui prin văzduh. Federico aterizează ferm, dar câteva ţigle roşii se desprinseră sub greutatea lui. Aproape îşi pierdu echilibrul când ţiglele alunecară spre margine, sfărâmându-se câteva secunde mai târziu pe pavajul dur, mult sub ei. Dar Federico îşi recapătă echilibrul şi se ridică, gâfâind, cu un zâmbet larg şi mândru pe faţă.

— Nu eşti chiar o *tartaruga* până la urmă, spuse el şi-l bătu pe Ezio pe umăr. Ai trecut pe lângă mine ca fulgerul.

—Nici nu mi-am dat seama, spuse Ezio repede, încercând să-şi recapete suflul.

— Ei, n-o să mă învingi până în vârful turnului, îl provocă Federico, împingându-l din cale şi căţărându-se pe turnul pe care consiliul oraşului intenţiona să-l înlocuiască cu o construcţie mai modernă.

De data asta, Federico ajunse primul şi chiar trebui să-i dea o mână de ajutor fratelui său rănit, care începea să simtă că n-ar fi fost o idee rea sa se întindă în pat. Amândoi respi-

rau greu şi, în timp ce-şi trăgeau sunetul, priviră spre oraş, liniştiţi şi tăcuţi în lumina răsăritului.

— Ducem o viaţă bună, frate, spuse Federico cu o solemnitate care nu-i stătea de obicei în fire.

— Cea mai bună, fu de acord Ezio, şi fie să rămână mereu aşa.

Făcură amândoi o pauză – niciunul nu dorea să întrerupă perfecţiunea momentului –, dar, după o vreme, Frederico spuse spuse încet:

— Să sperăm că nu ne va schimba nici ea pe noi, *fratellino.* Vino, trebuie să ne întoarcem. Uite acoperişul *palazzo*-ului nostru. Să ne rugăm ca tata să nu fi stat treaz toată noaptea altfel o s-o păţim. Să mergem.

Frederico se apropie de marginea turnului pentru a coborî înapoi pe acoperiş, dar se opri când văzu că Ezio rămăsese pe loc.

— Ce-i?

— Aşteaptă un moment.

— La ce te uiţi? întrebă Federico, venind lângă el.

Urmări privirea lui Ezio şi zâmbi.

— Diavol viclean. Doar nu te gândeşti să mergi acum acolo, nu? Las-o pe biata fată să doarmă.

— Nu. Cred că-i timpul s-o trezim pe Cristina.

Ezio o cunoscuse de puţină vreme pe Cristina Calfucci, dar păreau deja inseparabili, în ciuda faptului că părinţii lor îi considerau prea tineri pentru o legătură serioasă. Ezio nu era de aceeaşi părere, dar Cristina avea doar şaptesprezece ani, iar părinţii ei se aşteptau ca Ezio să scape de obiceiurile lui sălbatice înainte să înceapă să-l privească mai binevoitori. Bineînţeles, asta îl făcea şi mai nărăvaş.

El şi Federieo trândăveau într-o zi în piaţa principală după ce cumpăraseră nişte fleacuri pentru ziua onomastică a surorii lor, se uitau după fetele drăguţe din oraş, cum mergeau de la o tarabă la alta, cu *accompagnatrice-le* lor cercetând ici dantelăria, colo panglicile şi ţesăturile de mătase. Dar o fată se remarca printre celelalte, mai frumoasă şi mai graţioasă decât toate fetele văzute de Ezio până atunci. Tânărul n-avea să uite niciodată ziua aceea, ziua în care o văzuse pentru prima dată.

— Oh, a zis el, tăîndu-i-se răsuflarea. Uite! E aşa frumoasă.

— Păi, a spus pragmaticul lui frate, de ce nu te duci să o saluţi?

— Poftim?

Ezio era şocat.

— Şi după ce o salut... ce fac?

— Păi, ai putea încerca să vorbeşti cu ea. Despre ce ai cumpărat tu, despre ce a cumpărat ea... nu contează. Vezi tu, frăţioare, majoritatea bărbaţilor sunt aşa de speriaţi de fetele frumoase, încât oricine îşi face curaj să poarte o conversaţie cu ele are imediat un avantaj. Ce? Crezi că ele nu *vor* să fie remarcate, că nu *vor* să se bucure de puţină conversaţie cu un bărbat? Normal că vor! În orice caz, nu arăţi rău şi *eşti* un Auditore. Aşa că du-te – eu o s-o distrag pe însoţitoare. Dacă stau să mă gândesc, nici ea n-arată rău.

Ezio îşi aminti cum, lăsat singur cu Cristina, a rămas ţintuit locului, fără cuvinte, îmbătându-se cu frumuseţea ochilor ei negri, a părului ei castaniu, a nasului ei în vânt...

Ea l-a fixat cu privirea.

— Ce-ai păţit? l-a întrebat fata.

— Ce vrei să spui? a reuşit el să zică.

— De ce stai aşa?

— Ah... păi... pentru că voiam să te întreb ceva.

— Ce anume?

— Cum te cheamă?

Fata şi-a dat ochii peste cap. „La naiba”, şi-a zis el, „a mai auzit asta”.

— Nu-i un nume pe care-l vei rosti vreodată, a spus ea şi a plecat.

Ezio s-a holbat la tânără pentru un moment, apoi a pornit după ea.

— Aşteaptă! a spus el ajungând-o din urmă, mai fără suflu decât dacă ar fi alergat câţiva kilometri. Nu eram pregătit. Plănuiam să fiu foarte şarmant. Şi suav! Şi spiritual! Nu vrei să-mi mai dai o şansă?

Fata i-a aruncat o privire fără să se oprească, dar i-a zâmbit uşor. Ezio era disperat, însă Frederico l-a încurajat:

— Nu renunţa acum! Am văzut că ţi-a zâmbit! O să te ţină minte.

Prinzând curaj, Ezio a urmărit-o – discret, având grijă să nu fie observat. De trei sau patru ori a trebuit să se ascundă

după o tarabă din piaţă, iar după ce ea a părisit piaţa, tânărul a fost nevoit să se pitească la intrarea într-o clădire. A reuşit să o urmărească până la uşa reşedinţei familiei sale, unde un bărbat pe care l-a recunoscut i-a blocat fetei trecerea. Ezio s-a retras.

Cristina îl privea pe bărbat cu mânie,

— Ţi-am mai spus, Vieri, nu mă interesează. Acum lasă-mă să trec.

Ezio, din ascunziş, a tras adânc aer în piept. Vieri de' Pazzi! Desigur!

— Dar, *signorina,* eu sunt interesat. Chiar foarte interesat, a spus Vieri.

— Atunci stai la coadă.

A încercat sa treacă de el, dar Vieri i-a tăiat calea.

— Nu prea cred, *amore mio.* Am hotărât că m-am săturat să te aştept să-ţi deschizi de bună voie picioarele.

Şi a prins-o violent de mână, trăgând-o spre el. Cu cealaltă mână a apucat-o de mijloc în timp ce fata se chinuia să se elibereze.

— Nu cred că ai înţeles mesajul, a spus Ezio dintr-odată, păşind în faţă şi privindu-l pe Vieri în ochi.

— Ah, ţâncul Auditore. *Cane rognoso!* Ce treaba ai tu? Întinde-o de-aici!

— *Buon' giorno* şi ţie, Vieri, îmi pare rău că mă amestec, dar am impresia clară că îi strici ziua acestei domnişoare.

— A, da? Iartă-mă, draga mea, până ce scot fulgii din parvenitul ăsta.

Spunând asta, Vieri a împins-o pe Cristina într-o parte şi s-a năpustit asupra lui Ezio cu pumnul drept. Ezio a parat cu uşurinţă şi s-a ferit, punându-i piedică lui Vieri, pe care avântul atacului său l-a propulsat înainte, aruncându-l în praf.

— Ţi-a ajuns, prietene? a spus Ezio batjocoritor.

Dar Vieri a sărit imediat în picioare şi s-a năpustit asupra lui cu ură, cu pumnii ridicaţi. I-a dat o lovitură puternică în falcă, dar Ezio a parat următorarea lovitură şi i-a mai tras doi pumni, unul în stomac, care l-a făcut pe Vieri să se îndoaie în faţă. Ezio s-a întors spre Cristina să vadă dacă era în regulă. Gâfâind, Vieri a bătut în retragere, dar şi-a dus mâna spre pumnal. Cristina a observat mişcarea şi a scos un strigăt involuntar de avertizare, în timp ce Vieri sărea cu pumnalul spre

spatele lui Ezio. Acesta, prevenit de strigăt, s-a întors la timp şi l-a prins ferm de încheietură, smulgându-i pumnalul, care a căzut pe pământ. Cei doi tineri au rămas faţă în faţă, respirând greu.

— Asta e tot ce poţi să faci? a spus Ezio scrâşnind din dinţi.

— Tacă-ţi fleanca sau jur că te omor!

Ezio a râs.

— Presupun că nu ar trebui să fiu surprins să te văd încercând să molestezi o fată drăguţă, care în mod clar crede că eşti un gunoi – dacă ne gândim la felul în care tatăl tău încearcă să-şi impună interesele bancare în Florenţa!

— Prostule! Tatăl tău e cel care trebuie să înveţe o lecţie de smerenie.

— E timpul ca voi, cei din familia Pazzi, să nu ne mai calomniaţi. Dar pe de altă parte, doar gura e de voi.

Buza lui Vieri sângera rău. Şi-a şters-o cu mâneca.

— Vei plăti pentru asta – tu şi tot neamul tău. Nu voi uita asta, Auditore!

A scuipat la picioarele lui Ezio, s-a aplecat să-şi recupereze pumnalul, apoi s-a întors şi a fugit. Ezio l-a urmărit cu privirea îndepărtându-se.

Îşi aminti toate acestea, stând acolo pe turnul bisericii şi uitându-se spre casa Cristinei. Îşi aminti euforia pe care o simţise când se întorsese spre Cristina şi citise căldură în ochii ei în timp ce-i mulţumea.

— Eşti în regulă, *signorina?*

— Acum sunt, mulţumită ţie.

A ezitat, cu vocea încă tremurându-i de frică.

— M-ai întrebat care este numele meu. Este Cristina. Cristina Calfucci.

Ezio a făcut o plecăciune.

— Sunt onorat să vă cunosc, *signorina* Cristina. Ezio Auditore.

— Îl cunoşti pe omul acela?

— Vieri? Drumurile noastre s-au întâlnit de câteva ori. Dar familiile noastre au toate motivele să nu se placă. Nu vreau să-l mai văd niciodată.

— O să te ajut să nu se mai întâmple.

Ea a zâmbit cu sfială, apoi a spus:

— Ezio, îţi sunt recunoscătoare... şi tocmai de asta, sunt pregătită să-ţi ofer o a doua şansă, după începutul tău ratat!

A râs uşor, apoi l-a sărutat pe obraz înainte să dispară în casă.

Mica mulţime care se adunase în mod inevitabil în jur, l-a aplaudat pe Ezio. El a făcut o plecăciune zâmbind, dar când s-a îndepărtat ştia că, deşi era posibil să-şi fi făcut un prieten, îşi făcuse şi un duşman de neînduplecat.

— Las-o pe Cristina să doarmă, spuse Federico, trezindu-l din reverie.

— E destul timp pentru asta... mai târziu, răspunse Ezio. Trebuie s-o văd.

— Bine, dacă trebuie... o să încerc să te acopăr în faţa tatei. Dar ai grijă – oamenii lui Vieri ar putea fi încă prin preajmă.

Acestea fiind spuse, Federico alunecă de pe turnul acoperişului şi sări într-o căruţă cu fân oprită pe strada care ducea către casă.

Ezio îl privi plecând, apoi se decise să facă asemenea fratelui său. Căruţa cu fân părea foarte aproape de el, dar îşi aminti ce învăţase. Îşi controlă respiraţia, se calmă şi se concentră.

Apoi zbură în aer, făcând cel mai mare salt din viaţa lui. Pentru un moment, crezu că poate a judecat greşit ţinta, dar se linişti şi ateriză în siguranţă în fân. Un adevărat exerciţiu de încredere! Cu răsuflarea tăiată, însă bucuros de reuşită, Ezio porni pe stradă.

Soarele abia răsărea peste dealuri, dar încă mai vedeai câţiva oameni ieşiţi deja din casă. Ezio era pe cale să o apuce înspre reşedinţa Cristinei când auzi ecoul unor paşi şi, încercând cu disperare să se ascundă, se strecură la întunericul porticului bisericii şi îşi ţinu respiraţia. Nu era nimeni altul decât Vieri şi două gărzi Pazzi care tocmai veneau de după colţ.

— Mai bine renunţăm, şefu', spuse soldatul mai în vârstă. S-au dus de mult.

— Sunt sigur că-s pe-aici pe undeva. Aproape că-i pot mirosi.

Vieri şi oamenii lui se învârtiră prin piaţa bisericii, dar fără să dea vreun semn că s-ar fi grăbit să plece. Lumina soarelui împuţina întunericul. Ezio se strecură din nou în fân, la adăpost, şi rămase acolo o vreme ce-i păru un secol, arzând de nerăbdare să-şi continue drumul. La un moment dat, Vieri trecu aşa de aproape, că Ezio putea practic să-i simtă mirosul,

dar într-un târziu îşi puse oamenii în mişcare cu un gest nervos. Ezio rămase nemişcat pentru încă vreo câteva clipe, apoi se dădu jos şi scoase un suspin lung de uşurare. Se scutură de praf şi străbătu rapid distanţa care-l separa de Cristina, rugându-se să nu se fi trezit încă nimeni în casa ei.

Reşedinţa era liniştită, dar Ezio presupunea că servitorii făceau deja focul în bucătăriile din spate. Ştia care era fereastra Cristinei şi aruncă un pumn de pietriş spre obloane. Zgomotul păru asurzitor, iar el aşteptă, cu sufletul la gură. Apoi oblonul se deschise şi ea apăru la balcon. Cămaşa de noapte îi dezvăluia contururile minunate ale corpului, pe care Ezio i le distingea privind-o de jos. Se simţi dintr-odată ameţit de dorinţă.

— Cine e? strigă ea încet.

Făcu un pas înapoi pentru a-l putea vedea.

— Eu!

Cristina oftă, dar nu într-un mod neprietenos.

— Ezio! Trebuia să-mi închipui.

— Pot urca, *mia colomba?*

Fata aruncă o privire peste umăr înainte să răspundă în şoaptă.

— Bine. Dar numai un minut.

— Doar de atât am nevoie.

— Chiar aşa? zâmbi ea.

Ezio era confuz.

— Nu, îmi pare rău, n-am vrut să sune chiar aşa. Lasă-mă să-ţi arăt...

Uitându-se şi el în jur pentru a se asigura că strada era în continuare pustie, Ezio îşi sprijini piciorul într-unul dintre inelele mari de fier înfipte în zidul casei, folosite pentru a priponi caii, şi escaladă peretele nefinisat relativ uşor. Cât ai clipi de două ori se ridică peste balustradă şi o strânse pe Cristina în braţe.

— O, Ezio, oftă ea în timp ce se sărutau. Uite cum arăţi. Ce-ai mai făcut de data asta?

— Nu-i nimic. O zgârietură.

Ezio făcu o pauză, zâmbind.

— Acum c-am urcat, pot să şi intru? întrebă el încet.

— Unde?

— În dormitorul tău, bineînţeles, zise Ezio cu inocenţă.

— Păi, poate... dacă eşti sigur că n-ai nevoie decât de un minut.

Îmbrăţişaţi, trecură prin prin uşile duble în lumina caldă a camerei Cristinei.

O oră mai târziu, îi trezi lumina soarelui care trecea prin ferestre, agitaţia zgomotoasă a cotigilor şi a oamenilor din stradă, şi – cel mal rău – glasul tatălui Cristinei care deschise uşa dormitorului.

— Cristina, o timpul să le trezeşti, fata mea! Tutorele trebuie să ajungă în orice... *Ma che? Figlio d'un cane!* Ce dracu' se întâmplă aici? Nenorocitule!

Ezio o sărută pe Crislina rapid, dar pasional.

— Cred că-i timpul să plec, spuse el adunându-şi hainele şi îndreptându-se spre fereastră.

Cobora zidul tragându-şi hainele pe el când Antonio Calfucci apăru la balcon. Era îngrozitor de furios.

— *Perdonate, Messere,* îşi prezentă scuzele Ezio.

— Îţi dau eu *„Perdonate, Messere"!* urlă Calfucci. Gărzi, gărzi! Prindeţi-l pe *cimice!* Aduceţi-mi capul lui! Şi îi vreau şi *coglioni.*

— Am spus că-mi pare rău, începu Ezio, dar porţile reşedinţei deja se deschideau şi gărzile lui Calfucci se precipitau spre ieşire, cu săbiile scoase.

Mai mult sau mai puţin îmbrăcat, Ezio o luă la fugă pe stradă, ferindu-se de căruţe şi împingând pe toată lumea din calea lui – oameni de afaceri bogaţi, îmbrăcaţi solemn în negru, negustori în brun şi roşu, oameni mai săraci în tunici simple şi, dintr-odată, o procesiune bisericească de care se izbi atât de neaşteptat, încât se răsturnă peste statuia Fecioarei purtată de călugării în sutană neagră. În cele din urmă, furişându-se pe alei şi sărind pe ziduri, se opri şi ascultă. Linişte. Nici măcar ţipetele şi blestemele celor pe care-i împinsese la o parte din calea lui nu se mai auzeau. Cât despre gărzi, scăpase de ele, era sigur de asta.

Spera doar că *Signor* Calfucci nu-l recunoscuse. Cristina nu l-ar fi trădat, putea fi sigur de asta. Putea să-şi ducă tatăl, care o adora, cu zăhărelul. Şi chiar dacă ar fi aflat, reflectă Ezio, n-ar fi fost o variantă nefericită. Tatăl lui conducea una dintre cele mai mari bănci din oraş şi într-o zi ar fi putut

deveni mai importantă decât a familiei Pazzi sau – cine ştie? – a familiei Medici.

Merse pe străzi lăturalnice şi ajunse în sfârşit acasă. Primul care-l întâmpină fu Frederico, car-l privi grav, clătinând ameninţător din cap.

— Ai încurcat-o, îi spuse el. Să nu zici că nu te-am avertizat.

Capitolul 2

Cabinetul lui Giovanni Auditore era la parter şi avea vedere spre grădinile din spatele *palazzo*-ului prin două rânduri de ferestre duble care se deschideau într-un balcon larg. Camera era lambrisată cu stejar cu caneluri închis la culoare, a cărui sobrietate era îmblânzită de ornamentele de ipsos ale tavanului. În cameră erau două birouri faţă în faţă, cel mai mare aparţinându-i lui Giovanni, iar pe pereţi erau aliniate rafturi pline cu registre contabile şi suluri de pergament din care atârnau sigilii roşii şi greoaie. Decorul era astfel gândit încât să transmită oricărui vizitator: „aici vei găsi opulenţă, corectitudine şi încredere". În calitate de şef al Băncii Internaţionale Auditore, care se specializase în împrumuturi către regatele Germaniei din cadrul a ceea ce era, măcar ca idee, Sfântul Imperiu Roman, Giovanni Auditore era foarte conştient de importanţa şi responsabilitatea poziţiei sale. Spera ca fiilor lui mai mari să le vină mai repede mintea la cap şi să-l ajute să ducă poverile moştenite la rândul lui de la tatăl său, dar nu vedea niciun semn în acest sens deocamdată. Totuşi...

Din scaunul lui de la birou îl privi încruntat pe fiul său mijlociu. Ezio stătea lângă celălalt birou, de unde plecase secretarul lui Giovanni ca să le ofere intimitate pentru ceea ce Ezio se temea că va fi o discuţie foarte dureroasă. Era după-amiaza devreme. Se temuse de convocare toată ziua, însă folosise timpul pentru a dormi câteva ore şi pentru a se pune la punct. Bănuia că tatăl lui voise să-i acorde aceste privilegii înainte să-l ia la rost.

— Mă crezi orb şi surd, fiule? tună Giovanni. Crezi că n-am auzit totul despre bătaia cu Vieri de' Pazzi şi oamenii lui de pe

pod de aseară? Câteodată, Ezio, mi se pare că nu eşti mai breaz decât el. Cei din familia Pazzi sunt nişte duşmani de temut.

Ezio era pe punctul de a spune ceva, dar tatăl lui ridică mâna în semn de avertisment.

— Te rog să mă laşi sa termin.

Îşi trase sufletul, apoi continuă:

— Şi ca şi cum asta nu era suficient de rău, te crezi îndreptăţit s-o urmăreşti pe Cristina Calfucci, fata unuia dintre cei mai de succes negustori din toată Toscana şi, de parcă n-ar fi destul, s-o tăvăleşti în propriu-i pat! E intolerabil! Te gândeşti vreun pic la reputaţia familiei noastre?

Făcu o pauză şi Ezio fu surprins să vadă o mică sclipire în ochii lui.

— Îţi dai seama ce înseamnă toate astea, nu? continuă Giovanni. Îţi dai seama de cine-mi aminteşti, nu?

Ezio lăsă capul în pământ, apoi fu surprins când tatăl lui se ridică, traversă camera până la el şi-i puse mâna pe umăr, rânjind cu gura până la urechi.

— Diavol mic! Îmi aminteşti de mine însumi când eram de vârsta ta!

Dar Giovanni redeveni imediat serios.

— Să nu crezi, totuşi, că nu te-aş pedepsi fără milă dacă n-aş avea mare nevoie de tine aici. Altfel te-aş fi trimis direct la unchiul Mario şi l-aş fi pus să te recruteze în detaşamentul lui de *condottieri.* Aşa ţi-aş băga minţile în cap! Dar trebuie să mă bazez pe tine, şi chiar dacă nu-ţi dai seama, trecem printr-o perioadă crucială în oraşul nostru. Te mai doare capul? Văd că ţi-ai scos bandajul.

— Mă simt mult mai bine, tată.

— Deci presupun că n-o să te distragă de la treaba pe care ţi-am pregătit-o pentru restul zilei.

— Îţi promit, tată.

— Ar fi bine să te ţii de promisiuni.

Giovanni se întoarse la birou şi scoase dintr-un sertar o scrisoare care purta sigiliul lui şi i-o înmână lui Ezio, împreună cu două pergamente într-o cutie de piele.

— Vreau să i le duci lui Lorenzo de' Medici la banca lui, fără nicio întârziere.

— Pot să întreb despre ce este vorba, tată?

— Despre ce e vorba în documente, nu poţi. Dar ar fi bine să ştii că scrisoarea îl aduce la zi pe Lorenzo cu treburile noastre de la Milano. Am petrecut toată dimineaţa pregătind-o. E secret, însă dacă nu-ţi ofer încrederea mea, nu vei învăţa niciodată ce înseamnă responsabilitatea. A apărut un zvon despre un complot împotriva ducelui Galeazzo. O treabă urâtă, recunosc, dar Florenţa nu-şi permite ca Milano să fie destabilizat.

— Cine e implicat?

Giovanni îşi privi fiul, mijind ochii.

— Se spune că principalii conspiratori sunt Giovanni Lampugnani, Gerolamo Olgiati şi Carlo Visconti. Dar se pare că şi dragul nostru Francesco de' Pazzi este implicat şi, cel mai important, există un plan în desfăşurare care vizează mai mult decât politica celor două oraşe-stat. Gonfalonierul de aici l-a luat pe Francesco în custodie pentru moment, dar familiei Pazzi n-o să-i placă deloc. Iată, adăugă Giovanni după o pauză, deja ţi-am spus mult prea multe. Asigură-te că Lorenzo primeşte asta repede – am auzit că pleacă la Careggi foarte curând pentru a respira nişte aer de ţară, iar când pisica nu-i acasă...

— Voi ajunge acolo cât se poate de repede.

— Bun băiat. Acum, du-te!

Ezio porni de unul singur, folosindu-se de străzile lăturalnice cât mai mult posibil, fără să-i treacă prin minte că Vieri ar putea fi încă pe urmele lui. Dar dintr-odată, pe o stradă liniştită aflată la câteva minute distanţă de Banca Medici, Vieri îi apăru în faţă, tăindu-i calea. Încercând să se întoarcă, Ezio dădu peste şi mai mulţi oameni de-ai lui Vieri care-i stăteau în drum. Se întoarse din nou.

— Îmi pare rău, purceluşule, dar pur şi simplu n-am timp să-ţi mai dau încă o chelfăneală acum, strigă la Vieri.

— Nu eu sunt cel care o să aibă parte de chelfăneală, îi replică Vieri. Eşti înconjurat; dar fii fără grijă, voi trimite o coroană frumoasă la înmormântarea ta.

Oamenii lui Pazzi se apropiau. Fără îndoială că Vieri aflase de întemniţarea tatălui său. Ezio se uită în jur cu disperare. Casele şi zidurile înalte ale străzii îl blocau. Legându-şi la brâu punga cu preţioasele documente, alese cea mai apropiată casă şi sări pe zidurile ei, prinzându-se de pietre cu mâinile şi

picioarele, apoi se căţără până pe acoperiş. Ajuns acolo, se opri puţin pentru a privi faţa furioasă a lui Vieri.

— N-am timp să mă piş pe tine, spuse şi o luă la fugă cât de repede putu, sărind înapoi pe pământ cu un plus de iuţeală, imediat ce scăpă de urmăritori.

Câteva momente mai târziu era la uşile băncii. Intră şi-l recunoscu pe Boetio, unul dintre servitorii cei mai de încredere ai lui Lorenzo. Avea noroc. Ezio se grăbi către el.

— Salut, Ezio! Ce te aduce aici în aşa grabă?

— Boetio, n-avem timp de pierdut. Am aici scrisori de la tatăl meu pentru Lorenzo.

Boetio îl privi grav şi îşi deschise braţele.

— *Ahimé,* Ezio! Ai ajuns prea târziu. A plecat la Careggi.

— Atunci asigură-te că primeşte astea cât mai repede cu putinţă.

— Sunt sigur că nu a plecat pentru mai mult de o zi, două. În vremurile astea...

— Încep să aflu şi eu câte ceva despre vremurile astea. Asigură-te ca le primeşte, Boetio, şi în secret! Cât mai repede cu putinţă!

Când se întoarse la *palazzo,* se duse direct în biroul tatălui, ignorând tachinările prietenoase ale lui Federico, care stătea tolănit sub un copac din grădină, cât şi încercările secretarului, Giulio, de a nu-l lăsa să treacă de uşile închise ale sanctuarului lui Giovanni. Acolo, îl descoperi pe tatăl lui adâncit într-o discuţie cu înaltul Magistrat al Florenţei, gonfalonierul Uberto Alberti. Nicio surprză, dat fiind că cei doi erau prieteni vechi, iar Ezio se purta cu Alberti ca şi cum i-ar li fost unchi. Dar observă expresiile grave de pe feţele celor doi.

— Ezio, băiatule! spuse Uberto prietenos. Ce faci? Grăbit ca de obicei, observ.

Ezio îşi privi insistent tatăl.

— Încercam să-l liniştesc pe tatăl tău, continuă Uberto. Au fost multe probleme, ştii, dar – se întoarse spre Giovanni şi tonul îi deveni mai serios – pericolul a dispărut.

— Ai predat documentele? întrebă Giovanni apăsat.

— Da, tată, dar ducele Lorenzo plecase deja.

Giovanni se încruntă.

— N-am crezut că va pleca aşa curând.

— Le-am lăsat la Boetio, spuse Ezio. I le va înmâna cât mai repede posibil.

— S-ar putea ca asta să nu fie suficient de repede, spuse Giovanni sumbru.

— Uite ce e, zise Uberto bătându-l pe umăr. E vorba doar de o zi sau două. Îl avem pe Francesco după gratii. Ce ar putea să se întâmple într-un timp atât de scurt?

Giovanni se liniști cât de cât, dar era clar că cei doi bărbaţi aveau mai multe de discutat, iar prezenţa lui Ezio nu era binevenită.

— Du-te şi găseşte-le pe mama şi pe sora ta, spuse Giovanni. Ar trebui să petreci timp şi cu restul familiei, nu doar cu Federico, să ştii. Şi odihneşte-te – o să am nevoie de tine mai târziu.

Tatăl îl expedie cu o fluturare din mână.

Ezio cutreieră prin casă, salutându-i pe servitorii familiei şi pe Giulio, care se întorcea grăbit de undeva la biroul băncii, cu un teanc de documente şi arăta, ca de obicei, apăsat de toate treburile pe care le avea pe cap. Ezio îi făcu semn fratelui său, care trândăvea în grădină, dar nu simţi nicio dorinţă să i se alăture. În plus, i se spusese să le ţină companie mamei şi surorii sale şi nu voia să-şi supere tatăl, mai ales după discuţia de mai devreme. Îşi găsi sora stând singură în *loggia,* privind absentă cu o carte de Petrarca în mână. Era clar. Ştia că e îndrăgostită.

— *Ciao,* Claudia, spuse el.

— *Ciao,* Ezio. Unde ai fost?

Ezio făcu un gest larg cu braţele.

— M-am ocupat de nişte afaceri pe care mi le-a dat tata.

— Nu doar cu asta, am auzit, îi răspunse ea, dar cu un zâmbet vag şi mecanic.

— Unde-i mama?

Claudia oftă.

— S-a dus să se vadă cu pictorul acela tânăr despre care vorbesc cu toţii. Ştii tu, cel care tocmai şi-a terminat ucenicia cu Verrochio.

— Vorbeşti serios?

— Nu eşti atent la nimic din ce se-ntâmplă în casa asta? A comandat câteva tablouri de la el. Crede că vor fi o investiţie bună în timp.

— Tipic pentru ea!

Dar Claudia nu răspunse şi pentru prima dată Ezio deveni cu totul conştient de tristeţea de pe chipul ei. O făcea să pară mult mai în vârstă, deşi avea doar şaisprezece ani.

— Ce s-a întâmplat *sorellina?* o întrebă el aşezându-se pe banca de piatră de lângă ea.

Ea oftă şi îl privi cu un zâmbet trist.

— E vorba de Duccio, spuse Claudia într-un târziu.

— Ce-i cu el?

Ochii fetei se umplură de lacrimi.

— Am aflat că mi-a fost infidel.

Ezio se încruntă. Duccio era practic logodit cu Claudia, chiar dacă nu fusese niciun anunţ oficial...

— Cine ţi-a spus asta? întrebă el cuprinzând-o cu braţul.

— Celelalte fete.

Îşi şterse ochii şi se uită la el.

— Credeam că sunt prietenele mele, dar cred că s-au bucurat să-mi spună.

Ezio se ridică nervos.

— Sunt doar cu puţin mai bune decât nişte harpii! Ţi-e mai bine fără ele

— Dar îl iubeam!

Ezio aşteptă o clipă înainte să-i răspundă.

— Eşti sigură? Poate doar credeai că-l iubeşti. Cum te simţi acum?

Ochii Claudiei nu mai înotau în lacrimi.

— Aş vrea să-l văd cum suferă, măcar puţin. Chiar m-a rănit, Ezio.

Ezio se uită la sora lui, la tristeţea din ochii ei, tristeţe în care nu se distingea nicio urmă vizibilă de mânie. I se rupea sufletul.

— Cred c-o să-i fac o vizită.

Duccio Dovizi nu era acasă, dar servitoarea îi spuse unde putea să-l găsească. Ezio traversă Ponte Vecchio şi o luă spre vest, de-a lungul malului sudic al râului Arno, spre biserica San Jacopo Soprano. Prin preajmă existau nişte grădini izolate, unde uneori se întâlneau îndrăgostiţii. Ezio, al cărui sânge fierbea în numele surorii lui, avea nevoie de dovezi ale infidelităţii lui Duccio, dincolo de zvonuri, şi începea să fie sigur

că era pe punctul de a le obține. Cum se și aștepta, observă curând un tânăr blond, îmbrăcat ca să ia ochii tuturor, stând pe o bancă lângă râu, cu brațul în jurul unei fete cu părul negru pe care nu o recunoscu. Înaintă cu grijă.

— E foarte frumos, dragul meu, spuse fata întinzând mâna.

Ezio văzu strălucirea unui inel cu diamant.

— Doar ce-i mai bun pentru tine, amore, susură Duccio, trăgând-o spre el pentru un sărut.

Dar fata se feri.

— Nu te grăbi. Nu poți pur și simplu să mă cumperi. Nu ne vedem de prea mult timp și am auzit că ești promis Claudiei Auditore.

— S-a terminat, se răsti Duccio. Oricum, tata spune că merit pe cineva mai bun decât fata lui Auditore. Pe tine, de exemplu! mai zise el, ciupind-o de fund.

— *Bribante!* Hai să ne plimbăm puțin.

— Pot să mă gândesc la ceva mult mai distractiv, spuse Duccio punandu-i mana între picioare.

Pentru Ezio era de-ajuns.

— Hei, *lurido porco!* izbucni el.

Duccio fu luat complet prin surprindere și se întoarse, dând drumul fetei.

— Hei, Ezio, prietene, exclamă el cu o voce speriată.

Cât văzuse Ezio oare?

— Nu cred c-ai cunoscut-o pe... verișoara mea.

Ezio, înfuriat de perfidia lui Duccio, făcu un pas înainte și-i trase fostului său prieten un pumn direct în față.

— Duccio, ar trebui să-ți fie rușine! Îmi insulți sora, afișându-te în public cu această... această *puttana!*

— Pe cine faci *puttana?* mârâi fata, dar se ridică în picioare și se retrase.

— Aș fi crezut că și o fată ca tine poate mai mult decât să se încurce cu boul ăsta, îi spuse Ezio. Chiar crezi c-o să te facă o doamnă?

— Nu vorbi așa cu ea, șuieră Duccio. Măcar e mai generoasă cu favorurile decât constipata aia de soră-ta. Dar presupun că e la fel de frigidă ca o călugăriță. Păcat, puteam s-o învăț câteva lucruri, însă...

Ezio îl întrerupse cu răceală.

— I-ai frânt inima, Duccio.

— Da? Ce păcat.

— Aşa că o să-ţi rup mâna.

Fata începu să ţipe şi fugi. Ezio îl prinse pe smiorcăitul Duccio şi-i forţă braţul tânărului cavaler peste marginea băncii de piatră, pe care, cu câteva momente în urmă, avuşese o erecţie. Îi apăsă antebraţul de piatră până când lui Duccio ii dădură lacrimile.

— Opreşte-te, Ezio! Te implor! Simt singurul fiu al tatălui meu!

Ezio se uită la el cu dispreţ şi-l eliberă. Duccio căzu la pământ şi se rostogoli, ţinându-şi la piept mâna lovită şi văitându-se, cu hainele sale alese rupte şi şifonate.

— Nu meriţi efortul, îi spuse Ezio. Dar dacă nu vrei să mă răzgândesc în legătură cu mâna aia a ta, stai departe de Claudia. Şi stai departe de mine.

După incident, Ezio alese un drum lung spre casă, cutreierând de-a lungul malului până când ajunse în vecinătatea câmpurilor. La întoarcere, aproape se lăsase întunericul, dar mintea îi era mai calmă. Îşi spuse că nu va permite niciodată, ca bărbat, să-şi lase furia să pună stăpânire complet pe el.

Aproape de casă, îl zări pe fratele lui mai mic, pe care nu-l văzuse din dimineaţa zilei precedente. Îl salută cu căldură.

— *Ciao,* Petruccio. Ce pui la cale? I-ai tras clapa tutorelui? Şi nu cumva a trecut ora ta de culcare?

— Nu fi ridicol, sunt practic adult, în câţiva ani, o să te bat de-o să vezi stele verzi!

Fraţii îşi zâmbiră larg. Petruccio ţinea la piept o cutie sculptată în lemn. Era deschisă şi Ezio observă mai multe pene albe şi negre înăuntru.

— Sunt pene de vultur, explică băiatul, apoi arătă spre vârful turnului unei clădiri din apropiere. E un cuib vechi acolo. Probabil puii au crescut şi au plecat. Se văd mult mai multe pene prinse între pietre.

Petruccio îşi privi rugător fratele.

— Ezio, pot să te rog să-mi faci rost de mai multe?

— Păi, pentru ce îţi trebuie?

Petruccio lăsă privirea în pământ.

— E secret, spuse băiatul.

— Dacă îţi fac roste de ele, te întorci înăuntru? E târziu.

— Da.

— Promiți?

— Promit.

— În regulă, atunci.

Ezio se gândi: „I-am făcut Claudiei o favoare azi, n-am de ce să nu-i fac una și iui Petruccio.”

Escaladarea turnului era periculoasă, căci pietrele lui erau netede și trebuia să se concentreze să găsească locuri de care să se prindă în îmbinările dintre lespezi. Mai sus, îi veniră în ajutor ornamentele arhitecturii. Îi luă o jumătate de oră să ajungă în vârf, dar reuși să adune încă cincisprezece pene – toate pe care le găsise – și i le aduse lui Petruccio.

— Ai ratat una, spuse Petruccio arătând în sus.

— În pat! mârâi fratele lui.

Petruccio plecă.

Ezio spera ca mamei lor să-i placă darul. Era ușor să te prinzi de secretele lui Petruccio.

Intră și el în casă, zâmbind.

Capitolul 3

În dimineaţa următoare Ezio se trezi târziu, dar află, spre uşurarea sa, că tatăl lui nu avea nicio treabă pentru el. Se plimbă prin grădină, unde îşi găsi mama supraveghind lucrul la cireşii ei, ale căror flori abia începeau să iasă. Zâmbi când îl văzu şi-i făcu semn să se apropie. Maria Auditore era o femeie înaltă şi demnă, la începutul celui de-al patrulea deceniu de viaţă, cu părul împletit acoperit de o muselină albă, imaculată, având culorile familiei – negru şi auriu – la margini.

— Ezio! *Buon'giorno.*

— *Madre.*

— Cum te simţi? Sper că mai bine.

Îi atinse cu grijă rana de la cap.

— Sunt bine.

— Tatăl tău a zis că ar trebui să te odihneşti cât de mult poţi.

— N-am nevoie de odihnă, *Mamma.*

— În orice caz, nu vei avea parte de nimic palpitant în dimineaţa asta. Tatăl tău m-a rugat să am grijă de tine. Ştiu ce ai făcut.

— Nu ştiu la ce te referi.

— Nu te juca cu mine, Ezio. Ştiu de bătaia ta cu Vieri.

— Împrăştia poveşti mincinoase despre familia noastră. Nu puteam lăsa nepedepsită treaba asta.

— Vieri e tensionat, mai ales de când tatăl lui a fost închis.

Rămase o clipă pe gânduri.

— Francesco de' Pazzi poate fi în stare de multe lucruri, dar nu mi l-aş fi imaginat capabil să se alăture unui complot pentru uciderea un duce.

— Ce se va întâmpla cu el?

— Va avea loc un proces. Îmi imaginez că tatăl tău va fi unul dintre martorii cheie când se va întoarce ducele nostru Lorenzo.

Ezio părea agitat.

— Nu-ţi face griji, n-ai de ce să te temi. Şi n-am să-ţi cer să faci ceva ce nu ţi-ar plăcea. De fapt, aş vrea să mă ajuţi cu o problemă pe care trebuie s-o rezolv. Nu va dura mult, şi cred că s-ar putea chiar să-ţi placă.

— Sunt bucuros să te ajut, *Mamma.*

— Haide, atunci. Nu este departe.

Părăsiră *palazzo*-ul braţ la braţ, mergând în direcţia catedralei, într-un mic cartier unde mulţi dintre artiştii Florenţei îşi aveau atelierele şi studiourile. Unele, precum cele ale lui Verrocchio şi ale vedetei în devenire Alessandro di Mariano Filipepi, care deja dobândise porecla Botticelli, erau spaţioase, aglomerate, pline de asistenţi şi ucenici ocupaţi cu pregătirea culorilor şi amestecarea pigmenţilor, dar altele erau mai modeste. În faţa unuia dintre acestea se opri Maria şi bătu la uşă. În prag apăru imediat un tânăr arătos şi bine îmbrăcat, aproape spilcuit, dar cu o înfăţişare atletică, cu o claie de păr castaniu şi o barbă bogată. Era probabil cu şase sau şapte ani mai mare decât Ezio.

— *Madonna* Auditore! Bine ai venit! Te aşteptam.

— Leonardo, *buon' giorno.*

Cei doi se sărutară protocolar pe obraz.

„Cred că artistul ăsta se înţelege bine cu mama", se gândi Ezio, căruia deja îi plăcea înfăţişarea tânărului.

— Acesta e fiul meu, Ezio, adăugă Maria.

Artistul făcu o plecăciune şi spuse:

— *Molto onorato, signore*. Leonardo da Vinci.

— Maestre.

— Nu tocmai – cel puţin nu încă, zise Leonardo zâmbind. Dar unde mi-e mintea? Intraţi, intraţi. Aşteptaţi aici să văd dacă asistentul meu găseşte nişte vin şi merg să vă aduc lucrările.

Atelierul nu era mare, dar dezordinea dinăuntru îl făcea să pară şi mai neîncăpător. Pe mese erau îngrămădite schelete de păsări şi mamifere mici, iar nişte borcane umplute cu un lichid incolor conţineau diverse materii organice de un tip sau altul; Ezio nu recunoscu niciuna. În spate, pe un banc de lucru mare se aflau nişte structuri ciudate sculptate cu migală

în lemn, iar pe două şevalete erau aşezate picturi neterminate ale căror tonuri erau mai întunecate decât cele obişnuite şi ale căror contururi erau vag definite. Ezio şi Maria se făcură comozi şi, dintr-o cameră alăturată, apăru un tânăr arătos cu o tavă cu vin şi prăjituri. Îi servi, zâmbi timid, şi se retrase.

— Leonardo e foarte talentat.

— Dacă spui tu, *Madre.* Nu ştiu prea multe despre artă.

Ezio se gândea că viaţa lui va consta în a călca pe urmele tatălui său, deşi avea o latură rebelă şi aventuroasă, despre care ştia că nu se potrivea cu statutul de bancher florentin. În orice caz, la fel ca şi fratele lui mai mare, se vedea un om de acţiune, nu un artist sau vreun *connoisseur.*

— Ştii, exprimarea sinelui e o parte esenţială pentru a înţelege viaţa şi a te putea bucura de ea la maximum, spuse mama lui. Ar trebui să-ţi cauţi şi tu o manieră de exprimare, dragul meu.

Ezio se enervă.

— Am o mulţime de moduri de exprimare.

— Vreau să zic în afară de *signorine,* îi replică ea.

— Mamă!

Dar Maria îi răspunse doar cu o ridicare din umeri, şi strângând buzele.

— Ar fi bine dacă ţi-ai cultiva prietenia cu un om ca Leonardo. Cred că are un viitor promiţător.

— La cum arată locul ăsta, înclin să te contrazic.

— Nu fi obraznic!

Fură întrerupţi de Leonardo, care se întorcea aducând două cutii. Puse una jos.

— Te superi dacă o iei pe aceea? îl întrebă pe Ezio. L-aş ruga pe Agniolo, dar el trebuie să stea să păzească prăvălia. În plus, nu cred că e suficient de puternic pentru treburi din astea, bietul de el.

Ezio se ridică să ia cutia şi fu surprins de cât era de grea. Aproape o scăpă.

— Ai grijă! îl atenţionă Leonardo. Picturile dinăuntru sunt foarte delicate, iar mama ta mi-a plătit bani buni pentru ele!

— Mergem? spuse Maria. Abia aştept să le pun pe perete. Am ales nişte locuri care sper să ţi se pară potrivite, adăugă pentru Leonardo.

Ezio fu puţin uimit când auzi asta: oare merita un artist la început de carieră asemenea respect?

Pe drum, Leonardo făcea prietenos conversaţie, iar Ezio realiză că, fără să vrea, fusese cucerit de farmecul bărbatului. Totuşi, era ceva la el ce găsea în mod instinctiv neliniştitor, deşi nu ştia exact ce. O răceală? Un simţ al detaşării faţă de ceilalţi oameni? Poate era doar faptul că avea capul în nori, ca atâţia alţi artişti, sau aşa i se spusese lui Ezio. Simţi un respect brusc, instinctiv, pentru pictor.

— Ezio, cu ce te ocupi? îl întrebă Leonardo.

— Lucrează pentru tatăl lui, răspunse Maria.

— Ah, un om al finanţelor! Te-ai născut în oraşul potrivit pentru asta.

— E un oraş bun şi pentru artişti, spuse Ezio. Atâţia comanditari bogaţi.

— Suntem atât de mulţi, totuşi, bombăni Leonardo. E greu să atragi atenţia. De-asta sunt aşa de îndatorat mamei tale. Are un ochi foarte pătrunzător!

— Te concentrezi asupra picturii? întrebă Ezio gândindu-se la diversitatea lucrărilor din studio. Leonardo păru îngândurat.

— E o întrebare dificilă. Sincer să fiu, mi-e greu să mă hotărăsc, iar acum sunt pe cont propriu. Ador să pictez şi ştiu că pot s-o fac, dar... cumva pot să prevăd rezultatul final înainte de a ajunge la el şi asta face lucrurile greu de terminat câteodată. Trebuie să fiu împins de la spate! Dar asta nu e tot. Câteodată simt că operei mele îi lipseşte... nu ştiu... un scop. Are sens ce spun?

— Trebuie să ai mai multă încredere în tine, Leonardo, spuse Maria.

— Mulţumesc, dar uneori mi se pare că mai bine aş face lucruri mai practice, ceva care să aibă o legătură directă cu viaţa. Vreau să înţeleg viaţa – cum funcţionează, cum funcţionează totul.

— Atunci ar trebui să fii o sută de oameni într-unul, spuse Ezio.

— Doar de-aş putea! Ştiu ce vreau să explorez: arhitectura, anatomia, chiar şi ingineria. Nu vreau să redau lumea prin penel, vreau să o schimb!

Vorbea cu atâta pasiune încât Ezio se simţi mai degrabă impresionat decât iritat – în mod clar omul nu se lăuda; părea

aproape chinuit de ideile care-i fierbeau în cap. Urmează să ne spună că mai compune şi muzică şi poezie! se gândi Ezio.

— Vrei să pui aia jos şi să te odihneşti puţin, Ezio? întrebă Leonardo. Poate e prea grea pentru tine.

Ezio scrâşni din dinţi.

— Nu, *grazie.* Aproape am ajuns, oricum.

Când ajunseră la Palazzo Auditore, Ezio cără cutia până în holul de la intrare, unde o lăsă jos cât de încet şi cu grijă îi permiteau muşchii încordaţi de durere şi se simţi mai uşurat decât ar fi vrut să recunoască chiar şi faţă de el însuşi.

— Mulţumesc, Ezio, spuse mama lui. Cred că ne vom descurca şi fără tine de-acum, deşi, dacă vrei să vii să ne ajuţi cu aranjarea tablourilor...

— Mulţumesc, mamă... cred că cel mai bine ar fi să vă ocupaţi voi doi de treaba asta.

Leonardo întinse mâna.

— Mi-a făcut plăcere să te cunosc. Sper că drumurile noastre se vor mai întâlni în curând.

— *Anch'io.*

— Ai putea să-l chemi pe unul dintre servitori să-l ajute pe Leonardo.

— Nu, spuse Leonardo. Prefer să mă ocup eu însumi de asta. Imaginează-ţi dacă cineva ar scăpa o cutie!

Şi, îndoindu-şi genunchii, ridică doar cu un braţ cutia pe care o pusese jos Ezio.

— Începem? îi spuse Mariei.

— Pe aici, zise ea. La revedere, Ezio, ne vedem la cină diseară. Hai, Leonardo.

Ezio îi urmări cu privirea părăsind sala. Acest Leonardo era evident o persoană care inspira respect.

Târziu după prânz, Giulio veni în fugă (cum făcea mereu) să-i spună că tatăl său avea nevoie de el în birou. Ezio se grăbi să-l urmeze pe secretar pe coridorul cu lambriuri de stejar care ducea spre partea din spate a casei.

— Ah, Ezio! Intră, băiatul meu.

Tonul lui Giovanni era serios şi protocolar. Se ridică din spatele biroului pe care se aflau două scrisori voluminoase, înfăşurate în pergament şi sigilate.

— Se spune că ducele Lorenzo se va întoarce mâine sau poimâine cel târziu, spuse Ezio.

— Ştiu. Dar n-avem timp de pierdut. Vreau să duci documentele anumitor asociaţi de-ai mei, aici în oraş.

Giovanni împinse scrisorile în faţă, pe birou.

— Da, tată.

— Mai vreau să recuperezi un mesaj pe care un porumbel călător ar fi trebuit să-l aducă deja în colivia din *piazza* de la capătul străzii. Încearcă să nu te vadă nimeni când îl iei.

— Aşa voi face.

— În regulă, întoarce-te aici imediat după ce termini. Am nişte lucruri foarte importante pe care vreau să le discut cu tine.

— Da, domnule.

— Stai cuminte de data asta. Nu vreau alte probleme acum.

Ezio decise să rezolve mai întâi partea cu mesajul adus de porumbel. Apusul era aproape şi ştia că erau puţini oameni afară la ora aceea. Mai târziu, piaţa urma să se umple de florentini care-şi făceau *passeggiata.* În timp ce-şi îndeplinea sarcina, observă ceva inscripţionat pe zidul din spatele şi de deasupra coliviei. Era nedumerit. Apăruse recent sau nu îl observase până atunci? Un citat inscripţionat cu grijă pe care-l recunoscu din Cartea Ecleziastului: „Unde este multă înţelepciune este şi multă tristeţe". Sub acesta, cineva adăugase o inscripţie mai grosieră: „UNDE E PROFETUL?"

Dar Ezio reveni curând la sarcina pe care o avea. Recunoscu imediat porumbelul pe care-l căuta – era singurul cu un bileţel legat de picior, îl desprinse repede şi puse cu grijă pasărea înapoi în colivie, apoi ezită. Oare să citească biletul? Nu era sigilat. Desfăşură rapid micul sul de hârtie şi descoperi că nu conţinea decât un nume – cel al lui Francesco de' Pazzi. Ezio ridică din umeri. Presupuse că mesajul avea mai mult sens pentru tatăl lui decât pentru el. Nu-şi putea da seama de ce numele tatălui lui Vieri, unul dintre posibilii conspiratori în complotul de a-l răsturna pe ducele de Milano – lucruri ştiute deja de Giovanni – ar mai avea şi alte semnificaţii. Doar dacă nu însemna vreun fel de confirmare.

Dar trebuia să revină repede la ce avea de făcut. Ascunzând bileţelul în săculeţul de la curea, se pregăti să livreze primul plic. Locul în care trebuia să ajungă îl surprinse, pentru că se afla în cartierul prostituatelor. Fusese deseori acolo cu Federico – înainte însă de a o întâlni pe Cristina –, dar nu se simţise niciodată în largul lui. Strânse mânerul pumnalu-

lui pentru a se calma, în timp ce se apropia de aleea dubioasă indicată de tatăl său. Adresa se dovedi a fi o tavernă sordidă, prost luminată, unde se servea Chianti în căni de lut.

Neştiind ce să facă în continuare, căci nu părea să fie nimeni în jur, fu surprins de o voce care venea din lateral.

— Eşti băiatul lui Giovanni?

Se întoarse spre bărbatul aspru a cărui respiraţie mirosea a ceapă. Era însoţit de o femeie care poate că fusese frumoasă la un moment dat, dar arăta ca şi cum zece ani de stat întinsă pe spate îi şterseseră aproape orice farmec. Dacă îi mai rămăsese ceva frumos, erau ochii ei clari şi inteligenţi.

— Nu, idiotule, îi spuse ea omului. Doar arată exact ca tatăl lui.

— Ai ceva pentru noi, spuse bărbatul, fără să o ia în seamă. Dă-o încoace.

Ezio ezită. Verifică adresa. Era cea corectă.

— Dă-o-ncoace, prietene, spuse omul apropiindu-se.

Tânărul îi simţi din plin răsuflarea. Bărbatul acesta trăia numai cu usturoi şi ceapă?

Puse scrisoarea în mâna deschisă a omului, care o trase imediat şi o băgă într-o pungă de piele pe care o avea cu el.

— Bun băiat, zise bărbatul şi apoi zâmbi.

Ezio fu surprins să vadă că zâmbetul îi conferea feţei acestuia o anumită noblețe. Dar nu şi cuvintele pe care le spunea.

— Şi nu-ţi face griji, adăugă el. Nu suntem contagioşi.

Făcu o pauză şi se uită la femeie.

— Cel puţin, eu nu-s.

Femeia râse şi-l lovi în braţ. Apoi cei doi se îndepărtară.

Ezio părăsi uşurat aleea. Adresa de pe a doua scrisoare îl trimitea pe o stradă la vest de baptisteriu. Un cartier mult mai bun şi mai liniştit în acea perioadă a zilei. Se grăbi să traverseze oraşul.

Un bărbat voinic care arăta ca un soldat îl aştepta sub o arcadă. Era îmbrăcat în veşminte rustice, din piele, dar mirosea curat şi proaspăt şi era bărbierit.

— Aici, îl chemă omul.

— Am ceva pentru tine, spuse Ezio. De la...

— Giovanni Auditore?

Bărbatul vorbea cu o voce foarte joasă, aproape în şoaptă.

— *Si.*

Omul se uită în jur, în josul şi în susul străzii. Se vedea doar un lampagiu, la ceva distanţă.

— Ai fost urmărit?

— Nu. De ce să fiu?

— Nu contează. Dă-mi scrisoarea. Repede.

Ezio i-o înmână.

— Lucrurile se precipită, spuse bărbatul. Spune-i tatălui tău că vor acţiona în seara asta. Ar trebui să-şi facă planuri pentru protecţie.

Ezio fu luat prin surprindere.

— Ce? Despre ce vorbeşti?

— Am spus deja prea multe. Grăbeşte-te acasă.

Şi bărbatul se făcu nevăzut printre umbre.

— Aşteaptă! strigă Ezio după el. Ce vrei să spui? Întoarce-te!

Dar omul dispăruse.

Ezio merse repede în susul străzii către lampagiu.

— Cât e ceasul? îl întrebă.

Lampagiul privi spre cer şi zise:

— Trebuie să fi trecut un ceas de când sunt la datorie, înseamnă că e-n jur de ora opt.

Ezio făcu un calcul rapid. Probabil plecase de la *palazzo* cu două ore în urmă şi i-ar fi luat poate douăzeci de minute să se întoarcă acasă. O luă la fugă. O premoniţie groaznică îi copleşi sufletul.

Până când zări reşedinţa Auditore, ştia deja că ceva era în neregulă. Nu se vedea nicio lumină aprinsă şi porţile erau deschise. Grăbi pasul, strigând în timp ce alerga:

— Tată! Federico!

Sala cea mare a *palazzo*-ului era întunecată şi pustie, dar era suficientă lumină pentru ca Ezio să vadă mese răsturnate, scaune distruse, vase şi sticle sparte. Cineva smulsese picturile lui Leonardo de pe pereţi şi le ciopârţise cu cuţitul. Auzi prin întunericul ce-l înconjura hohotele de plâns ale unei femei: mama lui!

Porni spre locul din care venea sunetul, dar o umbră se mişcă în spatele lui şi ceva i se ridică deasupra capului. Ezio se răsuci şi apucă sfeşnicul de argint care urma să-i zdrobească capul, îl trase cu sălbăticie, iar atacatorul dădu drumul obiectului cu un urlet speriat. Ezio aruncă sfeşnicul,

prinse mâna atacatorului şi-l trase la lumină. Era pregătit să ucidă, iar pumnalul era deja scos.

— Oh! Ser Ezio! Tu eşti! Slavă Domnului!

Ezio recunoscu vocea, apoi şi chipul menajerei familiei, Annetta, o ţărancă aprigă, care servise familia ani de zile.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă apucând-o de încheieturi şi aproape scuturând-o, tulburat şi panicat.

— Au venit... gărzile oraşului, l-au arestat pe tatăl tău şi pe Federico... I-au luat chiar şi pe micul Petruccio, l-au smuls din braţele mamei tale!

— Unde-i mama? Unde-i Claudia?

— Aici suntem, se auzi o voce nesigură din întuneric.

Claudia apăru sprijinindu-şi mama. Ezio îi aduse un scaun. În lumina slabă, o văzu pe Claudia sângerând, cu hainele pătate şi rupte. Maria nu părea să-i observe prezenţa. Se aşezase pe scaun şi bocea tremurând. Strângea în mâini cutiuţa de lemn cu pene, pe care Petruccio i-o dăduse cu nici două zile în urmă – parcă trecuse o viaţă de atunci.

— Doamne, Claudia! Eşti bine?

O privi şi furia puse stăpânire pe el.

— Te-au...

— Nu, sunt în regulă. M-au bruscat puţin pentru că au crezut că le pot spune unde eşti. Dar mama... Of, Ezio, i-au dus pe tata, pe Federico şi pe Petruccio la Palazzo Vecchio!

— Mama voastră e tulburată, spuse Annetta. Când li s-a împotrivit, ei au...

Nu mai reuşi să continue.

— *Bastardi!*

Ezio se gândi rapid.

— Aici nu e un loc sigur. Ai unde să le duci, Annetta?

— Da, da... la sora mea. Vor fi în siguranţă acolo. Annetta abia putea vorbi, frica şi suferinţa îi înecau glasul.

— Trebuie să ne mişcăm repede. Gărzile sigur se vor întoarce după mine. Claudia, mamă – nu e timp de pierdut. Nu luaţi nimic, doar duceţi-vă cu Annetta. Acum! Claudia, sprijin-o pe mama.

Încă buimac, le conduse afară din casa lor răvăşită şi le ajută să pornească la drum încredinţându-le loialei Annetta, care începea să-şi revină. Ezio analiza toate implicaţiile, era zguduit de turnura pe care o luaseră lucrurile. Disperat, în-

cercă să-şi imagineze ce se întâmplase şi sa-şi dea seama ce trebuia să facă acum, ce trebuia să facă pentru a-şi salva tatăl şi fraţii... Imediat, înţelese că trebuia să găsească o cale să-şi vadă tatăl, să afle care era motivul acestui atac, al acestui ultragiu adus familiei sale. Dar Palazzo Vecchio! I-au dus familia în cele două celule mici din turn, era sigur de asta. Poate că ar fi existat o şansă... Numai că locul era fortificat ca o redută; probabil că mai erau şi gărzi de temut, mai ales în seara asta.

Încercând să se calmeze şi să gândească clar, porni pe străzi spre Piazza della Signoria, lipit de ziduri şi privind în sus. Torţele ardeau în crenelurile zidurilor şi în partea de sus a turnului, iluminând gigantica *fleur-de-lys* roşie, care era emblema oraşului, şi marele ceas de la baza turnului. Mijind ochii ca să vadă mai clar, lui Ezio i se păru că discerne un pic mai sus lumina palidă a unei lumânări prin fereastra îngustă, cu gratii, de lângă vârf. Se vedeau câţiva paznici deasupra marilor porţi duble ale *palazzo*-ului, şi încă mai mulţi pe creneluri. Dar Ezio nu zări niciunul în vârful turnului, ale cărui creneluri erau oricum deasupra ferestrei la care trebuia să ajungă.

Ocoli piaţa, îndepărtându-se de *palazzo,* şi ajunse pe strada îngustă care ducea în afara pieţei, de-a lungul aripii de nord a clădirii. Din fericire, încă mai erau destui oameni în jur, plimbându-se şi bucurându-se de aerul serii. Lui Ezio i se păru dintr-odată că trăia într-o lume diferită de a lor, că fusese rupt de societatea prin care înotase ca un peşte până acum trei sau patru ore. Era înfiorat de gândul că viaţa putea continua în rutina ei pentru toţi oamenii aceştia, în timp ce viaţa familiei lui fusese distrusă. Din nou, îşi simţi inima cuprinsă de mânie şi frică. Îşi întoarse însă gândurile la ce avea de făcut şi o expresie ca de oţel i se aşternu pe chip.

Zidul din faţă era abrupt şi ameţitor de înalt, dar întunecat, ceea ce era în avantajul lui. În plus, pietrele din care era construit *palazzo*-ul erau zgrunţuroase, deci urma să aibă o mulţime de puncte de sprijin pentru mâini şi picioare care să-l ajute să urce. O problemă puteau fi gărzile postate pe crenelurile din aripa de nord, cărora trebuia să le facă faţă la un moment dat. Spera ca majoritatea să fie grupate de-a lungul faţadei principale a clădirii, orientate spre vest.

Trăgându-şi răsuflarea şi uitându-se în jur – nu mai era nimeni pe strada întunecată –, făcu un salt, se agăţă bine de zid, prinzându-se cu degetele de la picioare, care erau încălţate în ghete de piele moale, şi începu să escaladeze.

Odată ajuns la creneluri se ghemui, cu gambele încordate de la efort. Aici erau doi paznici, dar stăteau cu spatele la el, privind spre piaţa luminată de dedesubt. Ezio rămase nemişcat un moment, până când deveni clar că nu-l auziseră urcând. Rămânând ghemuit, ţâşni spre ei şi apoi atacă, îi prinse de gât şi-i trase în spate, folosindu-se de greutatea acestora pentru a-i pune jos. Într-o clipă, le scoase coifurile şi-i lovi cap în cap cu putere – cei doi zăceau inconştienţi înainte să realizeze ce se întâmplase. Dacă acest atac eşua, Ezio ştia că ar fi fost nevoit să le taie gâturile fără nicio secundă de ezitare.

Făcu încă o pauză ca să-şi recapete răsuflarea. Acum spre turn. Acesta era construit din piatră mai netedă, ceea ce îngreuna escaladarea. În plus, trebuia să urce din nord spre vest, unde era fereastra celulei. Se rugă ca nimeni din piaţă sau de pe creneluri să nu se uite în sus. N-ar fi vrut să fie doborât de săgeata unei arbalete după ce ajunsese aşa departe.

Colţul în care zidurile din nord se întâlneau cu cele din vest era dur şi descurajant şi, pentru o clipă, Ezio rămase agăţat acolo, înţepenit, căutând o priză de mână, dar nu părea să existe vreuna. Privi în jos şi-l văzu undeva departe pe unul dintre paznicii de pe creneluri uitându-se în sus. Îi putea vedea clar faţa palidă, îi putea vedea ochii. Se lipi de zid. În hainele lui de culoare închisă era la fel de evident ca un gândac pe o faţă de masă albă. Inexplicabil, omul îşi coborî privirea şi continuă să patruleze. Îl văzuse? Nu-i venise să creadă ce văzuse? Din cauza încordării, gâtul lui Ezio zvâcnea. Respiră din nou abia după un minut, timp în care încercase să se relaxeze.

După un efort uimitor ajunse la ţintă, recunoscător pentru pervazul îngust pe care se putea cocoţa ca să privească în celula strâmtă de dincolo de fereastră. „Dumnezeu e milostiv", se gândi atunci când recunoscu silueta tatălui său, care stătea cu spatele spre el, părând să citească la lumina slabă a unei lumânări.

— Tată! îl strigă el încet.

Giovanni se întoarse.

— Ezio! Pentru numele lui Dumnezeu, cum ai...

— Nu contează, tată.

În timp ce Giovanni se apropia, Ezio văzu că avea mâinile însângerate şi învineţite şi faţa palidă şi trasă.

— Doamne, tată, ce ţi-au făcut?

— M-au bătut, dar nu am răni grave. Contează mai mult ce fac mama şi sora ta.

— Sunt în siguranţă acum.

— Cu Annetta?

— Da.

— Doamne ajută.

— Ce s-a întâmplat, tată? Te aşteptai la asta?

— Nu chiar atât de repede, l-au arestat şi pe Federico şi Petruccio – cred că sunt în celula din spatele acesteia. Dacă Lorenzo ar fi fost aici, lucrurile ar fi stat altfel. Ar fi trebuit să-mi iau mai multe măsuri de precauţie.

— Despre ce vorbeşti?

— N-avem timp pentru asta acum! aproape că strigă Giovanni. Ascultă-mă: trebuie să te întorci acasă. În biroul meu e o uşă secretă. În încăperea de după ea e ascuns un cufăr. Ia *tot* ce găseşti înăuntru, înţelegi? *Tot!* Multe lucruri o să ţi se pară ciudate, dar tot ce e acolo e important.

— Da, tată.

Ezio îşi mută uşor greutatea trupului, agăţat în continuare de gratiile ferestrei într-o poziţie care îi putea fi fatală.

Nu îndrăznea să privească în jos şi nu ştia cât timp mai putea rămâne nemişcat.

— Printre alte lucruri vei găsi o scrisoare şi nişte documente. Trebuie să i le duci fără întârziere – în seara asta! – lui *Messer* Alberti...

— Gonfalionerul?

— Exact. Acum, du-te!

— Dar, tată...

Ezio voia să spună că şi-ar fi dorit să facă mai mult decât să transporte documente şi bolborosi:

— Familia Pazzi e în spatele treburilor ăstora? Am citit bileţelul adus de porumbelul călător. Spunea că...

Dar Giovanni îi făcu semn să tacă. Ezio auzi cheia întorcându-se în încuietoarea din uşa celulei.

— Mă duc la interogatoriu, spuse Giovanni aspru. Pleacă până nu te descoperă. Doamne, eşti un băiat curajos. Vei fi vrednic de destinul tău. Pentru ultima oară – du-te!

Ezio se prinse de marginea zidului ieşind din raza vizuală a gărzilor, şi rămase ascultând cum tatăl lui era luat de acolo. Îi venea greu să îndure ceea ce auzea. Apoi se pregăti pentru coborâre. Ştia că aproape întotdeauna e mai greu să cobori decât să urci, dar în ultimele patruzeci şi opt de ore câştigase multă experienţă în escaladarea clădirilor. Începu să coboare din turn, alunecă o dată sau de două ori, dar se ţinu bine, până când ajunse iar pe creneluri, unde cei doi paznici zăceau laţi tot unde-i lăsase. Încă un noroc! Îi lovise cap în cap cât de tare putuse, dar dacă şi-ar fi recăpătat cunoştinţa în timp ce el era sus pe turn şi ar fi dat alarma... ei bine, nu avea rost să se gândească la consecinţe.

Într-adevăr, nu avea nici timp să se gândească la asemenea lucruri. Se balansă peste creneluri şi privi în jos. Timpul era esenţial. Dacă vedea ceva sub el care să-i amortizeze căderea, putea îndrăzni să se arunce. În timp ce-şi obişnuia ochii cu întunericul, observă, mult dedesubt, tenda unei gherete părăsite. Să rişte? Dacă reuşea, câştiga câteva minute preţioase. Dacă nu, un picior rupt ar fi fost cea mai mică problemă a lui. Trebuia să aibă încredere.

Respiră adânc şi se aruncă în întuneric.

Tenda se prăbuşi sub greutatea lui, dar fusese bine prinsă şi rezistă suficient cât să-i amortizeze căderea. Ezio rămăsese fără suflu, iar a doua zi urma să se trezească cu câteva dureri în coaste, dar era jos! Şi nu se auzea nicio alarmă.

Se scutură şi se grăbi în direcţia a ceea ce până în urmă cu câteva ore fusese casa lui. Când ajunse, realiză că, în graba momentului, tatăl său uitase să-i spună unde era uşa secretă. Giulio ar fi trebuit să ştie, dar de unde să-l ia pe Giulio acum?

Din fericire, nu găsi pe nimeni pândind în apropierea casei. Putea să intre fără probleme. Se opri pentru un minut în prag, aproape incapabil să străbată prin beznă – casa părea schimbată, sanctitatea îi fusese pângărită. Din nou, Ezio trebuia să-şi adune gândurile, conştient că acţiunile lui erau esenţiale. Familia lui depindea de el. Intră în casă pe întuneric. Ceva mai târziu, stătea la lumina lugubră a unei lumânări, în mijlocul biroului, şi se uita în jur.

Locul fusese întors pe dos de gărzi, care clar confiscaseră un număr mare de documente bancare, iar haosul general de rafturi căzute, scaune răsturnate, sertare aruncate pe jos, hârtii împrăştiate şi cărţi azvârlite peste tot nu-i făceau lui Ezio sarcina mai uşoară. Dar cunoştea bine biroul, vederea îi era pătrunzătoare şi îşi folosea mintea. Pereţii erau groşi, oricare dintre ei putea avea o cameră ascunsă în interior, dar Ezio alese zidul în care era montat şemineul mare şi începu să caute acolo unde zidul era mai gros, pentru a adăposti hornul. Apropiind mult lumânarea, cercetând locul, atent la orice zgomot care putea anunţa întoarcerea gărzilor, reuşi în sfârşit să desluşească conturul abia sesizabil al unei uşi în lambriurile de pe perete, în partea stângă a impozantului cămin turnat. Trebuia să găsească ceva cu care s-o poată deschide. Se uită cu atenţie la *colossi* sculptaţi care ţineau placa de marmură de deasupra şemineului pe umerii lor. Nasul celui din stânga arăta ca şi cum ar fi fost spart şi reparat, pentru că avea o fisură fină la bază. Îl atinse şi descoperi că era puţin dezlipit. Cu sufletul la gură, îl mişcă încet şi o uşă cu balamale pe arcuri alunecă silenţios în perete, dezvăluind un coridor cu podea de piatră care ducea către stânga.

Pe când intra, dădu cu piciorul drept peste o lespede care, odată mişcată, declanşa aprinderea lămpilor cu ulei agăţate în pereţii pasajului. Nu era lung, cobora puţin şi se termina într-o cameră circulară decorată mai degrabă în stil sirian decât italian. Lui Ezio îi reveni în minte imaginea unei picturi din biroul personal al tatălui său, care înfăţişa castelul Masyaf, cândva sediul Ordinului Asasinilor. Dar n-avea timp să se gândească dacă acest decor ciudat avea vreo semnificaţie specială. Încăperea era nemobilată, iar în centrul ei se afla un cufăr mare, cu întărituri din fier, ferecat cu două lacăte grele. Se uită prin cameră căutând o cheie, dar, în afară de ornamente, nu mai era nimic. Ezio tocmai se întreba dacă să se întoarcă în biroul tatălui să o caute acolo şi dacă avea timp să facă asta, când, din întâmplare, atinse cu mâna una dintre încuietori, care se deschise. Cealaltă încuietoare se deschise la fel de uşor. Îi insuflase tatăl său vreo putere de care nu ştia? Erau încuietorile astfel făurite încât să răspundă la atingerea unei persoane anume? Se adunau misterele, dar acum nu avea timp să se gândească la ele.

Deschise cufărul şi văzu înăuntru o glugă albă, în mod clar veche, şi posibil făcută dintr-un material de lână pe care nu-l recunoscu. Ceva îl împinse să şi-o pună pe cap şi, dintr-odată, o putere ciudată se aprinse în el. Îşi lăsă în jos gluga, dar nu o scoase de tot.

Cufărul mai conţinea o apărătoare de piele pentru braţ, o lamă de pumnal care, în loc să aibă mâner, avea un mecanism straniu pe care nu-l înţelegea, o sabie, o bucată de pergament acoperită cu simboluri şi litere şi ceva ce părea să facă parte dintr-un plan, împreună cu scrisoarea şi documentele pe care tatăl lui îi spusese să le ducă lui Uberto Alberi. Le luă pe toate, închise cufărul, şi se retrase în birou, închizând cu grijă uşa secretă. În încăpere, găsi o tolbă pentru documente de-a lui Giulio şi ascunse conţinutul cufărului înăuntru, prinzându-şi apoi tolba la piept. Îşi fixă sabia la brâu. Neştiind ce era de făcut cu această colecţie ciudată de obiecte şi neavând timp să reflecteze la motivele pentru care tatăl lui ar păstra astfel de lucruri într-o cameră secretă, se întoarse cu precauţie către uşile principale ale *palazzo*-ului.

Dar imediat cum ajunse în curte, dădu peste două gărzi care se apropiau. Era prea târziu să se ascundă, îl văzuseră.

— Stai! strigă unul dintre ei şi porniră amândoi spre el.

Nu avea unde să se retragă. Ezio văzu că îşi scoseseră deja săbiile.

— De ce aţi venit aici? Ca să mă arestaţi?

— Nu, spuse cel care vorbise şi prima oară. Ordinele sunt să te omorâm.

În aceeaşi clipă, al doilea bărbat porni spre el.

Ezio scoase şi el sabia. Deşi nu era obişnuit cu arma aceea, o mânuia cu uşurinţă şi siguranţă ca şi cum ar fi folosit-o toată viaţa. Pară primele lovituri, la stânga şi la dreapta, ambele gărzi atacându-l în acelaşi timp. Săreau scântei din toate cele trei săbii, dar Ezio simţi cum noua lui lamă rezista, ascuţită şi însetată de sânge. Chiar când al doilea soldat încercă să-i despice braţul din umăr, Ezio se mişcă spre dreapta, pe sub lama aţintită spre el. Îşi mută echilibrul de pe un picior pe altul şi fandă.

Soldatul se dezechilibră, în timp ce braţul cu care ţinea sabia se izbi de umărul lui Ezio, fără să-l rănească. Tânărul se folosi de propriul avânt pentru a-şi împinge noua sabie în sus,

străpungându-l direct în inimă. Apoi îşi flexă vârfurile picioarelor, ridică piciorul stâng şi-l împinse pe soldatul mort din sabia care-l ucisese, întorcându-se pentru a-l confrunta pe partenerul lui, care se apropia urlând, mânuind o sabie grea.

— Pregăteşte-te să mori, *traditore!*

— Nu sunt trădător şi nici vreun alt membru al familiei mele nu este.

Bărbatul se năpusti spre el, sfâşiindu-i mâneca stângă, făcând să-i ţâşnească sângele. Ezio tresări, dar numai o secundă. Soldatul înainta, sesizând avantajul, şi Ezio îl lăsă să fandeze încă o dată, apoi, făcând un pas în spate, îi puse piedică şi împinse sabia fără şovăială şi cu forţă spre gâtul atacatorului aflat în cădere, retezându-i capul de pe umeri înainte ca bărbatul să se prăbuşească.

Pentru un moment, respirând greu, Ezio rămase pe loc, tremurând în liniştea subită care urmă atacului. Era prima oară în viaţa lui când omora pe cineva... sau nu era chiar aşa, deoarece simţea o altă viaţă, mult mai vastă înăuntrul lui, o viaţă care părea să aibă ani de experienţă într-ale morţii.

Senzaţia îl sperie. Noaptea aceasta îl făcuse să se maturizeze brusc – dar această nouă senzaţie părea să trezească o forţă întunecată din adâncul lui. Era ceva mult mai profund decât efectele experienţelor tulburătoare din ultimele ore. Cu umerii încovoiaţi, porni pe străzile întunecate spre reşedinţa lui Alberti, atent la fiecare sunet şi privind mereu în urmă. Într-un târziu, aproape complet extenuat, totuşi capabil încă să continue, ajunse la casa gonfalonierului. Se uită la faţadă şi văzu o lumină slabă la una dintre ferestrele din faţă. Bătu tare în uşă cu mânerul sabiei.

Agitat şi nerăbdător, pentru că nu primise niciun răspuns, ciocăni iarăşi, mai tare şi mai zgomotos. Acelaşi rezultat.

Dar, la a treia încercare, o vizetă se deschise în uşă, apoi se închise la loc. Imediat după aceea uşa se deschise şi un servitor bănuitor şi înarmat îl primi înăuntru. Ezio îi spuse ce treabă avea şi fu condus într-o cameră de la parter, unde Alberti stătea la un birou înţesat de hârtii. Lui Ezio i se păru că în spatele lui, pe jumătate întors şi aşezat pe un scaun lângă focul mocnit, se afla încă un om, înalt şi puternic, dar numai o parte din profilul lui era vizibil, şi aceea neclară.

— Ezio? zise Alberti ridicându-se surprins. Ce faci aici la ora asta?

— Eu... Eu nu...

Alberti se apropie de el şi îi puse mâna pe umăr.

— Stai, copile. Respiră. Trage-ţi sufletul.

Ezio dădu din cap. Acum se simţea mai în siguranţă, dar şi mai vulnerabil. Evenimentele serii, de când pornise să livreze scrisorile lui Giovanni, începeau să-l copleşească. Uitându-se la ceasul de alamă de pe piedestal, desluşi că era aproape miezul nopţii. Trecuseră într-adevăr doar douăsprezece ore de când puştiul Ezio mersese cu mama lui să ia tablourile din atelierul unui artist? Mai avea puţin şi plângea. Dar îşi reveni, şi cel care vorbi fu bărbatul Ezio.

— Tatăl şi fraţii mei au fost arestaţi – nu ştiu din al cui ordin. Mama şi sora mea se ascund, iar casa familiei noastre a fost devalizată. Tata mi-a poruncit să vă aduc această scrisoare şi aceste documente...

Ezio scoase documentele din tolbă.

— Mulţumesc.

Alberti îşi puse o pereche de ochelari şi apropie scrisoarea lui Giovanni de lumina lumânării care ardea pe biroul lui. Nu se auzea niciun sunet în cameră în afară de ticăitul ceasului şi ocazionalul trosnet al tăciunilor. Dacă mai era vreo prezenţă în cameră, Ezio uitase de ea.

Alberti îşi îndreptă acum atenţia către documente. Le analiză ceva timp şi într-un târziu puse unul dintre ele cu discreţie în interiorul pieptarului său negru. Pe celelalte le aşeză cu grijă de-o parte, separat de teancul de hârtii de pe birou.

— S-a produs o teribilă neînţelegere, dragul meu Ezio, spuse el scoţându-şi ochelarii. E drept că s-au făcut acuzaţii – acuzaţii serioase – şi că s-a aranjat un proces pentru mâine dimineaţă. Dar se pare că cineva a fost, probabil din motive personale, prea zelos. Dar nu te îngrijora, o să clarific totul.

Ezio abia îndrăznea să-l creadă.

— Cum?

— Documentele pe care mi le-ai adus conţin dovezi ale unui complot împotriva tatălui tău şi împotriva oraşului. Le voi prezenta la audierea de mâine, iar Giovanni şi fraţii tăi vor fi eliberaţi, îţi garantez.

Tânărul fu cuprins de uşurare, îi cuprinse mâna gonfalonierului cu palmele.

— Cum vă pot mulţumi?

— Administrarea justiţiei e treaba mea, Ezio. O iau foarte în serios şi... Ezită pentru o fracţiune de secundă, apoi continuă:

— Tatăl tău e unul dintre cei mai buni prieteni ai mei.

Alberti zâmbi.

— Dar unde-mi sunt manierele? Nu ţi-am oferit un pahar de vin. Unde îţi vei petrece noaptea? întrebă el după o scurtă pauză. Încă sunt ocupat cu nişte treburi urgente, dar servitorii mei se vor asigura că ai de mâncare, de băut şi un pat cald.

La momentul respectiv, Ezio nu ştia ce-l făcuse să refuze o ofertă atât de amabilă.

Era trecut bine de miezul nopţii când părăsi reşedinţa gonfalonierului. Ridicându-şi din nou gluga, se furişă pe străzi încercând să-şi adune gândurile. Imediat, îşi dădu seama încotro îl purtau picioarele.

Odată ajuns, se urcă la balcon cu mai multă uşurinţă decât şi-ar fi imaginat – poate că tensiunea îi întărise muşchii – şi bătu uşor la obloanele ei, chemând-o cu blândeţe:

— Cristina! *Amore!* Trezeşte-te! Eu sunt.

Aşteptă, silenţios ca o pisică, şi ascultă. O auzi foindu-se în aşternuturi, apoi ridicându-se. Apoi îi auzi vocea speriată de cealaltă parte a obloanelor.

— Cine e?

— Ezio.

Deschise repede obloanele.

— Ce e? Ce s-a întâmplat?

— Lasă-mă să intru. Te rog.

Aşezat pe patul ei, îi spuse întreaga poveste.

— Ştiam eu că ceva nu e în ordine, zise ea. Tatăl meu părea tulburat în seara asta. Dar din câte îmi spui, se pare că se va termina cu bine.

— Aş vrea să mă laşi să stau aici în noaptea asta – nu-ţi face griji, o să plec cu mult înainte să răsară soarele – şi trebuie să-ţi las ceva de care să ai grijă.

— O, Ezio, sigur că poţi.

Se afundă într-un somn agitat în braţele ei.

Capitolul 4

Era o dimineaţă cenuşie şi noroasă – iar oraşul părea apăsat de căldura înăbuşitoare care se adunase în norii de deasupra lui. Ezio sosi în Piazza della Signoria şi văzu, spre surprinderea lui, că acolo deja se adunase o mulţime numeroasă. Fusese ridicată o platformă, pe care se afla o masă acoperită cu o pânză grea de brocart, cu stema oraşului. În spatele ei stătea Uberto Alberti şi un bărbat înalt, bine făcut, cu un nas ca un cioc şi ochi atenţi, calculaţi, îmbrăcat într-o robă roşu-aprins – Ezio nu-l cunoştea. Dar atenţia îi fu atrasă de ceilalţi ocupanţi ai platformei – tatăl şi fraţii lui, toţi în lanţuri; deasupra lor era o construcţie înaltă cu o grindă masivă de care erau suspendate trei ştreanguri.

Ezio ajunsese în piaţă într-o stare de optimism încordat – nu îi spusese gonfalonierul că toate se vor rezolva azi? Acum sentimentele i se schimbară. Ceva nu era în regulă – nu era deloc în regulă. Încercă să înainteze, dar nu reuşi să treacă prin mulţime – o senzaţie de claustrofobie punea stăpânire pe el. Încercând cu disperare să se calmeze, să-şi calculeze acţiunile, se opri, îşi trase gluga peste cap şi îşi aranja sabia agăţată la centură. Alberti nu-l putea dezamăgi, nu-i aşa? În tot acest timp, observă că bărbatul înalt de pe platformă, spaniol după îmbrăcămintea, faţa şi tenul său, studia masa de oameni cu ochi pătrunzători. Cine era? De ce imaginea sa trezea ceva în memoria lui Ezio? Îl văzuse înainte pe undeva?

Gonfalonierul, strălucitor în roba lui oficială, ridică mâna pentru a face mulţimea să tacă, ceea ce se şi întâmplă instantaneu.

— Giovanni Auditore, spuse Alberti pe un ton poruncitor, care, pentru urechea ascuţită a lui Ezio, nu reuşi să mascheze

o notă de teamă. Tu şi complicii tăi sunteţi acuzaţi de trădare. Aveţi vreo dovadă care să contrazică această acuzaţie?

Giovanni părea în acelaşi timp surprins şi neliniştit.

— Da, dovezile sunt în documentele care ţi-au fost livrate azi-noapte.

— Nu ştiu nimic despre astfel de documente, Auditore, spuse Alberti.

Ezio îşi dădu seama imediat că asista la o înscenare de proces, dar nu înţelegea de ce i-ar fi trădat Alberti.

— E o minciună! strigă el, dar vocea îi fu înecată de răcnetul mulţimii. Se luptă să se apropie, dându-i la o parte pe spectatorii furioşi, dar erau prea mulţi şi rămase captiv între ei.

— Dovezile împotriva ta au fost strânse şi examinate, continuă Alberti. Sunt de necontestat. În absenţa oricărei dovezi contrare, funcţia pe care o ocup mă obligă să te declar pe tine şi pe complicii tăi, Federico, Petruccio şi – *in absentia* – pe fiul tău, Ezio, – *vinovaţi* de infracţiunea de care sunteţi acuzaţi.

Făcu o pauză, iar mulţimea amuţi din nou.

— Vă condamn pe toţi la moarte. Sentinţa va fi executată imediat. Mulţimea vui din nou. La un semnal al lui Alberti, călăul pregăti ştreangurile, în timp ce două ajutoare de-ale lui îl luară mai întâi pe micul Petruccio, care se străduia să nu plângă. Îi trecură funia pe după gât în timp ce băiatul spuse o rugăciune scurtă şi preotul îl stropi pe cap cu apă sfinţită. Apoi călăul trase o pârghie montată în spânzurătoare, şi băiatul se legănă în aer până ce rămase nemişcat.

— Nu! urlă Ezio, abia venindu-i să creadă ce vedea. Dumnezeule, nu! Te rog, nu!

Dar cuvintele i se înecară în gât, copleşit de pierderea suferită.

Federico fu următorul. Zbierând că el şi familia lui sunt nevinovaţi, se luptă în zadar să se elibereze de gărzile care-l duceau spre spânzurătoare. Ezio, disperat, căznindu-se din răsputeri să înainteze, văzu o lacrimă solitară alunecând pe obrazul cadaveric al tatălui său. Îngrozit, îşi văzu fratele mai mare şi cel mai bun prieten legănându-se de capătul funiei – îi luă mai mult să părăsească lumea decât îi luase lui Petruccio, dar într-un târziu rămase şi el nemişcat, balansându-se în laţ – puteai auzi grinda de lemn scârţâind în tăcerea care

se lăsase. Ezio se lupta cu îndoiala din sufletul lui – chiar se întâmplau toate astea?

Mulţimea începu să murmure, dar o voce fermă o potoli. Vorbea Giovanni Auditore.

— Tu eşti trădătorul, Uberto. Tu, unul dintre asociaţii şi prietenii cei mai apropiaţi, căruia mi-am încredinţat viaţa! Şi sunt un prost. N-am văzut că eşti unul dintre ei. Ne poţi lua viaţa astăzi, ridică el vocea, cu furie şi durere, dar nu uita – o să ţi-o luăm şi noi pe a ta!

Plecând capul rămase tăcut. Urmă o linişte profundă, întreruptă doar de murmurul rugăciunilor preotului, în timp ce Giovanni Auditore mergea cu demnitate spre spânzurătoare, purtându-şi sufletul pe ultimul drum pe care avea să mai călătorească vreodată!

La început Ezio fu prea şocat ca să simtă suferinţă. Parcă îl lovise un pumn uriaş de fier. Dar când trapa de sub Giovanni se deschise, nu putu să se abţină.

— *Tată!* strigă cu vocea spartă.

Instantaneu, ochii spaniolului se aţintiră asupra lui. Era oare ceva supranatural în vederea lui, încât putea să-l observe într-o asemenea aglomeraţie? Ezio îl văzu, cu încetinitorul parcă, pe spaniol înclinându-se către Alberti, şoptindu-i ceva, şi arătând cu degetul.

— Gărzi! strigă Alberti arătând şi el cu degetul. Acolo! încă unul dintre ei! Prindeţi-l!

Înainte ca mulţimea să reacţioneze şi să-l prindă, Ezio îşi făcu loc spre marginea pieţei, lovindu-i cu pumnii pe cei care îi blocau trecerea. Un soldat îl aştepta deja. Îl înşfacă pe Ezio, trăgându-l de glugă. Acţionând acum dintr-o pornire instinctivă lăuntrică, Ezio se eliberă şi îşi scoase sabia cu o mână, iar cu cealaltă îl apucă pe soldat de gât. Reacţia lui fusese mult mai rapidă decât anticipase celălalt şi, înainte să apuce să ridice mâinile pentru a se apăra, Ezio îl strânse şi mai tare. Dintr-o mişcare iute, îl străpunse, despicându-i trupul cu sabia, iar intestinele bărbatului i se revărsară de sub tunică pe pavaj. Împinse într-o parte cadavrul şi se întoarse spre platformă, fixându-l pe Alberti cu privirea.

— Te voi ucide pentru asta! urlă Ezio cu vocea plină de ură şi mânie.

Dar gărzile se apropiau. Ezio, în care se trezi instinctul de apărare, fugi de ele spre străzile de dincolo de piaţă, care păreau mai sigure. Spre groaza lui, văzu încă două gărzi iuţi de picior care se grăbeau să-i taie calea.

Se întâlniră la marginea pieţei. Cele două gărzi îl atacară, blocându-i retragerea, în timp ce alţi soldaţi veneau din spate. Ezio se luptă frenetic. Apoi o contră nefericită a unuia dintre ei îl făcu să-şi scape sabia din mână. Speriindu-se că urma sfârşitul, Ezio se întoarse pentru a fugi de atacatori –, dar, înainte să pornească, se întâmplă ceva incredibil. De pe strada îngustă pe care voia să intre, aflată la câţiva metri distanţă, apăru un om îmbrăcat neîngrijit, care se năpusti cu viteza fulgerului asupra celor doi soldaţi din spate şi, cu un pumnal lung, le străpunse adânc încheieturile mâinilor în care ţineau săbiile, sfâşiindu-le tendoanele şi dezarmându-i. Se mişca atât de repede, încât Ezio abia îi putea urmări mişcările. Bărbatul îi recuperă tânărului sabia căzută şi i-o aruncă. Ezio îl recunoscu şi simţi duhoarea de usturoi şi ceapă. În acel moment, nici trandafirii din Damasc nu puteau mirosi mai plăcut.

— Fugi, spuse omul, apoi dispăru şi el.

Ezio o luă la goană în josul străzii şi se furişă pe aleile şi intrările pe care le ştia bine din incursiunile nocturne împreună cu Federico. Zarva din urma lui se potoli. Porni în josul râului şi găsi refugiu într-o baracă părăsită pentru paznici, aflată în spatele unuia dintre depozitele care-i aparţineau tatălui Cristinei.

Ezio încetă atunci să mai fie doar un băiat şi deveni bărbat. Simţea că greutatea responsabilităţii de a răzbuna şi corecta această nedreptate îi cădea pe umeri ca o mantie grea.

Prăbuşindu-se pe o grămadă de saci aruncaţi, începu să tremure din tot corpul. Lumea lui tocmai fusese nimicită. Tatăl său... Federico... şi, Doamne, nu, micul Petruccio... cu toţii dispăruţi, cu toţii morţi, cu toţii ucişi. Ţinându-şi capul în mâini, se lăsă pradă suferinţei, incapabil să controleze tumultul de tristeţe, frică şi ură. Abia după câteva ore reuşi să-şi ridice faţa – cu ochii injectaţi şi săgetaţi de o dorinţă uriaşă de răzbunare. În acel moment ştiu că viaţa lui trecută se terminase. Băiatul Ezio dispăruse pentru totdeauna. De acum, viaţa lui avea un singur scop – răzbunarea.

Mult mai târziu în aceeaşi zi, ştiind prea bine că gărzile oraşului încă îl căutau fără încetare, porni pe străzi lăturalnice spre reşedinţa Cristinei. Nu voia să o expună niciunui pericol, dar trebuia să-şi recupereze tolba cu conţinutul ei preţios. Aşteptă neclintit în vreme ce şobolanii îi mişunau la picioare, într-o firidă întunecoasă care puţea a urină, până când lumina de la fereastră îl anunţă că fata se retrăsese în camera ei.

— Ezio! strigă Cristina văzându-l pe balcon. Slavă Domnului că eşti în viaţă.

Chipul îi era cuprins de uşurare, dar nu dură mult, suferinţa luându-i locul.

— Tatăl tău, şi fraţii tăi...

Nu reuşi să termine propoziţia şi îşi lăsă capul în jos. Ezio o luă în braţe şi rămaseră aşa pentru câteva minute. Într-un târziu, îi dădu drumul din îmbrăţişare.

— Eşti nebun! De ce eşti încă în Florenţa?

— Mai am încă treburi de rezolvat, spuse el încruntat. Dar nu pot rămâne prea mult aici, e un risc prea mare pentru familia ta. Dacă ar şti că mă găzduieşti...

Cristina era tăcută.

— Dă-mi tolba şi voi pleca.

I-o aduse, dar înainte să i-o dea, îl întrebă:

— Şi familia ta?

— Asta e prima mea îndatorire. Să-mi îngrop morţii. Nu pot îndura să-i ştiu aruncaţi într-o groapă comună ca nişte criminali de rând.

— Ştiu unde i-au dus.

— Cum aşa?

— Oraşul a vuit toată ziua. Dar acum nu e nimeni acolo. Sunt lângă Porta San Niccolo, laolaltă cu cadavrele cerşetorilor. Au o groapă pregătită, iar căruţele cu var nestins trebuie să ajungă de dimineaţă. Oh, Ezio...

Ezio vorbi calm, dar îndârjit:

— Trebuie să mă asigur că tatăl şi fraţii mei părăsesc acest pământ cu demnitate. Nu le pot oferi o slujbă de înmormântare, dar le pot proteja trupurile de mârşăvii.

— Vin cu tine!

— Nu! îţi dai seama ce s-ar întâmpla dacă ai fi prinsă cu mine?

Cristina îşi plecă ochii.

— Trebuie să mă asigur şi că mama şi sora mea sunt în siguranţă, şi le datorez alor mei încă o moarte. Apoi voi pleca, adăugă după o scurtă ezitare. Poate pentru totdeauna, întrebarea este: vrei să vii cu mine?

Fata se retrase puţin, iar el văzu o sumedenie de emoţii contradictorii în ochii ei. Dragostea era acolo, adâncă şi trainică, dar el se maturizase mult mai mult decât ea de când se ţinuseră în braţe pentru prima oară. Cristina era încă o fată. Cum putea să se aştepte să facă un asemenea sacrificiu?

— Vreau, Ezio, nu ştii cât de mult... dar familia mea... i-ar omorî pe părinţii mei...

Ezio o privi cu blândeţe. Deşi erau de aceeaşi vârstă, experienţele sale recente îl făcuseră mult mai matur decât ea. Nu mai avea o familie de care să depindă, doar responsabilităţi şi îndatoriri şi era dificil.

— N-ar fi trebuit să întreb. Şi cine ştie, poate într-o zi, când toate astea vor fi uitate...

Îşi duse mâinile la gât şi scoase dintre faldurile gulerului un pandantiv greu de argint pe un lănţişor frumos de aur. Îl dădu jos. Pandantivul avea un model simplu – litera „A”, iniţială familiei sale.

— Vreau să-ţi dăruiesc asta. Ia-l, te rog.

Fata îl acceptă cu mâinile tremurânde, plângând uşor. Privi darul primit, apoi pe Ezio, ca să-i mulţumească, ca să-i ceară din nou iertare. Dar Ezio plecase.

Pe malul sudic al râului Arno, lângă Porta San Niccolo, Ezio găsi locul sumbru unde cadavrele erau aşezate lângă o groapă cu o deschidere uriaşă. Doi soldaţi ageamii, proaspăt recrutaţi, după cum arătau, patrulau în apropiere, târându-şi halebardele mai degrabă decât cărându-le. Ezio se mânie la vederea uniformelor lor, instinctul spunându-i să-i omoare, dar văzuse destulă moarte în acea zi, iar ei erau doar nişte băieţi de la ţară care nimeriseră în uniforme în căutarea a ceva mai bun. Îl duru sufletul când văzu cadavrele tatălui şi fraţilor săi întinse la marginea gropii, cu ştreangurile încă prinse de gâturile frânte, şi îşi dădu seama că, odată ce paznicii vor adormi, ceea ce urma să se întâmple cu siguranţă în

curând, le va putea căra trupurile la marginea râului, unde avea pregătită o barcă pe care o umpluse cu vreascuri.

Era în jurul orei trei şi prima geană slabă de lumină a zorilor decolora deja cerul dinspre est când Ezio îşi termină treaba. Stătea singur pe malul râului, privind cum ambarcaţiunea care purta trupurile în flăcări ale familiei lui plutea dusă de curent spre mare. Privi până când lumina focului dispăru în depărtare.

Se întoarse în oraş. O hotărâre de neclintit luase locul suferinţei. Mai erau multe de făcut. Dar mai întâi trebuia să se odihnească. Se întoarse în baraca părăsită şi se culcuşi cât de confortabil putea. Avea nevoie să doarmă puţin; dar chiar şi în somn, Cristina nu-i părăsi gândurile sau visele.

Ştia aproximativ unde se afla casa Paolei, sora Annettei, deşi nu fusese niciodată acolo şi nici n-o cunoscuse. Dar Annetta îi fusese dădacă şi ştia că dacă putea avea încredere în cineva, ea era aceea. Se întreba dacă aflase de soarta tatălui şi fraţilor săi şi, dacă da, oare le spusese şi mamei şi surorii lui?

Se apropie de casă cu mare grijă, folosind o rută ocolitoare, străbătând distanţa, pe cât posibil, pe acoperişuri pentru a evita străzile aglomerate unde, era sigur, Uberto Alberti îşi pusese oamenii la pândă. Ezio nu reuşea să alunge gândul trădării lui Alberti. La ce facţiune se referise tatăl lui înainte de spânzurătoare? Ce-l făcuse pe Alberti să-l trimită la moarte pe unul dintre cei mai apropiaţi aliaţi ai lui?

Ezio ştia că Paola locuia pe o stradă chiar la nord de catedrală. Dar când ajunse acolo, nu reuşi să îşi dea seama care era casa. Erau prea puţine semne atârnate în faţa clădirilor pentru a le putea identifica. Dacă pierdea vremea umblând de colo-colo fără rost, risca să fie recunoscut. Era gata să renunţe, când o văzu chiar pe Annetta venind dinspre Piazza San Lorenzo.

Trăgându-şi gluga pentru a-şi acoperi faţa, se îndreptă spre ea, străduindu-se să meargă într-un ritm normal, încercând să se amestece printre oamenii care îşi vedeau de treburile lor. Trecu chiar pe lângă Annetta şi fu mulţumit când văzu că femeia nu dădea niciun semn că l-ar fi recunoscut. Rămase mai în spate şi o urmă de la o depărtare de câţiva paşi.

— Annetta...

Femeia avu prezenţă de spirit şi nu se întoarse.

— Ezio. Eşti în siguranţă.

— N-aş putea spune asta. Mama şi sora mea sunt...?

— Sunt protejate. O, Ezio, sărmanul tău tată. Şi Federico. Şi...

Îşi înăbuşi un oftat.

— Micul Petruccio. Tocmai mă întorceam de la San Lorenzo. Am aprins o lumânare la Sf. Anton pentru ei. Se spune că Ducele se va întoarce în curând. Poate...

— Mama şi Claudia ştiu ce s-a întâmplat?

— Ne-am gândit că ar fi mai bine să nu le spunem.

Ezio cugetă pentru un moment.

— E cel mai bine aşa. Le voi spune eu la timpul potrivit. Mă duci la ele? întrebă după o scurtă pauză. N-am reuşit să găsesc casa surorii tale.

— Acum mă duceam într-acolo. Urmează-mă.

Ezio rămase puţin în urmă, dar o păstră în raza lui vizuală.

Casa în care intră avea o faţadă sumbră, ca o fortăreaţă, ca multe dintre clădirile florentine, dar Ezio fu surprins de interiorul casei. Nu se aşteptase la aşa ceva.

Se afla într-un salon mare şi bogat decorat, cu plafonul înalt. Era întunecos, iar aerul era închis. Pereţii erau acoperiţi de catifele roşu-închis şi cafenii, întreţesute cu tapiserii înfăţişând scene erotice. Camera era iluminată de o lumânare şi un miros de parfum plutea în aer. Mobilierul consta în principal din divane confortabile, acoperite cu perne din brocart scump, mese joase pe care erau tăvi cu vin în carafe de argint, pahare veneţiene şi boluri aurii cu zaharicale. Dar cele mai surprinzătoare erau persoanele din cameră. Douăsprezece fete frumoase, purtând mătăsuri şi satinuri verzi şi galbene, cusute în maniera florentină, fuste tăiate până sus la coapsă şi decolteuri adânci care nu lăsau nimic imaginaţiei, în afară de promisiunile locurilor unde nu trebuia să te aventurezi. Pe trei pereţi din cameră, sub catifele şi tapiţerii, se vedeau câteva uşi.

Ezio privi în jur, fără să ştie unde să se uite.

— Eşti sigură că aici e locul? o întrebă pe Annetta.

— *Ma certo!* Iat-o şi pe sora mea care vine să ne întâmpine.

O femeie elegantă, care probabil că avea în jur de patruzeci de ani, dar arăta cu zece ani mai tânără, mai frumoasă decât orice *principessa* şi mai bine îmbrăcată decât majoritatea,

venea spre ei din centrul camerei. În ochi i se citea o tristeţe voalată, care cumva mărea tensiunea sexuală pe care o transmitea, iar Ezio, uitând de toate problemele pe care le avea în minte, se simţi excitat.

Femeia îşi întinse mâna cu degete lungi, împodobite cu bijuterii.

— E o plăcere să te cunosc, *Messer* Auditore, zise ea cântărindu-l din priviri. Annetta vorbeşte foarte frumos despre tine, iar acum înţeleg de ce.

Ezio, roşind fără să vrea, răspunse:

— Apreciez cuvintele frumoase, *Madonna...*

— Spune-mi, Paola, te rog.

Ezio făcu o plecăciune.

— Nu pot să vă mulţumesc îndeajuns pentru că-mi protejaţi mama şi sora, Mado... adică, Paola.

— Măcar atât puteam să fac.

— Sunt aici? Pot să le văd?

— Nu sunt aici, nu e un loc potrivit pentru ele, iar unii dintre clienţii mei sunt foarte sus-puşi în cârmuirea oraşului.

— Iertaţi-mă... dar atunci locul acesta este ceea ce bănuiesc eu că ar fi?

Paola râse.

— Sigur că da! Dar sper că e diferit de bordelurile din port! Este prea devreme pentru afaceri, dar ne place să fim pregătite – există mereu şansa unui vizitator ocazional în drum spre birou. Ai venit la momentul cel mai potrivit.

— Unde e mama? Unde e Claudia?

— Sunt în siguranţă, Ezio, dar e prea riscant să te ducem să le vezi acum. Nu trebuie să le compromitem siguranţa.

Îl conduse la o canapea şi se aşezară. Annetta, între timp, dispăruse undeva în casă, ocupându-se de treburile ei.

— Cred că cel mai bine ar fi să părăseşti Florenţa împreună cu ele cu prima ocazie, continuă Paola. Dar trebuie să te odihneşti mai întâi. Trebuie să-ţi aduni forţele, pentru că ai un drum lung şi complicat în faţă. Poate că ţi-ar plăcea...

— Eşti amabilă, Paola, o întrerupse el cu blândeţe, şi ai dreptate în tot ce spui. Dar nu pot rămâne chiar acum.

— De ce? Unde te duci?

În timp ce vorbeau, Ezio deveni mai calm, după ce toate gândurile care i se învolburaseră până atunci în minte se domo-

liră. Într-un târziu, reuşi să se scuture de şoc şi frică, pentru că luase o decizie şi găsise un scop, ştiind că amândouă erau irevocabile.

— Să-l ucid pe Uberto Alberi, spuse el.

Paola părea îngrijorată.

— Îţi înţeleg dorinţa de răzbunare, dar gonfalonierul este un om puternic, iar tu nu eşti criminal de profesie, Ezio...

„Destinul mă face să fiu", gândi el, dar răspunse, pe cât de politicos putea, convins de misiunea lui:

— Nu-mi ţine predici.

Paola nu-l luă în seamă şi îşi termină fraza:

— ...dar te pot face să devii unul.

Ezio se lupta cu neîncrederea.

— Şi de ce ai vrea să mă înveţi cum să ucid?

Paola clătină din cap.

— Pentru a te învăţa să supravieţuieşti.

— Nu-s sigur că am nevoie de instruire din partea ta.

— Ştiu cum te simţi, spuse ea zâmbind. Dar te rog, lasă-mă să-ţi perfecţionez abilităţile pe care sunt convinsă că le ai. Gândeşte-te la instruirea asta ca la o armă în plus în arsenalul tău.

Paola începu instruirea lui Ezio chiar în acea zi, cu ajutorul fetelor aflate în afara orelor de program şi al servitorilor de încredere. În grădina cu ziduri înalte din spatele casei, aranjă douăzeci dintre oamenii ei în cinci grupuri de câte patru. Apoi începură să se plimbe prin grădină, tăindu-şi calea, vorbind şi râzând, unele fete aruncându-i priviri îndrăzneţe lui Ezio şi zâmbind. Ezio, care purta în continuare tolba preţioasă, rămânea rece la farmecele lor.

— Acum, îi spuse Paola, discreţia e extrem de importantă în meseria mea. Trebuie să fii capabil să mergi liber pe stradă – sub ochii tuturor, dar nevăzut. Şi trebuie să înveţi cum să te pierzi în mulţime ca noi şi să devii una cu oraşul.

Ezio se pregăti să protesteze, dar Paola îl întrerupse.

— Ştiu! Annetta mi-a spus că nu te descurci rău, dar ai mai multe de învăţat decât crezi. Vreau să alegi un grup şi să încerci să te contopeşti cu el. Vreau să nu te pot recunoaşte. Aminteşte-ţi ce era să ţi se întâmple în timpul execuţiei familiei tale.

Cuvintele ei tăioase îl răniră pe Ezio, dar, dacă își folosea discreția, sarcina nu părea așa de grea. Totuși, sub ochii ei necruțători, își dădu seama că era mai greu decât se aștepta. Se ciocni stângaci de cineva, se împiedică, făcându-i de câteva ori pe cei din grupul lui, fete și servitori deopotrivă, să se distanțeze de el, lăsându-l expus. Grădina era un loc plăcut, luminat de soare și luxuriant, iar păsările ciripeau în copacii ornamentali, dar în imaginația lui Ezio devenise un labirint de străzi neprietenoase, ca cele din oraș, cu un potențial inamic în orice trecător. Și era urmărit constant de ochii critici ai Paolei: „Ai grijă!", spunea ea. „Nu te poți năpusti așa!" „Arată puțin respect față de fetele mele! Pășește ușor când ești lângă ele". „Cum te aștepți să te amesteci printre oameni dacă îi lovești?" „Of, Ezio, aveam pretenții mai mari de la tine!"

Dar în sfârșit, în ziua a treia, comentariile incisive ale Paolei se împuținară, iar în dimineața celei de-a patra zile era capabil să treacă chiar pe sub nasul femeii fără ca ea să clipească. Într-adevăr, după cincisprezece minute de tăcere, Paola strigă:

— Ezio, renunț! Unde ești?

Mulțumit de el însuși, ieși dintr-un grup de fete, după ce reușise să treacă drept unul dintre tinerii servitori. Paola zâmbi și aplaudă, iar ceilalți aplaudară la rândul lor.

Dar treaba nu se termina aici.

— Acum că ai învățat să te pierzi în mulțime, îi spuse Paola în dimineața zilei următoare, îți voi arăta cum să-ți folosești noua abilitate pentru a fura.

Ezio refuză ferm, dar Paola îi explică:

— E o abilitate esențială de supraviețuire de care ai putea avea nevoie în călătoria ta. Un om nu înseamnă nimic fără bani și s-ar putea să nu fii mereu în situația de a-i câștiga în mod cinstit. Știu că n-ai lua niciodată nimic de la cineva care nu-și permite să piardă acel lucru sau de la un prieten. Gândește-te la asta ca la un briceag pe care îl folosești rar, dar despre care e bine să știi că e acolo.

Să învețe să fure din buzunare era mult mai greu. Înainta pe furiș cu oarecare succes spre o fată, dar imediat ce mâna lui se apropia de punga prinsă la brâu, ea țipa: *„Al ladro!"* și se îndepărta. Când reuși prima oară să înșface niște monede, rămase pe loc o clipă, triumfător, apoi simți o mână grea pe

umăr. *„Ti arresto!”,* spuse servitorul care juca rolul unei gărzi, dar Paola nu zâmbi.

— Ezio, după ce ai furat de la cineva, nu trebuie să rămâi pe loc, zise ea.

Totuşi, învăţa mai repede acum şi începea să înţeleagă că abilităţile care-i erau predate îi erau necesare pentru îndeplinirea misiunii lui. După ce reuşi să buzunărească zece fete, pe ultimele cinci fără ca Paola să observe, ea îl anunţă că lecţia s-a terminat.

— Înapoi la muncă, fetelor, spuse Paola. Joaca s-a terminat.

— Chiar trebuie? şuşoteau fetele îndepărtându-se fără tragere de inimă de lângă Ezio. E aşa de drăguţ, de inocent...

Dar Paola era de neînduplecat.

Merse împreună cu el în grădină. Ca de obicei, Ezio îşi ţinea o mână pe tolbă.

— Acum că ai învăţat cum să abordezi inamicul, trebuie să-ţi găsim o armă potrivită – ceva mult mai subtil decât o sabie, spuse ea.

— Păi ce-ai vrea să folosesc?

— Ai deja răspunsul!

Şi scoase lama ruptă şi apărătoarea pentru braţ pe care Ezio le luase din cufărul tatălui său, despre care chiar şi acum credea că erau în siguranţă în tolbă. Uimit, o deschise şi scotoci înăuntru, într-adevăr, dispăruseră.

— Paola! Cum naiba...?

Paola râse.

— Cum le-am luat? Folosind aceleaşi abilităţi ca acelea pe care le-ai deprins şi tu acum. Dar mai am o mică lecţie pentru tine. Acum că ştii să furi din buzunare, trebuie să înveţi şi să te aperi de oamenii care au aceeaşi abilitate!

Ezio se uită posomorât spre lama ruptă şi la apărătoarea pentru braţ pe care i le returnase Paola.

— Au un fel de mecanism. Niciuna dintre ele nu e funcţională, spuse el.

— A, zise Paola. Într-adevăr. Cred că l-ai cunoscut deja pe *Messer* Leonardo.

— Da Vinci? Da, l-am cunoscut chiar înainte de...

Se opri, încercând să nu zăbovească asupra amintirilor dureroase.

— Dar cum ar putea un pictor să mă ajute la treaba asta?

— E mai mult decât un pictor. Du-i piesele. Vei vedea.

Ezio, înţelegând că Paola avea dreptate, dădu din cap în semn de încuviinţare, apoi spuse:

— Înainte să plec, pot să-ţi pun o ultimă întrebare?

— Sigur că da.

— De ce ai fost atât de hotărâtă să mă ajuţi? Sunt un străin.

Paola îi zâmbi cu tristeţe. Drept răspuns îşi suflecă una dintre mânecile robei, dând la iveală un antebraţ palid şi delicat – a cărui frumuseţe era ştirbită de cicatricele urâte şi lungi care îl acopereau. Ezio privi şi înţelese. Într-un anumit moment al vieţii ei, această doamnă fusese torturată.

— Şi eu am cunoscut trădarea, spuse Paola.

Iar Ezio îşi dădu seama imediat că întâlnise un suflet înrudit.

Capitolul 5

Nu avea mult de mers de la luxoasa Casă a Plăcerilor deţinută de Paola până pe străzile lăturalnice unde se afla atelierul lui Leonardo, dar Ezio trebuia totuşi să traverseze întinsa şi aglomerata Piazza del Duomo. Cu această ocazie îşi dădu seama cât de folositoare era noua lui abilitate de a se pierde în mulţime. Trecuseră zece zile de la execuţii şi probabil că Alberti îşi imagina că Ezio părăsise de mult timp Florenţa, dar tânărul nu voia să rişte şi, judecând după numărul de gărzi postate în piaţă şi în jurul ei, nici Alberti nu voia acest lucru. Erau, de asemenea, şi agenţi sub acoperire pe acolo. Ezio îşi ţinu capul plecat, în special când trecu printre catedrală şi baptisteriu, unde era cel mai aglomerat. Merse pe lângă clopotniţa lui Giotto, care domina oraşul de aproape o sută cincizeci de ani şi pe lângă marea cupolă roşie a domului catedralei lui Brunelleschi, terminat cu doar cincisprezece ani în urmă, fără să le vadă, deşi era conştient de grupurile de călători francezi şi spanioli care priveau în sus cu sinceră uluială şi admiraţie. Îşi simţi inima cuprinsă de o mică scânteiere de mândrie faţă de oraşul lui. Dar mai era oare oraşul lui?

Alungând orice gând sumbru, traversă repede partea sudică a pieţei până la atelierul lui Leonardo. Maestrul era acasă, i se spuse, în curtea din spate. Atelierul era într-o stare de haos mai mare ca niciodată, deşi părea să existe o oarecare ordine în toată acea nebunie. Artefactele pe care Ezio le observase în vizita precedentă se înmulţiseră, iar din tavan atârna o maşinărie ciudată, care semăna cu scheletul mărit al unui liliac. Pe unul dintre şevalete era un pergament mare prins pe un cadru, cu un desen întortocheat, imens şi incredibil de detaliat, având într-un colţ iscălitura indescifrabilă a lui Leonardo.

Lui Agniolo i se alătură încă un asistent, Innocento, şi cei doi începură să facă puţină ordine în atelier, catalogând lucrurile pentru a le ţine socoteala.

— E în curtea din spate, îi spuse Agniolo lui Ezio. Mergi, nu se supără.

Ezio îl găsi pe Leonardo prins într-o activitate ciudată. Peste tot în Florenţa se găseau de cumpărat colivii cu păsări cântătoare. Oamenii le puneau la ferestre din plăcere, iar când păsările mureau, pur şi simplu le înlocuiau. Leonardo era înconjurat de douăsprezece astfel de colivii şi, sub privirile lui Ezio, alese una, deschise uşiţa, ţinu cuşca în sus şi urmări cum câneparul (în cazul acesta) găsi deschizătura, trecu prin ea şi zbură liber. Leonardo îi urmări plecarea cu pasiune şi tocmai se întorcea să ridice o altă colivie când îl observă pe Ezio.

Zâmbi cu bucurie şi căldură la vederea lui şi-l îmbrăţişă. Apoi faţa îi deveni serioasă.

— Ezio! Prietene. Nu mă aşteptam să te văd aici, după toate prin câte ai trecut. Dar bine ai venit. Aşteaptă doar un minut. Nu va dura mult.

Ezio aşteptă în timp ce Leonardo elibera în văzduh, unul după altul, sturzi, botgroşi, ciocârlii şi mult mai scumpele privighetori, privindu-le pe toate cu mare atenţie.

— Ce faci aici? întrebă Ezio mirat.

— Toate vieţile sunt preţioase, răspunse Leonardo simplu. Nu pot suporta să văd creaturile astea închise aşa, doar pentru că au voci frumoase.

— E singurul motiv pentru care le eliberezi?

Ezio suspecta că mai exista un motiv. Leonardo surâse, dar nu oferi niciun răspuns direct.

— Nici nu o să mai mănânc carne. De ce să moară un sărman animal doar pentru că ne place gustul lui?

— Fermierii ar rămâne fără ocupaţie.

— Ar putea să cultive porumb.

— Imaginează-ţi ce plictisitor ar fi. Iar apoi piaţa ar fi supraîncărcată.

— Ah, uitasem că eşti un *finanziatore.* Şi îmi uit manierele. Ce te aduce aici?

— Am nevoie de o favoare, Leonardo.

— Cum te pot ajuta?

— E ceva ce am... moştenit de la tatăl meu şi aş vrea să-l repari, dacă poţi.

Ochii lui Leonardo se luminară.

— Sigur. Hai pe aici. Vom folosi camera mea privată. Băieţii ăştia fac balamuc în atelier, ca de obicei. Câteodată mă întreb de ce mă ostenesc să-i mai angajez.

Ezio zâmbi, începea să înţeleagă de ce, dar simţea în acelaşi timp că prima iubire a lui Leonardo era şi avea să fie mereu munca lui.

— Vino pe aici.

Camera lui Leonardo, mai mică, era şi mai dezordonată decât atelierul, cu teancuri de cărţi şi specimene, de hârtii acoperite cu mâzgălituri indescifrabile. Artistul, ca de obicei şi în mod absurd îmbrăcat impecabil şi parfumat, aşează cu grijă un morman de lucruri peste un alt morman până când eliberă o masă mare de desen.

— Scuze pentru dezordine, spuse el. Dar în sfârşit avem o oază. Să vedem ce ai pentru mine. Doar dacă nu vrei un pahar de vin mai întâi.

— Nu, nu.

— Bine, spuse Leonardo nerăbdător. Hai să vedem, atunci.

Ezio scoase cu grijă lama, apărătoarea pentru braţ şi mecanismul, pe care le împachetase în misterioasa pagină de pergament. Leonardo încercă în zadar să reasambleze piesele maşinăriei care le însoţise şi pentru un moment păru neliniştit.

— Nu ştiu, Ezio, spuse artistul. Mecanismul e vechi, foarte vechi, dar şi foarte sofisticat, iar construcţia lui e înaintea timpului nostru, aş spune. Fascinant. Cu siguranţă n-am mai văzut nimic de felul ăsta. Dar mi-e teamă că nu pot face mare lucru fără planurile originale.

Apoi îşi întoarse atenţia spre pergament, pe care-l ridicase pentru a împacheta la loc piesele lui Ezio.

— Stai o clipă! strigă el, examinându-l.

Apoi puse lama ruptă şi apărătoarea pentru braţ de-o parte, întinse pergamentul şi, luându-l ca punct de referinţă, începu să scormonească printre şirurile de cărţi vechi şi manuscrise de pe un raft din apropiere. Găsindu-le pe cele două pe care le voia, le puse pe masă şi începu să le frunzărească grijuliu.

— Ce faci acolo? întrebă Ezio, puţin nerăbdător.

— E foarte interesant, spuse Leonardo. Arată ca o pagină din Codex.

— O ce?

— E o pagină dintr-o carte antică. Nu e tipărită, e un manuscris. E foarte vechi într-adevăr. Mai ai şi altele?

— Nu.

— Oamenii n-ar trebui să rupă pagini din cărţi.

Leonardo făcu o pauză, apoi adăugă:

— Doar dacă, poate, toată chestia împreună...

— Ce?

— Nimic. Uite, conţinutul acestei pagini e criptat; dar dacă teoria mea e corectă... bazându-mă pe aceste schiţe, ar putea foarte bine să...

Ezio aştepta, dar Leonardo era pierdut în lumea lui. Se aşeză pe un scaun şi aşteptă cu răbdare în timp ce bărbatul scotocea şi cerceta cărţi şi pergamente, luându-şi notiţe cu acel scris ciudat al lui, în oglindă, cu mâna stângă. Ezio nu era singurul, presupunea, care îşi trăia viaţa privind mereu peste umăr. Din câte îşi dăduse seama că se întâmpla în atelier, era sigur că, dacă Biserica ar fi aflat de unele dintre lucrurile cu care se îndeletnicea Leonardo, l-ar fi condamnat la un salt în gol cu ştreangul de gât.

În cele din urmă, Leonardo îşi ridică privirea. Dar Ezio începuse deja să aţipească.

— Remarcabil, murmură Leonardo pentru sine, apoi mai tare: Remarcabil! Dacă transpunem literele şi apoi selectăm fiecare a treia parte...

Se apucă de lucru, trăgând lama, apărătorul pentru braţ şi mecanismul spre el. Scoase o trusă de unelte de sub masă, fixă o menghină şi se cufundă în lucru. Trecură o oră, două... Ezio deja dormea liniştit, aţipise de la aerul cald şi îmbâcsit al camerei şi de la ciocănitul şi scârţâitul plăcut pe care-l făcea Leonardo în timp ce muncea. Şi în sfârşit...

— Ezio! Trezeşte-te!

— Ei?

— Uite!

Şi Leonardo arătă spre masă. Lama pumnalului, complet restaurată, fusese potrivită în straniul mecanism, care la rân-

dul lui era fixat de apărătoarea pentru braţ. Totul era lustruit şi arăta ca nou, dar nimic nu strălucea.

— M-am gândit să-i dau o patină mată, spuse Leonardo. Ca armura romană. Ceva ce străluceşte la soare te-ar expune în faţa inamicului.

Ezio ridică arma şi o cântări în mâini. Era uşoară, dar lama dură era perfect echilibrată. Ezio nu mai văzuse niciodată ceva asemănător. Un pumnal cu arc, pe care-l putea ascunde deasupra încheieturii. Tot ce trebuia să facă era să-şi îndoaie mâna şi lama ieşea afară, gata să cresteze sau să înjunghie după dorinţa celui care o folosea.

— Credeam că eşti un om al păcii, spuse Ezio, amintindu-şi de păsări.

— Ideile au întâietate, spuse Leonardo hotărât. Oricare ar fi ele. Acum, adăugă el scoţând un ciocan şi o daltă din trusa lui de scule. Eşti dreptaci, nu? Bun. Atunci te rog să-ţi aşezi degetul drept pe acest trunchi.

— Ce vrei să faci?

— Îmi pare rău, dar trebuie. Cuţitul e făcut pentru a solicita întreaga dăruire a celui care-l mânuieşte.

— Ce vrei să spui?

— Va funcţiona doar dacă tăiem degetul acela.

Ezio clipi. În mintea lui apărură mai multe imagini: îşi aminti presupusa prietenie a lui Alberti cu tatăl lui, cum Alberti îl liniştise după arestarea tatălui, execuţiile, felul în care fusese hăituit, îşi strânse maxilarul.

— Dă-i drumul.

— Poate ar trebui să folosesc un satâr. E mai curat aşa. Leonardo scoase un satâr din sertarul mesei.

— Acum, doar pune-ţi degetul – *così.*

Ezio se îmbărbătă în timp ce Leonardo ridică satârul, închise ochii auzindu-l cum se înfige – *zbang!* – în lemn. Dar nu simţi nicio durere. Deschise ochii. Satârul era înfipt în tăietor, la câţiva centimetri de mâna lui, care era intactă.

— Nenorocitule!

Ezio era uimit şi furios pentru gluma nesărată. Leonardo ridică mâinile.

— Calmează-te! M-am distrat şi eu un pic! Puţin cam crud, recunosc, dar nu m-am putut abţine. Voiam să văd cât de hotărât eşti. Vezi tu, folosirea acestui obiect *chiar* presupunea

un astfel de sacrificiu. E ceva ce cred că are de-a face cu o ceremonie antică de iniţiere. Dar am făcut câteva modificări. Ca să-ţi poţi păstra degetul. Uite! Lama trece destul de departe de degete şi am adăugat un mâner care iese când lama e extinsă. Tot ce trebuie să-ţi aminteşti e să le ţii despărţite când iese. Ca să îţi poţi păstra degetul. Şi ar fi bine să porţi mănuşi când îl foloseşti – lama e ascuţită.

Ezio era prea fascinat – şi recunoscător – pentru a rămâne supărat prea mult timp.

— E extraordinar, spuse el deschizând şi închizând mânerul de câteva ori până se obişnui cu el. Incredibil.

— Nu-i aşa? încuviinţă Leonardo. Eşti sigur că nu mai ai şi alte pagini ca asta?

— Îmi pare rău.

— Ascultă, dacă mai dai de altele, te rog, adu-mi-le.

— Îţi dau cuvântul de onoare. Şi cât îţi datorez pentru...?

— A fost o plăcere. Foarte instructiv. Nu e niciun...

Fură întrerupţi de un ciocănit în uşa atelierului. Leonardo se grăbi într-acolo în timp ce Agniolo şi Innocento priveau cu frică. Persoana aflată de partea cealaltă a uşii începu să strige:

— Deschide, din ordinul Gărzii Florentine!

— Un moment! strigă Leonardo şi-i şopti încet lui Ezio: Rămâi aici. Apoi deschise uşa şi rămase în faţa ei, blocând calea străjerului.

— Eşti Leonardo da Vinci? întrebă străjerul cu o voce oficială, puternică şi intimidantă.

— Cu ce pot să vă fiu de folos? spuse Leonardo ieşind în stradă, obligându-l pe străjer să facă un pas înapoi.

— Sunt împuternicit să îţi pun câteva întrebări.

Din pricina manevrelor lui Leonardo, străjerul stătea acum cu spatele la atelier.

— Care e problema?

— Ni s-a raportat că tocmai ai fost văzut complotând cu un cunoscut inamic al oraşului.

— Eu, complotând? E absurd!

— Când l-ai văzut sau ai vorbit ultimă oară cu Ezio Auditore?

— Cine?

— Nu face pe prostul cu mine. Ştim că erai un apropiat al familiei, l-ai vândut mamei lui câteva din mâzgălelile dumitale. Poate trebuie să-ţi reîmprospătez memoria puţin?

Şi străjerul îl lovi pe Leonardo în stomac cu mânerul halebardei. Leonardo se încovrigă de durere şi căzu la pământ, cu un strigăt ascuţit de durere, iar străjerul îl lovi din nou, cu piciorul.

— Acum eşti pregătit să vorbim? Nu-mi plac artiştii. O adunătură de poponari.

Incidentul îi oferise însă lui Ezio suficient timp să iasă în linişte din casă şi să se poziţioneze în spatele străjerului. Strada era pustie, iar ceafa asudată a omului era expusă. Era cel mai bun moment să se folosească de noua lui jucărie. Ridică mâna, declanşa mecanismul şi lama ieşi fără niciun zgomot. Cu o mişcare ageră a mâinii drepte, Ezio îl înjunghie în gât din lateral. Marginea lamei tocmai fusese ascuţită şi trecu prin jugulara bărbatului fără nici cel mai mic impediment. Străjerul muri înainte să atingă pământul.

Ezio îl ajută pe Leonardo să se ridice.

— Mulţumesc, spuse artistul tulburat.

— Îmi pare rău... n-am vrut să-l omor, dar nu era timp...

— Uneori nu avem de ales. Dar ar trebui să fiu deja obişnuit cu asta.

— Ce vrei să spui?

— Am fost implicat în cazul Saltarelli.

Ezio îşi amintea povestea. Un tânăr care lucra ca model pentru artişti, Jacopo Saltarelli, fusese denunţat de un anonim cu câteva săptămâni în urmă că se prostitua, iar Leonardo şi alţi trei artişti fuseseră acuzaţi că se foloseau de serviciile lui. Cazul fusese suspendat din lipsă de dovezi, dar noroiul aruncat atunci nu dispăruse.

— Dar aici nu condamnăm homosexualii, spuse Ezio. Îmi amintesc că germanii au o poreclă pentru ei – îi numesc *Florenzer.*

— Oficial, continuă să fie ilegal, spuse Leonardo sec. Încă mai poţi fi amendat. Şi cu oameni ca Alberti la conducere...

— Ce facem cu cadavrul?

— O, spuse Leonardo. Chiar că e un cadou neaşteptat. Ajută-mă să-l trag înăuntru înainte să ne vadă cineva. O să-l pun alături de celelalte.

— „Cadou neaşteptat”? „Celelalte”?

— În pivniţă e destul de răcoare. Se păstrează pentru o săptămână. Iau din când în când de la spital câte un cadavru pe care nu îl mai vrea nimeni. Neoficial, desigur. Le secţionez şi le examinez – mă ajută în cercetările mele.

Ezio îl privi pe prietenul său mai mult decât curios.

— Poftim?

— Cred că ţi-am mai spus. Îmi place să aflu cum funcţionează lucrurile.

Târâră cadavrul înăuntru, iar cei doi asistenţi ai lui Leonardo îl făcură nevăzut în pivniţă.

— Dar dacă o să trimită pe cineva după el ca să afle ce i s-a întâmplat? Leonardo ridică din umeri.

— Voi nega totul, zise el făcându-i cu ochiul. Nu duc lipsă de prieteni influenţi, Ezio.

Ezio era descumpănit.

— Pari destul de sigur pe tine...

— Nu mai spune nimănui de acest incident.

— N-o voi face... şi-ţi mulţumesc pentru tot, Leonardo.

— Mi-a făcut plăcere. Şi nu uita – o expresie lacomă i se strecură în privire –, dacă mai găseşti pagini din Codex, adu-mi-le. Cine ştie ce alte planuri ar mai putea să conţină.

— Promit!

Ezio se întoarse acasă la Paola într-o dispoziţie triumfătoare, însă nu uită să se piardă în anonimitatea mulţimii în timp ce revenea în nordul oraşului.

Paola îl întâmpină uşurată.

— Ai stat mai mult decât mă aşteptam.

— Lui Leonardo îi place să vorbească.

— Sper că n-a făcut doar asta.

— O, nu, uite!

Şi îi arătă cu un zâmbet şmecheresc pumnalul de la încheietură, scoţându-l extravagant din mânecă.

— Impresionant.

— Da, zise Ezio privindu-l cu admiraţie. O să am nevoie de ceva antrenament. Nu vreau să-mi pierd degetele.

— Ezio, pari pregătit, zise Paola cu seriozitate. Eu te-am învăţat ce ai nevoie să ştii, Leonardo ţi-a reparat arma.

Respiră adânc, apoi adăugă:

— Tot ce mai trebuie acum e să-ţi îndeplineşti misiunea.

— Da, spuse Ezio încet, întunecându-se la faţă. Întrebarea e cum să ajung cel mai uşor la *Messer* Alberti.

Paola părea îngândurată.

— Ducele Lorenzo s-a întors. Nu e deloc mulţumit de execuţiile pe care Alberti le-a autorizat în absenţa lui, dar nu are puterea să-l provoace pe gonfalonier. În altă ordine de idei, mâine seară se va organiza un vernisaj cu ultimele lucrări ale maestrului Verrocchio la bazilica Santa Croce. Toată societatea florentină va fi acolo, inclusiv Alberti. Cred că trebuie să mergi şi tu.

Ezio află că sculptura care avea să fie dezvelită era o statuie din bronz a lui David, eroul biblic cu care Florenţa se asocia, întrucât era poziţionată între Goliaţii gemeni ai Romei, la sud, şi regii lacomi de teritorii ai Franţei, la nord. Statuia fusese comandată de către familia Medici şi urma să fie instalată în Palazzo Vecchio. Maestrul începuse lucrul la ea în urmă cu trei sau patru ani şi circula un zvon că faţa sculpturii era modelată după unul dintre cei mai frumoşi discipoli de-ai lui Verrocchio de atunci – un anume Leonardo da Vinci. În orice caz, era mare agitaţie, iar oamenii îşi făceau deja griji în privinţa hainelor pe care să le poarte la eveniment.

Ezio avea alte probleme la care să se gândească.

— Ai grijă de mama şi de sora mea cât sunt plecat, o rugă el pe Paola.

— Ca şi cum ar fi sânge din sângele meu.

— Şi dacă mi se întâmplă ceva...

— Ai încredere şi nu ţi se va întâmpla nimic.

Ezio ajunse la timp la Santa Croce în seara următoare. Cu câteva ore înainte se pregătise şi îşi cizelase abilităţile de folosire a noii arme, până când fusese mulţumit de cât de bine o stăpânea. Se gândea la moartea tatălui şi a fraţilor lui şi la tonul cinic, care-i suna clar în minte, din vocea lui Alberti în timp ce-i condamna la moarte.

Pe când se apropia, recunoscu două siluete care mergeau în faţa lui, la mică distanţă de un grup de gărzi personale ale căror uniforme aveau o stemă cu cinci cercuri roşii pe fundal galben. Păreau să se certe şi Ezio se strecură rapid lângă ei pentru a-i putea auzi. Se opriră în faţa porticului bisericii, şi Ezio se ascunse undeva în apropiere. Cei doi bărbaţi discutau cu voci joase. Unul dintre ei era Uberto Alberti. Celălalt, un tânăr slăbuţ, puţin sub treizeci de ani, cu un nas proeminent şi o faţă hotărâtă, era îmbrăcat somptuos, cu bonetă şi mantie roşie, peste care purta o tunică gri-argintie. Ducele

Lorenzo, *Il Magnifica* – cum îi spuneau supuşii lui, spre dezgustul familiei Pazzi şi a facţiunii lor.

— Nu mă poţi acuza de asta, spunea Alberti. Am acţionat în baza informaţilor primite şi a unor dovezi de netăgăduit. Am acţionat în litera legii şi a oficiului meu!

— Nu! Ai încălcat limitele, gonfaloniere, şi te-ai folosit de absenţa mea din Florenţa pentru a face asta. Sunt mai mult decât nemulţumit.

— Cine eşti tu să vorbeşti de limite? Ai preluat puterea acestui oraş, te-ai făcut duce, fără acordul formal al Signoriei sau al oricui altcuiva.

— Nu am făcut aşa ceva!

Alberti îşi permise un râs sardonic.

— Normal că spui asta! Faci pe inocentul! îţi convine. Te înconjori la Careggi cu oameni pe care majoritatea dintre noi ceilalţi îi considerăm nişte liber-cugetători periculoşi – Ficino, Mirandola şi ticălosul ăla de Poliziano. Dar măcar acum am avut şansa să vedem cât de departe ajunge influenţa ta – care practic n-ajunge nicăieri. A fost o lecţie valoroasă pentru mine şi aliaţii mei.

— Da. Aliaţii tăi, Pazzi. Despre asta e de fapt vorba, nu-i aşa?

Alberti îşi studie atent unghiile de la mâini înainte să răspundă.

— Eu aş avea grijă ce vorbesc, duce. Ai putea atrage o atenţie pe care nu ţi-o doreşti.

Dar nu părea chiar sigur de el.

— Tu eşti cel care trebuie să fie atent la ce spune, gonfaloniere. Şi îţi sugerez să le dai acest sfat şi asociaţilor tăi – ia-o ca pe un avertisment prietenesc.

Spunând asta, Lorenzo se retrase împreună cu garda lui de corp în direcţia bazilicii. În scurt timp, mormăind o înjurătură în barbă, Alberti îl urmă. Lui Ezio aproape îi părea că se înjura singur.

Cu ocazia vernisajului, arcadele bazilicii erau drapate în pânze aurii, care reflectau orbitor lumina sutelor de lumânări. Pe un podium de lângă fântâna din centru, cânta un grup de muzicieni, iar pe un altul era o statuie de bronz, o reprezentare la jumătate din mărimea naturală, de o frumuseţe nemaipomenită. Când Ezio intră, folosindu-se de coloane şi de umbre pentru a se ascunde, îl văzu pe Lorenzo compli-

mentându-l pe artist. Ezio recunoscu de asemenea şi misterioasa persoană cu glugă care stătuse pe eşafod în timpul execuţiei, împreună cu Alberti.

Ceva mai departe, Alberti însuşi era înconjurat de membrii nobilimii locale plini de admiraţie. Din câte auzea, Ezio înţelese că îl felicitau pe gonfalonier pentru că scăpase oraşul de cangrena familiei Auditore. Nu se gândise că tatăl lui avea tot atâţia duşmani în oraş, câţi prieteni, dar realiză că îndrăzniseră să acţioneze împotriva lui doar când principalul lui aliat, Lorenzo, fusese absent. Ezio zâmbi când o auzi pe o nobilă spunându-i lui Alberti că spera că ducele îi aprecia integritatea. Era clar că lui Alberti nu-i plăcea deloc această sugestie. Apoi Ezio auzi mai multe.

— Ce s-a întâmplat cu celălalt fiu? întrebă un nobil. Ezio, nu-i aşa? A scăpat de-a binelea?

Alberti reuşi să zâmbească.

— Băiatul nu constituie niciun pericol. Braţele îi sunt nevolnice, iar mintea, la fel. Va fi prins şi executat până la sfârşitul săptămânii.

Oamenii din jur râseră.

— Şi ce urmează pentru tine, Uberto? întrebă un alt bărbat. Poate Scaunul Signoriei?

Alberto întinse larg braţele.

— Cum o vrea Dumnezeu. Singurul meu interes e să continui să servesc Florenţa cu credinţă şi sârg.

— Orice ai alege, să ştii că ai sprijinul nostru.

— E foarte îmbucurător. Vom vedea ce ne aduce viitorul.

Alberti radia, dar cu modestie.

— Şi acum, prieteni, propun să lăsăm politica de-o parte şi să ne bucurăm de această sublimă operă de artă, donată cu atâta generozitate de nobilii Medici.

Ezio aşteptă până când prietenii lui Alberti se îndreptară spre statuia lui David. La rândul lui, Alberti luă o cupă de vin şi măsură din priviri împrejurimile, cu un amestec de satisfacţie şi prudenţă în ochi. Ezio ştiu că acum era ocazia lui. Toţi ceilalţi aveau privirile îndreptate spre statuie, lângă care Verrocchio se poticnea într-un scurt discurs. Ezio se strecură spre Alberti, dintr-o parte.

— Probabil că ţi-a stat în gât să aduci acel ultim omagiu, şuieră Ezio. Dar era de aşteptat să fii nesincer până la capăt.

Recunoscându-l, Alberti făcu ochii mari de spaimă.

— Tu!

— Da, gonfalonierule. Ezio sunt. Am venit să răzbun uciderea tatălui meu, care ţi-a fost prieten, şi a fraţilor mei nevinovaţi.

Alberti auzi ţăcănitul surd al unui obiect metalic şi văzu lama la gât.

— Adio, gonfalonierule, spuse Ezio cu răceală.

— Stai, gâfâi Alberti. Ai fi făcut la fel în locul meu – pentru a-i proteja pe cei pe care-i iubeşti. Iartă-mă, Ezio – n-am avut de ales.

Ezio se aplecă spre el, ignorându-i pledoaria. Ştia că Alberti ar fi putut lua decizia onorabilă de a-i cruţa pe ai lui şi că fusese prea laş s-o facă.

— Nu crezi că şi eu îi protejez pe cei pe care-i iubesc? Le-ai cruţa pe mama şi pe sora mea, dacă ai putea pune mâinile pe ele? Acum spune-mi unde sunt documentele de la tatăl meu pe care ţi le-am dat. Probabil le-ai pus într-un loc sigur.

— Nu le vei recupera niciodată. Le ţin mereu la mine!

Alberti încercă să-l împingă pe Ezio, şi trase aer în piept pentru a-şi chema gărzile, dar tânărul îi înfipse pumnalul în gât, secţionându-i artera jugulară. Alberti nu mai era acum în stare nici să bolborosească. Căzu în genunchi, prinzându-se instinctiv cu mâinile de gât, într-o tentativă eşuată de a opri sângele care curgea în şiroaie pe iarbă. În timp ce gonfalonierul cădea pe-o parte, Ezio se aplecă rapid şi-i tăie punga prinsă de curea. Se uită înăuntru. Alberti spusese adevărul în ultima lui zvâcnire de aroganţă. Documentele erau într-adevăr acolo.

Dar acum se făcuse linişte. Discursul lui Verrocchio se oprise brusc şi invitaţii începură să se întoarcă şi să se holbeze, neînţelegând încă ce se petrecuse. Ezio le înfruntă privirile.

— Da! Ceea ce vedeţi e adevărat! Asta înseamnă răzbunare! Familia Auditore încă trăieşte, încă sunt aici! Ezio Auditore!

Îşi trase răsuflarea în acelaşi moment în care se auzi ţipătul unei femei:

— *Assassino!*

Acum domnea un haos general. Gărzile de corp ale lui Lorenzo îl înconjurară iute, cu săbiile scoase. Invitaţii fugeau care încotro, unii vrând să se salveze. Cei mai curajoşi se prefăceau că încearcă să-l prindă pe Ezio, deşi mai nimeni nu în-

drăznea să se apropie de el cu adevărat. Ezio observă silueta cu glugă alunecând în întuneric. Verrocchio se postase protector lângă statuia lui. Femeile ţipau, bărbaţii strigau şi gărzile oraşului înaintau spre bazilică, fără să ştie pe cine să fugărească. Ezio profită de situaţie, urcă pe acoperişul colonadei bazilicii şi sări într-o curte din spatele ei, a cărei poartă deschisă dădea în piaţa din faţa bisericii, unde se strânsese deja o mulţime de gură-cască, atrasă de larma dinăuntru.

— Ce se întâmplă? îl întrebă cineva.

— S-a făcut dreptate, răspunse Ezio, înainte de a fugi spre refugiul oferit de reşedinţa Paolei din nord-vestul oraşului.

Se opri pe drum pentru a cerceta conţinutul pungii lui Alberti. Măcar ultimele lui cuvinte fuseseră adevărate. Totul era acolo. Şi mai era ceva. O misivă netrimisă scrisă de mâna lui Alberti. Ezio se gândi că ar putea conţine informaţii noi, aşa că rupse sigiliul şi o deschise. Era un mesaj personal, scris de Alberti pentru soţia lui. Citind-o, tânărul îşi dădu seama ce fel de forţe puteau distruge integritatea unui om.

Draga mea,

Aştern aceste gânduri pe hârtie în speranţa că voi avea într-o zi curajul de a le împărtăşi cu tine. Cu timpul, vei afla cu siguranţă că l-am trădat pe Giovanni Auditore, l-am acuzat de trădare şi l-am condamnat la moarte. Istoria va judeca probabil acest fapt ca fiind o chestiune de politică şi avariţie. Dar trebuie să înţelegi că nu destinul mi-a forţat mâna, ci teama.

Când familia Medici a prădat familia noastră de tot ce avea, m-am temut. Pentru tine. Pentru fiul nostru. Pentru viitor. Ce speranţă există în această lume pentru un om fără mijloace adecvate? Cât despre ceilalţi, mi-au oferit bani, pământ şi titluri în schimbul colaborării mele.

Şi astfel am ajuns să-mi trădez cel mai apropiat prieten.

Oricât de incalificabilă mi-a fost fapta, a părut necesară în acel moment.

Şi chiar şi acum, privind în urmă, nu văd alt mod de a...

Ezio împături scrisoarea cu grijă şi o băgă la loc în pungă. O va resigila şi se va asigura că va fi trimisă. Era hotărât să nu se coboare niciodată la astfel de acte de mârşăvie.

Capitolul 6

— Am făcut-o, îi spuse el simplu Paolei.

Ea îl îmbrăţişa scurt, apoi făcu un pas înapoi.

— Ştiu. Mă bucur că eşti teafăr.

— Cred că e timpul să părăsesc Florenţa.

— Unde veţi merge?

— Mario, fratele tatălui meu, are o proprietate în Monteriggioni. Vom merge acolo.

— Deja te vânează, Ezio. Sunt afişe cu portretul tău peste tot. Iar oratorii publici vorbesc împotriva ta.

Făcu o pauză să se gândească, apoi adăugă:

— O să pun câţiva dintre oamenii mei să iasă şi să rupă cât de multe afişe pot, iar oratorii pot fi mituiţi să vorbească despre alte lucruri.

Îi mai veni o idee.

— Aş face bine să întocmesc documente de călătorie pentru voi trei.

Ezio clătină din cap, gândindu-se la Alberti.

— Ce-i cu lumea asta în care trăim, unde oamenii pot fi aşa de uşor manipulaţi să creadă orice?

— Alberti a fost pus într-o poziţie extrem de dificilă, dar ar fi trebuit să se împotrivească ferm, zise ea oftând. Adevărul se negociază în fiecare zi. Trebuie să te obişnuieşti cu asta, Ezio.

Ezio îi luă mâinile într-ale lui.

— Mulţumesc.

— Florenţa va fi un loc mai bun de-acum încolo, mai ales dacă ducele Lorenzo va putea impune ca unul dintre oamenii lui să fie ales gonfalonier. Dar acum nu e timp de pierdut. Mama şi sora ta sunt aici.

Se întoarse şi bătu din palme.

— Annetta!

Annetta veni din spatele casei, însoţită de Maria şi de Claudia. Întâlnirea fu emoţionantă. Ezio văzu că mama lui nu-şi prea revenise şi încă strângea în mâini cutiuţa cu pene a lui Petruccio. Îi întoarse absentă îmbrăţişarea în timp ce Paola îi privea cu un zâmbet trist.

Claudia, pe de altă parte, se agăţă de el.

— Ezio, unde ai fost? Paola şi Annetta au fost atât de ospitaliere, dar nu ne-au lăsat să mergem acasă. Iar mama n-a mai scos un cuvânt de când...

Se opri brusc, luptându-se cu lacrimile.

— Ei, spuse Claudia revenindu-şi, poate că acum tata va reuşi să rezolve lucrurile. A fost totul o teribilă neînţelegere, nu-i aşa?

— Acesta ar putea fi momentul, spuse Paola încet, uitându-se la Ezio. Trebuie să afle adevărul în curând.

Privirea Claudiei trecu de la Ezio la Paola, apoi iar la Ezio. Maria se aşeză lângă Annetta, care o prinse pe după umeri. Mama lui Ezio privea în gol, zâmbind uşor, mângâind cutia din lemn de păr.

— Ce e, Ezio? întrebă Claudia cu glas temător.

— S-a întâmplat ceva, răspunse fratele ei.

— Ce vrei să spui?

Ezio tăcea, îi lipseau cuvintele, dar expresia lui îi spuse totul.

— O, Doamne, nu!

— Claudia...

— Spune-mi că nu-i adevărat!

Ezio clătină din cap.

— Nu, nu, nu, nu, nu! ţipă Claudia.

— Şşşşt, spuse el încercând s-o calmeze. Am făcut tot ce se putea, *piccina.*

Claudia îşi lăsă capul pe pieptul lui şi plânse cu sughiţuri lungi şi puternice, în timp ce Ezio încerca din răsputeri s-o consoleze. Se uită peste capul ei la mama lor, dar ea nu părea să fi auzit. Poate că, în felul ei, ştia deja. După toate cele petrecute recent în viaţa lui Ezio, să îndure cum mama şi sora lui erau cuprinse de abisurile disperării era aproape suficient ca să-l distrugă. Îşi ţinu sora în braţe mult timp, simţind responsabilitatea întregii lumi pe umerii lui. Era datoria lui să îşi protejeze familia de acum încolo – doar el mai putea

acum să onoreze numele Auditore. Băiatul Ezio nu mai exista... Își adună gândurile.

— Ascultă, îi spuse el Claudiei, după ce fata se mai liniști puțin. Acum cel mai important lucru e să plecăm de-aici. Undeva sigur, undeva unde tu și *Mamma* să fiți în siguranță. Dar dacă facem asta, e important să fii curajoasă. Trebuie să fii puternică pentru mine și să ai grijă de mama. Înțelegi?

Îl ascultă, își drese glasul, se trase un pic de la pieptul lui și îl privi.

— Da.

— Atunci trebuie să începem pregătirile. Du-te și împachetează lucrurile de care ai nevoie, dar nu lua prea multe – vom pleca pe jos – o caleașcă ar fi prea periculoasă. Îmbracă-te cu ceva simplu, nu vrem să atragem atenția. Grăbește-te!

Claudia plecă împreună cu mama lor și cu Annetta.

— Ar trebui să faci baie și să te schimbi, îi spuse Paola lui Ezio. Te vei simți mai bine.

Două ore mai târziu, documentele lor de călătorie erau gata și puteau pleca. Ezio mai verifică o ultimă dată conținutul tolbei. Poate că unchiul lui îi putea explica ce conțineau documentele pe care le luase de la Alberti, care în mod clar erau de o importanță vitală. Noul lui pumnal era ascuns pe antebrațul drept. Îi strânse chingile. Claudia o conduse pe Maria în grădină și rămăsese în fața ușii cu Annetta, care se străduia să nu plângă.

Ezio se întoarse către Paola.

— La revedere. Și-ți mulțumesc din nou pentru tot.

Îl îmbrățișă și-l sărută pe obraz aproape de colțul gurii.

— Ai grijă de tine, Ezio, și fii vigilent. Bănuiesc că drumul pe care-l ai în față este unul lung.

Ezio se înclină solemn, apoi își trase gluga și se alătură mamei și surorii lui, ridicând sacul cu lucrurile împachetate. O sărutară pe Annetta de rămas-bun și după câteva clipe erau pe stradă, mergând spre nord, Claudia ținând-o de braț pe mama lor. Nu-și vorbiră o vreme, iar Ezio reflectă asupra imensei responsabilități pe care era nevoit de-acum s-o ducă pe umeri. Se ruga să poată face față, însă era dificil. Trebuia să rămână puternic, dar avea să reușească de dragul Claudiei și a sărmanei lui mame, care părea să se fi retras complet în sine.

Ajunseră în centrul oraşului când Claudia începu să vorbească – şi avea o sumedenie de întrebări. Ezio observă cu mulţumire că vocea ei era fermă, totuşi.

— Cum de ni s-a întâmplat una ca asta? întrebă ea.

— Nu ştiu.

— Crezi că ne vom mai putea întoarce vreodată?

— Nu ştiu, Claudia.

— Ce se va întâmpla cu casa noastră?

Clătină din cap. N-avusese timp să facă niciun aranjament legat de casă, şi chiar dacă ar fi avut, pe cine s-ar fi putut baza? Poate că ducele Lorenzo ar fi putut să o închidă şi s-o păzească, dar era o slabă speranţă.

— Au fost... Au fost înmormântaţi cum se cuvine?

— Da. M-am... m-am ocupat chiar eu de asta.

Treceau râul Arno când Ezio îşi permise o privire în aval.

Se apropiau în sfârşit de porţile de sud ale oraşului, iar Ezio era bucuros că ajunseseră aşa departe fără să fie observaţi, dar era un moment dificil, pentru că porţile erau foarte bine păzite. Din fericire, documentele cu nume false aranjate de Paola au fost de folos, mai ales că gărzile căutau un tânăr singur şi disperat, nu o familie restrânsă îmbrăcată modest.

Continuară drumul spre sud în acelaşi ritm constant toată ziua, oprindu-se abia după ce se depărtară îndeajuns de mult de oraş, ca să cumpere pâine, brânză şi vin de la o fermă şi ca să se odihnească pentru un ceas la umbra unui stejar de la marginea lanului de porumb. Ezio trebuia să-şi ţină în frâu nerăbdarea, pentru că mai erau aproape patruzeci şi opt de kilometri până la Monteriggioni şi trebuiau să meargă în ritmul mamei lor. Era o femeie puternică la patruzeci de ani, dar şocul pe care-l suferise o îmbătrânise. Ezio se ruga ca mama lor să-şi revină când va ajunge la unchiul Mario, dar ştia că recuperarea va fi lentă. Dacă nu apăreau probleme, spera că aveau să ajungă la moşia lui Mario în după-amiaza următoare.

Îşi petrecură noaptea într-un hambar părăsit, unde măcar găsiră fân curat şi călduros. Mâncară la cină rămăşiţele de la prânz şi îi aranjară Mariei un culcuş cât mai confortabil. Ea nu se plânse de nimic şi părea, într-adevăr, complet ruptă de ce se întâmpla în jur, dar când Claudia încercă să-i ia cutia primită de la Petruccio, când se pregătea de culcare, Maria

protestă violent şi-şi împinse fiica, blestemând-o ca o precupeaţă. Lui Ezio şi Claudiei nu le venea să creadă.

Apoi Maria dormi liniştită, iar în dimineaţa următoare părea odihnită. Se spălară într-un pârâu, în loc de mic dejun, băură apă proaspătă, apoi îşi continuară drumul. Era o zi senină, dar bătea o briză răcoroasă, şi reuşiră să străbată o distanţă semnificativă. Întâlniră puţine căruţe şi nu văzură pe nimeni în afara grupurilor răzleţe de muncitori pe câmpurile şi livezile pe lângă care treceau. Ezio cumpără fructe pentru Claudia şi mama lui, dar lui nu-i era deloc foame – era prea agitat ca să mănânce.

În cele din urmă, la amiază, se bucură să vadă pe dealul din depărtare orăşelul fortificat Monteriggioni scăldat în razele soarelui. Mario stăpânea efectiv tot ţinutul. Încă doi sau trei kilometri şi ajungeau pe domeniul lui. Micul grup se însufleţi şi grăbi pasul.

— Aproape am ajuns, îi spuse Claudiei zâmbind.

— *Grazie a Dio,* răspunse fata, zâmbind la rândul ei.

Tocmai începuseră să se liniştească când, la un cot de drum, un chip cunoscut, însoţit de doisprezece oameni în tunici albastre şi aurii, le bloca drumul. Una dintre gărzi afişa cunoscuta şi detestata emblemă cu delfini şi cruci aurii pe fundal albastru.

— Ezio! îi spuse bărbatul cu chip cunoscut. *Buon' giorno!* Ţie şi familiei tale – sau cel puţin, ce a mai rămas din ea. Ce surpriză plăcută!

Le făcu un semn oamenilor lui, care se împrăştiară de-a lungul drumului, cu halebardele pregătite.

— Vieri!

— În persoană. Imediat ce l-au eliberat din detenţie, tatăl meu a fost mai mult decât fericit să finanţeze această vânătoare. M-ai rănit. Cum ai putut să părăseşti Florenţa fără să-ţi iei rămas-bun cum se cuvine?

Ezio făcu un pas înainte, aşezându-se în faţa mamei lui şi a Claudiei.

— Ce vrei, Vieri? Credeam că eşti mulţumit de ce au reuşit să realizeze cei din familia Pazzi.

Vieri îşi deschise larg braţele.

— Ce vreau? Păi, nu ştiu de unde să încep. Sunt atâtea lucruri! Să vedem... aş vrea un *palazzo* mai mare, o nevastă mai drăguţă, mult mai mulţi bani şi... ce altceva? Ah, da! Capul tău!

Îşi scoase sabia, făcându-le semn gărzilor să fie pregătite, avansând el însuşi spre Ezio.

— Mă surprinzi, Vieri – vrei să mă ataci de unul singur? Dar bine-nţeles că bătăuşii tăi sunt pe-aproape.

— Nu meriţi să fii atins de sabia mea, răspunse Vieri, punând-o înapoi în teacă. Cred că pur şi simplu te voi sfâşia cu mâinile goale, îmi pare rău dacă asta te mâhneşte, *tesora,* adăugă el spre Claudia, dar nu-ţi face griji... nu va dura mult, apoi o să fac tot ce pot ca să te consolez – şi cine ştie, poate şi pe mama ta!

Ezio înaintă rapid şi-i dădu un pumn în falcă lui Vieri, care se clătină, luat prin surprindere. Îşi reveni însă iute, le făcu semn oamenilor săi să rămână la distanţă şi se aruncă asupra lui Ezio cu un răcnet furios. Reacţia lui fu atât de violentă, încât Ezio, apărându-se cu abilitate, nu reuşi să-l lovească. Se încleştară unul de altul, încercând să preia controlul, împleticindu-se uneori înapoi doar pentru a se arunca din nou unul asupra celuilalt cu forţe proaspete. Până la urmă, Ezio reuşi să întoarcă mânia lui Vieri împotriva acestuia – nimeni nu luptă eficient dacă e stăpânit de furie. Vieri se pregătea să-i aplice o lovitură năucitoare cu dreapta. Tânărul făcu un pas în faţă, în timp ce pumnul inamicului său îi alunecă pe deasupra umărului, şi elanul îl propulsă pe Vieri înainte. Ezio îl lovi în călcâie şi îl făcu să cadă rostogolindu-se în praf. Sângerând şi târându-se în patru labe, Vieri se retrase umilit în spatele oamenilor lui, unde era în siguranţă, apoi se ridică, ştergându-se de praf cu mâinile zdrelite.

— Mi-a ajuns, spuse şi strigă către gărzi: Faceţi-i felul şi omorâţi-le şi pe femei. N-am nevoie de mormolocul ăla sclifosit sau de *carcassa* de maică-sa.

— *Coniglio!* strigă Ezio, gâfâind şi scoţându-şi sabia, dar gărzile formară un cerc în jurul lor şi întinseră halebardele.

Ştiu că-i va fi greu să le facă faţă.

Cercul se strânse. Ezio continuă să se mişte dintr-o parte în alta, încercând să le ţină pe femei în spatele lui, dar lucrurile nu arătau deloc bine, iar râsul enervant al lui Vieri suna triumfal.

Dintr-odată se auzi un şuierat ascuţit, aproape eteric, şi două dintre gărzile de la stânga lui Ezio se prăbuşiră în genunchi şi căzură în faţă, scăpându-şi armele pe jos. Din spinările lor răsăreau mânerele unor cuţite înfipte adânc, care loviseră exact la ţintă, cu o acurateţe fatală. Sângele şiroia pe cămăşile soldaţilor formând nişte flori cărămizii.

Ceilalţi se retraseră alarmaţi, dar nu înainte ca încă unul dintre ei să cadă la pământ, cu un cuţit în spate.

— Ce vrăjitorie mai e şi asta? chelălăi Vieri cu vocea înecată de frică, îşi scosese sabia şi se uita în toate direcţiile.

— N-are de-a face deloc cu vrăjitoria, băiete – doar cu îndemânarea, îi răspunse o voce groasă, râzând zgomotos.

Vocea venea dintr-un tufiş din apropiere.

— Arată-te!

Un bărbat uriaş, cu barbă, care purta cizme înalte şi o platoşă uşoară ieşi din pădurice. Din spatele lui apărură şi alţii, într-o ţinută similară.

— Cum pofteşti, spuse bărbatul sardonic.

— Mercenari! mârâi Vieri, apoi se întoarse la gărzile lui: Ce mai aşteptaţi? Ucideţi-i! Ucideţi-i pe toţi!

Dar uriaşul înainta, îi smulse sabia lui Vieri cu o graţie incredibilă şi o rupse pe genunchi ca şi cum ar fi fost o surcică.

— Nu cred că e o idee foarte bună, micuţule Pazzo, deşi trebuie să recunosc că ţi se potriveşte numele de familie.[1]

Vieri nu răspunse, dar îşi îndemnă din nou oamenii să atace. Gărzile lui se apropiară de străini fără prea multă tragere de inimă, în timp ce Vieri, ridicând o halebardă de lângă cadavrul unei gărzi, îl atacă pe Ezio, zburându-i din mână sabia pe care abia o scosese.

— Uite, Ezio, foloseşte-o pe-asta! spuse uriaşul, aruncându-i altă sabie, care pluti prin aer şi ateriza vibrând, înfigându-se cu vârful în pământ.

Ezio o ridică într-o clipită. Era grea şi trebui să-şi folosească ambele mâini ca să o mânuiască, dar reuşi să reteze vârful halebardei lui Vieri. Acesta, văzând că oamenii lui erau învinşi cu uşurinţă de către *condottieri* şi că două gărzi erau deja la pământ, ordonă retragerea şi fugi, aruncând cu sudălmi. Uriaşul se apropie de Ezio şi de femei, rânjind cu toţi dinţii.

---

1 *pazzo* = nebun (lb. it.)

— Mă bucur c-am venit să te întâmpin. Se pare că am ajuns chiar la timp.

— Îţi mulţumesc, oricine ai fi.

Omul râse din nou. În glasul lui exista ceva familiar.

— Ne ştim? întrebă Ezio.

— A trecut mult timp. Dar tot mă mir că nu-ţi recunoşti propriul unchi!

— Unchiule Mario?

— În carne şi oase.

Îl îmbrăţişă cu putere pe Ezio, apoi se apropie de Maria şi Claudia. Suferinţa îi înnegură chipul când văzu în ce stare se afla Maria.

— Ascultă, copilă, îi spuse el Claudiei. Am să-l iau pe Ezio la *castello,* dar îmi las oamenii aici să vă păzească. Vă vor da ceva de mâncare şi, de băut. Voi trimite un călăreţ înainte, ca să vă aducă o caleaşca pentru restul drumului. Aţi umblat destul pentru o zi şi, observând că sărmana mea cumnată este...

Făcu o pauză înainte să adauge cu sfială:

— ...obosită.

— Mulţumesc, unchiule Mario.

— Aşa rămâne. Ne vom revedea cât de curând.

Se întoarse şi împărţi ordinele oamenilor lui, apoi îl cuprinse cu braţul pe Ezio şi-l ghidă în direcţia castelului care domina micul oraş.

— De unde ştiai că suntem pe drum? întrebă Ezio.

Mario păru puţin evaziv.

— Ah... un prieten din Florenţa a trimis un mesager călare înaintea ta. Dar deja ştiam ce s-a întâmplat. Nu am avut forţele necesare să asaltez Florenţa, dar acum că s-a întors Lorenzo să sperăm că îi poate ţine sub control pe cei din familia Pazzi. Mai bine m-ai pune la curent cu soarta fratelui meu... şi a nepoţilor mei.

Ezio rămase tăcut un moment. Amintirea morţii rudelor lui încă îi bântuia locurile cele mai întunecate ale memoriei.

— Au fost... Au fost executaţi toţi pentru trădare. Eu am scăpat din pură întâmplare, adăugă el după o scurtă pauză.

— Dumnezeule, spuse Mario cu faţa contorsionată de durere. Ştii de ce s-a întâmplat una ca asta?

— Nu. Dar sper că mă vei ajuta tu să aflu răspunsurile.

Ezio îi povesti unchiului său de cufărul ascuns din *palazzo*-ul familiei lui, despre conţinutul acestuia, despre uciderea lui Alberti şi despre documentele pe care i le luase.

— Cel mai important lucru pare o listă cu nume, adăugă el, apoi răbufni îndurerat: Nu pot să cred ce năpastă ne-a lovit!

Mario îl bătu pe umăr.

— Ştiu câte ceva despre afacerile tatălui tău, spuse el, şi Ezio îşi dădu seama că Mario nu păruse prea surprins când amintise despre cufărul ascuns din camera secretă. O să le desluşim pe toate. Dar trebuie să ne asigurăm şi că mama şi sora ta sunt îngrijite corespunzător. Castelul meu nu e un loc prea primitor pentru femei, iar soldaţii ca mine nu se prea aşază la casa lor, dar există o mănăstire de maici cam la doi kilometri de aici, iar acolo vor fi în absolută siguranţă şi bine îngrijite. Dacă eşti de acord, le vom trimite acolo. Căci noi doi avem multe de făcut.

Ezio dădu din cap. Se vor stabili acolo şi o va convinge pe Claudia că asta era cea mai bună soluţie de moment, pentru că nu credea că sora lui ar vrea să rămână prea mult timp izolată.

Se apropiau de orăşel.

— Credeam că Monteriggioni e un rival al Florenţei, spuse Ezio.

— Nu atât al Florenţei, cât al familiei Pazzi, îi spuse unchiul său. Dar eşti destul de copt că să ştii despre alianţele între oraşele-stat, fie că sunt mari sau mici. Într-un an suntem aliaţi, în altul, duşmani; şi anul următor aliaţi din nou. Şi aşa pare să meargă la nesfârşit, ca un joc nebun de şah. Dar îţi va plăcea aici. Oamenii sunt oneşti şi muncitori, iar bunurile pe care le producem sunt rezistente şi de calitate. Preotul e un om cumsecade, nu e beţivan şi-şi vede de treaba lui. Şi eu de-a mea, când îi sunt în preajmă, dar n-am fost niciodată un fiu foarte devotat al bisericii. Cel mai bun lucru e vinul – cel mai bun Chianti pe care îl vei gusta vreodată să ştii că provine din podgoriile mele. Haide, încă puţin şi ajungem.

Castelul lui Mario era vechea reşedinţă a familiei Auditore şi fusese construit în anii 1250, dar în locul respectiv existase anterior o construcţie mult mai veche. Mario renovase clădirea, care în prezent arăta mai mult ca o vilă opulentă, deşi avea ziduri înalte, foarte groase şi bine fortificate. În spatele lor, în locul grădinii, era un teren de antrenament,

unde Ezio văzu vreo douăzeci de tineri înarmaţi care făceau diverse exerciţii pentru a-şi îmbunătăţi tehnica de luptă.

— *Casa, dolce* casa, spuse Mario. N-ai mai trecut pe-aici de când erai un băieţel. Am mai făcut ceva schimbări de atunci. Cum ţi se pare?

— E foarte impresionant, unchiule.

Restul zilei fu plin de activităţi. Mario îi arătă lui Ezio castelul, îi găsi o cameră şi se asigură că Maria şi Claudia ajunseseră în siguranţă în mănăstirea din apropiere, a cărei stareţă era o veche şi dragă prietenă (amantă, după gura lumii) de-a lui Mario. Dar în dimineaţa următoare Ezio fu chemat în camera de lucru a unchiului său, o încăpere mare, cu plafonul înalt, mobilată cu o masă masivă şi scaune de stejar, pe ai cărei pereţi atârnau hărţi, armuri şi arme.

— Mai bine ai merge degrabă în oraş, spuse Mario pe un ton specific oamenilor de afaceri. Echipează-te cum se cuvine. Voi trimite un om de-al meu cu tine. Întoarce-te aici după ce termini şi vom începe.

— Ce să începem, unchiule?

Mario păru surprins.

— Credeam că ai venit aici să te antrenezi.

— Nu, unchiule, nu asta aveam de gând. Ăsta a fost primul loc sigur care mi-a venit în minte când am fost nevoiţi să plecăm din Florenţa. Dar vreau să pornesc mai departe cu mama şi cu sora mea.

Mario îl privea cu gravitate.

— Dar cum rămâne cu tatăl tău? Nu crezi că ar fi vrut să-i termini treburile?

— Ce treburi, de bancher? Afacerile familiei sunt terminate. Casa Auditore nu mai există – dacă nu cumva a reuşit ducele Lorenzo să-i ţină la distanţă pe membrii familiei Pazzi.

— Nu la asta mă gândeam, începu Mario şi apoi se poticni. Vrei să spui că Giovanni nu ţi-a spus niciodată?

— Îmi pare rău, unchiule, dar n-am idee despre ce vorbeşti.

Mario clătină din cap.

— Nu ştiu ce-a fost în mintea tatălui tău. Poate aştepta momentul potrivit. Dar acum, dat fiind ce s-a întâmplat, nu mai contează asta.

Îl privi cu seriozitate pe Ezio.

— Avem multe de vorbit. Lasă-mi mie documentele pe care le ai în tolbă. Trebuie să le studiez în timp ce tu te duci în oraş să te echipezi. Uite o listă cu ce ai nevoie şi banii necesari.

Confuz, Ezio plecă spre oraş în compania unui sergent de-al lui Mario, un veteran încărunţit pe nume Orazio, şi sub îndrumarea lui cumpără de la armurierul de acolo un pumnal de luptă, o armură de corp uşoară, şi – de la medicul local – bandaje şi o trusă medicală. Se întoarse la castel şi-l găsi pe Mario aşteptându-l nerăbdător.

— *Salute,* spuse Ezio. Am făcut ce mi-ai cerut.

— Şi te-ai mişcat repede. *Ben fatto!* Iar acum trebuie să te învăţăm să lupţi cum trebuie.

— Unchiule, îmi cer iertare, dar după cum ţi-am spus, nu am de gând să rămân.

Mario îşi muşcă buzele.

— Ascultă, Ezio, abia i-ai făcut faţă lui Vieri. Dacă nu aş fi sosit la timp...

Făcu o pauză, apoi adăugă:

— Dacă trebuie, pleacă, dar măcar învaţă mai întâi abilităţile şi cunoştinţele de care vei avea nevoie pentru a te apăra, altfel nu vei rezista nicio săptămână pe drum.

Ezio rămase tăcut.

— Dacă nu faci asta pentru mine, atunci fă-o măcar pentru mama şi pentru sora ta, insistă Mario.

Ezio îşi analiză opţiunile, dar trebuia să recunoască faptul că unchiul lui avea dreptate.

— Bine, atunci. Dacă tot ai fost amabil să mă echipezi.

Mario îi zâmbi fericit şi-l bătu pe umăr.

— Bravo! O să-mi mulţumeşti la un moment dat!

În următoarele săptămâni se antrenă intens în arta mânuirii armelor, dar în timp ce învăţa noi abilităţi de luptă, Ezio afla de asemenea lucruri despre biografia familiei lui şi despre secretele pe care tatăl lui nu apucase să i le divulge. Şi cum Mario îi permitea să studieze cărţile din bibliotecă, deveni din ce în ce mai tulburat de gândul că îl aştepta un destin mult mai important decât ar fi crezut.

— Spui că tata a fost mai mult decât un bancher? îşi întrebă unchiul.

— Mult mai mult, răspunse Mario cu seriozitate. Tatăl tău era un asasin foarte bine antrenat.

— Imposibil... Tata a fost întotdeauna un om al finanţelor, un afacerist... Cum e posibil să fi fost un asasin?

— Nu, Ezio, era mai mult decât atât. Era născut şi crescut pentru a ucide. Era un membru de seamă al Ordinului Asasinilor.

Mario ezită.

— Ştiu că ai găsit câte ceva despre toate astea în biblioteca lui. Trebuie să discutăm despre documentele care ţi-au fost încredinţate şi pe care tu – slavă Domnului – ai avut prezenţa de spirit de a le recupera de la Alberti. Lista aceea de nume nu era un registru al debitorilor, ştii? Sunt numele tuturor celor responsabili pentru uciderea tatălui tău – şi sunt oameni care iau parte la o conspiraţie şi mai amplă.

Ezio se chinui să înţeleagă ce auzea. Tot ce credea că ştie despre tatăl său, despre familia sa, toate păreau acum doar pe jumătate adevărate. Cum putuse tatăl lui să-i ascundă toate astea? Era de neconceput, cu totul bizar. Ezio îşi alese cuvintele cu grijă – tatăl lui avusese cu certitudine un motiv pentru a ţine secret aceste lucruri.

— Accept faptul că tata era altfel decât îl ştiam eu şi iartă-mă dacă mă îndoiesc de cuvântul tău, dar de ce atâta secretomanie?

Mario rămase o clipă pe gânduri înainte să răspundă.

— Ai auzit de Ordinul Cavalerilor Templieri?

— Am auzit de el.

— A fost fondat în urmă cu multe secole, imediat după prima cruciadă şi a devenit o forţă de luptă de elită a războinicilor întru Dumnezeu – de fapt erau călugări în armură. Şi-au luat un angajament de abstinenţă şi au făcut un jurământ pentru sărăcie, însă anii au trecut, iar statutul lor s-a schimbat. Dar, cu timpul, s-au implicat, cu mult succes, în finanţele internaţionale. Alte Ordine ale Cavalerilor – Ospitalierii şi Cavalerii Teutoni se uitau la ei chiorâş, iar puterea lor a devenit o cauză de îngrijorare, chiar şi pentru regi. Şi-au stabilit baza în sudul Franţei şi plănuiau să-şi formeze propriul stat. Nu plăteau taxe şi-şi susţineau propria armată privată cu care dominau pe toată lumea. În cele din urmă, acum două sute de ani, regele Filip cel Drept al Franţei s-a întors împotriva lor. A fost o epurare teribilă, templierii au fost arestaţi şi alungaţi

şi în final excomunicaţi de către Papă. Dar n-au fost exterminaţi definitiv – aveau cincisprezece mii de frăţii în Europa. În orice caz, cu proprietăţile şi moşiile anexate, părea că templierii dispăruseră, puterea lor fiind aparent distrusă.

— Ce s-a întâmplat cu ei?

Mario clătină din cap.

— Bineînţeles, a fost un şiretlic pentru a-şi asigura propria supravieţuire. Au devenit o mişcare clandestină, adunându-şi bunurile pe care au reuşit să le păstreze, menţinându-şi organizarea şi concentrându-se mai mult ca niciodată asupra ţintei lor reale.

— Şi care era ţinta?

— Care *este* ţinta, vrei să spui!

Ochii lui Mario îl săgetau.

— Ţelul lor este nici mai mult, nici mai puţin decât dominaţia mondială. Şi există o singură organizaţie consacrată contracarării lor: Ordinul Asasinilor, din care tatăl tău – şi cu mine – avem onoarea să facem parte.

Ezio avu nevoie de un moment ca să înţeleagă tot ce auzea.

— Şi Alberti a fost unul dintre templieri?

Mario dădu din cap solemn.

— Da. Ca şi toţi ceilalţi de pe lista tatălui tău.

— Şi... Vieri?

— Şi el e unul dintre ei, tatăl lui, Francesco, şi tot clanul Pazzi.

Ezio se gândi.

— Asta explică multe..., spuse el. E ceva ce încă nu ţi-am arătat... Îşi suflecă mâneca pentru a-i arăta unchiului său pumnalul secret.

— Ah, spuse Mario. Ai fost înţelept să nu-mi arăţi asta înainte să fii sigur că poţi avea încredere totală în mine. Mă întrebam ce s-a întâmplat cu el. Şi văd că l-ai dat la reparat. Era al tatălui tău, încredinţat lui de către tatăl nostru, care l-a primit la rândul lui de la tatăl său. A fost rupt într-o... confruntare în care a fost implicat tatăl tău acum mulţi ani, dar nu a reuşit să găsească niciodată un meşteşugar suficient de priceput sau de încredere pentru a-l repara. Ai procedat bine, băiete.

— Chiar şi-aşa, spuse Ezio. Toată discuţia asta despre Asasini şi Templieri sună ca o poveste antică. Pare o fantezie.

Mario zâmbi.

— Cum ar fi ceva dintr-un pergament vechi acoperit cu scris misterios, poate?

— Ştii de pagina din Codex?

Unchiul lui ridică din umeri.

— Ai uitat? Era împreună cu celelalte documente pe care mi le-ai dat.

— Îmi poţi spune ce este?

Ezio nu voia să-l implice în asta pe Leonardo, prietenul lui, decât dacă devenea strict necesar.

— Păi, cel care ţi-a reparat lama a fost capabil să citească măcar o parte din ea, spuse Mario, şi ridică mâna când Ezio deschise gura ca să intervină. Dar nu-ţi voi pune întrebări, îmi dau seama că vrei să protejezi pe cineva şi respect asta. În pagina respectivă se află mai mult decât instrucţiunile de folosire ale armei tale. Paginile Codexului sunt împrăştiate acum prin Italia. Este un ghid al felului în care funcţionează Ordinul Asasinilor, originea sa, scopul şi tehnicile sale. Este, dacă vrei, Crezul nostru. Tatăl tău credea că acest Codex conţine un secret puternic. Ceva ce poate schimba lumea.

Căzu pe gânduri o clipă, apoi adăugă:

— Poate că de-asta au venit după el.

Ezio era copleşit de noile informaţii – avea foarte multe de asimilat într-un timp atât de scurt.

— Asasini, Templieri, acest Codex ciudat...

— Te voi ghida, Ezio, dar mai întâi trebuie să înveţi să-ţi deschizi mintea şi să ţii minte asta: nimic nu e adevărat. Totul e permis.

Pentru moment, Mario nu mai voia să-i dezvăluie nimic, deşi Ezio insista. În schimb, unchiul lui continuă să-l treacă prin cel mai riguros proces de pregătire militară şi, de la răsărit până la apus, Ezio exersa cu tinerii *condottieri* pe câmpul de antrenament, prăbuşindu-se în fiecare noapte în patul lui, prea obosit să se gândească la altceva în afară de somn. Până într-o zi când...

— Bine lucrat, nepoate! îi spuse unchiul lui. Cred că eşti pregătit.

— Îţi mulţumesc, unchiule, pentru tot ce mi-ai oferit, zise Ezio fericit.

Mario îl îmbrăţişa pe băiat drept răspuns.

— Suntem o familie! Aceasta e datoria şi dorinţa mea!

— Îmi pare bine că m-ai convins să rămân.

Mario îl privi intens.

— Deci... ai revenit asupra hotărârii de a pleca?

Ezio îi întoarse privirea.

— Îmi pare rău, unchiule, dar am decis. Pentru siguranţa mamei şi a Claudiei, încă intenţionez să merg spre coastă şi să iau o corabie spre Spania.

Mario nu îşi ascunse nemulţumirea.

— Iartă-mă, nepoate, dar nu te-am ajutat să dobândeşti toate abilităţile astea nici pentru distracţia mea personală, nici pentru beneficiul tău exclusiv. Te-am învăţat pentru a fi mai bine pregătit să lupţi împotriva duşmanilor noştri.

— Dacă mă vor găsi, aşa voi face.

— Aşadar, spuse Mario amar, vrei să pleci? Să laşi în urmă toate lucrurile pentru care a luptat şi a murit tatăl tău? Să-ţi negi moştenirea? Nu pot să mă prefac că nu sunt dezamăgit – foarte dezamăgit. Dar e decizia ta. Orazio te va duce la mănăstire când vei considera că mama ta e pregătită să plece în călătorie şi te va conduce la plecare, îţi urez *buona fortuna.*

Cu aceasta, Mario îi întoarse spatele nepotului său şi plecă supărat.

Timpul trecu şi Ezio îşi dădu seama că trebuia să-i ofere mamei sale suficientă linişte pentru a-i înlesni recuperarea. Organiză pregătirile de călătorie cu inima grea. Într-un târziu, se porni să facă ceea ce spera că va fi o ultimă vizită la mănăstire pentru a-şi vedea mama şi sora înainte să le ia de acolo. Le găsi într-o stare mai bună decât ar fi îndrăznit să spere. Claudia se împrietenise cu câteva dintre maicile mai tinere şi lui Ezio îi era clar, spre surprinderea şi mai puţin spre bucuria lui, că sora lui începuse să se simtă atrasă de acea viaţă. Între timp, mama lui îşi revenea încet, dar sigur. Totuşi, stareţa protestă auzindu-i planurile şi-l sfătui s-o mai lase pe Maria să se odihnească, pentru că n-ar fi fost înţelept să pornească deja la drum.

Când se întoarse la castelul lui Mario, Ezio era măcinat de îndoieli şi era conştient că ele se intensificaseră în timp.

Pregătirile militare din Monteriggioni păreau că-şi atinseseră apogeul. Vederea lor îl distrăgea. Unchiul lui nu era prin încăpere, dar reuşi să-l găsească pe Orazio în camera hărţilor.

— Ce se întâmplă? întrebă Ezio. Unde e unchiul?

— Se pregăteşte pentru luptă.

— Ce? Cu cine?

— Ah, cred că ţi-ar fi spus dacă ar fi crezut că rămâi. Dar ştim cu toţii că n-ai de gând să faci asta.

— Păi...

— Ascultă, vechiul tău prieten, Vieri de' Pazzi, s-a stabilit la San Gimignano. Triplează garnizoana de acolo şi a lăsat să se înţeleagă că, odată ce va fi pregătit, va veni să pună Monteriggioni la pământ. Deci mergem noi primii acolo, să zdrobim micul şarpe şi să-i învăţăm pe Pazzi o lecţie pe care să n-o uite uşor.

Ezio trase aer în piept. Cu siguranţă asta schimba totul. Şi poate că era Destinul – acel stimul pe care îl căuta în mod inconştient.

— Unde e unchiul?

— La grajduri.

Ezio ieşise deja pe jumătate din cameră.

— Hei, încotro?

— La grajduri! Trebuie să fie un cal pe acolo şi pentru mine!

Orazio zâmbi urmărindu-l cu privirea cum se îndepărta.

Capitolul 7

Mario, cu Ezio călare lângă el, îşi conduse trupele până în apropierea oraşului San Gimignano în toiul unei nopţi din primăvara lui 1477. Avea să fie începutul unei confruntări dure.

— Mai spune-mi o dată de ce te-ai răzgândit, zise Mario, încă foarte mulţumit de faptul că nepotul lui îşi schimbase planurile.

— Pur şi simplu îţi place să auzi asta.

— Şi ce dacă-mi place? Oricum, ştiam că Mariei îi va lua ceva timp să-şi revină şi sunt suficient de protejate acolo unde sunt, după cum bine ştii.

— Aşa cum ţi-am mai spus, spuse Ezio zâmbind, vreau să-mi asum responsabilitatea. Aşa cum ţi-am mai spus, Vieri îţi face ţie probleme din cauza mea.

— Şi după cum ţi-am mai spus eu ţie tinere, ai cu siguranţă un simţ foarte sănătos al propriei tale importanţe. Adevărul e că Vieri ne face probleme pentru că e un Templier, iar noi suntem Asasini.

În timp ce vorbea, Mario scruta cu privirea turnurile înalte din San Gimignano, construite foarte aproape unele de altele. Clădirile pătrate aproape că zgâriau cerul, iar Ezio avu straniul sentiment că mai văzuse o dată toate acestea, dar trebuie să fi fost fie în vis, fie în altă viaţă, căci nu-şi putea aminti momentul.

Fiecare vârf de turn era luminat de flăcările torţelor şi mai erau multe alte torţe vizibile pe zidurile oraşului şi la porţile lui.

— S-a baricadat bine, spuse Mario. Şi, judecând după torţe, e posibil ca Vieri să ştie de venirea noastră. Păcat, dar nu mă miră. La urma urmei, are spionii lui, aşa cum şi eu îi am pe ai mei. Se văd arcaşi pe metereze şi porţile sunt foarte bine păzite, adăugă el.

Continuă să cerceteze oraşul.

— Dar chiar şi aşa, nu pare să aibă suficienţi oameni care să apere fiecare poartă. Cea din sud pare mai slab păzită – probabil că e locul de unde se aşteaptă cel mai puţin la un atac. Deci acolo vom lovi.

Ridică o mână şi dădu pinteni calului. Trupele lui îl urmară, cu Ezio călărind lângă el.

— Aşa vom face, zise Mario, cu o voce gravă. Oamenii mei vor lupta cu gărzile de la poartă, în timp ce tu va trebui să găseşti o cale de a trece peste zid, ca să deschizi poarta din interior. Trebuie să facem cât mai puţin zgomot şi să ne mişcăm repede.

Desfăcu o centură cu cuţite de aruncat şi i-o întinse lui Ezio.

— Ia-le. Foloseşte-le ca să te descotoroseşti de arcaşi. Descălecară imediat ce ajunseră suficient de aproape. Mario conduse un grup cu cei mai buni soldaţi ai lui înspre cohorta de gărzi postată la intrarea sudică a oraşului. Ezio îi părăsi şi alergă ultimele sute de metri pe jos, folosindu-se de tufişuri şi copăcei pentru a se ascunde, până când ajunse la marginea zidului. Avea gluga trasă şi, în lumina torţelor de la intrare, văzu că umbra glugii lui pe perete aducea în mod straniu cu capul unui vultur. Privi în sus. Zidul se înălţa abrupt deasupra lui, la cincisprezece metri înălţime sau mai mult. Nu putea să vadă dacă era cineva pe meterezele de deasupra. După ce-şi potrivi bine centura, începu să urce. Era dificil, căci zidurile erau construite din piatră netedă şi ofereau puţine puncte de care să se agaţe, dar pe breşele de lângă vârf găsi un loc ferm în care putea să se adăpostească în timp ce privea prudent peste marginile parapetului. Lângă meterezele din dreapta, doi arcaşi aflaţi cu spatele la el stăteau rezemaţi de zid cu arcurile pregătite. Văzuseră atacul lui Mario şi se pregăteau să tragă în *condottierii* Asasini. Ezio nu ezită. Avea de ales între vieţile lor şi cele ale prietenilor lui, iar acum aprecia noile abilităţi pe care unchiul său insistase să le dobândească. Rapid, concentrându-şi mintea şi ochii în semiîntunericul pâlpâitor, scoase două cuţite şi le aruncă, unul după altul, cu precizie fatală. Mai întâi lovi un arcaş în ceafă – o lovitură mortală instantanee. Omul căzu peste creneluri fără un sunet. Următorul cuţit zbură un pic mai jos, lovindu-l pe

al doilea bărbat în spate cu o asemenea forţă, încât acesta ţipă surd şi se prăbuşi în bezna de dedesubt.

Poarta era la baza unei scări înguste de piatră, dar îşi dădu seama că Vieri nu avea suficiente trupe pentru a păzi oraşul cu eficienţă absolută, căci nu avea soldaţi postaţi în interior. Coborî treptele câte trei deodată, părând că zboară, şi găsi repede mânerul zăvoarelor grele de fier care închideau porţile solide din stejar, înalte de trei metri. Îl trase folosindu-şi toată forţa pe care o avea, deoarece mânerul nu putea fi manevrat doar de un singur om. Ezio reuşi până la urmă, apoi forţă unul dintre inelele masive care erau prinse de porţi la nivelul şoldului. Acesta cedă şi porţile începură să se întredeschidă, dezvăluindu-l pe Mario şi pe oamenii lui, care tocmai îşi terminau misiunea sângeroasă. Doi oameni ai Ordinului Asasinilor erau morţi, dar şi douăzeci dintre cei ai lui Vieri fuseseră trimişi la Creatorul lor.

— Bine lucrat, Ezio! şopti Mario.

Până acum, nu se auzise nicio alarmă, dar era doar o problemă de timp.

— Haide! spuse Mario. În linişte acum!

Se întoarse spre unul dintre sergenţii săi şi-i spuse:

— Du-te şi adu întăriri.

Apoi deschise calea cu atenţie pe străzile tăcute. Vieri probabil că ordonase starea de asediu, căci nu se vedea nimeni în jur. La un moment dat, aproape că dădură nas în nas cu o patrulă de-a lui Pazzi. Retrăgându-se în întuneric, lăsară patrula să treacă, apoi o atacară din spate doborând-o cu o eficienţă uimitoare.

— Ce urmează? îşi întrebă Ezio unchiul.

— Trebuie să-l găsim pe căpitanul gărzilor de aici. Îl cheamă Roberto. El trebuie să ştie unde se află Vieri.

Mario părea mai îngrijorat ca niciodată.

— Durează prea mult. Va fi mai bine dacă ne despărţim. Uite ce e, îl ştiu pe Roberto. La ora asta fie e beat în taverna lui favorită, fie doarme în citadelă. Tu du-te în citadelă, la-l pe Orazio şi doisprezece oameni de nădejde cu tine.

Se uită la cer, care abia începea să se lumineze, şi adulmecă aerul în care se simţea deja răcoarea unei noi zile.

— Ne întâlnim la catedrală pentru raport. Şi nu uita – îţi las comanda acestei bande de huligani!

Le zâmbi cu afecţiune oamenilor lui, îşi adună trupele şi dispăru de-a lungul unei străzi în pantă.

— Citadela se află în nord-vestul oraşului, domnule, spuse Orazio.

Rânji, la fel cum o făcură şi ceilalţi. Ezio simţi atât obedienţa lor faţă de Mario cât şi reticenţa lor în ceea ce priveşte faptul că erau încredinţaţi unui ofiţer atât de lipsit de experienţă.

— Să mergem, atunci, răspunse Ezio ferm. Urmaţi-mă. La semnalul meu.

Citadela forma o parte a pieţei principale a oraşului, nu departe de catedrală şi aproape de vârful micului deal pe care era construit oraşul. Ajunseră fără dificultăţi, dar, înainte să intre, Ezio observă câteva gărzi de-ale lui Pazzi postate la intrare. Ordonându-le oamenilor lui să rămână în spate, se apropie prin întuneric, furişându-se ca o vulpe, până când fu suficient de aproape ca să audă conversaţia a doi soldaţi. Erau nemulţumiţi, în mod evident, de conducerea lui Vieri, iar cel mai vehement dintre ei era în toiul tiradei.

— Îţi zic eu, Tebaldo, spunea primul. Nu-s mulţumit de căţeluşul ăla de Vieri. Cred că nu poate nici să-şi ţintească jetul de pişat într-o găleată, darămite să apere un oraş împotriva unei armate hotărâte. Cât despre *Capitano* Roberto, bea atât de mult că e ca o sticlă de Chianti îmbrăcată în uniformă!

— Vorbeşti prea mult, Zohane, îl avertiză Tebaldo. Aminteşte-ţi ce i s-a întâmplat lui Bernardo când a îndrăznit să deschidă gura.

Celălalt se calmă şi dădu din cap resemnat.

— Ai dreptate... Am auzit că Vieri a pus să i se scoată ochii.

— Păi, aş vrea să-mi păstrez vederea, dacă nu te superi, aşa că mai bine am pune capăt discuţiei ăsteia. Nu ştim câţi dintre tovarăşii noştri sunt de aceeaşi părere, iar Vieri are spioni peste tot.

Ezio se întoarse bucuros la trupele sale. O garnizoană nemulţumită e rareori eficientă; dar nu exista nicio garanţie că Vieri nu comanda un nucleu puternic şi loial de partizani ai clanului Pazzi. Cât despre restul oamenilor lui Vieri, Ezio învăţase pe cont propriu cât de mare putea fi influenţa fricii. Dar acum avea sarcina să pătrundă în citadelă. Ezio scrută

piaţa. Era pustie şi întunecată, în afară de câţiva paznici de-ai lui Pazzi.

— Orazio?

— Da, domnule?

— Vrei să ataci gărzile astea şi să le elimini? Rapid şi discret. Eu încerc să urc pe acoperiş ca să văd dacă mai sunt şi alţii în curtea interioară.

— De-asta suntem aici, domnule.

Lăsându-i pe Orazio şi pe soldaţii lui să atace gărzile, Ezio verifică dacă rămăseseră suficiente cuţite de aruncat în centură şi o luă la fugă pe o stradă lăturalnică de lângă catedrală, se caţără pe un acoperiş apropiat şi de acolo sări pe acoperişul citadelei, care avea o curte interioară. Îi mulţumi lui Dumnezeu că Vieri neglijase să pună oameni în turnurile înalte ale caselor familiilor locale dominante, răspândite prin oraş, căci din acele puncte de observaţie se vedea tot ce se întâmpla dedesubt. Dar ştiu şi că preluarea controlului acelor turnuri ar fi primul obiectiv al forţelor lui Mario. De pe acoperişul citadelei văzu că în curtea de jos nu se afla nimeni, aşa că sări pe vârful colonadei şi de acolo pe pământ. Fu o manevră simplă să deschidă porţile şi să-şi poziţioneze oamenii, care târâseră cadavrele gărzilor înfrânte în umbrele colonadei, la loc ferit. Pentru a nu da nimănui de bănuit, închiseră la loc porţile citadelei în urma lor.

Citadela părea complet părăsită. Dar la scurt timp se auziră voci din piaţa din spate şi un alt grup de-al lui Vieri, deschiseră porţile şi intrară în curte. Sprijineau un om îndesat, care era, în mod evident, beat.

— Unde-au dispărut gărzile de la porţi? voia să ştie omul. Nu-mi spune că Vieri mi-a anulat ordinele şi i-a trimis iar să patruleze la dracu-n praznic!

— Ser Roberto, spuse unul dintre oamenii care-l sprijineau. N-ar fi bine să vă odihniţi puţin?

— Ce vrei să spui? Am ajuns până aici fără probleme, nu? Oricum, noaptea abia începe!

Nou sosiţii reuşiseră să-şi aşeze şeful pe marginea unei fântâni din mijlocul curţii şi se adunaseră în jurul ei, neştiind ce să facă în continuare.

— Oricine s-ar gândi că nu-s un căpitan bun! se vaită Roberto.

— Deloc, domnule! zise omul cel mai apropiat de el.

— Vieri crede că nu sunt, spuse Roberto. Ar trebui să-l auzi cum vorbeşte cu mine!

Făcu o pauză, uitându-se în jur şi încercând să se concentreze înainte de a continua cu o voce jalnică:

— E doar o chestiune de timp până voi fi înlocuit... sau mai rău!

Se opri din nou, fornăind.

— Unde e nenorocita aia de sticlă? Dă-o-ncoace!

Luă o duşcă zdravănă, se uită la sticlă ca să se asigure că era goală şi o azvârli.

— E vina lui Mario! Nu mi-a venit să cred când spionii noştri au raportat că l-a primit pe nepotu-său la el – l-a salvat pe mucosul ăla mic chiar din mâinile lui Vieri! Acum Vieri abia mai poate gândi limpede din cauza furiei, iar eu trebuie să-mi înfrunt vechiul *compagno!*

Se uită în jur cu privirea înceţoşată.

— Dragul de Mario! Am fost camarazi de război cândva, ştiai? Dar a refuzat să vină cu mine la Pazzi, deşi plata era mai bună, locul mai bun, echipamentele mai bune. Aş fi vrut să fie aici acum. Ce mai încoace şi-ncolo, l-aş...

— Scuză-mă, îl întrerupse Ezio, înaintând câţiva paşi spre el.

— Ce? spuse Roberto. Tu cine eşti?

— Permite-mi să mă prezint. Sunt nepotul lui Mario.

— Ce? răcni Roberto chinuindu-se să se ridice în picioare şi încercând fără succes să-şi scoată sabia. Arestaţi-l pe mucos!

Veni mai aproape, astfel încât Ezio simţi mirosul vinului acru din respiraţia lui. Şi izul de ceapă.

— Ştii ce, Ezio, zise Roberto zâmbind, ar trebui să-ţi fiu recunoscător. Acum că te am pe tine, Vieri o să-mi ofere orice. Poate ies la pensie. Poate o mică vilă frumoasă pe coastă...

— Nu te bucura degeaba, *Capitano,* spuse Ezio.

Roberto se întoarse pentru a descoperi ceea ce oamenii lui observaseră deja: erau înconjuraţi de mercenari Asasini, toţi înarmaţi până-n dinţi.

— Ah, spuse Roberto aşezându-se la loc.

Părea că-i dispăruse tot elanul de mai devreme.

Odată ce soldaţii lui Pazzi fură încătuşaţi şi duşi în carcera citadelei, Roberto, înarmat cu o nouă sticlă, se aşeză cu Ezio la o masă şi vorbiră. Până la urmă, reuşi să-l convingă pe Roberto.

— Îl vrei pe Vieri? Îți spun eu unde este. Pentru mine s-a terminat oricum totul. Du-te la Palazzo-ul Delfinului în piaţa de lângă poarta nordică. E o întâlnire acolo...

— Cu cine se întâlneşte? Ştii?

Roberto ridică din umeri.

— Cu oameni de-ai lui din Florenţa, cred. Ar trebui să aducă întăriri cu ei.

Îi întrerupse Orazio, care părea neliniştit.

— Ezio! Repede! Se dă o bătălie lângă catedrală. Mai bine să mergem!

— În regulă! Să mergem!

— Ce facem cu el? Ezio se uită la Roberto.

— Lasă-l. Cred că a ales să fie de partea noastră până la urmă.

Cum ajunse în piaţă, Ezio auzi larma bătăliei din spaţiul deschis din faţa catedralei. Apropiindu-se, văzu cum oamenii unchiului său erau forţaţi să se retragă de o brigadă de-a lui Pazzi. Folosindu-şi cuţitele de aruncat pentru a-şi croi drum, se luptă până ajunse lângă unchiul lui şi îi spuse ce aflase.

— Foarte bine pentru Roberto! spuse Mario fără să piardă ritmul, timp în care îşi spinteca atacatorii. Mereu am regretat că a luat partea familiei Pazzi, dar s-a dovedit de ajutor până la urmă. Du-te! Vezi ce pune la cale Vieri!

— Dar tu? Crezi că le faci faţă?

Mario părea îndârjit.

— Pentru moment cel puţin, dar forţele noastre principale trebuie să-şi fi ocupat posturile în turnuri deja şi apoi vor putea să ni se alăture. Aşa că grăbeşte-te, Ezio! Nu-l lăsa pe Vieri să scape!

Palazzo-ul se afla în nordul oraşului, departe de bătălie, deşi gărzile lui Pazzi erau mai numeroase aici – probabil veniseră întăririle de care vorbea Roberto – şi Ezio trebui să-şi aleagă drumul cu grijă pentru a-i evita.

Ajunsese chiar la timp: întâlnirea părea să se fi terminat şi văzu un grup de patru oameni îmbrăcaţi în robe îndreptându-se spre un grup de cai priponiţi. Ezio îl recunoscu pe Jacopo de' Pazzi, pe nepotul lui, Francesco, pe Vieri însuşi şi – îi scăpă o exclamaţie de uimire – pe spaniolul înalt care fusese prezent la execuţia tatălui său. Spre surprinderea lui, Ezio observă stema de cardinal brodată pe umărul mantiei bărbatului. Oamenii se opriră lângă cai şi Ezio reuşi să ajungă în

umbra unui copac din apropiere, încercând să le asculte conversaţia. Trebuia să se încordeze şi nu ajungeau la el decât frânturi din discuţie, dar auzi suficient cât să fie intrigat.

— Atunci rămâne cum am stabilit, spuse spaniolul. Vieri, tu vei sta aici şi ne vei restabili poziţiile cât de curând posibil. Francesco ne va organiza forţele în Florenţa pentru a pregăti momentul oportun pentru atac, iar tu, Jacopo, trebuie să fii pregătit să liniştești populaţia odată ce vom căpăta controlul. Nu grăbi lucrurile: cu cât e mai bine planificată acţiunea noastră, cu atât avem mai multe şanse de reuşită.

— Dar, *Ser* Rodrigo, interveni Vieri, ce să fac cu acel *ubriacone, Mario*?

— Scapă de el! În niciun caz nu trebuie să afle ce punem la cale.

Omul căruia îi spuneau Rodrigo se ridică în şa. Ezio îi văzu faţa pentru un moment, ochii reci, nasul acvilin şi aprecie că avea în jur de patruzeci şi cinci de ani.

— Mereu ne-a făcut probleme, mârâi Francesco. La fel ca fratele lui, acel *bastardo.*

— Nu te teme, *padre,* spuse Vieri, îi voi reuni în curând – pe lumea cealaltă!

— Vino, zise omul căruia îi spuneau Rodrigo. Am stat prea mult.

Jacopo şi Francesco se urcară pe armăsarii lor şi se întoarseră către poarta din nord, pe care gărzile Pazzi deja o deschideau.

— Fie ca Tatăl Milostiv să ne păzească!

Ieşiră în galop pe porţi, care se închiseră în urma lor.

Ezio se întreba dacă acum ar fi momentul oportun de a-l secera pe Vieri, dar era prea bine păzit şi, pe deasupra, era mai bine să-l prindă viu şi să-l interogheze. Reţinu numele tuturor bărbaţilor pe care îi auzise, intenţionând să-i adauge la lista de duşmani a tatălui său, căci în mod sigur era vorba de o conspiraţie în care erau implicaţi cu toţii.

Chiar atunci îl întrerupse sosirea altor gărzi de-ale lui Pazzi, al căror comandant se apropie de Vieri alergând.

— Ce e? se răsti Vieri.

— *Commandante,* aduc veşti proaste. Oamenii lui Mario Auditore au trecut de ultimele trupe.

Vieri rânji sarcastic.

— Aşa crede el. Dar iată, zise Vieri arătând spre numeroasa oaste, au sosit întăriri din Florenţa. Îl vom mătura afară din San Gimignano înainte de sfârşitul zilei ca pe un gândac.

Ridică glasul la soldaţii strânşi în jurul lui.

— Grăbiţi-vă să vă înfruntaţi duşmanii, urlă el. Zdrobiţi-i ca pe nişte gunoaie ce sunt!

Cu un strigăt aspru de bătălie, soldaţii lui Pazzi se grupară în jurul ofiţerilor şi traversară oraşul de la poarta din nord spre sud, pentru a-i întâlni pe *condottierii* lui Mario. Ezio se rugă ca unchiul lui să nu fie luat prin surprindere, fiindcă acum ar fi fost mult depăşit numeric. Dar Vieri rămase în urmă şi, singur, doar cu gărzile personale, se întorcea în siguranţa *palazzo*-ului. Fără îndoială mai avea ceva treburi de încheiat în urma întâlnirii. Sau poate se întorcea să-şi pună armura pentru luptă. În orice caz, în curând soarele avea să răsară. Acţiona acum ori niciodată. Ezio ieşi din întuneric, trăgându-şi gluga de pe cap.

— Bună dimineaţa, *Messer* de' Pazzi, spuse el. Ai avut o noapte plină?

Vieri se întoarse spre el, cu chipul strălucitor pentru o clipă de o expresie de surpriză şi groază, îşi redobândi calmul şi făcu pe grozavul.

— Îmi închipuiam c-o să apari din nou. Roagă-te la Dumnezeu să-ţi ierte păcatele, Ezio! Am lucruri mai importante decât tine de care să mă ocup acum. Eşti doar un pion care trebuie scos de pe tablă.

Gărzile sale porniră spre Ezio, dar el era pregătit să le înfrunte. Doborî primul om străpungându-l cu ultimul lui cuţit, iar mica lamă spintecă aerul cu un şuierat diavolesc. Apoi scoase sabia şi pumnalul şi se apropie de ceilalţi. Sfâşia trupuri şi fanda ca un nebun, într-un şuvoi de sânge, cu mişcări bruşte, care semănau moarte, până când ultimul soldat, rănit grav, şchiopătă spre un loc sigur. Acum veni rândul lui Vieri să-l atace, mânuind un topor cu două tăişuri pe care îl scosese de la şaua calului. Ezio se feri pentru a evita lovitura, dar, deşi toporul ricoşa de pe armura lui, îl făcu totuşi să-şi piardă echilibrul şi căzu, scăpându-şi sabia. Într-o clipă, Vieri stătea deasupra lui. Îi împinse sabia ca Ezio să nu poată ajunge la ea şi balansa toporul deasupra capului acestuia. Cu ultimele puteri, Ezio încercă să-şi lovească adversarul cu picio-

rul în vintre, dar Vieri anticipă mişcarea şi sări înapoi. Când Ezio se ridică de jos, Vieri azvârli cu toporul spre încheietura stângă a acestuia, făcându-l să scape pumnalul din mână şi provocându-i o rană adâncă. Vieri îşi scoase pumnalul şi sabia.

— Dacă vrei o treabă bine făcută, fă-o tu însuţi, spuse Vieri. Câteodată mă întreb pentru ce plătesc aceste aşa-zise gărzi de corp. Adio, Ezio!

Se apropie de duşmanul lui.

Tânărul simţea că îl ardea rana făcută de topor, ameţindu-l şi înceţoşându-i vederea. Îşi aminti însă tot ce fusese învăţat, instinctul preluând controlul. Se scutură şi, în clipa în care Vieri se poziţiona pentru a-i da lovitura fatală inamicului său presupus neînarmat, Ezio îşi flexă mâna dreaptă întinzându-şi şi deschizându-şi degetele. Instantaneu, mecanismul pumnalului secret al tatălui său zăngăni, iar lama ieşi şi se extinse pe toată lungimea ei fatală. Braţul lui Vieri era ridicat, îşi expusese coastele. Ezio împinse pumnalul în el – lama alunecând fără cea mai mică rezistenţă.

Vieri rămase încremenit pentru un moment, apoi, scăpându-şi armele, căzu în genunchi. Sângele îi ţâşnea ca un izvor dintre coaste. Ezio îl prinse chiar când se prăbuşea la pământ.

— Nu mai ai mult timp, Vieri, îi spuse el repede. Acum e şansa ta să-ţi ierte Dumnezeu păcatele. Spune-mi ce-aţi discutat? Ce plănuiţi?

Vieri îi răspunse cu un zâmbet stins.

— Nu o să ne înfrângi niciodată, spuse el. Nu vei învinge niciodată familia Pazzi şi cu siguranţă nu-l vei învinge pe Rodrigo Borgia.

Ezio ştia că mai avea doar câteva momente până urma să vorbească cu un cadavru. Insistă şi mai grăbit.

— Spune-mi, Vieri! Descoperise tatăl meu planurile voastre? De-asta l-au omorât oamenii tăi?

Dar faţa lui Vieri era pământie. Se prinse strâns de braţul lui Ezio. Sângele îi şiroia din colţul gurii şi ochii începuseră să-i lucească. Reuşi totuşi să zâmbească ironic.

— La ce te aştepţi, Ezio? La o confesiune? Îmi pare rău, dar n-am... timp...

Icni şi îi ţâşni şi mai mult sânge din gură.

— Păcat, într-o altă lume am fi putut fi... prieteni.

Ezio simţi cum Vieri slăbea strânsoarea de pe braţul lui. Apoi simţi iar durerea cauzată de rană, împreună cu amintirea puternică a morţii familiei lui şi-l cuprinse o furie de gheaţă.

— Prieteni? îi spuse muribundului. Prieteni! Gunoiule! Cadavrul tău ar trebui lăsat la marginea drumului să putrezească precum o cioară moartă. Nimeni n-o să plângă după tine! Mi-aş fi dorit să te chinui mai mult înainte să mori! Să...

— Ezio, se auzi o voce blândă din spatele lui. Ajunge! Arată-i omului puţin respect.

Ezio se întoarse pentru a-şi confrunta unchiul.

— Respect? După tot ce s-a întâmplat? Crezi că dacă ar fi învins, nu ne-ar fi spânzurat de cel mai apropiat copac?

Mario era epuizat, plin de praf şi sânge, totuşi ferm.

— Dar nu a învins, Ezio. Iar tu nu eşti ca ei. Nu deveni un om ca el.

Îngenunche lângă cadavru şi îi închise ochii cu mâna înmănuşată.

— Fie ca moartea să-ţi aducă pacea pe care o căuta sărmanul, furiosul tău suflet, spuse el. *Requiescat in pace.*

Ezio îl urmări în linişte. Când unchiul lui se ridică, spuse:

— S-a terminat?

— Nu, răspunse Mario. Se dau încă lupte crâncene. Dar balanţa înclină în favoarea noastră. Roberto i-a adus pe unii dintre oamenii lui de partea noastră şi e doar o chestiune de timp. Sunt sigur că vei fi îndurerat să afli că Orazio e mort, adăugă el după o scurtă pauză.

— Orazio...!

— Mi-a spus înainte să moară cât de curajos ai fost. Fii demn de lauda lui, Ezio.

— Voi încerca.

Ezio îşi muşcă buzele. Fără să-şi dea seama, primise o lecţie.

— Trebuie să mă întorc la oamenii mei. Dar am ceva pentru tine – ceva din care vei afla mai multe despre duşmanul tău. E o scrisoare pe care am luat-o de la unul dintre preoţii de aici. Era pentru tatăl lui Vieri, dar Francesco, evident, nu mai e aici s-o primească.

Îi înmâna o hârtie cu sigiliul rupt.

— Acelaşi preot se va ocupa de ritualurile de înmormântare. O să-l pun pe unul dintre sergenţii mei să facă aranjamentele.

— Trebuie să-ţi spun nişte lucruri...

Mario ridică braţul.

— Mai târziu, când vom încheia treaba pe care o avem de făcut. După riposta asta, inamicii noştri nu vor putea să mai acţioneze pe cât de repede voiau, iar Lorenzo va fi pus în gardă în Florenţa. Pentru moment, suntem în avantaj. Dar trebuie să mă întorc. Citeşte scrisoarea, Ezio, şi gândeşte-te la ce scrie. Şi îngrijeşte-ţi mâna rănită.

Plecă. Ezio se îndepărtă de cadavrul lui Vieri şi se aşeză sub copacul după care se ascunsese mai devreme. Muştele deja zburau deasupra feţei lui Vieri. Ezio deschise scrisoarea şi citi:

Messer *Francesco,*

Am făcut cum mi-aţi cerut şi am vorbit cu fiul dumneavoastră. Sunt de acord cu evaluarea dumneavoastră, dar numai parţial. Da, Vieri e pripit şi are tendinţa de a acţiona fără chibzuinţă şi are obiceiul de a-şi trata oamenii ca pe nişte marionete, ca pe nişte piese de şah ale căror vieţi nu merită mai multă atenţie decât dacă ar fi făcute din fildeş sau din lemn. Şi pedepsele date de el sunt într-adevăr crude. Am primit rapoartele a cel puţin trei oameni care au fost desfiguraţi în urma lor.

Dar nu îl cred, ca dumneavoastră, irecuperabil. Mai degrabă, cred că soluţia e o chestiune simplă. El caută aprobarea dumneavoastră. Atenţia dumneavoastră. Aceste ieşiri ale lui sunt rezultatul nesiguranţei născute dintr-un sentiment de inadecvare. Vorbeşte cu afecţiune despre dumneavoastră şi deseori îşi exprimă dorinţa de a vă fi mai apropiat. Deci, dacă e zgomotos şi necuviincios şi furios, cred că e pur şi simplu pentru că vrea să fie observat. Vrea să fie iubit.

Acţionaţi cum găsiţi de cuviinţă în urma informaţiilor pe care vi le-am oferit aici, dar acum trebuie să vă rog să oprim această corespondenţă. Dacă ar descoperi natura discuţiei noastre, mi-e sincer teamă de ce s-ar alege de mine.

Al dumneavoastră devotat, Părintele Giocondo

Ezio stătu şi se gândi mult timp după ce citi scrisoarea. Se uită la cadavrul lui Vieri. Avea o pungă prinsă la curea pe care nu o observase până atunci. Se duse şi o luă, întorcându-se la copac pentru a-i cerceta conţinutul. Găsi o schiţă în

miniatură a unei femei, câţiva florini într-un săculeţ, un carneţel care nu fusese folosit şi, împachetată cu grijă, o bucată de pergament. Cu mâinile tremurându-i, Ezio o deschise şi recunoscu imediat ce era. O pagină din Codex...

Soarele se ridică şi mai sus şi un grup de călugări apăru cu o targă de lemn pe care aşezară cadavrul lui Vieri şi-l luară de acolo.

Pe când primăvara se transforma în vară, iar mimozele şi azaleele făceau loc crinilor şi trandafirilor, o linişte tulburătoare învălui Toscana. Ezio era fericit să vadă că mama lui se simţea mai bine, deşi nervii ei erau aşa de zdruncinaţi de tragedia care o lovise, încât acum părea că n-o să mai vrea niciodată să părăsească pacea mănăstirii. Claudia se gândea să depună primele jurăminte pentru noviciat, o perspectivă care îl mulţumea mai puţin pe Ezio, dar ştia că se născuse la fel de încăpăţânată ca el, iar dacă încerca s-o facă să se răzgândească, doar i-ar fi întărit decizia.

Mario îşi petrecuse timpul asigurându-se că San Gimignano, acum sub controlul reformat şi trezit din beţie al vechiului său tovarăş, Roberto, şi teritoriul ce ţinea de el nu mai constituiau o ameninţare şi că ultimele urme de rezistenţă ale clanului Pazzi fuseseră îndepărtate. Monteriggioni era în siguranţă şi, după încheierea celebrărilor pentru victorie, Mario le acordă *condottierilor* lui un bine meritat repaus, de care fiecare profita după bunul plac, petrecându-şi timpul cu familia, bând sau mergând la prostituate, dar fără să-şi neglijeze instruirea. Scutierii păstrau armele ascuţite şi armurile fără rugină, în timp ce cioplitorii în piatră şi tâmplarii se asigurau că fortificaţiile oraşului şi ale castelului erau în bună stare. În nord, ameninţarea externă care putea să apară din partea Franţei era pe cale de a se stinge, din moment ce regele Ludovic era ocupat să scape de ultimii invadatori englezi şi să facă faţă problemelor create de ducele de Burgundia. În sud, papa Sixtus al IV-lea, un potenţial aliat al familiei Pazzi, era prea ocupat să îşi favorizeze rudele şi să supravegheze construcţia noii capele măreţe din Vatican pentru a se gândi prea mult la o intervenţie în Toscana.

Mario şi Ezio avură totuşi multe conversaţii lungi despre ameninţarea ce încă plana.

— Trebuie să-ţi spun mai multe despre Rodrigo Borgia, îi zise Mario nepotului său. S-a născut în Valencia, dar a studiat dreptul la Bologna şi nu s-a mai întors niciodată în Spania, căci îşi poate urmări mai bine ambiţiile aici. Momentan este membru remarcabil al Curiei la Roma, dar ţinteşte mereu mai sus. E unul dintre cei mai puternici oameni din întreaga Europă, dar e mai mult decât un politician viclean al Bisericii. Rodrigo este liderul Ordinului Templierilor, adăugă el cu glas scăzut.

Ezio simţi o înţepătură în inimă.

— Asta explică prezenţa lui la uciderea bietului meu tată şi a fraţilor mei. El era în spatele operaţiunii.

— Da, şi cu siguranţă nu te-a uitat, mai ales că din cauza ta şi-a pierdut influenţa în Toscana. Şi îţi cunoaşte obârşia şi pericolul pe care îl reprezinţi. Trebuie să fii deplin conştient, Ezio, că va dori să te omoare cu prima ocazie.

— Atunci trebuie să-i ţin piept dacă vreau să fiu vreodată liber.

— Trebuie să rămână în atenţia noastră, dar mai întâi avem alte treburi de rezolvat mai aproape de casă şi am bătut pasul pe loc destulă vreme. Vino în biroul meu.

Din grădina unde se plimbau ajunseră într-o cameră a castelului, la capătul unui coridor care pornea din camera hărţilor. Era un loc liniştit, întunecat fără să fie sumbru, ticsit cu cărţi, şi părea mai mult camera unui *accademico* decât a unui comandant militar. Rafturile sale conţineau şi artefacte care păreau să provină din Turcia sau Siria şi volume care, după câte vedea Ezio, erau scrise în arabă. Îl întrebă pe unchiul lui despre ele, dar nu primi decât cele mai vagi răspunsuri.

Odată ajunşi acolo, Mario descuie o ladă şi scoase din ea un dosar din piele în care era un teanc de hârtii. Printre ele erau câteva pe care Ezio le recunoscu imediat.

— Iată lista tatălui tău, băiete – deşi nu ar trebui să-ţi mai spun aşa, căci eşti bărbat acum şi războinic în toată regula. Am adăugat numele pe care mi le-ai spus la San Gimignano.

Se uită la nepotul lui şi-i înmână documentul.

— E timpul să te apuci de treabă.

— Toţi Templierii de pe listă vor cădea sub lovitura sabiei mele, spuse Ezio cu voce calmă.

Privirea lui se opri asupra numelui lui Francesco de' Pazzi.

— Voi începe cu el. Este cel mai rău din clan şi îi urăşte cu ardoare pe aliaţii noştri, familia Medici.

— Ai dreptate, încuviinţă Mario. Deci, te pregăteşti să porneşti spre Florenţa?

— Aşa plănuiesc.

— Bun. Dar trebuie să mai afli ceva dacă vrei să fii complet pregătit. Vino.

Mario merse spre bibliotecă şi apăsă pe un buton ascuns, aflat în partea laterală. Rafturile se rotiră pe balamalele nevăzute pentru a descoperi un zid de piatră în spate, în care fuseseră scobite câteva fante pătrate. Cinci erau pline. Restul erau goale.

Ochii lui Ezio scânteiară. Cele cinci spaţii pline erau ocupate cu pagini ale Codexului!

— Observ că recunoşti ce e aici, spuse Mario. Şi nu sunt surprins. La urma urmei, există pagina pe care ţi-a lăsat-o tatăl tău, pe care prietenul tău isteţ din Florenţa a reuşit s-o descifreze, şi acestea, pe care Giovanni le-a găsit şi le-a tradus înainte să moară.

— Şi cea pe care am luat-o de la Vieri, adăugă Ezio. Dar conţinutul ei e încă un mister.

— Vai, ai dreptate. Nu am erudiţia tatălui tău, dar, cu fiecare pagină adăugată şi cu ajutorul cărţilor din biroul meu, mă apropii de desluşirea misterului. Uite! Vezi cum trec cuvintele de pe o pagină pe alta şi cum se unesc simbolurile?

Ezio se uită cu atenţie şi un sentiment ciudat de aducere aminte îi cuprinse mintea, ca şi cum un instinct ereditar renăştea – şi astfel mâzgăliturile de pe paginile Codexului păreau să prindă viaţă, intenţiile se revelau în faţa ochilor lui.

— Da! Şi pare să fie o parte dintr-un fel de imagine dedesubt... uite, e ca o hartă!

— Giovanni – şi acum eu – am reuşit să descifrăm ceea ce pare a fi un fel de profeţie în aceste pagini, dar încă nu mi-am dat seama la ce se referă. Ceva despre „o parte din Paradis". A fost scrisă acum mult timp de un Asasin ca şi noi, al cărui nume pare să fi fost Altair. Şi mai e ceva. Continuă să scrie despre „ceva ascuns sub pământ, ceva puternic şi vechi", dar încă n-am descoperit ce anume.

— Uite pagina lui Vieri, spuse Ezio. Pune-o pe zid.

— Nu încă! O s-o copiez înainte să pleci, dar du originalul prietenului tău genial din Florenţa. Nu trebuie să cunoască imaginea de ansamblu, sau ceea ce ştim despre ea până acum, şi chiar ar putea fi periculos pentru el să deţină asemenea cunoştinţe. Apoi, pergamentul lui Vieri se va alătura celorlalte de pe acest zid, şi vom fi puţin mai aproape de a descifra misterul.

— Şi celelalte pagini?

— Trebuie să le descoperim, spuse Mario. Nu-ţi bate capul cu asta. Trebuie să te concentrezi la ce ai de făcut în viitorul apropiat.

Capitolul 8

Ezio avea pregătiri de făcut înainte să plece din Monteriggioni. Mai avea multe de învăţat, sub îndrumarea unchiului său, despre Crezul Asasinului, pentru a fi bine pregătit pentru sarcina pe care o avea de îndeplinit. Mai trebuia să se asigure şi că putea fi relativ în siguranţă în Florenţa, şi mai exista şi problema cazării, căci spionii lui Mario din oraş raportaseră că *palazzo*-ul familiei sale fusese închis şi ferestrele acoperite cu scânduri, deşi rămăsese sub protecţia şi paza familiei Medici şi nu fusese prădat. Câteva întârzieri şi poticneli îl făcură pe Ezio din ce în ce mai nerăbdător, până când, într-o dimineaţă din martie, unchiul lui îi spuse să-şi facă bagajele.

— A fost o iarnă lungă, spuse Mario.

— Prea lungă, adăugă Ezio.

— Dar acum totul e stabilit, continuă unchiul lui. Şi vreau să-ţi reamintesc că în spatele celor mai multe victorii stă o pregătire meticuloasă. Acum, fii atent! Am o prietenă în Florenţa care a aranjat să fii cazat în siguranţă, nu departe de casa ei.

— Cine este, unchiule?

— Numele ei nu are nicio importanţă pentru tine, zise Mario misterios, dar ai cuvântul meu că poţi avea la fel de multă încredere în ea cât ai în mine. În orice caz, acum nu e în oraş. Dacă ai nevoie de ajutor, ia legătura cu vechea ta menajeră, Annetta, a cărei adresă nu s-a schimbat şi care acum lucrează pentru familia Medici, dar ar fi mai bine să afle cât mai puţini oameni de prezenţa ta acolo. Există totuşi cineva pe care *trebuie* să-l contactezi, deşi nu e uşor de ajuns la el. I-am scris numele aici. Trebuie să întrebi cu discreţie de el. Încearcă să-l întrebi pe prietenul tău care e om de ştiinţă atunci când îi arăţi pagina din Codex, dar nu-i spune prea multe, pentru binele lui! Uite aici adresa unde te vei caza.

Îi dădu lui Ezio două bucăţi de hârtie şi un săculeţ bombat de piele.

— Şi o sută de florini pentru drum şi documentele de călătorie, pe care le vei găsi în regulă. Cea mai bună veste e că mâine vei putea pleca!

Ezio se folosi de puţinul timp rămas pentru a se duce la mănăstire să-şi ia rămas-bun de la mama şi sora lui, să-şi împacheteze hainele şi echipamentul şi să-şi ia la revedere de la unchiul lui şi de la bărbaţii şi femeile oraşului care-i fuseseră tovarăşi şi aliaţi pentru atâta timp. Dar avea inima bucuroasă şi hotărâtă când îşi înhamă calul şi porni călare de pe porţile castelului dis-de-dimineaţă a doua zi. După o zi de călărit lungă şi fără evenimente, pe la ora cinei era deja aranjat în noua lui locuinţă şi gata să se reacomodeze cu oraşul care fusese toată viaţa casa lui, dar pe care nu-l mai văzuse de atâta timp. Dar aceasta nu era o reîntoarcere nostalgică şi, după ce se obişnui cu noua situaţie şi îşi permise o plimbare tristă prin faţa vechiului cămin al familiei, porni spre atelierul lui Leonardo da Vinci, luând şi pagina din Codex cu el.

De la plecarea lui Ezio, Leonardo îşi extinsese domeniul pe proprietatea din stânga, un depozit vast, cu spaţiu suficient pentru ca rezultatele imaginaţiei artistului să prindă formă. Două mese lungi se întindeau de la un capăt la celălalt al depozitului luminat de lămpi cu ulei şi de ferestre construite foarte sus – Leonardo nu avea nevoie de ochi curioşi. Pe mese, atârnate de pereţi şi împrăştiate, parţial asamblate în mijlocul camerei, se vedea un număr derutant de dispozitive, aparate şi bucăţi de echipament ingineresc, iar pe pereţi erau sute de desene şi schiţe. Prin acest infern al creativităţii, roiau şase asistenţi supravegheaţi de Agniolo şi Innocento. Erau puţin mai în vârstă, dar la fel de atrăgători. Într-o parte se afla modelul unei căruţe, doar că era rotundă, plină cu arme şi acoperită cu o boltă blindată în formă de capac, în vârful căreia era o gaură prin care un om putea să scoată capul pentru a vedea în ce direcţie se îndreaptă maşinăria. Dincolo, desenul unei bărci în formă de rechin, dar cu un turn ciudat în spate, încă şi mai straniu, din desen părea că barca naviga pe sub apă. Hărţi, schiţe anatomice, dezvăluind totul de la funcţionarea ochiului până la actul sexual, embrionul din pântec – şi multe altele care nu puteau fi descifrate de Ezio – se aglomerau în tot spaţiul

disponibil de pe zid, iar mostrele şi harababura de pe mese îi aminteau lui Ezio de haosul care domnea acolo la ultima lui vizită în acel loc, dar înmulţit cu o sută. Existau imagini detaliate de animale, de la cele mai familiare la cele mai supranaturale, şi proiecte cu tot felul de lucruri, de la pompe de apă până la ziduri de apărare.

Ce îi atrase atenţia cel mai mult lui Ezio era ceva atârnat din tavan. Mai văzuse o versiune a acelui lucru înainte, însă era un model mai mic. Acesta arăta ca o machetă a ceea ce urma să fie într-o zi o maşinărie adevărată. Arăta tot ca scheletul unui liliac, iar un fel de piele rezistentă de animal fusese întinsă bine peste un cadru de lemn. În apropiere era un şevalet cu vreo câteva hârtii. Printre notiţe şi calcule, Ezio citi:

...arc de corn sau de oţel fixat pe lemn de salcie închis în trestie.

Impulsul menţine păsările în zbor în timp ce aripile nu calcă aerul, chiar ridicându-se.

Dacă un om cântăreşte o sută de kilograme şi se află la punctul n *şi îşi ridică aripa cu scripetele, care cântăreşte şaptezeci şi cinci de kilograme, cu o putere de o sută cincizeci de kilograme, atunci s-ar ridica cu două aripi...*

Era chineză pentru Ezio, dar măcar putea să citească – probabil că Agniolo transcrisese din mâzgăliturile indescifrabile ale lui Leonardo. În acel moment îl văzu pe Agniolo uitându-se la el şi se arătă interesat de altceva. Ştia cât de secretos era Leonardo.

Chiar atunci artistul sosi din direcţia vechiului atelier şi se grăbi spre Ezio, îmbrăţişându-l cu căldură.

— Dragul meu Ezio! Te-ai întors! Mă bucur tare mult să te văd. După tot ce s-a întâmplat, am crezut că...

Dar lăsă fraza neterminată, părând tulburat. Ezio încercă să-i readucă buna dispoziţie.

— Uită-te la locul ăsta! Normal că nu înţeleg nimic din ce se petrece aici, dar presupun că ştii ce faci! Ai renunţat la pictură?

— Nu, spuse Leonardo. Doar că mă ocup... de alte lucruri... care mi-au captat atenţia.

— Înţeleg. Şi ţi-ai mărit atelierul. Probabil că prosperi. Ultimii doi ani ţi-au priit.

Dar Leonardo observă atât tristeţea ascunsă, cât şi severitatea de pe chipul lui Ezio.

— Poate, spuse Leonardo. Sunt lăsat în pace. Îmi imaginez că se gândesc că voi fi folositor celui care va câştiga controlul absolut într-o zi... Nu că mi-aş imagina că va face cineva asta.

Îşi schimbă tonul.

— Dar tu ce mai faci, prietene?

— Vom avea timp, sper, într-o zi, să povestim despre tot ce s-a întâmplat de când ne-am întâlnit ultima oară. Dar acum am nevoie din nou de ajutorul tău.

Leonardo îşi deschise braţele.

— Orice pentru tine!

— Am să-ţi arăt ceva ce cred că te va interesa.

— Atunci mai bine mergem în atelierul meu – e mai puţin aglomerat.

Odată ajunşi în vechiul atelier al lui Leonardo, Ezio scoase pagina din Codex din tolbă şi o întinse pe masa din faţa lor. Leonardo făcu ochii mari de emoţie.

— Îţi aminteşti de prima? întrebă Ezio.

— Cum aş fi putut să uit? zise artistul privind pagina. Este foarte captivant! Îmi permiţi?

— Desigur.

Leonardo studie pagina cu grijă, trecându-şi degetele peste pergament. Apoi, scoţând o hârtie şi creioane, se apucă să copieze cuvintele şi simbolurile. Aproape imediat, începu să se foiască încoace şi-n colo, consultând absorbit cărţi şi manuscrise. Ezio îl privea cu recunoştinţă şi răbdare cum lucrează.

— Interesant, spuse Leonardo. Avem aici nişte limbi destul de necunoscute, cel puţin mie, totuşi au un fel de model. Hmm. Da, aici este o glosă în aramaică – face lucrurile ceva mai clare. Ştii, alăturând asta cu pagina cealaltă, aproape ai crede că fac parte dintr-un ghid – o parte dintr-unul, cel puţin – un ghid despre diferite feluri de asasinare. Dar desigur că mai înseamnă şi alte lucruri, deşi nu am idee ce. Ştiu că se vede doar o mică parte din ceea ce ne poate arăta această pagină. Ar trebui să avem lucrarea completă. N-ai idee unde sunt celelalte pagini?

— Nu.

— Sau câte pagini are volumul complet?

— E posibil să... să putem afla asta.

— Aha, spuse Leonardo. Secrete! Păi, trebuie să le respect.

Apoi atenţia îi fu atrasă de altceva.

— Dar uită-te la asta!

Ezio privi peste umărul lui, însă nu reuşi să vadă nimic în afară de o succesiune de simboluri în formă de pană, grupate îndeaproape.

— Ce este?

— Nu pot să-mi dau seama exact, dar dacă am dreptate, această secţiune conţine o formulă pentru un metal sau un aliaj despre care nu ştim nimic – şi care, în mod logic, n-ar trebui să poată exista.

— Mai e şi altceva?

— Da, partea cel mai uşor de descifrat. Este, în principiu, schiţa unei alte arme, care pare s-o completeze pe cea pe care o ai deja. Dar pe asta va trebui s-o producem de la zero.

— Ce fel de armă?

— Destul de simplă. Este o apărătoare de metal prinsă într-o întăritură de piele pentru braţ. Ai purta-o pe antebraţul stâng – sau drept dacă eşti stângaci, ca mine – şi ai folosi-o pentru a para lovituri de sabie sau chiar de topor. Ce e extraordinar e că, deşi este în mod evident foarte puternic, metalul pe care va trebui să-l prelucrăm este de asemenea incredibil de uşor. Şi are încorporat un pumnal cu lamă dublă cu arc ca şi primul.

— Crezi că o poţi face?

— Da, deşi va dura ceva vreme.

— Nu am foarte mult timp la dispoziţie.

Leonardo se gândi puţin înainte să răspundă.

— Cred că am aici tot ce-mi trebuie, iar oamenii mei sunt suficient de instruiţi să o forjeze.

Mai căzu o clipă pe gânduri, mişcându-şi buzele în timp ce făcea calcule.

— Îmi va lua două zile, decise el. Întoarce-te aici şi vom vedea dacă funcţionează!

Ezio se înclină.

— Leonardo, îţi sunt cât se poate de recunoscător. Şi te pot plăti.

— Eu îţi sunt recunoscător. Acest Codex al tău îmi lărgeşte cunoştinţele – mă credeam un inovator, dar găsesc multe lucruri în aceste pagini antice care mă intrigă.

Zâmbi şi murmură aproape doar pentru el însuşi.

— Iar tu, Ezio, nu îţi poţi imagina cât îţi sunt de îndatorat pentru că mi le-ai arătat. Să-mi aduci şi altele dacă le găseşti – de unde le iei e treaba ta. Mă interesează doar conţinutul lor şi ca nimeni altcineva din cercul tău, în afară de mine, să ştie de ele. Asta e singura recompensă pe care o cer.

— Îţi promit asta.

— *Grazie!* Pe vineri, atunci – la apus?

— Pe vineri.

Leonardo şi asistenţii lui se achitară cu bine de treabă. Noua armă, deşi avea rol defensiv, era extrem de folositoare. Asistenţii mai tineri ai lui Leonardo l-au atacat pe Ezio în joacă, dar folosind arme adevărate, inclusiv săbii duble şi toporiști, iar apărătoarea de la încheietura mâinii, uşoară cum era şi simplu de mânuit, a parat cu uşurinţă cele mai puternice lovituri.

— E un echipament uimitor, Leonardo.

— Într-adevăr.

— Şi ar putea foarte bine să-mi salveze viaţa.

— Să sperăm că nu mai faci o cicatrice cum e cea pe care o ai pe dosul mâinii stângi, spuse Leonardo.

— E un ultim suvenir de la un vechi... prieten, spuse Ezio. Dar acum mai am nevoie de un sfat de la tine.

Leonardo ridică din umeri.

— Dacă pot, te voi ajuta.

Ezio aruncă o privire spre asistenţii lui Leonardo.

— Poate între patru ochi?

— Urmează-mă.

Înapoi în atelier, Ezio desfăcu bucata de hârtie pe care i-o dăduse Mario şi i-o înmână lui Leonardo.

— Asta e persoana pe care unchiul meu mi-a spus s-o întâlnesc. Mi-a spus că n-ar fi bine să încerc s-o găsesc direct...

Leonardo se holba la numele de pe hârtie. Când îşi ridică privirea, pe chip i se aşternuse îngrijorarea.

— Ştii cine e această persoană?

— Am citit numele – *La Volpe.* Bănuiesc că e o poreclă.

— Vulpea! Da! Dar nu-i rosti numele cu voce tare sau în public. Este un om ai cărui ochi sunt peste tot, dar care e întotdeauna nevăzut.

— Unde aş putea să-l găsesc?

— E imposibil de spus, dar dacă vrei să porneşti de undeva – şi ai foarte mare grijă – ar trebui să încerci cartierul Mercato Vecchio...

— Acolo mişună hoţii care nu sunt la închisoare sau spânzuraţi.

— Ţi-am spus că trebuie să ai grijă.

Leonardo se uită în jur ca şi cum cineva ar fi tras cu urechea.

— Poate... poate voi reuşi să-l contactez... Du-te şi caută-l mâine după rugăciunea de seară... Poate vei avea noroc... poate nu.

În ciuda avertismentelor unchiului său, Ezio era hotărât să revadă o anumită persoană din Florenţa. Cât timp lipsise, fusese mereu în inima lui, iar chinurile dragostei erau mai grele acum că ştia că era în apropiere. Nu putea risca prea mult. Trăsăturile i se schimbaseră, chipul îi devenise mai colţuros, căci câştigase atât experienţă, cât şi ani, dar era acelaşi Ezio. Gluga îi era de folos, permiţându-i să „dispară" în mulţime, şi o purta trasă peste ochi, dar ştia că, deşi familia Medici era acum la putere, familia Pazzi nu îşi retrăsese de tot ghearele. Aşteptau momentul şi rămâneau vigilenţi: de aceste două lucruri era sigur, la fel cum era sigur că dacă l-ar prinde pe neaşteptate l-ar omorî, în ciuda controlului deţinut de familia Medici. Totuşi, în dimineaţa următoare nu se putu abţine să pornească spre reşedinţa Calfucci, de parcă ar fi fost atras de o forţă nevăzută.

Porţile principale dinspre stradă erau deschise, dezvăluind curtea scăldată în lumina soarelui din spatele lor, şi iat-o, mai slabă, poate mai înaltă, cu părul prins în coc – nu mai era o fată, ci o femeie. O strigă pe nume.

Când îl văzu, se făcut atât de palidă, încât Ezio crezu că urma să leşine, dar se adună, îi spuse ceva însoţitoarei ei pentru a o face să plece şi veni spre el, cu braţele întinse. Ezio o trase repede din stradă la adăpostul izolat al unei arcade ale cărei pietre galbene erau acoperite cu iederă. O mângâie pe gât şi observă că purta încă lanţul subţire de care era prins pandantivul de la el.

— Ezio! suspină ea.

— Cristina!

— Ce faci aici?

— Am venit să rezolv treburile tatălui meu.

— Unde ai fost? N-am mai auzit nimic de tine de doi ani.

— Am fost... plecat. Tot cu treburi de-ale tatălui meu.

— Spuneau că sigur eşti mort... şi mama şi sora ta la fel.

— Soarta ne-a oferit altceva.

Făcu o pauză.

— Nu am putut să-ţi scriu, dar ai fost tot timpul în gândurile mele

Ochii ei, care străluceau, se întunecară dintr-odată, părând neliniştiţi.

— Ce s-a întâmplat, *carissima?* întrebă el.

— Nimic.

Încercă să se elibereze din îmbrăţişarea lui, dar Ezio n-o lăsă.

— Sigur e ceva. Spune-mi!

Îi întâlni privirea, şi ochii ei se umplură de lacrimi.

— Oh, Ezio, sunt logodită.

Ezio fu prea surprins ca să mai răspundă, îi eliberă mâinile, realizând că o strângea prea tare şi o durea. Văzu cum se întindea în faţa lui o viaţă de singurătate.

— Tatăl meu e de vină, spuse ea. Tot insista să aleg. Tu erai plecat. Credeam că ai murit. Apoi părinţii mei au început să primească vizite de la Manfredo d'Arzenta – ştii... fiul aurarilor. S-au mutat aici din Lucea, la scurt timp după ce tu ai plecat din Florenţa. Oh, Doamne, Ezio, îmi tot cereau să nu-mi dezamăgesc familia, să-mi găsesc perechea potrivită cât încă puteam. Credeam că n-o să te mai văd niciodată. Şi acum...

O întrerupse vocea unei fete care striga speriată în mica piaţă de la capătul străzii.

Cristina se nelinişti.

— E Gianetta – o mai ţii minte?

Se auzeau acum şi mai multe strigăte, iar Gianetta strigă un nume:

— Manfredo!

— Mai bine am vedea ce se întâmplă, spuse Ezio, îndreptându-se în direcţia zgomotelor.

În piaţă erau prietena Cristinei, Gianetta, încă o fată pe care Ezio nu o recunoscu şi un bărbat în vârstă care, îşi aminti el, era copistul-şef al tatălui Cristinei.

— Ce se întâmplă? întrebă Ezio.

— Manfredo! ţipă Gianetta. Datoriile lui la jocurile de noroc! De data asta sigur îl vor omorî!

— Ce? strigă Cristina.

— Îmi pare atât de rău, *signorina,* spuse copistul. Doi oameni cărora le datorează bani. L-au târât până la baza Podului Nou. Spuneau c-o să-l bată până scot datoriile din el. Îmi pare foarte rău, *signorina,* n-am putut face nimic.

— E în regulă, Sandeo. Du-te şi cheamă gărzile casei. Mai bine aş merge şi...

— Stai o clipă, spuse Ezio. Cine naiba e Manfredo?

Cristina îl privi ca din spatele unor gratii care o ţineau prizonieră.

— Al meu *findanzato,* răspunse ea.

— Să văd ce pot face, spuse Ezio, şi se grăbi în josul străzii care ducea spre pod.

Un minut mai târziu, stătea pe dig uitându-se în jos la fâşia îngustă de pământ de lângă primul arc al podului, aproape de apele gălbui şi lente ale râului Arno. Acolo, un tânăr îmbrăcat elegant, în negru şi argintiu, stătea în genunchi. Alţi doi tineri asudau şi gâfâiau în timp ce-l loveau tare cu picioarele sau se aplecau să-i dea pumni.

— O să plătesc datoria, jur! gemu tânărul în negru şi argintiu.

— Ne-am săturat de scuzele tale, spuse unul dintre bătăuşi. Ne-ai făcut să părem foarte caraghioşi. Aşa că acum o să te dăm drept exemplu.

Şi îşi ridică cizma la gâtul tânărului, împingându-l cu faţa în jos în noroi, în timp ce tovarăşul lui îl lovea cu piciorul în coaste.

Primul atacator era gata să calce pe rinichii tânărului când se simţi apucat de ceafă şi de poala hainei. Cineva îl ridicase şi, imediat după aceea, bătăuşul zbura prin aer, aterizând după câteva secunde în apa dintre canalizare şi molozul care se adunase în jurul bazei primului chei al podului. Era prea ocupat să nu se înece în apa dezgustătoare care-i intrase în gură ca să observe că tovarăşul lui împărtăşea deja aceeaşi soartă.

Ezio îi întinse o mână tânărului plin de noroi şi-l ridică în picioare.

— *Grazie, signore.* Cred că de data asta chiar m-ar fi omorât. Dar ar fi fost proşti să facă asta. I-aş fi putut plăti – pe cuvânt!

— Nu ţi-e teamă că vor veni din nou după tine?

— Acum nu, dacă o să creadă că am aşa o gardă de corp.

— Nu m-am prezentat: Ezio – de Castronovo.

— Manfredo d'Arzenta, la dispoziţia ta.

— Nu sunt garda ta de corp, Manfredo.

— Nu contează. M-ai scăpat de clovnii ăia, şi-ţi sunt recunoscător. Nu ştii cât de mult. De fapt, trebuie să-mi permiţi să te recompensez. Dar mai întâi lasă-mă să mă curăţ şi să-ţi ofer ceva de băut. E un mic tripou chiar lângă Via Fiordaliso...

— Stai o clipă, spuse Ezio, conştient că în curând Cristina şi însoţitorii ei aveau să ajungă la pod.

— Ce e?

— Mergi des la jocuri de noroc?

— De ce nu? E cel mai bun mod de a face să mai treacă timpul.

— O iubeşti? îl întrerupse Ezio.

— Ce vrei să spui?

— Pe a ta *fidanzata* – Cristina – o *iubeşti!*

Manfredo se arătă alarmat de vehemenţa subită a salvatorului său.

— Sigur că da – dacă asta te priveşte în vreun fel. Omoară-mă pe loc şi voi muri iubind-o.

Ezio ezită. Omul părea că spune adevărul.

— Atunci ascultă: nu vei mai juca niciodată jocuri de noroc. Ai înţeles?

— Da!

Manfredo era speriat.

— Jură!

— Jur!

— Nu ştii ce om norocos eşti. Vreau să-mi promiţi că îi vei fi un soţ bun. Dacă aud că nu eşti, te voi vâna şi te voi omorî cu mâna mea.

Manfredo înţelese că salvatorul lui lua în serios fiecare cuvânt rostit. Îl privi în ochii săi reci şi cenuşii şi ceva îi răscoli memoria.

— Te cunosc? zise el. Aşa mi se pare. Parcă te ştiu de undeva.

— Nu ne-am mai întâlnit niciodată, spuse Ezio. Şi n-avem de ce să ne mai întâlnim. Doar dacă...

Se opri.

Cristina aştepta la capătul podului, privind în jos.

— Du-te la ea şi ţine-ţi promisiunea.

— Aşa voi face.

Manfredo ezită.

— Chiar o iubesc, ştii? Poate că ziua de azi a fost o lecţie bună pentru mine. Şi voi face tot ce-mi stă în putinţă ca s-o fac fericită. Nu am nevoie de nicio ameninţare cu moartea ca să pot promite asta.

— Aşa sper. Acum, du-te!

Ezio îl privi pentru un moment cum urca digul, simţindu-şi ochii atraşi irezistibil de ai Cristinei. Privirile lor se întâlniră pentru un moment şi Ezio îşi ridică mâna pe jumătate în semn de rămas-bun. Apoi se întoarse şi plecă. Inima nu-i mai fusese atât de grea de la moartea familiei lui.

Seara de sâmbătă îl găsi într-o mâhnire profundă. În cele mai întunecate momente i se părea că pierduse totul – tată, fraţi, casă, statut, carieră – şi acum, soţia! Apoi îşi reamintea de bunătatea şi protecţia lui Mario şi de mama şi sora lui, pe care reuşise să le salveze şi să le protejeze. Cât despre viitor şi carieră – încă le avea pe amândouă, doar că o luaseră într-o altă direcţie decât îşi imaginase până acum. Avea o treabă de făcut, iar dorul de Cristina nu avea să-l ajute să o îndeplinească. Îi era imposibil să şi-o scoată din inimă, dar trebuia să-şi accepte destinul solitar. Poate că asta era calea Asasinului? Poate că asta presupunea aderarea la Crez?

Porni spre Mercato Vecchio într-o dispoziţie sumbră. Cartierul era evitat de majoritatea cunoscuţilor lui, iar el mai fusese acolo doar o dată. Vechea piaţă era murdară şi lăsată în paragină, la fel şi clădirile şi străzile care o înconjurau. Câţiva oameni treceau de colo-colo, dar nu era vreo *passegiata.* Toţi păreau să aibă un scop, nu pierdeau deloc timpul, şi îşi ţineau capul plecat. Ezio avusese grijă să se îmbrace simplu şi nu avea nicio sabie la el, dar îşi fixase noua apărătoare la încheietură şi pumnalul cu arc, pentru orice eventualitate. To-

tuşi, ştia că probabil ieşea în evidenţă faţă de mulţimea din jurul său, şi era cu ochii-n patru.

Se întreba ce să facă în continuare şi se gândea să intre într-o cârciumă din colţul pieţei să vadă dacă putea afla indirect cum să ia legătura cu Vulpea, când un tânăr subţirel apăru de nicăieri şi se ciocni de el.

— *Scusi, signore,* spuse tânărul politicos, zâmbind, şi trecu repede. Instinctiv, mâna lui Ezio se duse spre curea. Preţioasele lui lucruri rămăseseră în siguranţă la el, dar avea şi câţiva florini în săculeţul de la curea, care acum dispăruse. Se întoarse şi-l văzu pe tânăr îndreptându-se spre una dintre străzile înguste pe care se ieşea din piaţă şi-l urmări. Observând că e urmărit, hoţul grăbi pasul, dar Ezio nu-l pierdu din ochi şi fugi după el, prinzându-l în cele din urmă şi înhăţându-l când era pe cale să intre într-o casă înaltă, fără inscripţii vizibile, din Via Sant'Angelo.

— Dă-i înapoi, mârâi Ezio.

— Nu ştiu la ce te referi, răspunse hoţul privindu-l înfricoşat.

Ezio, care era pe punctul de a-şi scoate pumnalul, îşi stăpâni mânia. Realiză brusc că omul acela putea să-i ofere informaţiile de care avea nevoie.

— Nu vreau să-ţi fac rău, prietene, spuse el. Dă-mi înapoi săculeţul şi o lăsăm aşa.

— Ai câştigat, spuse tânărul pe un ton plângăreţ, după un moment de ezitare, apoi se întinse după săculeţul pe care şi-l prinsese de centură.

— Încă ceva, spuse Ezio.

Omul deveni dintr-odată precaut.

— Ce anume?

— Ştii unde l-aş putea găsi pe un om care-şi spune *La Volpe?*

Acum tânărul părea de-a dreptul înfricoşat.

— N-am auzit niciodată de el. Uite, luaţi-vă banii, signore, şi lăsaţi-mă să plec!

— Nu te las până nu-mi spui.

— O clipă, se auzi o voce adâncă, guturală, venind din spatele lui. Poate aş putea să vă ajut.

Ezio se întoarse şi văzu un bărbat cu umerii laţi, de aceeaşi înălţime cu el, dar poate cu zece sau cincisprezece ani

mai în vârstă. Avea capul acoperit de o glugă asemănătoare cu a lui Ezio, care-i ascundea parţial faţa, iar de sub glugă i se zăreau ochii violeţi pătrunzători, care străluceau cu o putere stranie, sfredelitoare.

— Te rog, lasă-mi colegul să plece, spuse omul. Voi răspunde eu pentru el.

Se întoarse apoi spre tânărul hoţ şi-i spuse:

— Dă-i domnului banii înapoi, Corradin, şi fă-te nevăzut. Vom vorbi mai târziu despre asta.

Vorbea atât de autoritar, încât Ezio îi dădu drumul tânărului. Într-o secundă Corradin îi puse lui Ezio săculeţul în mână şi dispăru în clădire.

— Cine eşti? întrebă Ezio.

Omul zâmbi şters.

— Numele meu e Gilberto, dar mi se spune în diverse feluri: ucigaş, de exemplu, şi *tagliagole,* dar prietenii îmi spun simplu, Vulpea.

Se înclină uşor, fixându-l în continuare pe Ezio cu ochii lui pătrunzători.

— Şi sunt la dispoziţia ta, *Messer* Auditore. Chiar te aşteptam.

— De unde... de unde îmi ştii numele?

— Este treaba mea să ştiu tot ce se întâmplă în oraşul acesta. Şi s-ar putea să ştiu de ce crezi că te pot ajuta.

— Unchiul meu mi-a dat numele tău...

Vulpea zâmbi din nou, dar nu spuse nimic.

— Trebuie să găsesc pe cineva... şi să fiu cu un pas înaintea lui de asemenea, dacă pot.

— Pe cine cauţi?

— Pe Francesco de' Pazzi.

— O pradă importantă, după câte văd.

Vulpea deveni serios.

— E posibil să te pot ajuta.

Rămase un moment pe gânduri.

— Am auzit că nişte oameni veniţi din Roma au debarcat recent la docuri. Sunt aici pentru a ajunge la o întâlnire despre care nu trebuie să afle nimeni, dar ei nu ştiu despre mine, nu ştiu nici că eu sunt ochii şi urechile oraşului. Gazda acestei întâlniri e omul pe care-l vrei.

— Când va avea loc?

— În seara asta!

Vulpea zâmbi din nou.

— Nu te îngrijora, Ezio – nu e mâna Destinului. Aş fi trimis pe cineva să mi te aducă dacă nu m-ai fi găsit tu, dar m-a amuzat să te pun la încercare. Foarte puţini dintre cei care mă caută reuşesc să mă găsească.

— Vrei să spui că mi l-ai pus în cale pe Corradin?

— Iartă-mi înscenarea, dar a trebuit să mă asigur că nu eşti urmărit. Este doar un tânăr. A fost un fel de încercare şi pentru el. Vezi, poate că ţi l-am pus în cale, dar nu a fost cu adevărat conştient de serviciul pe care mi-l făcea. Credea că pur şi simplu i-am ales o victimă.

Tonul lui deveni mai apăsat, mai pragmatic.

— Acum, trebuie să găseşti o modalitate prin care să spionezi întâlnirea, dar nu va fi uşor. Suntem la apusul soarelui, zise el privind cerul. Trebuie să ne grăbim, şi cel mai rapid drum e pe acoperişuri. Urmează-mă!

Fără vreun cuvânt în plus, se întoarse şi escaladă zidul din spatele lui cu o aşa viteză, încât Ezio abia reuşi să ţină pasul. Goniră pe acoperişurile cu ţiglă roşie, sărind peste prăpăstiile străzilor la crepuscul, silenţioşi ca pisicile, alergând fără zgomot ca vulpile, traversând oraşul spre nord-vest, până când ajunseră la faţada măreţei biserici Santa Maria Novella. Aici Vulpea se opri. Ezio îl prinse din urmă în câteva secunde, dar observă că respira mai greu decât bărbatul mai în vârstă.

— Ai avut un profesor bun, spuse Vulpea.

Dar Ezio avea impresia că, dacă ar fi vrut, noul lui prieten l-ar fi întrecut la alergat cu uşurinţă, iar asta îi adânci hotărârea de a-şi perfecţiona şi mai mult abilităţile.

Dar acum nu era timp pentru concursuri sau jocuri.

— Acolo îşi ţine *Messer* Francesco întâlnirea, spuse Vulpea arătând în jos.

— În biserică?

— Dedesubt. Vino!

La acea oră, piaţeta din faţa bisericii era pustie. Vulpea sări de pe acoperiş aterizând graţios în poziţie ghemuită, iar Ezio îl urmă. Ocoliră piaţeta şi zidul bisericii până ajunseră la o poartă din spate, încastrată în zid. Vulpea îl conduse pe Ezio pe poartă şi ajunseră în capela Rucellai. Lângă mormântul din bronz aflat în centru, Vulpea se opri.

— Există o reţea de catacombe care traversează oraşul de-a lungul şi de-a latul. Le găsesc foarte folositoare în munca mea, dar, din păcate, nu doar eu. Totuşi nu mulţi ştiu de ele, sau cum să ajungă la ele, dar Francesco de' Pazzi e unul dintre cei care ştiu. Acolo jos are întâlnirea cu oamenii veniţi de la Roma. Asta e cea mai apropiată intrare de locul unde se vor afla, dar va trebui să mergi ceva. Există o capelă, parte dintr-o criptă abandonată, cam la cincizeci de metri în dreapta ta după ce cobori, şi ai mare grijă, zgomotele răsună foarte profund aici. Va fi întuneric, deci lasă-ţi vederea să se obişnuiască cu întunericul – în curând vei fi ghidat de luminile capelei.

Îşi puse mâna pe piatra ornamentală de pe piedestalul care susţinea mormântul şi o apăsă. La picioarele lui, o lespede aparent solidă se legăna pe balamale ascunse pentru a da la iveală culoarul de piatră. Vulpea se dădu la o parte.

— *Buona fortuna,* Ezio.

— Tu nu vii?

— Nu e nevoie. Şi chiar cu toate abilităţile mele, doi oameni fac mai mult zgomot decât unul. Te aştept aici. *Va,* du-te!

Odată ajuns sub pământ, Ezio bâjbâi de-a lungul coridorului umed de piatră care pornea din dreapta. Reuşi să găsească drumul pe pipăite, căci zidurile erau suficient de apropiate ca el să le poată atinge de ambele părţi cu mâinile întinse în lateral şi se simţi uşurat că nu scotea niciun sunet călcând pe podeaua umedă de pământ. Din când în când, observa alte tunele care se ramificau şi putea să le simtă mai degrabă decât să le vadă, atunci când atingea cu mâinile prin beznă golurile din perete. Să te rătăceşti aici ar fi fost un coşmar, căci n-ai mai fi putut găsi drumul înapoi. Câteva sunete înfundate îl speriară la început, până îşi dădu seama că erau făcute doar de şoareci, deşi la un moment dat, când unul îi atinse picioarele, abia reuşi să-şi înăbuşe un strigăt. În nişele săpate în zid, întrezări schelete din vremuri imemoriale, cu craniile acoperite de păienjeniş – era ceva primordial şi terifiant în catacombe, iar Ezio trebuia să-şi învingă sentimentul crescând de panică.

În sfârşit, văzu o lumină slabă în faţă şi, mergând acum mai încet, se apropie de ea. Rămase la adăpostul întunericului, la o distanţă care-i permitea să-i audă pe cei cinci oameni pe care îi vedea în faţă, profilându-se la lumina felinarelor unei capele foarte vechi şi neîncăpătoare.

Îl recunoscu imediat pe Francesco – un individ scund, slăbănog şi agitat care, când sosi Ezio, se înclina înaintea a doi preoţi raşi în cap pe care tânărul Auditore nu-i recunoscu. Cel mai în vârstă rostea o binecuvântare cu voce clară, nazală.

— *Et benedictio Dei Omnipotentis, Patris et Filii et Spiritu Sancti descendat super vos et maneat semper...*

Când lumina îi căzu pe chip, Ezio îl recunoscu imediat: era Stefano de Bagnone, secretarul unchiului lui Francesco, Jacopo. Jacopo însuşi stătea lângă el.

— Mulţumesc, *padre,* spuse Francesco după ce binecuvântarea se sfârşi.

Se îndreptă de spate şi i se adresă unui al patrulea bărbat, care stătea lângă preoţi.

— Bernardo, raportează.

— Totul este pregătit. Avem un arsenal plin cu săbii, topoare, arcuri şi arbalete.

— Un simplu pumnal ar fi cel mai potrivit să îndeplinească treaba, adaugă preotul mai tânăr.

— Depinde de circumstanţe, Antonio, spuse Francesco.

— Sau otravă, continuă preotul cel tânăr. Dar nu contează, atâta timp cât moare. Nu-l voi ierta cu uşurinţă pentru că a zdrobit Volterra, locul meu de naştere şi singurul meu cămin adevărat.

— Calmează-te, spuse Bernardo. Cu toţii avem motive întemeiate. Acum, mulţumită Papei Sixtus, avem şi mijloacele.

— Într-adevăr, *Messer* Baroncelli, răspunse Antonio. Dar avem binecuvântarea sa?

O voce se auzi din spatele capelei, din întunericul adânc de dincolo de luminile felinarelor.

— Binecuvântează operaţiunea noastră, „dacă nimeni nu este ucis". Omul a cărei voce se auzise ieşi la lumină, iar lui Ezio i se tăie răsuflarea când recunoscu silueta în sutană purpurie, deşi avea toată faţa, în afară de buzele surâzătoare, acoperită de glugă. Deci acesta era principalul vizitator de la Roma: Rodrigo Borgia, *Il Spagnolo!*

Conspiratorii împărtăşiră cu toţii surâsul său complice. Ştiau cui i se adresa loialitatea Papei şi că era controlat de cardinalul care stătea în faţa lor. Dar bineînţeles, suveranul Pontif nu putea tolera în mod deschis vărsarea de sânge.

— E bine că treaba poate fi îndeplinită în sfârşit, spuse Francesco. Am avut suficiente obstacole până acum. Dacă îi vom ucide în catedrală, vom avea parte de critici dure.

— Este ultima şi singura noastră opţiune, spuse Rodrigo cu autoritate. Şi cum facem voia Domnului scăpând Florenţa de o asemenea mizerie, locul este adecvat. Şi oricum, odată ce vom controla oraşul, oamenii n-au decât să cârtească împotriva noastră – dacă îndrăznesc.

— Totuşi, îşi tot schimbă planurile, spuse Bernardo Baroncelli. Va trebui chiar să pun pe cineva să-l cheme pe fratele lui mai mic, Giuliano, ca să mă asigur că va sosi la timp pentru Liturghia Mare.

Toţi râseră auzind asta, în afară de Jacopo şi de spaniol, care îi observase expresia serioasă.

— Ce este, Jacopo? îl întrebă Rodrigo pe cel mai în vârstă dintre Pazzi. Crezi că suspectează ceva?

Înainte ca Jacopo să poată vorbi, nepotul lui interveni nerăbdător.

— E imposibil! Familia Medici e prea arogantă sau prea proastă ca să bage de seamă!

— Nu ne subestima inamicii, îl admonestă Jacopo. Nu înţelegi că banii familiei Medici au finanţat campania împotriva noastră din San Gimignano?

— Nu vor mai fi astfel de probleme de data asta, mârâi nepotul lui, ofensat că fusese corectat în faţa cunoscuţilor săi şi cu amintirea proaspătă a morţii fiului său Vieri, încă în minte.

În liniştea ce se lăsă, Bernardo se întoarse spre Stefano de Bagnone.

— Va trebui să împrumut un set din robele tale preoţeşti mâine dimineaţă, *padre.* Cu cât vor vedea că sunt înconjuraţi de clerici, cu atât se vor simţi mai în siguranţă.

— Cine va da lovitura? întrebă Rodrigo.

— Eu! spuse Francesco.

— Şi eu! ziseră în cor Stefano, Antonio şi Bernardo.

— Foarte bine, spuse Rodrigo. Cred că până la urmă pumnalele ar fi cele mai potrivite. Mult mai uşor de ascuns şi foarte la îndemână când trebuie să faci treaba de aproape. Dar ar fi bine să avem şi arsenalul Papei – nu mă îndoiesc că vor mai fi nişte probleme de rezolvat odată ce fraţii Medici vor dispărea.

Îşi ridică mâna şi făcu semnul crucii asupra părtaşilor lui la conspiraţie.

— *Dominis vobiscum,* domnilor, spuse el. Şi fie ca Părintele Înţelepciunii să ne călăuzească. Cred că putem încheia întâlnirea, adăugă el privind în jur. Mă iertaţi că plec acum. Mai am câteva lucruri de rezolvat înainte să mă întorc la Roma şi trebuie să plec înainte de răsărit. Nu ar fi tocmai bine să fiu văzut în Florenţa în ziua în care Casa Medici se prăbuşeşte.

Ezio aşteptă, lipit de un zid întunecat, până când cei şase oameni plecară, lăsându-l în beznă. Doar când fu sigur că era singur, îşi scoase propria lampă şi îi aprinse fitilul.

Se întoarse pe acelaşi drum pe care venise. Vulpea aştepta în întunecoasa capelă Rucellai. Ezio, cu sufletul greu, îi povesti ce auzise.

— ...Să îi omoare pe Lorenzo şi Giuliano de Medici în catedrală la Liturghia Mare de mâine? spuse Vulpea când Ezio termină de povestit.

Ezio realiză că, pentru prima dată, bărbatul aproape că nu-şi mai găsea cuvintele.

— E un sacrilegiu! Şi mai rău decât atât – dacă Florenţa va cădea în mâinile familiei Pazzi, atunci Dumnezeu să ne păzească pe toţi.

Ezio era pierdut în gânduri.

— Poţi să-mi găseşti un loc în catedrală mâine? întrebă el. Aproape de altar, lângă familia Medici?

Vulpea părea îngrijorat.

— Cu greu, dar poate că nu imposibil.

Se uită spre tânăr.

— Ştiu la ce te gândeşti, Ezio, dar e ceva ce nu poţi înfăptui de unul singur.

— Pot încerca, şi am avantajul de a-i lua prin surprindere. Mai mult de o singură figură necunoscută printre *aristocrazia* din primele rânduri ar atrage suspiciuni. Dar trebuie să mă duci acolo, Gilberto.

— Spune-mi Vulpea. Numai vulpile sunt la fel de viclene ca mine, rânji el. Ne întâlnim în faţa Domului cu o jumătate de oră înainte de Liturghia Mare.

Îl privi pe Ezio în ochi, plin de respect.

— Am să te ajut dacă pot, *Messer* Ezio. Tatăl tău ar fi mândru de tine.

Capitolul 9

Ezio se trezi înaintea zorilor în ziua următoare, duminică 26 aprilie, şi porni spre catedrală. Erau foarte puţini oameni pe-acolo, deşi câţiva călugări şi călugăriţe se pregăteau să ţină slujba de dimineaţă. Conştient că trebuia să evite să fie văzut, se caţără pe clopotniţă şi privi cum răsare soarele peste oraş. Încet-încet, dedesubt, piaţa începu să se umple cu oameni de toate felurile, familii şi cupluri, negustori şi nobili, dornici să ia parte la slujba principală a zilei, onoraţi de prezenţa ducelui şi a fratelui său mai mic, alături de care conducea oraşul. Ezio studie oamenii cu atenţie şi, când văzu Vulpea urcând treptele catedralei, se îndreptă spre latura turnului cea mai puţin expusă vederii şi coborî, agil ca o maimuţă, pentru a i se alătura, amintindu-şi să-şi ţină capul plecat şi să se amestece cât mai bine în mulţime, folosindu-se de aglomeraţie ca să se ascundă. Îmbrăcase cele mai bune haine şi nu purta nicio armă la vedere, deşi mulţi dintre ceilalţi bărbaţi din rândurile negustorilor sau bancherilor purtau săbii de ceremonie. Nu se putu abţine şi o căută cu privirea pe Cristina, dar nu o zări nicăieri.

— Aici erai, spuse Vulpea, când Ezio i se alătură. Toate aranjamentele au fost făcute şi ai un loc rezervat lângă culoar, pe al treilea rând.

În acest timp, mulţimea de pe trepte se dădu în lături şi un şir de vestitori ridicară trompetele la buze şi suflară.

— Sosesc, adăugă Vulpea.

Intrând în piaţă dinspre baptisteriu, Lorenzo de Medici apăru primul, împreună cu soţia sa Clarice. O ţinea de mână pe Lucrezia, fiica cea mare, iar Pietro, fiul lor de cinci ani, tropăia mândru la dreapta tatălui. În spatele lor, însoţită de guvernantă, venea Maddalena, fetiţa de trei ani, în timp ce

bebeluşul Leo, înfăşat în satin alb, era purtat în braţe de doică. Erau urmaţi de Giuliano şi iubita lui însărcinată, Fioretta. Masa de oameni din piaţă se înclină când trecură, fiind apoi întâmpinaţi la intrarea în Dom de doi preoţi, pe care Ezio îi recunoscu înfiorându-se de groază – Stefano da Bagnone şi bărbatul din Volterra, al cărui nume complet, după cum îi spusese Vulpea, era Antonio Maffei.

Familia Medici intră în catedrală, urmată de preoţi şi cetăţenii Florenţei, în ordinea rangului. Vulpea îl înghionti pe Ezio şi-i arătă că prin învălmăşeală îl observase pe Francesco de' Pazzi şi tovarăşul lui conspirator, Bernardo Baroncelli, deghizat în diacon.

— Acum du-te, îi şopti grabnic lui Ezio. Stai aproape de ei.

Oamenii se îmbulziră în catedrală până când deveni neîncăpătoare, astfel încât mulţi dintre cei care sperau la un loc trebuiră să se mulţumească să rămână afară. Se strânseseră zece mii de oameni în total. Vulpea nu mai văzuse niciodată o asemenea adunare în Florenţa. Se rugă în gând pentru succesul lui Ezio.

Înăuntru, în căldura înăbuşitoare, mulţimea se aşeza. Ezio nu reuşi să se apropie de Francesco şi ceilalţi pe cât dorise, dar îi ţinu sub observaţie atentă, calculând ce trebuia să facă pentru a ajunge lângă ei când avea să declanşeze atacul. Între timp, episcopul Florenţei îşi luă locul la altar şi slujba începu. Pe când acesta binecuvânta pâinea şi vinul, Ezio observă un schimb de priviri între Francesco şi Bernardo. Familia Medici stătea chiar în faţa lor. Preoţii Bagnone şi Maffei, aşezaţi pe treptele de jos ale altarului, foarte aproape de Lorenzo şi Giuliano, aruncau priviri pe furiş în jur. Episcopul se întoarse spre credincioşi, ridică potirul aurit şi spuse:

— Sângele lui Hristos...

Apoi totul se întâmplă brusc. Baroncelli se ridică urlând:

— *Creapa, traditore!* şi-i înfipse un pumnal în ceafă lui Giuliano. Ţâşni un şuvoi de sânge, împroşcând-o pe Fioretta, care căzu ţipând în genunchi.

— Lasă-mă să-l termin pe nemernic! ţipă Francesco, împingându-l pe Baroncelli şi aruncându-l la pământ pe Giuliano, care încerca să-şi oprească sângerarea.

Francesco îngenunche călare peste el şi înfipsese pumnalul din nou şi din nou în corpul victimei, într-o asemenea

frenezie că la un moment dat, fără să bage de seamă, îşi vârî arma în propria coapsă. Giuliano era mort de mult când Francesco îl lovi a nouăsprezecea şi ultima oară.

Lorenzo, cu un strigăt de panică, se întoarse pentru a-i înfrunta pe atacatorii fratelui său, iar Clarisa şi guvernantele îi adăpostiră pe copii. Era o zăpăceală generală. Lorenzo respinsese ideea de a-şi ţine gărzile de corp aproape – un atac criminal în biserică era un lucru nemaiauzit –, iar acum acestea se chinuiau să ajungă la el prin mulţimea de credincioşi confuzi şi înfricoşaţi, care se înghesuiau pentru a se îndepărta de locul măcelului. Străduania gărzilor era îngreunată de căldură şi de faptul că abia aveau loc să se mişte...

Nu la fel stăteau lucrurile în zona din faţa altarului. Episcopul şi preoţii încremeniră îngroziţi, dar Bagnone şi Maffei, văzând că Lorenzo e cu spatele la ei, profitară de ocazie şi, scoţând pumnalele ascunse în robe, se năpustiră asupra lui de la spate.

Preoţii nu sunt, de regulă, asasini pricepuţi şi, oricât de nobilă credeau că e cauza lor, cei doi reuşiră să-i cauzeze lui Lorenzo doar răni superficiale, înainte ca acesta să reuşească să-i împingă într-o parte. În lupta care urmă îi puse din nou la pământ, iar acum Francesco, şchiopătând din cauza rănii pe care şi-o făcuse singur, dar împins de ura care fierbea în el, se apropia, răcnind blesteme, cu pumnalul ridicat. Bagnone şi Maffei, descurajaţi de intervenţia lor, se întoarseră şi fugiră în direcţia apsidei, dar Lorenzo se clătina, plin de sânge, şi cu o tăietură pe umărul drept care-l împiedica să-şi folosească sabia.

— Ţi-a venit sorocul, Lorenzo! ţipă Francesco. Toată familia ta nelegitimă va muri de sabia mea.

— *Infame!* replică Lorenzo. Te omor!

— Cu braţul ăla? râse Francesco batjocoritor şi ridică pumnalul ca să-l lovească.

Când pumnul i se-ndrepta în jos, o mână puternică îl prinse de încheietură şi-i opri mişcarea, aruncându-l la pământ. Francesco se pomeni privind în ochi un alt duşman de moarte.

— Ezio! mârâi el. Tu! Aici!

— *Ţie* ţi-a venit sorocul, Francesco!

Mulţimea eliberă locul, iar gărzile lui Lorenzo se apropiau. Baroncelli sosise lângă Francesco.

— Haide, trebuie să fugim. S-a terminat! strigă el.

— Trebuie să mă ocup de javrele astea mai întâi, spuse Francesco, dar se albise la faţă şi rana îi sângera abundent.

— Nu! Trebuie să ne retragem!

Francesco părea furios, dar înţelese situaţia.

— Nu s-a terminat aici, îi spuse lui Ezio.

— Nu, nicidecum. Oriunde vei merge, te voi urmări, Francesco, până când am să te fac bucăţi.

Cu o privire duşmănoasă, Francesco se întoarse şi-l urmă pe Baroncelli, care deja dispărea în spatele altarului. Probabil exista o uşă pe care se ieşea din catedrală în apsidă. Ezio era gata să plece pe urmele lor.

— Aşteaptă! spuse o voce spartă din spatele lui. Lasă-i să fugă. Nu vor ajunge prea departe. Am nevoie de tine aici. Am nevoie de ajutor.

Ezio se întoarse şi-l văzu pe duce prăbuşit la podea printre scaunele răsturnate. Ceva mai încolo, familia lui strânsă laolaltă plângea. Clarisa, îngrozită, îi îmbrăţişa strâns pe cei doi copii mai mari. Fioretta privea ţintă cadavrul contorsionat şi sfârtecat al lui Giuliano.

Gărzile lui Lorenzo ajunseră în sfârşit lângă el.

— Aveţi grijă de familia mea, le spuse. Oraşul va fierbe după toate astea. Duceţi-i la *palazzo* şi încuiaţi porţile.

Se întoarse spre Ezio.

— Mi-ai salvat viaţa.

— Mi-am făcut datoria! Acum familia Pazzi trebuie să plătească cu vârf şi îndesat!

Ezio îl ajută pe Lorenzo să se ridice şi-l aşeză cu grijă pe un scaun. Ridicând privirea, observă că episcopul şi ceilalţi preoţi se făcuseră nevăzuţi. În spatele lui, oamenii încă se împingeau şi se înghionteau, pentru a ieşi din catedrală pe uşile principale.

— Trebuie să mă duc după Francesco! zise Ezio.

— Nu! spuse Lorenzo. Nu pot să ajung la adăpost de unul singur. Trebuie să mă ajuţi. Du-mă la San Lorenzo. Am prieteni acolo.

În sufletul lui Ezio se dădea o luptă, dar ştia cât de multe făcuse Lorenzo pentru familia lui. Nu putea să-l învinuiască pentru că nu reuşise să prevină moartea rudelor sale, căci cine ar fi putut prezice acel atac violent? Iar acum Lorenzo

însuşi era victima. Era încă în viaţă, dar nu avea să supravieţuiască mult timp dacă Ezio nu-l ducea în locul cel mai apropiat unde putea fi tratat. Biserica San Lorenzo era în apropiere, la nord-vest de baptisteriu.

Îi bandajă rănile lui Lorenzo cât de bine putu, cu fâşii rupte din propria-i cămaşă. Apoi îl ridică grijuliu în picioare.

— Pune-ţi mâna stângă pe umărul meu. Bun. Aşa, trebuie să fie o ieşire prin altar...

Se îndreptară şchiopătând în direcţia în care o luaseră atacatorii şi ajunseră repede în faţa unei uşi mici, deschise, cu urme de sânge pe prag. Fără îndoială, pe aici o luase Francesco. Poate că se ascunsese pe undeva şi aştepta? Ar fi fost greu pentru Ezio să-şi declanşeze pumnalul cu arc, d-apoi să mai şi lupte în timp ce-l sprijinea pe Lorenzo cu dreapta. Avea, totuşi, apărătoarea metalică prinsă de antebraţul stâng.

Ajunseră în piaţă prin partea de nord a catedralei şi îi întâmpinară haosul şi zăpăceala. Ezio îşi puse pelerina peste umerii lui Lorenzo într-o încercare de a-l deghiza şi porniră spre vest pe laterala catedralei, în *plazza* dintre catedrală şi baptisteriu, grupuri de oameni îmbrăcaţi în tunicile familiilor Pazzi şi Medici se luptau corp la corp, atât de concentraţi încât Ezio reuşi să se strecoare printre ei, dar odată ajunşi pe strada care ducea la Piazza San Lorenzo, îi opriră doi bărbaţi care purtau stema cu delfin şi cruci. Amândoi erau înarmaţi cu săbii.

— Staţi! spuse unul dintre soldaţi. Unde credeţi că mergeţi?

— Trebuie să-l duc pe acest om undeva în siguranţă, spuse Ezio.

— Şi tu cine se presupune că eşti? întrebă al doilea soldat, grosolan. Se apropie şi se uită la Lorenzo. Acesta, aproape leşinat, se întoarse, dar când făcu asta pelerina îi căzu, descoperind stema Medici de pe pieptar.

— Oho, zise al doilea paznic, întorcându-se spre tovarăşul lui. Se pare că am prins peştele cel mare, Terzago!

Ezio căuta o soluţie. Nu-i putea da drumul lui Lorenzo, care încă pierdea sânge. Dar dacă nu-i dădea drumul, nu-şi putea folosi arma. Ridică piciorul stâng şi-l lovi pe soldat în fund. Bărbatul căzu cât era de lung. În câteva secunde, camaradul lui veni spre ei, cu sabia ridicată. Chiar când lama cobora, Ezio pară şi, folosindu-se de apărătoarea de la înche-

ietură, devie lovitura, îşi balansă braţul stâng, forţând sabia să se îndepărteze şi-l înjunghie pe soldat cu pumnalul cu două lame ataşat de mecanismul de la încheietură, dar nu reuşi să-l ucidă. Al doilea soldat era din nou în picioare, venind în ajutorul prietenului său, care se clătină înapoi, surprins că nu-i retezase antebraţul lui Ezio.

Ezio opri a doua lovitură de sabie în acelaşi fel, dar de data asta reuşi să-şi mişte apărătoarea de-a lungul tăişului sabiei până lovi mânerul, îl apucă pe bărbat de încheietură şi i-o răsuci atât de rapid şi de puternic încât omul dădu drumul armei cu un urlet ascuţit de durere. Ezio prinse sabia chiar înainte să cadă la pământ. Îi era greu să lupte cu mâna stângă, încurcat de greutatea lui Lorenzo, dar reuşi să-i taie gâtul soldatului. Al doilea soldat se apropia acum din nou de el, zbierând. Ezio pară lovitura, îşi încrucişară săbiile şi se împinseră de câteva ori. Dar soldatul, neştiind de apărătoarea de metal ascunsă pe braţul stâng al lui Ezio, trimitea doar lovituri fără efect. Pe Ezio îl durea braţul şi abia se putea ţine pe picioare, însă într-un sfârşit văzu o oportunitate. Casca omului se desprinsese, dar el nu părea conştient de asta şi se uita la antebraţul lui Ezio, pregătindu-se să-i aplice o nouă lovitură. Rapid, Ezio îşi ridică sabia, făcându-se că ratează, reuşind, de fapt să-i dea casca jos. Înainte ca soldatul să poată reacţiona, Ezio izbi sabia grea de craniul omului şi i-l despică. Sabia rămase înfiptă acolo, iar Ezio nu reuşi să o smulgă. Omul rămase nemişcat pentru un moment, cu ochii încă larg deschişi privind cu surprindere, înainte să se prăbuşească în praf. Ezio aruncă o privire rapidă în jur şi începu să-l care pe Lorenzo în susul străzii.

— Nu mai avem mult, *Altezza.*

Ajunseră la biserică fără alte neplăceri, numai că uşile erau bine ferecate. Ezio se uită în urmă şi văzu că nişte camarazi de-ai soldaţilor le descoperiseră cadavrele şi priveau în direcţia lui şi a lui Lorenzo. Bătu la uşă şi se deschise o vizetă, dezvăluind un ochi şi o parte dintr-o faţă suspicioasă.

— Lorenzo a fost rănit, gâfâi Ezio. Vin după noi! Deschide uşa!

— Îmi trebuie parola, spuse cel dinăuntru.

Ezio era pierdut, însă Lorenzo auzi vocea bărbatului şi, recunoscând-o, îşi veni în fire.

— Angelo! spuse tare. Sunt eu, Lorenzo! Deschide odată uşa!

— Slavă cerului, spuse bărbatul. Am crezut că aţi murit!

Se întoarse şi strigă la cineva pe care ei nu-l vedeau.

— Deschide! Repede!

Vizeta se închise şi se auzi zgomotul zăvoarelor trase. Gărzile familiei Pazzi, înaintând din capătul străzii, se apropiau în fugă. Chiar la timp, una dintre uşile grele se deschise, permiţându-le lui Ezio şi lui Lorenzo să intre, apoi se închise repede în spatele lor. Afară izbucni o larmă teribilă de bătălie. Ezio se pomeni uitându-se în ochii calmi şi verzi ai unui bărbat distins, care părea să aibă în jur de douăzeci şi patru de ani.

— Angelo Poliziano, se prezentă el. Am trimis câţiva dintre oamenii noştri prin spate ca să le iasă în cale şobolanilor lui Pazzi. N-ar trebui să ne mai deranjeze.

— Ezio Auditore.

— Ah... Lorenzo mi-a vorbit despre tine. Dar putem vorbi mai târziu. Să te ajut să-l duci pe o bancă. Putem să-i examinăm rănile acolo.

— Este în siguranţă acum, spuse Ezio, lăsându-l pe Lorenzo pe mâna celor două ajutoare care-l purtară cu grijă spre o bancă dinspre partea de nord al bisericii.

— O să avem grijă de el, vom opri sângerarea şi, imediat ce se va recupera suficient, îl vom duce înapoi la *palazzo*-ul lui. Nu te îngrijora, Ezio, este într-adevăr în siguranţă acum şi nu vom uita ce ai făcut.

Ezio se gândea deja la Francesco de' Pazzi. Omul avusese mai mult decât suficient timp pentru a evada.

— Trebuie să plec, spuse.

— Aşteaptă! strigă Lorenzo.

Dând din cap spre Poliziano, Ezio se apropie de Lorenzo şi îngenunche lângă el.

— Îţi sunt îndatorat, *signore,* spuse Lorenzo. Şi nu ştiu de ce m-ai ajutat sau cum ai ştiut ce urma să se întâmple, când nici spionii mei n-au ştiut.

Făcu o pauză, strângând din ochi de durere în timp ce unul dintre însoţitori îi curăţa rana de la umăr.

— Cine eşti? continuă după ce îşi veni puţin în fire.

— Este Ezio Auditore, spuse Poliziano, apropiindu-se şi punând mâna pe umărul lui Ezio

— Ezio! exclamă Lorenzo uitându-se la el, profund impresionat. Tatăl tău a fost un mare om şi un bun prieten. A

fost unul dintre cei mai puternici aliaţi ai mei. Ştia ce înseamnă onoarea, loialitatea, şi nu şi-a pus niciodată interesele personale înaintea celor ale Florenţei. Dar...

Făcu iar o pauză şi zâmbi stins.

— Am fost acolo când a murit Alberti. Tu l-ai ucis?

— Da.

— Te-ai răzbunat rapid şi pe măsură. După cum vezi, eu nu am avut aceiaşi sorţi de izbândă. Dar acum, cu ambiţia şi aroganţa lor, cei din familia Pazzi au căzut în propria lui cursă. Mă rog ca...

Unul dintre oamenii din patrula Medici, care fusese trimis să se ocupe de urmăritorii lui Ezio, apăru în grabă, cu faţa şiroindu-i de sânge şi sudoare.

— Ce este? întrebă Poliziano.

— Veşti proaste, domnule. Trupele Pazzi s-au regrupat şi au luat cu asalt Palazzo Vecchio. Nu le mai putem rezista prea mult timp.

Poliziano păli.

— Veşti proaste, într-adevăr. Dacă o să câştige controlul asupra lui, o să-i omoare pe toţi susţinătorii noştri pe care ar pune mâna, iar dacă preiau puterea...

— Dacă preiau puterea, spuse Lorenzo, supravieţuirea mea nu va însemna nimic. Vom fi cu toţii morţi.

Încercă să se ridice, dar căzu înapoi, gemând de durere.

— Angelo! Trebuie să iei trupele pe care le avem aici şi...

— Nu! Locul meu e lângă tine. Trebuie să te ducem la Palazzo Medici cât mai repede cu putinţă. De acolo am putea să ne regrupăm şi să ripostăm.

— Eu plec, spuse Ezio. Am treburi nerezolvate cu *Messer* Francesco.

Lorenzo îi aruncă o privire.

— Ai făcut destule.

— Nu până când treaba nu e terminată, *Altezza.* Iar Angelo are dreptate – are o sarcină mai importantă de îndeplinit – să te ducă în siguranţa *palazzo*-ului tău.

— *Signori,* interveni mesagerul Medici. Mai am şi alte veşti. L-am văzut pe Francesco de' Pazzi conducând nişte trupe în spate la Palazzo Vecchio. Caută o cale de acces prin partea mai expusă a Signoriei.

Poliziano se uită la Ezio.

— Du-te. Înarmează-te, ia un detaşament de aici şi grăbeşte-te. Omul acesta va veni cu tine şi-ţi va fi călăuză, îţi va arăta pe unde e cel mai sigur să părăseşti biserica. O să-ţi ia zece minute să ajungi la Palazzo Vecchio.

Ezio se înclină şi se întoarse să plece.

— Florenţa nu va uita niciodată ceea ce faci pentru ea, spuse Lorenzo. Du-te cu Dumnezeu.

Afară, clopotele celor mai multe biserici răsunau, suprapunându-se larmei zăngănelii oţelului şi ţipetelor şi gemetelor. Oraşul era cuprins de haos. Căruţe în flăcări ardeau pe străzi, grupuri de soldaţi din ambele tabere fugeau de colo-colo şi se înfruntau în lupte corp la corp. Peste tot erau împrăştiate cadavre, în pieţe şi de-a lungul drumurilor, dar era prea mult freamăt încât corbii să îndrăznească să zboare către ospăţul pe care-l urmăreau de pe acoperişuri cu ochii lor negri şi reci.

Porţile de vest ale Palazzo Vecchio erau deschise şi dinăuntru se auzea zgomotul bătăliei. Ezio îşi opri mica trupă şi-l acostă pe un ofiţer Medici care fugea spre *palazzo* în fruntea unui alt detaşament.

— Ştii ce se întâmplă?

— Trupele Pazzi au năvălit din spate şi au deschis uşile pe dinăuntru. Dar oamenii noştri din *palazzo* îi ţin la distanţă. N-au ajuns mai departe de curte. Cu puţin noroc, vom reuşi să-i împresurăm înăuntru!

— Vreo veste despre Francesco de' Pazzi?

— El şi oamenii lui au ocupat intrarea din spate. Dacă am prelua controlul asupra ei, i-am prinde cu siguranţă în capcană.

Ezio se întoarse spre oamenii lui.

— Să mergem! strigă.

Traversară piaţa grăbiţi, mergând în jos pe strada îngustă de-a lungul zidului de nord al *palazzo*-ului, unde un cu totul alt Ezio urcase către celula tatălui său cu mult timp în urmă. Luând-o la dreapta, dădură nas în nas cu soldaţii lui Francesco păzind intrarea din spate.

Aceştia se puseră imediat în gardă, iar când Francesco îl recunoscu pe Ezio, strigă:

— Tu din nou! De ce nu eşti mort deja? Mi-ai ucis fiul!

— El a încercat să mă ucidă!

— Omorâţi-l! Omorâţi-l acum!

Cele două tabere se încleştară, sfârtecându-se şi înjunghiindu-se unii pe alţii cu o furie aproape oarbă, căci trupele Pazzi ştiau foarte bine cât de important era să-şi protejeze linia de retragere. Ezio, cu inima stăpânită de o mânie rece, îşi croi drum cu forţa către Francesco, care se poziţiona cu spatele spre uşa *palazzo*-ului. Sabia pe care Ezio o luase din arsenalul Medici era bine echilibrată, cu lama din oţel de Toledo, dar n-o stăpânea foarte bine, aşadar loviturile lui erau mai puţin eficiente decât de obicei. Mai degrabă îşi mutilase adversarii care-i stăteau în cale, în loc să-i omoare. Francesco observă asta.

— Te crezi un maestru spadasin acum, nu-i aşa, băiete? Nici nu eşti în stare să omori ca lumea. Hai să-ţi fac o demonstraţie.

Se năpustiră unul asupra celuilalt, scânteile zburând din săbii, dar Francesco avea mai puţin spaţiu de manevră decât Ezio şi, fiind cu douăzeci de ani mai în vârstă, începea să obosească, deşi avusese parte de mai puţină acţiune în acea zi decât oponentul lui.

— Gărzi! strigă în cele din urmă. Veniţi!

Oamenii lui însă dăduseră înapoi în faţa trupelor Medici. El şi Ezio erau acum singuri faţă în faţă. Francesco se uita cu disperare în jur după o cale de retragere, dar nu era niciuna în afara *palazzo*-ului. Deschise uşa din spatele lui şi urcă o scară din piatră. Ezio îşi dădu seama că din moment ce majoritatea apărătorilor Medici erau concentraţi în faţa clădirii, unde se disputa lupta mai aprigă, probabil nu erau destui oameni să acopere şi spatele. Alergă pe urmele lui Francesco la etajul al doilea.

Camerele de aici erau părăsite, din moment ce toţi locuitorii *palazzo*-ului, în afară de vreo şase copişti speriaţi, care fugiră văzându-i, erau jos, luptând pentru a-i ţine pe Pazzi la distanţă. Francesco şi Ezio se luptară prin sălile aurite, cu plafonul înalt, până când ajunseră la un balcon aflat deasupra de Piazza della Signoria. Zgomotul bătăliei ajungea la ei de jos, iar Francesco strigă disperat după ajutor, însă nu era nimeni să-l audă, şi nu mai avea unde să se retragă.

— Stai şi luptă, spuse Ezio. Suntem doar noi doi acum.

— *Maledetto!*

Ezio îl lovi, umplându-i mâna stângă de sânge.

— Hai, Francesco, unde ţi-e curajul pe care l-ai arătat când ai pus la cale moartea tatălui meu? Sau când l-ai înjunghiat pe Giuliano azi-dimineaţă?

— Mergi în iad, spurcăciune!

Francesco fandă, dar începuse să obosească şi ţintea mai mult în gol. Se împletici în faţă, pierzându-şi echilibrul, iar Ezio se feri cu dibăcie, ridică piciorul şi lovi sabia lui Francesco cu putere trimiţând-o la pământ cu tot cu adversar.

Înainte ca Francesco să-şi poată reveni, Ezio îl calcă pe mână, forţându-l să dea drumul mânerului, îl apucă de umăr şi-l aruncă pe spate. În timp ce se chinuia să se ridice, Ezio îl lovi dur cu piciorul în faţă. Francesco îşi dădu ochii peste cap şi rămase inconştient. Ezio îngenunche şi începu să-l percheziţioneze, desfăcându-i armura şi pieptarul şi dezgolindu-i corpul palid şi vânos. Dar nu era niciun document, nimic care să aibă vreo însemnătate pentru el. Doar câţiva florini în pungă.

Ezio îşi lăsă deoparte sabia şi deschise pumnalul cu arc. Îl luă pe Francesco de gât şi-l ridică până când feţele lor aproape se atinseră.

Francesco întredeschise genele, în ochi i se citea groaza.

— Cruţă-mi viaţa! reuşi să murmure.

În acel moment un strigăt puternic de victorie răsună din curte. Ezio ascultă glasurile care răzbăteau până la ei şi auzi destul cât să înţeleagă că trupele Pazzi fuseseră puse pe fugă.

— Să te cruţ? Mai degrabă aş cruţa un lup turbat.

— Nu! strigă Francesco. Te implor!

— Asta e pentru tatăl meu, spuse Ezio, înjunghiindu-l în pântece. Şi asta e pentru Federico, înjunghiindu-l din nou. Şi asta e pentru Petruccio, şi asta e pentru Giuliano!

Sângele ţâşni din rănile lui Francesco, stropindu-l pe Ezio, care ar fi continuat să-l înjunghie dacă nu şi-ar fi amintit cuvintele lui Mario: „Nu deveni omul care a fost el”. Se lăsă pe călcâie. Ochii lui Francesco încă licăreau, deşi lumina lor pălea. Bolborosea ceva. Ezio se aplecă să asculte.

— Un preot... un preot... În numele Domnului, adu-mi un preot.

Ezio era profund zguduit, acum că furia i se domolise, de sălbăticia cu care ucisese. Ceea ce făcuse nu era în concordanţă cu Crezul.

— Nu e timp, spuse. O să am grijă să fie ţinută o slujbă pentru sufletul tău.

Din gâtul lui Francesco ieşeau acum horcăituri. Membrele îi înţepeniră şi se cutremurară spasmodic, atins de chinurile morţii, cu capul arcuit pe spate, cu gura larg deschisă, în timp ce ducea o ultimă bătălie imposibilă cu duşmanul invizibil pe care cu toţii vom fi nevoiţi să-l înfruntăm într-o zi; apoi se lăsă moale, un sac gol, doar un lucru firav, împuţinat şi palid.

— *Requiescat in pace,* murmură Ezio.

Se auzea un nou vuiet din piaţă. Dinspre colţul din sud-vest veneau alergând vreo cincizeci sau şaizeci de oameni, conduşi de un bărbat pe care Ezio îl recunoscu – unchiul lui Francesco, Jacopo! Purtau stindardul familiei Pazzi.

— *Libertà! Libertà! Popolo e libertà!* strigau în timp ce se apropiau.

În acelaşi timp, forţele Medici năvăleau din afara *palazzo*-ului pentru a-i înfrunta, dar erau obosiţi, şi din câte vedea Ezio, depăşiţi numeric.

Se întoarse spre cadavru.

— Ei bine, Francesco, spuse. Cred că am găsit o cale prin care îţi poţi plăti datoria, chiar şi acum.

Grăbit, prinse cadavrul de sub umeri, îl ridică – era surprinzător de uşor – şi-l cară la balcon. Aici, găsind o sfoară de care era agăţat un stindard, o prinse de gâtul fără suflare al lui Francesco. Legă cu iuţeală celălalt capăt de o coloană solidă de piatră şi, adunându-şi toate puterile, ridică trupul, apoi îl aruncă peste parapet. Frânghia ţinea, dar se smuci brusc cu un pocnet. Corpul inert al lui Francesco atârna indiferent deasupra pământului.

Ezio se ascunse după o coloană.

— Jacopo! strigă cu glas tunător. Jacopo de' Pazzi! Priveşte! Conducătorul vostru e mort! Misiunea voastră s-a încheiat!

Îl văzu pe Jacopo privind în sus şi şovăind. În spatele lui, soldaţii ezitau la rândul lor. Trupele Medici îi urmăriră privirea şi se apropiau aclamând, dar soldaţii Pazzi deja băteau în retragere.

În câteva zile se terminase totul, în Florenţa, puterea familiei Pazzi era zdrobită. Bunurile şi proprietăţile lor fuseseră confiscate, blazonul le fusese sfâşiat şi călcat în picioare.

În ciuda milosteniei lui Lorenzo, gloata florentină i-a vânat şi ucis pe toţi partizanii Pazzi pe care i-a putut găsi, dar cei mai de vază au fugit. Dintre cei capturaţi, doar unul a obţinut clemenţa – Raffaele Riario, un nepot de-al Papei, pe care Lorenzo l-a considerat prea credul şi ingenuu pentru a fi cu adevărat implicat, deşi mulţi dintre consilierii ducelui au fost de părere că dădea dovadă mai degrabă de omenie decât de perspicacitate politică în decizia sa.

Sixtus al IV-lea era furios, totuşi, şi puse Florenţa sub interdicţie, dar altfel era lipsit de orice putere, iar florentinii îl sfidară.

Cât despre Ezio, a fost primul convocat de către duce.

Îl găsi pe Lorenzo stând pe un balcon cu privelişte spre Arno, privind apele râului. Rănile îi erau tot bandajate, dar se vindecau, iar paloarea din obraji îi dispăruse. Era mândru şi înalt, şi îşi merita întrutotul supranumele pe care i-l oferise Florenţa – *Il Magnifico.*

După ce se salutară, Lorenzo arătă spre râu.

— Ştii, Ezio, pe când aveam şase ani, am căzut în Arno. M-am pomenit curând după aceea afundându-mă în întuneric, sigur că viaţa mea se apropia de sfârşit. În schimb, m-a trezit bocetul mamei mele. Lângă ea era un străin ud leoarcă şi zâmbitor. Mama mi-a spus că el mă salvase. Numele străinului era Auditore. Astfel a început o lungă şi prosperă relaţie între familiile noastre.

Se întoarse solemn spre Ezio.

— Îmi pare rău că nu ţi-am putut salva familia.

Ezio îşi găsea cu greu cuvintele. Înţelegea lumea rece a politicii, unde distincţia dintre bine şi rău este deseori tulbure, dar o respingea.

— Ştiu că i-ai fi salvat dacă ai fi putut, spuse.

— Casa familiei tale, cel puţin, este în siguranţă şi sub protecţia oraşului. Am pus-o pe vechea ta menajeră, Annetta, să se îngrijească de ea, iar eu voi suporta costurile pentru pază. Orice se va întâmpla, te va aştepta când vei dori să te întorci în ea.

— Sunteţi binevoitor, *Altezza.*

Ezio făcu o pauză. Se gândea la Cristina. Poate că nu era prea târziu să rupă logodna, să-l ia de soţ şi să-l ajute să reînvie familia Auditore? Numai că cei doi ani trecuţi aşa de re-

pede îl făcuseră de nerecunoscut, iar acum avea o altă datorie – datoria faţă de Crez.

— Am obţinut o victorie glorioasă, spuse în cele din urmă. Dar războiul nu e câştigat. Mulţi dintre duşmanii noştri au fugit.

— Siguranţa Florenţei este asigurată. Papa Sixtus a vrut să convingă Napoli să se întoarcă împotriva noastră, dar l-am făcut pe Ferdinando să renunţe; la fel Bologna şi Milano.

Ezio nu-i putea vorbi ducelui despre bătălia mai vastă în care era implicat, nefiind sigur că Lorenzo ar păstra secretele Asasinilor.

— În numele siguranţei noastre generale, spuse, am nevoie de permisiunea ta să pornesc în căutarea lui Jacopo de' Pazzi.

Un nor umbri faţa lui Lorenzo.

— Laşul ăla! spuse mânios. A fugit înainte să putem să punem mâna pe el.

— Ştim unde ar fi putut să se ducă?

Lorenzo clătină din cap.

— Nu. S-a ascuns bine. Spionii mei raportează că Baroncelli ar încerca să-şi croiască drum spre Constantinopol, dar ceilalţi...

— Daţi-mi numele lor, spuse Ezio pe un ton atât de ferm încât Lorenzo înţelese că era o greşeală să încerci să-l păcăleşti pe acest om.

— Cum aş putea să uit numele asasinilor fratelui meu? Dacă îi cauţi şi-i găseşti, îţi voi fi pe veci îndatorat. Sunt preoţii Antonio Maffei şi Stefano da Bagnone. Despre Bernardo Baroncelli ţi-am spus. Şi mai este cineva, nu direct implicat în crime, dar un aliat periculos al inamicilor noştri. Arhiepiscopul Pisei, Francesco Salviatti – încă unul din familia Riario, câinii de vânătoare ai Papei. I-am arătat milă vărului său. Încerc să nu fiu un om asemenea lor. Mă întreb uneori dacă e înţelept să fac asta.

— Am o listă, spuse Ezio. Numele lor vor fi adăugate pe ea.

Se pregăti să plece.

— Unde te duci acum? întrebă Lorenzo.

— Înapoi la unchiul meu în Monteriggioni. Mă voi stabili acolo.

— Atunci du-te cu Dumnezeu, prietene Ezio. Dar înainte să pleci, am ceva ce te-ar putea interesa...

Lorenzo deschise o taşcă din piele prinsă de curea şi scoase o coală de pergament. Aproape dinainte să o desfăşoare, Ezio îşi dădu seama ce era.

— Îmi amintesc cum vorbeam acum câţiva ani cu tatăl tău despre documente antice, spuse Lorenzo încet. Era o pasiune comună. Ştiam că tradusese câteva. Uite, ia asta – am găsit-o printre documentele lui Francesco de' Pazzi, şi cum lui nu-i mai trebuie, m-am gândit că ţi-ar plăcea – mi-a amintit de tatăl tău. Poate ai vrea să o adaugi la... colecţia lui?

— Îţi sunt cu adevărat recunoscător, *Altezza.*

— M-am gândit că vei fi, spuse Lorenzo în aşa fel încât Ezio se întrebă cât de multe ştia de fapt. Sper că îţi va fi de folos.

Înainte să împacheteze şi să se pregătească de călătorie, Ezio se grăbi, cu noua pagină din Codex pe care i-o dăduse Lorenzo, să-l viziteze pe prietenul lui, Leonardo da Vinci. În ciuda evenimentelor din săptămâna precedentă, atelierul funcţiona ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Îmi pare bine să te văd teafăr, Ezio, îl întâmpină Leonardo.

— Văd că şi tu ai scăpat nevătămat de necazuri.

— Ţi-am spus – sunt lăsat în pace. Ori mă cred nebun, ori prea rău, ori prea periculos! Dar ia nişte vin, sunt şi nişte prăjituri pe undeva, dacă nu s-or fi mucegăit – menajera mea e tare nepricepută – şi spune-mi ce ai de gând.

— Plec din Florenţa.

— Aşa curând? Dar mi se spune că eşti eroul momentului! De ce nu rămâi să te bucuri de asta?

— Nu am timp.

— Mai ai alţi duşmani de urmărit?

— De unde ştii?

Leonardo zâmbi.

— Mulţumesc c-ai venit să-ţi iei rămas-bun.

— Înainte să plec, zise Ezio, voiam să-ţi arăt încă o pagină din Codex.

— Asta chiar e o veste bună. Pot s-o văd?

— Desigur.

Leonardo cercetă cu grijă noul document.

— Încep să înţeleg, încă nu-mi dau seama ce reprezintă diagrama generală de pe fundal, dar scrisul îmi devine familiar. Pare descrierea unei alte arme.

Se ridică şi aduse un teanc de cărţi vechi şi fragile.

— Să vedem... Îţi spun, oricine ar fi fost inventatorul care a scris asta, trebuie să fi fost cu mult înaintea timpului său. Numai partea de mecanică...

Se opri, căzut pe gânduri.

— Aha! Înţeleg! Ezio, este un model pentru o altă lamă – una care se va potrivi la mecanismul pe care ţi-l ataşezi la mână, dacă ai nevoie să o foloseşti în locul celeilalte.

— Care e diferenţa dintre ele?

— Dacă nu mă înşel, asta e chiar afurisită – este goală pe dinăuntru, vezi? Şi prin tubul ascuns în lamă, cel care o foloseşte poate să injecteze otravă în victimă. Moarte sigură oriunde ai lovi! Aşa ceva te face practic invincibil!

— Poţi să o faci?

— În aceleaşi condiţii ca data trecută?

— Desigur.

— Bun! Cât timp am?

— Până la sfârşitul săptămânii? Am de făcut nişte pregătiri şi... vreau să văd pe cineva... să-mi iau rămas-bun. Dar trebuie să pornesc cât mai repede.

— Nu-mi rămâne prea mult timp. Dar mai am uneltele pe care le-am folosit prima dată, iar ajutoarele mele ştiu despre ce e vorba, deci nu văd de ce nu.

Ezio se folosi de timpul rămas pentru a-şi pune la punct treburile în Florenţa, a-şi împacheta bagajele şi pentru a trimite un curier cu o scrisoare la Monteriggioni. Îşi dădea seama că tărăgănează ultima sarcină, autoimpusă, dar ştia că trebuie s-o îndeplinească. În final, în penultima lui seară, se îndreptă spre reşedinţa familiei Calfucci. Îşi simţea picioarele ca de plumb.

Dar apropiindu-se, găsi reşedinţa închisă. Conştient că se purta ca un nebun, se caţără până la balconul Cristinei, numai ca să găsească ferestrele bine ferecate. Florile de condurul-doamnei de pe balcon erau veştede şi moarte. Coborând obosit, se simţi ca şi cum inima i-ar fi fost acoperită de un giulgiu. Rămase la uşă visător, pierzând firul timpului, dar cineva probabil că îl urmărise, pentru că în cele din urmă se deschise o fereastră la primul etaj şi o femeie scoase capul afară.

— Au plecat, să ştiţi. Signor Calfucci se aştepta la necazuri şi a plecat cu familia la Lucea – de acolo e logodnicul fiicei lui.

— La Lucea?

— Da. Cele două familii s-au apropiat destul de mult, am auzit.

— Când se întorc?

— Nu știu.

Femeia îl privi mai atentă.

— Nu te cunosc de undeva?

— Nu cred, spuse Ezio.

În noaptea aceea o visă când pe Cristina, când sfârșitul sângeros al lui Francesco.

Dimineața următoare era înnorat, un cer care se potrivea cu starea de spirit a lui Ezio. Porni spre atelierul lui Leonardo, bucuros că venise ziua în care avea să părăsească Florența. Noua lamă de pumnal era pregătită, finisată cu oțel cenușiu, cu marginile suficient de ascuțite încât să reteze o batistă de mătase doar lăsând-o să cadă în aer pe ea. Gaura din vârf era minusculă.

— Otrava e în mâner, și o eliberezi pur și simplu flexându-ți mușchiul brațului peste acest buton interior. Ai grijă, e destul de sensibil.

— Ce otravă să folosesc?

— Aș folosi un amestec puternic de cucută pentru început, dar când rămâi fără, întreabă orice doctor.

— Otravă? De la doctor?

— În concentrații mari, ceea ce vindecă poate să și ucidă.

Ezio încuviință din cap abătut.

— Îți sunt din nou îndatorat.

— Iată-ți pagina din Codex. Trebuie să pleci atât de curând?

— Florența e în siguranță – pentru moment. Dar încă mai am lucruri de rezolvat.

Capitolul 10

— Ezio! se bucură Mario, care avea barba mai ţepoasă ca niciodată şi faţa arsă de soarele Toscanei. Bine ai revenit!

— Unchiule.

Privirea lui Mario se înăspri.

— Văd pe chipul tău că ai trecut prin multe de când ne-am întâlnit ultima oară, acum câteva luni. După ce te îmbăiezi şi te odihneşti, trebuie să-mi spui totul. Am auzit toate veştile din Florenţa, adăugă el după o scurtă pauză, şi eu – chiar şi eu – m-am rugat să fii cruţat printr-un miracol. Dar nu doar că ai fost cruţat, ci ai întors şansele de partea noastră! Templierii te vor urî pentru asta, Ezio.

— E o ură pe care o simt şi eu pentru ei.

— Odihneşte-te mai întâi, apoi îmi vei spune totul.

Cei doi bărbaţi au petrecut seara în biroul lui Mario, care l-a ascultat cu interes pe Ezio povestind tot ce ştia despre evenimentele care avuseseră loc la Florenţa. Ezio îi înapoie unchiului său pagina lui Vieri din Codex, şi i-o oferi pe cea de la Lorenzo, descriindu-i modelul lamei cu otravă şi arătându-i-l. Mario se arătă plăcut impresionat, concentrându-şi atenţia asupra noii pagini.

— Prietenul meu nu a reuşit să descifreze decât descrierea armei, spuse Ezio.

— E bine. Nu toate paginile conţin astfel de instrucţiuni, şi doar cele care conţin ar trebui să-l intereseze, spuse Mario pe un ton precaut, în orice caz, doar când paginile vor fi reunite vom putea înţelege complet sensul Codexului. Totuşi, pagina asta, împreună cu cea a lui Vieri şi cu celelalte, ar trebui să ne aducă un pas mai departe.

Se ridică şi se duse la biblioteca ce ascundea zidul pe care atârnau paginile din Codex, o dădu într-o parte, şi încercă să gă-

sească unde se potriveau noile pagini. Una dintre ele se potrivea cu cele deja aşezate la locul lor. Cealaltă ajunse într-un colţ.

— E interesant că Vieri şi tatăl lui au deţinut pagini care sunt clar apropiate, spuse Mario. Acum să vedem ce...

Se întrerupse, căzând pe gânduri.

— Hmm, spuse el într-un târziu, dar i se simţea tulburarea din voce.

— Ne ajută să avansăm măcar puţin, unchiule?

— Nu sunt sigur. S-ar putea să bâjbâim prin beznă la fel ca până acum, dar există cu siguranţă o trimitere la un profet – nu din Biblie, dar e fie un profet în viaţă, fie unul care trebuie să vină...

— Cine ar putea fi?

— Să nu ne pripim.

Mario răsfoi gânditor paginile, mişcând din buze, vorbind într-o limbă pe care Ezio nu o înţelegea.

— Din câte reuşesc să-mi dau seama, textul de aici se traduce cam aşa: „Numai Profetul o poate deschide...” Apoi există o referinţă la „Părţi din Eden”, dar ce înseamnă asta, nu ştiu. Trebuie să avem răbdare până când o să adunăm mai multe pagini din Codex.

— Ştiu cât de important e Codexul, unchiule, dar am un motiv mai presant pentru care sunt aici decât să-i dezleg misterul. Îl caut pe renegat. Pe Jacopo de’ Pazzi.

— Sigur s-a dus spre sud după ce a fugit din Florenţa.

Mario ezită înainte să continue.

— N-aveam de gând să-ţi vorbesc despre asta acum, dar problema e la fel de presantă pentru mine cât e şi pentru tine, şi trebuie să începem să ne pregătim în curând. Prietenul meu Roberto a fost alungat din San Gimignano, care a devenit iarăşi o fortăreaţă a templierilor. Este prea aproape de Florenţa şi de noi, ca lucrurile să rămână aşa. Cred că Jacopo ar putea căuta refugiu acolo.

— Am lista cu numele celorlalţi conspiratori, spuse Ezio, scoţând-o din taşcă şi întinzând-o unchiului său.

— Bun. Unii dintre oamenii ăştia vor fi mult mai expuşi decât Jacopo, şi ar putea fi uşor de eliminat. Voi trimite în zori iscoade la ţară să vedem ce pot afla despre ei. Între timp trebuie să ne pregătim să recucerim San Gimignano.

— Pregăteşte-ţi oamenii negreşit, dar eu nu am timp de pierdut dacă vreau să-i dobor pe aceşti criminali.

Mario cugetă câteva clipe.

— Poate că ai dreptate – un singur om se poate adesea infiltra mai uşor decât o armată. Şi trebuie să-i doborâm cât încă se cred în siguranţă. Îţi dau permisiunea mea. Du-te şi vezi ce poţi să afli. Ştiu că eşti mai mult decât capabil să-ţi porţi singur de grijă.

— Unchiule, ai mulţumirile mele.

— Nu te grăbi, Ezio. Îţi acord permisiunea cu o condiţie.

— Care e?

— Să-ţi amâni plecarea cu o săptămână.

— *O săptămână!*

— Dacă e să te duci singur pe teren, fără întăriri, vei avea nevoie de ceva mai mult decât aceste pagini din Codex să te ajute. Eşti bărbat acum, şi un luptător curajos al Asasinilor. Dar reputaţia ta îi va face pe Templieri şi mai însetaţi de sânge, şi ştiu că mai sunt abilităţi pe care încă nu le-ai deprins.

Ezio dădu din cap nerăbdător.

— Nu, unchiule, îmi pare rău, dar o *săptămână...!*

Mario se încruntă, dar ridică vocea foarte puţin. Era de ajuns.

— Am auzit lucruri bune despre tine, Ezio, dar şi rele. Ţi-ai pierdut controlul când l-ai omorât pe Francesco. Şi ai lăsat sentimentele pentru Cristina să te ispitească în afara căii tale. Toată datoria ta acum e faţă de Crez, dacă îl neglijezi, s-ar putea să nu mai existe o lume de care să te bucuri. Vorbesc în numele tatălui tău când îţi cer supunerea, adăugă el ridicându-se în picioare.

Ezio îşi văzu unchiul cum creştea în statură, chiar şi în mărime, în timp ce vorbea. Şi oricât de dureros îi era să accepte, înţelese că lucrurile pe care le auzise erau adevărate. Îşi plecă resemnat capul.

— Bun, spuse Mario mai blând, îmi vei mulţumi pentru asta. Începi dimineaţă instrucţia. Şi nu uita, pregătirea e totul!

O săptămână mai târziu, înarmat şi antrenat, Ezio porni călare spre San Gimignano. Mario îi spusese să ia legătura cu una dintre patrulele de *condottieri* pe care le postase în preajma oraşului pentru a urmări cine vine şi cine pleacă, aşa

că se alătură unei tabere de-a acestora pentru a-şi petrece prima noapte departe de Monteriggioni.

Sergentul aflat la comandă, un bărbat dur pe nume Gambalto, în vârstă de douăzeci şi cinci de ani, însemnat cu cicatrice de luptă, îi oferi o bucată mare de pâine cu pecorino şi o cană de Vernaccia tare, şi-l puse la curent cu noutăţile cât timp Ezio mancă şi bău.

— Păcat că Antonio Maffei a plecat din Volterra. Vorbeşte în continuu despre Lorenzo şi crede că Ducele i-a zdrobit oraşul natal, când tot ce a făcut a fost să-l aducă sub aripa Florenţei. Acum Maffei a înnebunit. S-a postat în vârful turnului catedralei, s-a înconjurat de arcaşi Pazzi şi îşi petrece zilele citând din Scriptură şi scuipând săgeţi în stânga şi-n dreapta. Dumnezeu ştie ce are de gând – să convertească cu slujbele lui oamenii pentru cauză sau să-i ucidă cu săgeţile. Oamenii simpli din San Gimignano îl urăsc, dar cât timp continuă domnia terorii, oraşul e neputincios în faţa lui.

— Deci trebuie eliminat.

— Asta sigur ar slăbi centrul puterii Pazzi din oraş.

— Cât de bine apăraţi sunt?

— Mulţi oameni în turnuri de pază şi la porţi. Dar schimbă garda la răsărit. Un om ca tine ar putea sări nevăzut zidurile în oraş.

Ezio căzu pe gânduri, întrebându-se dacă asta era o distragere de la misiunea sa de a-l vâna pe Jacopo. Dar ajunse la concluzia că trebuia să privească dintr-o perspectivă mai largă – Maffei era un susţinător al familiei Pazzi şi era de datoria lui Ezio de Asasin să-l îndepărteze pe acest nebun.

A doua zi la răsărit, un locuitor cu băgare de seamă din San Gimignano ar fi putut observa o siluetă slabă, cu ochi cenuşii ascunşi de o glugă, alunecând ca o stafie pe străzile ce duceau spre piaţa catedralei. Negustorii îşi pregăteau deja tarabele, dar erau abia zorii, iar paznicii, plictisiţi şi abătuţi stăteau rezemaţi de halebarde şi moţăiau. Partea de vest a turnului cu clopot era încă ascunsă de întuneric, şi nimeni nu văzu cum silueta înveşmântată în negru se căţăra cu uşurinţa silenţioasă şi graţia unui păianjen.

Preotul, sfrijit, cu ochii adânciţi în orbite şi părul vâlvoi, era deja la locul lui. Obosiţi, patru trăgători cu arbaleta din trupele Pazzi se aşezaseră şi ei la post, câte unul la fiecare

colţ al turnului. De parcă n-ar fi avut deplină încredere în protecţia oferită de arcaşi, Antonio Maffei, deşi strângea o Biblie în mâna stângă, în dreapta ţinea un stilet. Îşi începuse deja peroraţia, şi pe măsură ce se apropia de vârful turnului, Ezio auzea cuvântarea.

— Cetăţeni din San Gimignano, luaţi aminte la cuvintele mele. Trebuie să vă căiţi. CĂIŢI-VĂ! Şi cereţi iertare... Alăturaţi-vă rugăciunilor mele, fiii mei, încât împreună să luptăm împotriva întunericului care s-a lăsat peste Florenţa noastră dragă! Ascultaţi-mă, Ceruri, şi voi vorbi; şi ascultă, Pământule, vorbele care-mi ies din gură. Fie ca învăţăturile mele să cadă ca ploaia, vorbele mele să se aşeze ca roua, ca picăturile de ploaie pe florile gingaşe, ca stropii asupra ierbii; căci vestesc numele Domnului! El este Piatra! Lucrarea Lui e perfectă, căci toate căile Sale sunt drepte. Milostiv şi drept este El, dar cei ce s-au pervertit, aceia nu sunt copiii Lui – o generaţie pierdută, depravată şi strâmbă! Cetăţeni din San Gimignano, astfel vă arătaţi Domnului? Oh, oameni naivi şi lipsiţi de înţelepciune! Nu este El tatăl vostru, cel care v-a adus pe lume? Mântuiţi-vă prin lumina milei Sale!

Ezio sări uşor peste parapetul turnului şi se aşeză lângă trapa care se deschidea spre scări. Arcaşii se străduiră să ţintească spre el, dar raza de acţiune era prea scurtă, iar el avea avantajul de a-i fi luat prin surprindere. Se ghemui şi-l prinse de călcâie pe unul dintre ei, aruncându-l peste parapet. Omul urlă prăbuşindu-se pe pavajul de piatră, aflat şaizeci de metri mai jos. Înainte ca ceilalţi să poată reacţiona, îl mai atacă pe unul, înjunghiindu-l în mână. Bărbatul părea uimit la vederea rănii superficiale, dar apoi se făcu pământiu şi se prăbuşi, viaţa scurgându-se din el într-o clipită. Ezio îşi prinsese noua lamă cu otravă de antebraţ, căci nu avea timp pentru o luptă dreaptă pe viaţă şi pe moarte. Se aruncă spre al treilea, care îşi scăpase arbaleta şi încerca să se apropie de scări. Când reuşi să ajungă în capătul lor, Ezio îi trase un picior în fund şi omul se dădu de-a dura pe treptele de lemn, cu capul înainte, iar oasele îi trosniră când se izbi de prima treaptă de jos. Ultimul soldat ridică mâinile şi murmură ceva. Ezio se uită în jos şi văzu că bărbatul se scăpase în pantaloni. Se dădu de-o parte şi, cu o plecăciune ironică, îi dădu voie arcaşului îngrozit să o ia la goană pe scări, pe urmele tovarăşului său rănit.

Deodată îl lovi puternic în ceafă un mâner greu de pumnal. Ezio se împletici înainte. Maffei îşi revenise din şocul cauzat de atac şi se apropiase de el de la spate.

— O să te îngenunchez, păcătosule, urlă preotul, făcând spume la gură. Cere-ţi iertare!

„De ce îşi pierd oamenii timpul vorbind", se gândi Ezio, care avusese timp să-şi revină şi să se întoarcă.

Cei doi bărbaţi începură să-şi dea târcoale în spaţiul strâmt. Maffei lovea şi fanda cu pumnalul lui puternic. În mod clar era un luptător fără experienţă, dar disperarea şi fanatismul îl făceau într-adevăr foarte periculos, iar Ezio era nevoit să se ferească din calea lamei care se avânta haotic şi repetat, fără să poată ataca la rândul lui. În cele din urmă reuşi să-l prindă pe preot de încheieturi şi să-l tragă spre el, astfel încât piepturile li se atinseră.

— O să te trimit în iad plângând, mârâi Maffei.

— Arată un pic de respect morţii, prietene, replică Ezio.

— Îţi dau eu respect!

— Renunţă! Îţi voi da timp să te rogi.

Maffei îl scuipă în ochi pe Ezio, forţându-l să-i dea drumul. Apoi, ţipând, îl lovi pe Ezio cu pumnalul în antebraţul stâng, doar pentru a vedea cum lama aluneca inutilă într-o parte, deviată de apărătoarea de metal fixată acolo.

— Ce demoni te protejează? izbucni Maffei.

— Vorbeşti prea mult, spuse Ezio, care îşi încordă muşchii antebraţului şi îşi înfipse pumnalul în gâtul preotului.

Otrava curgea prin lamă în jugulara lui Maffei, şi preotul înţepeni, deschise gura să spună ceva, dar nu-i ieşi decât o respiraţie urât mirositoare. Se îndepărtă de Ezio, se clătină spre parapet recăpătându-şi pentru un moment echilibrul, şi în cele din urmă căzu în braţele morţii.

Ezio se aplecă lângă cadavru. Îi găsi în robă o scrisoare, pe care o deschise şi o citi degrabă.

Padrone,

Îţi scriu cu teamă în suflet Profetul a sosit. Pot s-o simt. Nici păsările nu se comportă cum ar trebui. Freamătă fără ţintă pe cer. Le văd din turnul meu. Nu voi fi prezent la întâlnirea noastră cum ai cerut, căci nu mai pot rămâne astfel expus de teamă că Demonul m-ar putea găsi. Iartă-mă, dar trebuie să-mi

ascult vocea lăuntrică. Părintele înţelepciunii să te ghideze. Şi pe mine deopotrivă.

Fratele A.

„Gambalto avea dreptate", se gândi Ezio, „omul îşi pierduse minţile". Sobru, amintindu-şi de admonestarea unchiului său, închise ochii preotului, rostind:

— *Requiescat in pace.*

Conştient că arcaşul pe care-l cruţase ar fi putut da alarma, privi în jos peste parapetul turnului, către oraş, dar nu văzu nimic care să-l îngrijoreze. Gărzile Pazzi încă trândăveau la posturile lor, iar piaţa se deschisese şi începuseră târguielile. Fără îndoială, trăgătorul cu arbaleta ajunsese acum pe la jumătatea provinciei, în drum spre casă. Preferase să dezerteze decât să înfrunte curtea marţială şi, probabil, tortura. Ezio băgă lama înapoi în mecanismul ei ascuns pe antebraţ, având grijă să o atingă doar cu mâna înmănuşată şi porni în jos pe scările turnului. Era soare, şi ar fi fost prea vizibil dacă ar fi coborât prin exteriorul turnului cu clopot.

Când se întoarse la trupele de mercenari ale lui Mario, Gambalto îl întâmpină agitat.

— Ne porţi noroc, îi spuse el. Cercetaşii noştri au dat de urma arhiepiscopului Salviatti!

— Unde?

— Nu departe de-aici. Vezi reşedinţa de acolo, de peste deal?

— Da.

— Acolo e.

Gambalto îşi mai veni în fire.

— Dar spune-mi, *Capitano,* cum ţi-a mers în oraş?

— Nu se vor mai ţine predici ale urii din turnul acela.

— Oamenii te vor binecuvânta, *Capitano.*

— Nu sunt căpitan.

— Pentru noi eşti, spuse Gambalto simplu. Ia un detaşament din oamenii mei. Salviatti este foarte bine păzit, iar reşedinţa este o clădire fortificată, veche.

— Foarte bine, spuse Ezio. E bine că sunt toţi laolaltă, aproape în acelaşi cuib.

— Ceilalţi nu pot fi prea departe, Ezio. Vom încerca să le dăm de urmă cât lipseşti.

Ezio alese doisprezece dintre cei mai buni luptători corp la corp ai lui Gambalto şi porni în fruntea lor peste câmpurile care-i despărţeau de reşedinţa unde se refugiase Salviatti. Îşi împrăştie oamenii, dar la o distanţă de la care se puteau striga, astfel încât avanposturile Pazzi poziţionate de Salviatti să fie uşor de evitat sau de neutralizat. Totuşi, Ezio pierdu doi oameni în luptă.

Sperase să ia reşedinţa prin surprindere, înainte ca ocupanţii ei să-şi dea seama de atac, dar când se apropie de porţile principale solide, pe zidurile de deasupra lor apăru o siluetă în robă de arhiepiscop, prinzându-se de margini cu mâini ca nişte gheare. Un chip de prădător privi în jos şi se retrase iute.

„E Salviatti", îşi spuse Ezio.

Nu era niciun soldat în afara porţilor. Ezio îşi chemă oamenii aproape de ziduri, pentru ca arcaşii să nu aibă un unghi bun din care să tragă spre ei. Fără îndoială, Salviatti îşi concentrase gărzile rămase înăuntrul zidurilor, suficient de înalte şi de groase ca să pară imposibil de trecut. Ezio se întrebă dacă să încerce să se caţere pe zid şi să deschidă porţile pe dinăuntru, dar îşi dădea seama că risca să alerteze gărzile Pazzi.

Îşi poziţionă oamenii astfel încât să nu fie în raza vizuală a inamicilor, înghesuindu-i lângă ziduri, şi îşi croi drum prin iarba înaltă până la cadavrul unui inamic. Îl dezbrăcă rapid şi-i luă uniforma, punându-şi sub braţ propriile-i haine.

Se întoarse la oamenii lui, care pentru o clipă se agitaseră la vederea unui presupus Pazzi, şi-i dădu hainele unuia dintre ei. Apoi lovi în porţi cu mânerul sabiei.

— Deschide! strigă. În numele Tatălui Înţelepciunii!

Trecu un minut plin de încordare. Ezio se dădu înapoi pentru a fi văzut de pe ziduri. În cele din urmă auzi sunetul încuietorilor grele trase în lături.

Odată ce porţile începură să se deschidă, Ezio şi oamenii lui le luară cu asalt, împrăştiind gărzile dinăuntru. Se pomeniră în curtea reşedinţei, o clădire cu trei corpuri. Salviatti însuşi stătea în capătul unor trepte care duceau spre aripa principală. Între el şi Ezio erau doisprezece oameni voinici, înarmaţi până-n dinţi. Alţi soldaţi ocupau restul curţii.

— Trădare mizerabilă! strigă arhiepiscopul. Dar n-o să ieşiţi aşa de uşor cum aţi intrat. Omorâţi-i! Omorâţi-i pe toţi! ordonă el răcnind.

Trupele Pazzi se apropiară, înconjurându-i pe oamenii lui Ezio. Dar soldaţii Pazzi nu se antrenaseră cu un om ca Mario Auditore, şi, în ciuda şanselor mai mici, *condottierii* lui Ezio dădeau semne de izbândă, în timp ce Ezio se avânta spre scări. Dădu la iveală lama cu otravă şi-i tăie pe soldaţii care-l înconjurau pe Salviatti. Nu conta unde lovea; de fiecare dată când atingea pe cineva şi ţâşnea sânge, chiar şi din obraz, omul murea într-o clipită.

— Eşti cu adevărat un demon – din al Patrulea Inel al celui de-al Nouălea Cerc! strigă Salviatti fioros când el şi Ezio ajunseră faţă în faţă.

Ezio refractă lama cu otravă, dar îşi scoase pumnalul. Îl prinse pe Salviatti de gulerul mantiei şi-i puse lama la gât.

— Templierii şi-au pierdut creştinătatea când au descoperit băncile, îi spuse el. Nu îţi cunoşti propria evanghelie? „Nu îl poţi servi şi pe Dumnezeu şi pe Mammon!" Dar acum ai şansa să te mântuieşti. Spune-mi, unde e Jacopo?

Salviatti îl privi sfidător.

— N-o să-l găseşti niciodată!

Ezio crestă uşor, dar precis gâtul bărbatului, făcând să curgă puţin sânge.

— Va trebui să te descurci mai bine de atât, *Arcivescovo.*

— Noaptea ne apără când ne întâlnim – acum, termină-ţi treaba!

— Deci vă furişaţi în întuneric ca nişte ucigaşi ce sunteţi. Mulţumesc pentru asta. Te mai întreb o dată. Unde?

— Tatăl Înţelepciunii ştie că ce fac acum e pentru binele general, spuse Salviatti cu răceală, şi apucându-l brusc de încheietură pe Ezio îşi împinse pumnalul adânc în gât.

— Spune-mi! strigă Ezio.

Dar arhiepiscopul, cu gura bolborosind cu sânge, îi căzuse deja la picioare, cu minunata lui robă albă cu galben pătată de sânge.

Mai trecură câteva luni până când Ezio află veşti despre conspiratorii pe care-i urmărea. Între timp, plănuise cu Mario cum să recucerească San Gimignano şi să-i elibereze cetăţe-

nii de sub jugul crud al Templierilor, dar învăţaseră o lecţie de data trecută, şi menţinură ordinea în oraş cu o mână de fier. Ştiind că Templierii vor continua să caute paginile pierdute din Codex, Ezio cutreieră la rândul lui pretutindeni după ele, dar fără folos. Paginile aflate deja în posesia Asasinilor rămăseseră ascunse sub paza strictă a lui Mario, secretul Crezului fiind altfel în siguranţă în faţa ameninţării Templierilor.

Apoi, într-o zi, un curier din Florenţa veni călare până la Monteriggioni aducându-i lui Ezio o scrisoare de la Leonardo. Ezio căută rapid o oglindă, ştiind obiceiul prietenului său, stângaci, de a scrie invers – mâzgăliturile asemenea pânzei de păianjen ar fi fost oricum greu de descifrat chiar şi pentru cel mai talentat cititor, care nu era obişnuit cu ele. Ezio rupse sigiliul şi citi nerăbdător, cu inima tresărindu-i la fiecare paragraf.

Gentile Ezio,

Ducele Lorenzo m-a rugat să-ţi transmit veşti – despre Bernardo Baroncelli! Se pare că a reuşit să ajungă la Veneţia, de unde şi-a făcut drum în secret la curtea sultanului otoman de la Constantinopole, plănuind să se refugieze acolo. Dar nu a poposit prea mult în Veneţia, şi nu a aflat că veneţienii au semnat de curând pacea cu turcii – ba chiar l-au trimis pe al doilea lor pictor ca importanţă, Gentile Bellini, să-i facă portretul sultanului Mehmet. Astfel, când a ajuns şi identitatea i-a fost descoperită, a fost arestat.

Desigur, îţi poţi închipui schimbul de scrisori dintre Sublima Poartă şi Veneţia, dar veneţienii sunt şi aliaţii noştri – cel puţin pentru moment, iar ducele Lorenzo este un maestru al diplomaţiei. Baroncelli a fost trimis în lanţuri înapoi în Florenţa şi, odată ajuns, a fost supus interogatoriului. A fost însă încăpăţânat, sau prost, sau curajos, nu ştiu care dintre ele – a rezistat caznelor şi cleştilor încinşi şi biciuirilor şi şobolanilor care-i rodeau picioarele, dezvăluind doar că uneltitorii obişnuiau să se întâlnească noaptea într-o criptă veche sub Santa Maria Novella. Bineînţeles, s-a organizat o razie, dar nu s-a găsit nimic. Aşa că a fost spânzurat. Am făcut o schiţă destul de bună cu el spânzurat, pe care ţi-o voi arăta când ne vom întâlni. Cred că este, anatomic vorbind, destul de precisă.

Distinti saluti

Prietenul tău, Leonardo da Vinci

— E bine că a murit, comentă Mario când Ezio îi arătă scrisoarea. Era un om care ar fi furat până şi paiele de pe cocioaba maică-sii. Dar iată, suntem cu un pas mai aproape de a afla ce plănuiesc Templierii sau unde se ascunde Jacopo.

Ezio îşi făcu timp să-şi viziteze mama şi sora, care continuau să-şi ducă zilele la adăpostul mănăstirii, vegheate de binevoitoarea stareţă. Spre tristeţea lui, era clar că Maria nu îşi putea veni în fire mai mult decât o făcuse deja. Părul îi albise prematur, şi avea riduri fine la colţurile ochilor, dar atinsese o anumită pace interioară, iar când vorbea de soţul şi fiii ei morţi o făcea cu afecţiune şi mândrie. Dar vederea cutiei de lemn de păr în care se aflau penele de vultur dăruite de micul Petruccio, pe care o ţinea pe noptieră, încă îi aducea lacrimi în ochi. Cât despre Claudia, era acum o *novizia,* şi cu toate că Ezio regreta ceea ce i se părea a fi o risipă a frumuseţii şi spiritului ei, recunoscu că avea o lumină pe chip care-l făcea să se încline în faţa deciziei sale, şi să se bucure pentru ea. Le mai vizită de Crăciun, iar de Anul Nou reîncepu instrucţia, deşi în sinea lui fierbea de nerăbdare. Pentru a-l ţine în frâu, Mario îl numise comandant secundar al castelului, iar Ezio îşi trimitea neobosit spionii şi cercetaşii să cutreiere ţara în căutarea prăzii pe care şi-o dorea negreşit.

Şi apoi, în sfârşit, sosiră veştile. Într-o dimineaţă de primăvară târzie, în pragul camerei cu hărţi unde Ezio şi Mario erau adânciţi în discuţii, apăru Gambalto, cu ochii scăpărându-i.

— *Signori!* L-am găsit pe Stefano da Bagnone! S-a refugiat în abaţia Asmodeo, la doar câţiva kilometri spre sud. A fost chiar sub nasul nostru!

— Stau împreună ca o haită de câini ce sunt, izbucni Mario, trasând o rută cu degetele lui butucănoase pe harta pe care o avea în faţă.

Se uită la Ezio.

— Dar secretarul lui Jacopo e ca un şef de haită! Dacă nu putem scote nimic de la el...!

Ezio dădu însă deja ordine să-i fie înşeuat şi pregătit calul. Se îndreptă iute spre camerele lui şi se înarmă, prinzându-şi de curea armele Codexului, alegând, de data asta, prima armă cu mecanism în locul celei cu otravă. Înlocuise distilaţia originală de cucută a lui Leonardo cu măselariţă, la sfatul docto-

rului din Monteriggioni, şi săculeţul cu otravă ascuns în mâner era plin. Hotărâse că va folosi lama cu otravă cu discreţie, fiindcă exista tot timpul riscul să-şi administreze din greşeală o doză fatală. Din cauza asta, şi pentru că degetele îi erau acoperite cu mici tăieturi, purta acum mănuşi din piele fină, dar rezistentă, când folosea vreuna dintre lame.

Abaţia se afla lângă Monticiano, al cărui castel străvechi domnea peste orăşelul de pe deal, în valea scăldată de soare a unui versant blând, acoperit cu chiparoşi. Era o clădire nouă, poate doar de o sută de ani, construită din gresie scumpă, importată, circulară, cu o curte vastă în centrul căreia se afla o biserică. Porţile erau larg deschise, iar călugării Ordinului Abaţiei, în veşmintele lor ruginii, puteau fi văzuţi lucrând câmpul, livezile şi viţa de vie; vinul mănăstirii era faimos şi era trimis chiar şi la Paris. O parte din pregătirea lui Ezio constase în a deprinde la rându-i obiceiuri de călugăr, astfel că, lăsându-şi calul în seama unui grăjdar de la hanul unde poposise dându-se drept curier al statului, se deghiză înainte să ajungă la abaţie.

Curând după ce sosi îl văzu pe Stefano, stând de vorbă cu *hospitariusul* abaţiei, un călugăr corpolent, care arăta ca şi cum luase forma butoaielor de vin pe care cu siguranţă le golea frecvent. Ezio reuşi să se apropie suficient de mult ca să asculte fără să fie observat.

— Să ne rugăm, frate, spuse călugărul.

— Să ne rugăm? zise Stefano, a cărui ţinută neagră contrasta cu nuanţele solare din jurul lui, făcându-l să semene ca un păianjen pe o clătită. Pentru ce? adăugă el sardonic.

Călugărul părea surprins.

— Pentru paza Domnului!

— Dacă tu crezi că pe Domnul îl interesează treburile noastre, frate Girolamo, mai gândeşte-te! Dar te rog, continuă să te amăgeşti, dacă te ajută să faci timpul să treacă mai uşor.

Fratele Girolamo era uimit.

— Asta e blasfemie!

— Nu. E adevărul.

— Dar să negi Prezenţa Lui divină...!

— ...este singurul răspuns raţional, când eşti pus în faţa ideii că există un nebun invizibil în cer. Şi crede-mă, dacă e

să ne luăm după Biblia ta preţioasă, atunci El şi-a pierdut complet minţile.

— Cum poţi să spui aşa ceva? Şi tu eşti preot!

— Sunt un administrator. Mă folosesc de roba clericală ca să mă apropii de blestemaţii de Medici, ca să le ciopârţesc picioarele, pentru beneficiul adevăratului meu Stăpân. Dar mai întâi trebuie să mă ocup de acest asasin, Ezio. De prea mult timp e un ghimpe în coastă, trebuie să-l eliminăm.

— Aici ai dreptate. Demonul ăla spurcat!

— Ei, spuse Stefano cu un zâmbet strâmb. Măcar suntem de acord cu ceva.

Girolamo îşi coborî vocea.

— Se spune că Diavolul i-a dat agilitate şi puteri nefireşti.

Stefano îi aruncă o privire.

— Diavolul? Nu, prietene. Darurile astea şi le-a oferit singur, instruindu-se temeinic de-a lungul anilor.

Făcu o pauză, cu corpul sfrijit aplecat gânditor.

— Ştii, Girolamo, mi se pare îngrijorător că nu eşti deloc dornic să le recunoşti oamenilor meritele. Cred că ai face victime în întreaga lume dacă ai putea.

— Îţi iert lipsa de credinţă şi limba ascuţită, replică Girolamo cu pioşenie. Eşti totuşi unul dintre copiii lui Dumnezeu.

— Ţi-am spus..., începu Stefano cu hotărâre, dar apoi întinse braţele în lături şi renunţă. Of, ce rost are? Destul cu toate astea! Parcă aş vorbi cu vântul!

— Mă voi ruga pentru tine.

— Cum vrei. Dar fă-o în linişte. Trebuie să stau de pază. Până când îl vom ucide şi îngropa pe acest Asasin, niciun Templier nu poate lăsa garda jos o clipă.

Călugărul se retrase cu o plecăciune, iar Stefano rămase singur în curte. Bătuse clopotul pentru Prima şi a Doua Qauma, şi toată comunitatea era în biserica abaţiei. Ezio ieşi de la adăpostul umbrelor ca o stafie. Soarele strălucea cu puterea tăcută a amiezii. Stefano, semănând cu un corb, se plimba de colo-colo pe lângă zidul nordic, neliniştit, nerăbdător, posedat.

Când îl văzu pe Ezio, nu păru deloc surprins.

— Nu sunt înarmat, spuse el. Arma mea este mintea.

— Pentru a o folosi, trebuie să rămâi în viaţă. Te poţi apăra?

— M-ai omorî cu sânge rece?

— Te voi omorî pentru că trebuie să mori.

— Bun răspuns! Dar nu crezi că ştiu taine care ţi-ar fi de folos?

— Nu cred că ai ceda nici la tortură.

Stefano îl cântări din privire.

— O voi lua ca pe o laudă, deşi nu sunt chiar aşa de sigur. Oricum, are doar o însemnătate academică. Ţi-ai ratat şansa, Ezio, continuă cu vocea lui subţire după o clipă. Zarurile au fost aruncate. Cauza Asasinilor e pierdută. Ştiu că mă vei omorî orice aş face sau aş spune, şi că voi fi mort înainte ca slujba de la prânz să se termine, dar nu vei avea nimic de câştigat de pe urma morţii mele. Templierii ţi-au dat deja şah şi în curând va fi şah mat.

— Nu poţi fi sigur de asta.

— Sunt pe cale să-mi întâlnesc Creatorul – dacă într-adevăr există. Va fi interesant să aflu. Aşadar, de ce aş minţi?

Ezio îşi scoase pumnalul la iveală.

— Ce inteligent, comentă Stefano. Oare ce o să mai apară în viitor?

— Mântuieşte-te, spuse Ezio. Spune-mi ce ştii.

— Ce *vrei* să ştii? Unde e Stăpânul meu, Jacopo? zâmbi Stefano. Asta e simplu. Se va întâlni cu aliaţii noştri în curând, la noapte, la umbra zeilor romani. Sper că asta te va mulţumi, continuă el după un moment, fiindcă nimic nu mă va face să spun mai mult. Şi în orice caz, nici nu contează, fiindcă ştiu în sufletul meu că ai ajuns prea târziu. Singurul meu regret e că nu voi vedea cum te prăpădeşti, dar cine ştie? Poate că *există* o viaţă după moarte şi voi putea să te văd murind. Acum să terminăm cu treaba asta ingrată.

Clopotul abaţiei răsuna din nou. Ezio mai avea puţin timp la dispoziţie.

— Cred că pot învăţa multe de la tine, spuse Ezio.

— Nu pe lumea asta, zise Stefano privindu-l cu tristeţe.

Îşi desfăcu gulerul robei.

— Fă-mi favoarea de a mă trimite rapid în întuneric. Ezio înjunghie o dată, adânc şi cu precizie mortală.

— La sud-vest de San Gimignano sunt ruinele unui templu al lui Mithras, spuse Mario îngândurat, când se întoarse Ezio. Sunt singurele ruine romane mai de seamă din preajmă. Zici că a vorbit de umbra zeilor romani?

— Astea au fost cuvintele lui.

— Şi Templierii se vor întâlni acolo – în curând?

— Da.

— Atunci trebuie să ne mişcăm repede. Trebuie să păzim locul chiar din noaptea asta.

Ezio era descurajat.

— Da Bagnone mi-a spus că e prea târziu să-i mai putem opri.

— Ei bine, rânji Mario, ţine de noi să-l contrazicem.

Era a doua noapte de veghe. Mario se întorsese la tabăra lui pentru a-şi continua manevrele împotriva Templierilor din San Gimignano şi-i lăsase lui Ezio cinci oameni de încredere, printre care şi Gambalto, să stea de pază ascunşi în pădurea deasă care înconjura ruinele izolate, dezolante, ale Templului lui Mithras. Templul era constituit dintr-un grup de clădiri ridicate de-a lungul mai multor secole, al căror ultim ocupant fusese într-adevăr Mithras, zeul adoptat de armata romană. Templul avea însă mai multe capele străvechi, consacrate cândva Minervei, lui Venus şi lui Mercur. Lângă templu era şi un teatru, cu o scenă încă solidă, dar ale cărui bănci aşezate în semicerc aveau piatra măcinată, acum adăpostul scorpionilor şi al şoarecilor. În spatele scenei era un zid surpat, flancat de coloane în spărturile cărora îşi făcuseră cuib bufniţele. Iedera se întinsese peste tot, iar liliacul îşi croia drum printre crăpăturile din marmura pătată şi distrusă. Peste toate, luna arunca o lumină înfricoşătoare şi, chiar dacă erau obişnuiţi să se lupte cu inamici periculoşi, unul sau doi oameni erau vizibil neliniştiţi.

Ezio îşi spusese că vor sta de veghe o săptămână, dar ştia că pentru oameni avea să fie greu să rămână calmi aici atâta timp, căci prezenţa fantasmelor trecutului păgân era puternică. Dar spre miezul nopţii, când Asasinii deja înţepeniseră din cauza lipsei de mişcare şi a aşteptării, auziră clinchetul stins al unor armuri. Ezio şi oamenii lui se pregătiră. Curând apărură călare doisprezece soldaţi purtând torţe, cu trei conducători în frunte. Se îndreptau spre teatru. Ezio şi *condottierii* lui porniră nevăzuţi pe urmele lor.

Oamenii descălecară şi formară un cerc de apărare în jurul celor trei conducători. Privindu-i, Ezio recunoscu bucuros chipul omului pe care-l căuta de atâta timp – Jacopo de' Pazzi, un bărbat cu barbă căruntă şi înfăţişare hăituită, la vreo şaizeci

de ani. Era însoţit de un om pe care Ezio nu-l cunoştea şi de un altul pe care-l cunoştea – figura cu nas acvilin, ascunsă de o glugă purpurie, inconfundabilă, a lui Rodrigo Borgia! Nemilos, Ezio ataşă lama cu otravă la mecanismul de pe încheietura lui dreaptă.

— Ştii de ce am convocat întâlnirea, începu Rodrigo. Ţi-am acordat mai mult decât suficient timp, Jacopo. Dar încă nu ţi-ai răscumpărat datoria.

— Îmi pare rău, *Commendatore.* Am făcut tot ce îmi stătea în putinţă. Asasinii m-au înconjurat.

— Nu ai recucerit Florenţa.

Jacopo lăsă capul în jos.

— Nici măcar n-ai fost în stare să-i tai capul lui Ezio Auditore, un tinerel! Şi cu fiecare victorie în faţa noastră, câştigă putere, devine mai periculos!

— A fost vina nepotului meu Francesco, murmură Jacopo. Indisciplina l-a făcut nesăbuit! Am încercat să fiu vocea raţiunii...

— Mai degrabă vocea laşităţii, adăugă aspru al treilea bărbat. Jacopo se întoarse spre el cu vădit mai puţin respect decât îi arătase lui Rodrigo.

— Ah, *Messer* Emilio. Poate că ne-ai fi fost mai de folos dacă ne-ai fi trimis arme de calitate, în locul gunoaielor pe care voi, veneţienii, le numiţi armament. Dar voi, cei din neamul Barbarigo, aţi fost mereu zgârciţi.

— Destul! tună Rodrigo, întorcându-se din nou spre Jacopo. Am avut încredere în tine şi în familia ta, şi cum ne-ai răsplătit? Cu trândăvie şi nepricepere. Recucereşti San Gimignano! Bravo! Şi rămâi acolo. Apoi îi laşi să te atace. Fratele Maffei era un slujitor valoros al Cauzei noastre. Şi nu ţi-ai putut salva nici propriul secretar, un om a cărui minte valora cât zece de-ale tale!

— *Altezza!* Daţi-mi şansa să-mi răscumpăr greşeala, şi veţi vedea...

Jacopo privi chipurile împietrite care-l înconjurau.

— Vă voi arăta...

Figura lui Rodrigo se destinse. Chiar schiţă un zâmbet.

— Jacopo, acum ştim cum să acţionăm cel mai bine. Trebuie să ne laşi pe noi s-o facem. Vino încoace, lasă-mă să te îmbrăţişez.

Ezitant, Jacopo se supuse. Rodrigo îl cuprinse cu mâna stângă pe după umeri, iar cu dreapta scoase din robă un stilet pe care i-l împinse precis între coaste. Jacopo se dădu în spate, smulgându-se din cuţit, în timp ce Rodrigo se uita la fel cum ar privi un tată pe fiul rătăcitor. Jacopo îşi pipăi rana. Rodrigo nu străpunsese niciun organ vital. Sau...

Acum se apropia de el Emilio Barbarigo. Jacopo ridică instinctiv mâinile însângerate pentru a se apăra, căci Emilio scosese o sabie scurtă şi ameninţătoare, cu o margine zimţată şi un jgheab pentru sânge de-a lungul lamei.

— Nu, se vaită Jacopo. Am făcut tot ce-am putut. Am slujit întotdeauna Cauza cu loialitate. Toată viaţa. Te rog, te rog nu...

Emilio râse răutăcios.

— Ce mă rogi, rahat mucos ce eşti?

Şi-i despică vesta lui Jacopo, apăsând cu lama zimţată a sabiei lui grele de-a lungul pieptului, tăindu-l.

Jacopo urlă şi căzu mai întâi în genunchi, apoi pe-o parte, zvârcolindu-se în sânge. Privi în sus şi-l văzu pe Rodrigo Borgia lângă el, cu o sabie subţire în mână.

— Stăpâne... ai milă! reuşi să spună Jacopo. Nu e prea târziu! Dă-mi o ultimă şansă să aranjez lucrurile...

Apoi se înecă în propriul sânge.

— Of, Jacopo, spuse Rodrigo uşor. Ce mult m-ai dezamăgit.

Ridică sabia şi o împinse în gâtul lui Jacopo cu atâta forţă încât îi alunecă până la ceafă, părând să-i reteze măduva spinării. O răsuci în rană înainte să o scoată încet. Jacopo se ridică în capul oaselor, cu gura plină de sânge, dar era prea târziu. Se prăbuşi înapoi zvâcnind, până când rămase, în sfârşit, nemişcat.

Rodrigo îşi şterse sabia de hainele cadavrului şi, dându-şi mantia la o parte, o băgă în teacă.

— Ce mizerie, murmură el.

Apoi se întoarse uitându-se fix în direcţia lui Ezio, rânji el, şi strigă:

— Poţi ieşi acum, Asasinule! îmi cer iertare că ţi-am furat premiul!

Înainte să poată reacţiona, Ezio era prins de două gărzi, pe ale căror tunici era vopsită o cruce roşie pe un scut galben, stema duşmanului. Îl strigă pe Gambalto, dar niciunul dintre

oamenii lui nu răspunse. Soldaţii îl târâră pe scena străvechiului teatru.

— Bun venit, Ezio! spuse Rodrigo. Îmi pare rău pentru oamenii tăi, dar chiar credeai că nu mă aşteptam să te găsesc aici? Că nu am plănuit ca tu să fii aici? Credeai că Stefano da Bagnone ţi-a spus exact timpul şi locul întâlnirii fără ca eu să ştiu şi să încuviinţez? Bineînţeles, trebuia să facem totul să pară dificil, altfel ai fi mirosit capcana. Sărmanul Ezio! râse el. Vezi tu, noi am jucat jocul ăsta cu mult înaintea ta. Mi-am ascuns oamenii în pădure cu mult înaintea sosirii tale. Şi mă tem că oamenii tăi au fost luaţi prin surprindere la fel ca tine, dar am vrut să te mai văd o dată în viaţă înainte să pleci dintre noi. Poţi spune că-i un capriciu. Acum sunt mulţumit.

Rodrigo zâmbi şi se adresă gărzilor care-l capturaseră pe Ezio.

— Mulţumesc, îl puteţi omorî acum.

Încalecă şi se îndepărtă cu Emilio Barbarigo şi soldaţii care-l însoţiseră la venire. Ezio îi urmări cu privirea. Se gândi un moment. Erau cei doi oameni solizi care-l ţineau. Şi oare câţi alţii încă ascunşi în pădure? Câţi soldaţi pusese Borgia pe poziţii pentru a-i lua cu asalt trupa?

— Spune-ţi rugăciunile, băiete, zise unul dintre bărbaţi.

— Uitaţi ce, spuse Ezio. Ştiu că doar urmaţi ordinele. Aşa că, dacă mă eliberaţi, vă voi cruţa vieţile. Ce ziceţi de asta?

Străjerul care vorbise părea amuzat.

— Ei, i-auzi! Nu cred c-am mai întâlnit pe cineva în stare să-şi păstrase simţul umorului într-un moment ca...

Dar nu apucă să-şi termine fraza. Ezio îşi eliberă lama ascunsă şi, profitând de zăpăceala lor, îl străpunse pe bărbatul care-l ţinea din dreapta. Otrava îşi făcu efectul şi bărbatul se clătină în spate, căzând. Liber, Ezio se ascunse în întunericul de la marginea scenei, pândind.

N-avu mult de aşteptat. Din pădure ieşiră celelalte zece gărzi ascunse ale lui Rodrigo. Unii dintre ei cercetau cu prudenţă împrejurimile teatrului, alţii se aplecau asupra tovarăşilor lor căzuţi. Mişcându-se cu viteza unui linx, Ezio se aruncă printre ei, spintecând cu lovituri ca de seceră, concentrându-se asupra părţilor expuse ale corpurilor lor. Speriaţi şi luaţi prin surprindere, soldaţii Borgia ezitau, iar Ezio omorî cinci dintre ei înainte ca ceilalţi să fugă în pădure, urlând înfricoşaţi. Ezio îi urmări cu privirea cum se depărtau. Nu i-ar fi raportat

lui Rodrigo ce se întâmplase decât dacă voiau să fie spânzuraţi pentru incompetenţă şi avea să treacă o vreme până ce absenţa urma să le fie remarcată, până când Rodrigo ar fi aflat că planul lui diabolic eşuase.

Ezio îngenunche lângă cadavrul lui Jacopo de' Pazzi. Măcelărit şi lipsit de orice demnitate, din el mai rămăsese doar carcasa unui bătrân jalnic, disperat.

— Biet nenorocit, spuse Ezio. M-am înfuriat când am văzut că Rodrigo nu mi-a lăsat mie prada ce mi se cuvenea, dar acum, acum...

Rămase tăcut şi se aplecă să-i închidă ochii lui Jacopo. Apoi realiză că ochii îl priveau. Printr-un miracol, Jacopo era încă în viaţă. Deschise gura să spună ceva, dar nu ieşi niciun sunet. Era clar că se afla pe ultimele culmi ale agoniei. Primul gând al lui Ezio a fost să-l lase să moară încet, dar ochii lui Jacopo vorbeau în numele lui. Arată milă, îşi aminti, chiar dacă tu n-ai avut parte de ea. Şi asta făcea parte din Crez.

— Dumnezeu să te aibă în pace, spuse el, sărutând fruntea lui Jacopo în timp ce-i împingea pumnalul cu putere în inimă.

Capitolul 11

Când Ezio se întoarse în Florenţa şi-i spuse ducelui Lorenzo veştile despre moartea ultimului membru din clanul Pazzi, Lorenzo fu încântat, dar se întristă că siguranţa Florenţei şi a familiei Medici a trebuit să fie răscumpărată cu atât de multă vărsare de sânge. Lorenzo prefera să rezolve neînţelegerile în mod diplomatic, dar această abordare era neobişnuită pentru conducătorii celorlalte state-oraş ale Italiei.

Îl recompensă pe Ezio cu o pelerină de ceremonie, conferindu-i ordinul onorific Libertatea Oraşului Florenţa.

— Este un dar foarte generos, *Altezza,* îi spuse Ezio. Dar mi-e teamă că voi avea prea puţin timp la dispoziţie pentru a mă bucura de beneficiile pe care mi le aduce.

Lorenzo fu surprins.

— Cum? Ai de gând să pleci din nou? Speram că vei rămâne şi vei redeschide *palazzo*-ul familiei tale şi că te vei implica în conducerea oraşului, lucrând cu mine.

— Îmi pare rău, spuse Ezio făcând o plecăciune, dar cred că problemele noastre n-au încetat odată cu căderea familiei Pazzi. Ei erau doar un tentacul al unei bestii mai mari. Acum intenţionez să plec la Veneţia.

— Veneţia?

— Da. Bărbatul care a venit cu Rodrigo Borgia la întâlnirea cu Francesco este un membru al familiei Barbarigo.

— Una dintre cele mai puternice familii din La *Serenissima!*[2] Vrei să spui că omul acela e periculos?

— Este un aliat al lui Rodrigo.

Lorenzo cugetă un moment, apoi îşi întinse larg braţele.

---

2 Denumire dată Republicii Veneţia, în traducere „Cea mai paşnică”, (n.r.).

— Te las să pleci cu cel mai mare regret, Ezio, dar ştiu că-ţi voi rămâne veşnic îndatorat, ceea ce înseamnă că nu am nicio putere să-ţi ordon ce să faci. În plus, am sentimentul că treaba în care te-ai angajat este în beneficiul oraşului nostru pe termen lung, chiar dacă nu voi trăi să văd asta.

— Nu spuneţi asta, *Altezza.*

Lorenzo zâmbi.

— Sper să greşesc, dar să trăieşti în ţara asta acum e ca şi cum ai trăi la marginea Vezuviului – e periculos şi nesigur.

Înainte să plece, Ezio îi duse veşti şi daruri Annettei, deşi era dureros pentru el să viziteze fosta casă a familiei, aşa că nu dori să intre. Ocoli de asemenea în mod intenţionat reşedinţa Calfucci, dar o vizită pe Paola, care i se păru amabilă, dar distrasă, ca şi cum mintea i-ar fi stat la altceva. Ultima vizită o făcu acasă la prietenul lui, Leonardo, dar când ajunse acolo îi găsi doar pe Agniolo şi pe Innocento, iar întreg atelierul părea pe punctul de a se închide. Leonardo nu se vedea pe nicăieri.

Agniolo îl întâmpină zâmbind.

— *Ciao,* Ezio! Nu te-am mai văzut de mult!

— De prea mult timp!

Ezio privi curios în jur.

— Te întrebi unde e Leonardo.

— A plecat?

— Da, dar nu de tot. Şi-a luat o parte din materiale cu el, dar nu a putut lua tot, aşa că Innocento şi cu mine avem grijă de atelier cât timp e plecat.

— Şi unde a plecat?

— E amuzant. Maestrul era în negocieri cu familia Sforza din Milano, dar apoi contele de Pexaro l-a invitat să petreacă ceva timp la Veneţia – are de făcut un set de cinci portrete de familie...

Agniolo zâmbi complice.

— Ca şi cum asta se va întâmpla vreodată! Dar Consiliul Veneţiei e interesat, se pare, de lucrările lui inginereşti şi îi încredinţează un atelier, angajaţi, tot ce trebuie. Deci, dragă Ezio, dacă ai nevoie de el, acolo trebuie să te duci.

— Chiar la Veneţia aveam de gând să mă duc! strigă Ezio. Mi-ai dat nişte veşti splendide. Când a plecat?

— Acum două zile. Dar o să-l prinzi uşor din urmă. Are o căruţă imensă, plină ochi, trasă de boi.

— A luat pe cineva cu el?

— Doar căruţaşii şi câţiva călăreţi, în caz de probleme. A luat-o pe drumul care trece prin Ravenna.

Ezio luă cu el doar ce-i încăpea în desagă şi, călătorind singur, după doar o zi şi jumătate de mers călare, la o întorsătură de drum, dădu de o căruţă încărcată trasă de boi, acoperită cu un baldachin de pânză sub care erau stivuite cu grijă nenumărate maşinării şi manechine.

Căruţaşii stăteau pe marginea drumului, scărpinându-se în cap şi părând mânioşi, în timp ce călăreţii din escortă, doi tineri subţirei, înarmaţi cu arbalete şi lănci, stăteau de pază pe un dâmb din apropiere. Leonardo părea că tocmai construia un fel de mecanism cu pârghii. Deodată, ridică privirea şi-l văzu pe Ezio.

— Salut, Ezio! Ce noroc!

— Leonardo! Ce s-a întâmplat?

— Am dat de necaz. O roată de la căruţă...

Arătă spre una dintre roţile din spate, care se desprinsese din osie.

— Problema e că trebuie să ridicăm căruţa pentru a potrivi roata, dar nu avem forţa necesară şi pârghia asta, improvizată de mine n-o s-o ridice suficient de sus. Deci crezi că...?

— Sigur.

Ezio îi chemă pe cei doi căruţaşi, nişte bărbaţi bine clădiţi care aveau să-i fie mai de ajutor decât călăreţii slăbănogi, şi împreună reuşiră să ridice căruţa suficient de sus şi s-o ţină îndeajuns pentru ca Leonardo să fixeze roata înapoi pe osie. În timp ce se spetea împreună cu ceilalţi să ţină căruţa ridicată, Ezio privi înăuntru la lucrurile îngrămădite în ea. Printre altele, observă structura inconfundabilă, ca de liliac, pe care o mai văzuse. Părea că suferise multe modificări.

Odată căruţa reparată, Leonardo se aşeză pe locul lui de pe capră, alături de unul dintre căruţaşi, în timp ce al doilea căruţaş mergea înaintea boilor. Călăreţii patrulau neobosiţi de la un capăt la altul. Ezio îşi ţinu calul la pas pe lângă Leonardo, ca să poată sta de vorbă. Trecuse foarte mult timp de la ultima lor întâlnire şi aveau multe să-şi spună. Ezio îi spuse toate noutăţile, iar Leonardo povesti despre noile lui

angajamente şi despre emoţia pe care o trăia la gândul de a vizita Veneţia.

— Sunt aşa de bucuros să te am tovarăş de călătorie! Dar să ştii că ai ajunge mult mai repede dacă nu ai călători în ritmul meu.

— Îmi face plăcere. Şi vreau să mă asigur că ajungi în siguranţă.

— Am gărzi de corp.

— Leonardo, nu mă înţelege greşit, dar chiar şi cel mai nepriceput bandit i-ar putea scutura pe ăia doi ca pe nişte ţânţari.

Leonardo păru surprins, apoi ofensat, apoi amuzat.

— Atunci sunt de două ori mai bucuros de compania ta. Şi cred că nu doar din motive sentimentale vrei să mă vezi că ajung întreg la Veneţia, adăugă el cu o privire glumeaţă.

Ezio zâmbi, dar nu răspunse, schimbând vorba:

— Văd că încă mai lucrezi la maşinăria aia ca un liliac.

— Eh?

— Ştii ce vreau să spun.

— Ah, aia. Nu e nimic. Doar ceva la care mai meşteresc din când în când. Dar n-am putut s-o las acasă.

— Ce este? Leonardo ezită.

— Nu prea îmi place să vorbesc despre lucruri înainte să fie gata...

— Leonardo! Poţi să ai încredere în mine!

Ezio îşi coborî vocea.

— La urma urmei, şi eu ţi-am încredinţat secrete.

Leonardo păru că se luptă cu el însuşi pentru câteva momente, apoi se destinse.

— Bine, dar nu trebuie să mai spui nimănui.

— *Promesso.*

— Oricum, şi dacă ai spune cuiva, te-ar crede nebun, continuă Leonardo cu o voce entuziastă. Ascultă! Cred că am găsit o metodă de a-l face pe om să zboare.

Ezio se uită neîncrezător şi începu să râdă.

— S-ar putea să vină o vreme în care o să vrei să-ţi ştergi zâmbetul ăla de pe buze, spuse Leonardo pe un ton vesel.

Schimbă apoi subiectul şi începu să vorbească despre Veneţia, *La Serenissima,* îndepărtată de restul Italiei şi orientată mai degrabă spre est decât spre vest, atât pentru negoţ cât şi din cauza neliniştii legate de faptul că turcii otomani stăpâneau

jumătate din coasta de nord a Adriaticii. Vorbi despre frumuseţea şi perfidia Veneţiei, despre abilitatea oraşului de a face bani, despre bogăţia lui, de felul ciudat în care era construit – un oraş format din canale ridicându-se din mlaştini şi construit pe fundaţia a sute de mii de buşteni imenşi – de independenţa lui feroce şi puterea lui politică: cu mai puţin de trei sute de ani în urmă, dogele Veneţiei deturnase o întreagă cruciadă de la Pământul Sfânt pentru a-i servi propriilor scopuri, pentru a distruge toată concurenţa comercială şi militară şi opoziţia faţă de oraşul-stat şi pentru a îngenunchea Imperiul Bizantin. Vorbi despre golfurile sale secrete şi întunecate ca cerneala, despre *palazzo*-urile semeţe luminate de lumânări, despre ciudatul dialect italian pe care-l vorbeau localnicii, despre liniştea care plutea în aer, despre splendoarea ţipătoare a hainelor veneţiene, despre pictorii săi faimoşi, al căror prinţ era Giovanni Bellini, pe care Leonardo abia aştepta să-l cunoască, despre muzica şi festivalurile lor mascate, despre abilitatea lor bătătoare la ochi de a se da în spectacol şi despre măiestria lor în arta otrăvirii.

— Şi toate astea, conchise Leonardo, le ştiu doar din cărţi. Imaginează-ţi cum trebuie să fie în realitate.

„O să fie murdar şi uman", se gândi Ezio cu răceală. Ca peste tot. Dar îi arătă prietenului său un zâmbet de încuviinţare. Leonardo era un visător. Visătorii trebuie lăsaţi să viseze.

Intraseră într-un defileu şi vocile reverberau din pereţii stâncoşi. Ezio, cercetând atent crestele aproape invizibile ale stâncilor care-i înconjurau, se încordă dintr-odată. Gărzile o luaseră înainte, dar ar fi trebuit să le audă tropotele cailor în acel spaţiu închis. Totuşi, nu se auzea niciun sunet. Apăru o ceaţă uşoară, împreună cu un curent brusc de aer rece, ceea ce-l nelinişti pe Ezio şi mai tare. Leonardo era distrat, dar Ezio văzu că şi căruţaşii erau îngrijoraţi şi se uitau precauţi în jur.

Dintr-odată, nişte pietricele căzură din partea stâncoasă a defileului, speriindu-i calul. Ezio privi în sus, mijindu-şi ochii spre soarele indiferent, aflat cu mult deasupra lor, şi văzu un vultur planând.

Acum până şi Leonardo deveni atent.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

— Nu suntem singuri, spuse Ezio. S-ar putea să fie arcaşi inamici pe stâncile de deasupra noastră.

Apoi auzi tropăitul turbat al copitelor mai multor cai apropiindu-se din spate. Ezio îşi întoarse calul şi văzu un grup de călăreţi venind din urma lor. Purtau un stindard cu o cruce roşie pe un scut galben.

— Borgia! murmură Ezio scoţându-şi sabia în timp ce o săgeată se înfipse în lateralul căruţei.

Căruţaşii o luaseră la fugă, şi chiar şi boii erau neliniştiţi, căci înaintau fără să fie mânaţi.

— Ia frâul şi fă-i să meargă mai departe, îi strigă Ezio lui Leonardo. Au venit după mine, nu după tine. Înaintează orice s-ar întâmpla!

Leonardo se grăbi să se supună, iar Ezio se întoarse pentru a-i înfrunta pe călăreţi. Sabia lui, luată de la Mario, era bine echilibrată, iar calul lui era mai agil şi mai uşor de strunit decât cei ai adversarilor. Dar erau bine protejaţi de armuri şi Ezio nu avea nicio şansă să folosească armele construite cu ajutorul Codexului. Îşi împinse călcâiele în coastele calului, îndemnându-l spre inamici. Ghemuindu-se în şa, se năpusti asupra grupului, iar forţa atacului îi sperie pe doi dintre caii inamicilor, făcându-i să cabreze violent. Apoi începu cu adevărat lupta cu săbiile. Ezio pară multe lovituri cu ajutorul apărătorii de pe antebraţ şi profită de momentul în care un inamic fu surprins că lovitura lui nu-şi atinsese ţinta, pentru a-l doborî.

În curând, doborî încă patru oameni, făcându-i pe cei doi supravieţuitori să schimbe direcţia şi să galopeze înapoi pe unde veniseră. Totuşi, Ezio ştia acum că nu trebuia să lase nimănui şansa de a se întoarce la Rodrigo. Galopă după ei şi, când îi prinse din urmă, îi doborî unul după altul.

Cercetă rapid cadavrele, însă nu găsi nimic care să-l intereseze, aşa că le târî lângă marginea drumului şi le acoperi cu pietre. Se urcă din nou pe cal şi se întoarse la locul unde avusese loc lupta pentru a elibera drumul de celelalte cadavre şi pentru a le oferi o înmormântare rudimentară, măcar pentru a le ascunde, folosind pietre şi vreascuri ce-i erau la îndemână. Nu mai avea ce să facă în legătură cu caii lor, care deja fugiseră.

Ezio scăpă şi de data asta de răzbunarea lui Rodrigo, dar ştia că Borgia nu avea să renunţe până când nu-l ştia mort. Îşi înfipse călcâiele în coastele calului şi se grăbi să i se alăture lui

Leonardo. Când îl prinse din urmă, îi căutară împreună pe cei doi căruţaşi şi-i strigară, dar degeaba.

— Le-am plătit o grămadă de bani garanţie pentru căruţă şi pentru boi, mormăi Leonardo. Bănuiesc că n-o să-i mai văd.

— Poţi să le vinzi în Veneţia.

— Acolo nu se folosesc gondole?

— Sunt şi o mulţime de ferme pe uscat.

— Dumnezeule, Ezio, îmi plac oamenii practici ca tine!

Lunga lor călătorie de-a lungul ţării continuă. Trecură pe lângă anticul oraş Forli, acum un mic oraş-stat cu drepturi depline, şi apoi spre Ravenna şi portul său aflat la câţiva kilometri mai departe pe coastă. Se îmbarcară pe o galeră care mergea de la Ancona la Veneţia şi, după ce se asigură că niciun alt călător nu prezenta vreun pericol, Ezio reuşi să se destindă puţin. Era conştient însă că până şi pe o navă relativ mică precum aceasta, nu ar fi fost greu să tai gâtul cuiva pe timp de noapte şi să-l arunci în marea neagră-albăstruie, aşa că urmări atent cine urca şi cobora în fiecare mic port unde opreau.

Totuşi, ajunseră după câteva zile în portul Veneţiei fără incidente. Abia aici întâmpină Ezio următorul obstacol, care veni dintr-o sursă neaşteptată.

Debarcaseră şi aşteptau acum bacul, care avea să-i ducă pe oraşul insular. Bacul ajunse la timp, iar marinarii îl ajutară pe Leonardo să-şi urce căruţa pe punte, care se clătină alarmant sub greutatea ei. Căpitanul bacului îi spuse lui Leonardo că o parte din personalul contelui da Pexaro îl va aştepta pe chei pentru a-l conduce la noua lui reşedinţă, apoi, cu o plecăciune şi un zâmbet, îl primi la bord.

— Desigur că aveţi permisul. *Signore?*

— Bineînţeles, spuse Leonardo înmânându-i o hârtie.

— Şi dumneavoastră, domnule? întrebă politicos căpitanul, întorcându-se spre Ezio.

Ezio fu luat prin surprindere. Sosise fără nicio invitaţie şi nu cunoştea legile locului.

— Dar... nu am permis, spuse el.

— E în regulă, zise Leonardo adresându-se căpitanului. E cu mine. Pot garanta pentru el şi mai mult ca sigur contele...

Căpitanul se împotrivi, ridicând braţul.

— Regret, *signore.* Regulile Consiliului sunt clare. Nimeni nu poate intra în Veneţia fără permis.

Leonardo era gata să protesteze, dar Ezio îl opri.

— Nu-ţi face griji, Leonardo. O să mă descurc eu.

— Aş vrea să vă pot ajuta, domnule, spuse căpitanul. Dar astea sunt ordinele.

Cu glas tare, adresându-se mulţimii de pasageri, anunţă:

— Atenţie, vă rog! Atenţie, vă rog! Bacul va pleca la ora zece!

Ezio ştiu atunci că mai avea puţin timp la dispoziţie.

Îi atrase atenţia un cuplu foarte bine îmbrăcat, pe care îl observase urcând în galeră în acelaşi timp cu el. Cei doi ocupaseră cea mai bună cabină şi se comportaseră discret. Acum stăteau singuri la picioarele cheiurilor, unde erau ancorate câteva gondole private, şi, în mod clar, se certau.

— Draga mea, te rog..., spunea bărbatul, un individ slăbănog, cu vreo douăzeci de ani mai în vârstă decât însoţitoarea lui, o roşcată aprigă, cu ochi pătimaşi.

— Girolamo... eşti un prost! Dumnezeu ştie de ce te-am luat de soţ, dar ştie şi cât de mult am suferit din cauza asta! Găseşti tot timpul nod în papură, mă ţii închisă ca pe o găină în oraşul tău provincial groaznic şi acum... acum! Nu eşti în stare nici să găseşti o gondolă care să ne ducă la Veneţia. Şi când mă gândesc că unchiul tău e însuşi papa, nici mai mult, nici mai puţin! Ai zice că ar trebui să fii capabil să îţi exerciţi influenţa. Dar uită-te la tine – ai coloana vertebrală a unui melc!

— Caterina...

— Nu mă lua cu „Caterina", broască râioasă ce eşti! Doar fă rost de oameni care să se ocupe de bagaje şi, pentru numele lui Dumnezeu, du-mă la Veneţia. Am nevoie să fac o baie şi să beau nişte vin!

Girolamo se enervă.

— Îmi vine să te las aici şi să mă duc la Pordenone fără tine.

— Trebuia să mergem pe uscat.

— E prea periculos să călătorim pe uscat.

— Da! Pentru o creatură fără coloană vertebrală ca tine!

Girolamo rămase tăcut, în timp ce Ezio continua să-i privească. Apoi, bărbatul spuse cu viclenie:

— De ce nu te urci în gondola asta de aici? spuse el arătând spre o ambarcaţiune. Iar eu o să găsesc îndată o pereche de gondolieri.

— Hm! în sfârşit ţi-a venit mintea la cap! mormăi ea şi-i permise s-o ajute să se urce în barcă.

Dar după ce femeia se aşeză, Girolamo desfăcu rapid parâma şi împinse cu putere prova, trimiţând gondola în lagună.

— *Buon viaggio!* strigă el cu obrăznicie.

— *Bastardo!* îi răspunse ea.

Apoi, dându-şi seama în ce situaţie se afla, începu să strige:

— *Aiuto! Aiuto!*

Girolamo se îndepărta deja, îndreptându-se spre un grup de servitori care se învârteau nesiguri în jurul unor bagaje şi începu să le dea ordine. Apoi se duse împreună cu ei şi cu bagajele în altă parte a portului, unde începu să organizeze o călătorie cu un bac privat.

Între timp, Ezio o urmărea pe jumătate amuzat, cu siguranţă, dar şi pe jumătate îngrijorat pe Caterina, aflată la ananghie. Ea îi surprinse privirea.

— Hei, tu! Nu sta acolo, am nevoie de ajutor!

Ezio îşi scoase sabia, cizmele şi jiletca şi se aruncă în apă.

Înapoi pe chei, Caterina, zâmbitoare, îi întinse mâna lui Ezio, care era ud leoarcă.

— Eroul meu, îi spuse ea.

— Pentru nimic.

— Puteam să mă înec! Nici nu i-ar fi păsat acelui *porco!*

— Dar tu, Dumnezeule, ce *puternic* trebuie să fii, îl privi ea cu admiraţie pe Ezio. Nu mi-a venit să cred cum ai reuşit să înoţi trăgând gondola de funie, cu mine în ea.

— Uşoară ca o pană, spuse Ezio.

— Linguşitorule!

— Vreau să spun, bărcile astea sunt foarte bine echilibrate...

Caterina se încruntă.

— A fost o onoare să vă servesc, *signora,* încheie Ezio neinspirat.

— Trebuie să-ţi întorc favorul într-o zi, spuse ea cu o privire plină de subînţeles. Cum te numeşti?

— Auditore. Ezio.

— Eu sunt Caterina. Făcu o pauză.

— Încotro te-ndrepţi?

— Mergeam spre Veneţia, dar nu am permis, aşa că bacul...

— *Basta!* îl întrerupse ea. Deci funcţionarul ăsta mărunt nu te-a lăsat să urci la bord, nu?

— Da.

— Mai vedem noi!

Plecă valvârtej pe dig fără să-l mai aştepte pe Ezio să-şi pună cizmele şi jiletca. Când o ajunse din urmă, ea era deja pe bac şi, din câte îşi dădea Ezio seama, ţipa la căpitan care tremura din toate încheieturile. Tot ce apucă să audă fu vocea căpitanului care murmura în cel mai servil mod cu putinţă:

— *Da, Altezza,* desigur, *Altezza.* Cum spuneţi, *Altezza.*

— Sper să faci cum ţi-am spus! Dacă nu-ţi vrei capul într-o ţeapă! Iată-l! Du-te personal şi ia-i calul şi bagajele! Acum! Şi poartă-te frumos cu el! O să aflu dacă nu o faci!

Căpitanul se grăbi să îndeplinească porunca primită.

— Gata, vezi? S-a aranjat! zise Caterina întorcându-se spre Ezio.

— Mulţumesc, *Madonna.*

— O faptă bună... Dar sper că drumurile noastre se vor mai întâlni. Eu sunt din Forli. Vino acolo într-o zi. Îmi va face plăcere să te întâmpin.

Îi dădu mâna şi se pregăti să plece.

— Nu vrei să mergi la Veneţia? întrebă Ezio. Se uită din nou la el şi la bac.

— Pe găoacea asta? Glumeşti!

Plecă, înaintând graţioasă de-a lungul cheiului, spre soţul ei, care tocmai se asigura că ultimele lor bagaje erau încărcate. Căpitanul venea grăbit, aducând calul lui Ezio.

— Iată, domnule, îmi cer cele mai umile scuze, domnule. Dacă aş fi ştiut, domnule...

— Voi avea nevoie de un grajd pentru calul meu când ajungem.

— Va fi plăcerea mea să mă ocup, domnule.

În timp ce bacul plutea pe apele de culoarea plumbului, Leonardo, care urmărise întreaga scenă, spuse cu un zâmbet forţat:

— Ştii cine era, nu?

— Nu m-ar deranja dacă ar fi următoarea mea cucerire, zise Ezio zâmbind.

— Atunci ai grijă! Este Caterina Sforza, fiica ducelui de Milano. Iar soţul ei este duce de Forli şi nepot al papei.

— Cum îl cheamă?

— Girolamo Riario.

Ezio tăcu. Numele acela de familie îi părea cunoscut.

— Ei bine, s-a însurat cu o femeie bătăioasă, spuse el în cele din urmă.

— După cum spuneam, replică Leonardo. Ai grijă.

Capitolul 12

Veneţia în 1481, sub mâna de fier a dogelui Giovanni Mocenigo, era, în mare, un loc bun în care să te afli. Se încheiase pacea cu turcii, oraşul prospera, rutele pentru negoţ pe mare şi pe uscat erau sigure, dobânzile erau într-adevăr mari, dar investitorii erau îndrăzneţi, iar oamenii strângători erau mulţumiţi. Biserica era bogată şi artiştii prosperau sub dublul patronaj al protectorilor spirituali şi laici. Oraşul, îmbogăţit din prădarea masivă a Constantinopolului de după Cruciada a IV-a, deturnată de către dogele Dandolo de la obiectivul său iniţial, îngenunchease Bizanţul şi îşi afişa prada fără ruşine – cei patru cai de bronz aşezaţi de-a lungul faţadei superioare a bazilicii San Marco fiind cei mai evidenţi.

Dar când au ajuns la Molo[3] în acea dimineaţă de vară timpurie, Leonardo şi Ezio nu ştiau nimic despre trecutul decadent, fătarnic şi plin de hoţii al oraşului. Nu vedeau decât gloria marmurei rozalii şi zidăria de la Palazzo Ducale, piaţa largă care te trimitea înainte sau la stânga, clopotniţa de cărămidă de o înălţime ameţitoare şi veneţienii înşişi, subţirei, în hainele lor închise la culoare, alunecând ca nişte umbre pe *terra ferma* sau navigând prin canalele labirintice urât mirositoare, pline cu tot felul de bărci, de la gondole elegante până la barje lipsite de graţie, ultimele umplute cu diverse, de la fructe la cărămizi.

Servitorii contelui da Pexaro se ocupară de bagajele lui Leonardo şi, la sugestia lui, se îngrijiră şi de calul lui Ezio, promiţând să aranjeze o locuinţă potrivită pentru tânărul fiu al bancherului din Florenţa. Apoi se împrăştiară care încotro, lăsându-l pe unul singur în urmă, un tânăr gras, palid, cu ochi

3 Structură de piatră la intrarea în port. (n.r.).

bulbucaţi, îmbrăcat într-o cămaşă îmbibată de transpiraţie şi cu un zâmbet mai dulceag decât siropul.

— *Altezze,* zise el zâmbind prosteşte şi apropiindu-se de ei. Permiteţi-mi să mă prezint. Sunt Nero. Sunt *funzionario da accoglienza* al contelui. Va fi datoria şi plăcerea mea să vă ofer un scurt ghid introductiv al minunatului nostru oraş înainte să vă primească contele...

Nero privi neliniştit când spre Leonardo, când spre Ezio, încercând să-şi dea seama care dintre ei era artistul comisionat şi, din fericire pentru el, hotărî să se concentreze asupra lui Leonardo, care nu prea arăta ca un om de acţiune.

— ...*Messer* Leonardo, dacă doriţi un pahar de Veneto înainte de cină, o masă pe care *Messer* va avea plăcerea să o ia în sala servitorilor superiori. Gondola noastră ne aşteaptă... mai spuse el înclinându-se.

În următoarea jumătate de oră, Ezio şi Leonardo se bucurară – ce-i drept, fără să aibă de ales – de frumuseţile pe care le avea de oferit *La Serenissima* din cel mai bun loc cu putinţă – dintr-o gondolă cârmuită cu măiestrie de gondolieri din faţă şi din spate. Dar plăcerea călătoriei fu umbrită de discursul extravagant şi siropos al lui Nero. În ciuda interesului pentru frumuseţea unică şi arhitectura Veneţiei, Ezio se simţea obosit şi era încă ud leoarcă de când o salvase pe Madonna Caterina, aşa că încercă să-şi găsească refugiul în somn, departe de monologul plicticos al lui Nero, dar la un moment dat se trezi brusc. Ceva îi atrăsese atenţia.

De pe malul canalului, nu departe de palatul marchizului de Ferrara, se auzeau voci. Două gărzi înarmate hărţuiau un negustor.

— Vi s-a spus să staţi acasă, domnule, spuse unul dintre soldaţi.

— Dar chiria e plătită. Am tot dreptul să-mi vând marfa aici.

— Îmi pare rău, domnule, dar contravine noilor reguli ale lui *Messer* Emilio. Mă tem că vă aflaţi într-o situaţie gravă, domnule.

— Mă voi adresa Consiliului celor Zece!

— Nu avem timp pentru asta, domnule, spuse al doilea soldat, lovind cu piciorul coviltirul tarabei negustorului.

Omul vindea obiecte din piele, iar gărzile îşi îndesară în buzunare ce era mai valoros şi îi aruncară restul mărfurilor în canal.

— Acum, terminaţi cu asta, domnule, spuse unul dintre soldaţi, în timp ce se depărtau fără nicio grabă.

— Ce se întâmplă? îl întrebă Ezio pe Nero.

— Nimic, *Altezza.* O mică dispută locală. Vă implor să n-o luaţi în seamă. Şi acum urmează să trecem pe sub faimosul pod de lemn al Rialto, *singurul* pod de peste Grand Canal, faimos în toată istoria pentru...

Ezio îl lăsă pe micul papiţoi să bată câmpii mai departe, dar scena de mai devreme îl neliniştise, mai ales pentru că auzise numele Emilio. Un nume creştin destul de comun... dar Emilio *Barbarigo?*

La scurt timp, Leonardo insistă să se oprească într-o piaţă unde se vindeau jucării pentru copii. Se duse întins spre cea care-i atrăsese atenţia.

— Uite, Ezio, zise el aproape strigând.

— Ce-ai găsit?

— O figurină de lemn. O reproducere în miniatură a corpului uman, cu articulaţii, pe care noi, artiştii, o folosim ca model. Mi-ar prinde bine vreo două. Vrei, te rog...? Se pare că mi-am lăsat punga cu bani în bagajele pe care le-am trimis deja la noul atelier.

Când Ezio îşi întinse mâna spre pungă, un grup de tineri se înghesui în ei şi unul încercă să-i taie punga de pe curea.

— Hei! strigă Ezio. *Coglione!* Stai!

O luă la fugă după ei. Cel pe care-l identificase drept atacatorul său se întoarse pentru o clipă, înlăturându-şi şuviţele castanii de pe faţă. Era chipul unei fete! Se pierdu însă în mulţime împreună cu camarazii ei.

Îşi continuară turul în tăcere. Leonardo strângea acum cu bucurie la piept două figurine. Ezio era nerăbdător să scape de bufonul care le fusese ghid, şi chiar şi de Leonardo. Avea nevoie să rămână singur ca să se gândească ce era de făcut.

— Şi acum ne apropiem de faimosul Palazzo Seta, continuă Nero. Casa de *su Altezza* Emilio Barbarigo. *Messer* Barbarigo este cunoscut pentru încercările lui de a unifica negustorii sub îndrumarea sa. O iniţiativă lăudabilă care, vai, a întâlnit ceva rezistenţă din partea elementelor mai radicale ale oraşului...

O clădire macabră, fortificată, se zărea în spatele canalului, cu dale de piatră în faţă şi cu trei gondole ancorate acolo.

Pe când gondola lor trecea, Ezio îl văzu pe negustorul hărţuit mai devreme de gărzi cum încerca să intre în clădire. Era împiedicat de doi paznici şi Ezio observă pe umerii lor un blazon galben cu un galon roşu, dedesubtul căruia era pictat un cal negru, iar deasupra un delfin, o stea şi o grenadă. Oamenii lui Barbarigo, desigur!

— Taraba mea a fost distrusă, bunurile mele, aruncate. Vreau să primesc despăgubiri! striga furios negustorul.

— Îmi pare rău, domnule, am închis, spuse una dintre gărzi, împungându-l pe sărmanul om cu halebarda.

— N-am terminat cu voi. Voi raporta Consiliului!

— N-ai decât, adăugă al doilea soldat, mai în vârstă. Mai apăruseră însă un ofiţer şi alţi trei bărbaţi.

— Faci scandal? întrebă ofiţerul.

— Nu, eu...

— Arestaţi-l! lătră ofiţerul.

— Ce faceţi? spuse negustorul speriat.

Ezio asistă fără să poată interveni, din ce în ce mai furios, dar îşi marcă locul în minte. Negustorul era târât în direcţia clădirii, unde o uşiţă din fier se deschise să-l primească şi se închise imediat după el.

— N-ai ales cel mai bun loc, deşi s-ar putea să fie cel mai frumos, îi spuse Ezio lui Leonardo.

— Încep să-mi doresc să mă fi dus la Milano până la urmă, răspunse Leonardo. Dar slujba e slujbă.

Capitolul 13

După ce se despărţi de Leonardo şi se instală în noua locuinţă, Ezio nu pierdu timpul şi porni înapoi spre Palazzo Seta, ceea ce nu era o sarcină uşoară în acest oraş cu străzi strâmte, canale întortocheate, bolţi scunde şi drumuri care se înfundau. Dar toată lumea ştia *palazzo*-ul şi localnicii îl îndrumară bucuroşi când le ceru indicaţii, deşi cu toţii se întrebau de ce ar vrea cineva să ajungă acolo de bunăvoie. Unul sau doi îi sugerară că cel mai simplu ar fi fost să ia o gondolă, dar Ezio voia să se familiarizeze cu oraşul şi să ajungă la destinaţie neobservat.

Abia mai târziu în acea după-amiază ajunse la *palazzo*, care era mai degrabă o fortăreaţă sau o închisoare decât un palat, din moment ce corpul principal al clădirii fusese ridicat înăuntrul zidurilor cu creneluri. Pe fiecare parte era înconjurat de alte clădiri de care era separat prin alei înguste, dar în spate părea să aibă o grădină destul de mare, delimitată de un alt zid înalt, iar în faţă, spre canal, era zona largă şi deschisă pe care Ezio o văzuse mai devreme. Acolo părea să aibă loc o altercaţie între câţiva soldaţi de-ai lui Barbarigo şi un grup pestriţ de tineri care-i batjocoreau, ferindu-se cu uşurinţă de loviturile de halebarde şi suliţe şi aruncând, la rândul lor, cărămizi, pietre, ouă stricate şi fructe spre gărzile înfuriate. Poate voiau să creeze doar o diversiune, căci Ezio, privind dincolo de ei, observă o siluetă care escalada zidul *palazzo*-ului, în spatele locului unde se desfăşura încăierarea. Ezio era impresionat – zidul era aşa de abrupt încât chiar şi el s-ar fi gândit de două ori înainte să-l urce. Dar oricine ar fi fost, ajunse sus fără dificultate şi fără să fie zărit, apoi, în mod incredibil, sări de pe zid şi ateriză pe acoperişul unuia dintre turnurile de veghe. Ezio îşi dădu seama că omul plănuia să sară din

nou, ca să ajungă direct pe acoperişul palatului şi să încerce să pătrundă înăuntru de acolo, aşa că reţinu tactica, pe care ar fi putut-o folosi şi el la nevoie. Dar gărzile din turnul de veghe auziră zgomotele de pe acoperiş şi îşi avertizară camarazii dinăuntrul palatului. Un arcaş apăru la o fereastră de la cornişa palatului şi trase. Silueta sări graţios, iar săgeta rată ţinta şi se izbi de ţigle, însă arcaşul trase a doua oară, ţintind de data asta mai bine şi, cu un geamăt stins, omul se clătină, atingându-şi coapsa rănită.

Arcaşul trase din nou, dar rată, căci silueta se retrăsese, sărind de pe acoperişul turnului înapoi pe ziduri, de-a lungul cărora veneau deja în fugă gărzile, şi se aruncase în gol. Ajunse înapoi pe pământ pe jumătate alunecând, pe jumătate căzând.

Pe partea cealaltă, în faţa *palazzo*-ului, gărzile lui Barbarigo îi forţară pe atacatori să se retragă spre aleile din spate şi porniră în urmărirea lor. Ezio se folosi de ocazie pentru a ajunge din urmă silueta, care se îndrepta şchiopătând în direcţia opusă.

Când o ajunse din urmă, fu uimit de înfăţişarea băieţească, dar suplă, atletică a persoanei. Era pe cale să-şi ofere ajutorul, când silueta se întoarse spre el, şi Ezio recunoscu chipul fetei care încercase să-i fure banii în piaţă.

Se simţea confuz şi, în mod straniu, îndrăgostit.

— Dă-mi mâna, spuse fata grăbită.

— Nu-ţi aminteşti de mine?

— Ar trebui?

— Ai încercat să mă jefuieşti astăzi în piaţă.

— Îmi pare rău, dar n-avem timp de pierdut cu amintirile. Dacă nu dispărem repede, o să ne omoare.

De parcă ar fi vrut să-i adeverească spusele, o săgeată şuieră printre capetele lor. Ezio o ajută să se sprijine de umărul lui şi o prinse de talie, ţinând-o cum îl ţinuse cândva pe Lorenzo.

— Încotro?

— Spre canal.

— Desigur, spuse el sarcastic. E doar unul în Veneţia, nu-i aşa?

— Eşti al naibii de încrezut pentru un nou-venit. Pe aici, o să-ţi arăt, dar grăbeşte-te! Uite... deja sunt pe urmele noastre.

Într-adevăr, un mic detaşament pornise pe strada pavată spre ei.

Presându-şi cu o mână coapsa rănită, încordată din cauza durerii, fata îl ghidă pe Ezio de-a lungul unei alei care ducea spre alta, şi alta, şi alta, până când Ezio se dezorientă complet. În spatele lor, vocile bărbaţilor care-i urmăreau descreşteau treptat până când nu se mai auziră deloc.

— Mercenari aduşi de pe continent, spuse fata dispreţuitoare. N-au nicio şansă în oraşul ăsta împotriva noastră, a localnicilor. Se rătăcesc prea uşor. Vino!

Ajunseseră la un dig pe Canale della Misericordia. Acolo îi aşteptau doi bărbaţi într-o barcă ce nu ieşea cu nimic în evidenţă. Văzându-i pe Ezio şi pe fată, unul dintre ei se apucă îndată să deznoade funia cu care era legată barca, iar celălalt îi ajută să se urce.

— El cine e? o întrebă al doilea bărbat pe fată.

— Habar n-am, dar era la locul potrivit la timpul potrivit şi se pare că nu e deloc prieten cu Emilio.

Fata părea pe cale să leşine.

— E rănită la coapsă, spuse Ezio.

— Nu pot s-o scot acum, spuse bărbatul uitându-se la săgeata din piciorul fetei. N-am nici bandaje, nici vreo alifie aici. Trebuie s-o ducem repede înapoi, înainte ca şobolanii de canal ai lui Emilio să ne ajungă din urmă. Tu cine eşti? îl întrebă pe Ezio.

— Numele meu e Auditore. Ezio. Sunt din Florenţa.

— Hm. Eu sunt Ugo. Ea e Rosa, iar el, cel cu vâsla, e Paganino. Nu prea ne plac străinii.

— Cine sunteţi? întrebă Ezio, neluând în seamă ultima remarcă.

— Eliberatori profesionişti ai proprietăţilor altor oameni, spuse Ugo.

— Hoţi, explică Paganino râzând.

— Ucizi poezia din orice, spuse Ugo cu tristeţe. Apoi deveni dintr-odată alert.

— Aveţi grijă! strigă el, şi chiar atunci, o săgeată, apoi alta, loviră barca de undeva de sus.

Privind în direcţia respectivă, văzură pe un acoperiş apropiat doi arcaşi Barbarigo, care tocmai puneau alte săgeţi în arcuri. Ugo scotoci prin compartimentul bărcii şi scoase un arc mic şi butucănos, pe care-l încarcă rapid, ţinti şi trase. În acelaşi timp, Ezio aruncă două cuţite rapid, unul după altul,

spre celălalt arcaş. Ambii arcaşi se prăbuşiră urlând în canalul de dedesubt.

— Nemernicul ăla are bătăuşi peste tot, îi spuse Ugo lui Paganino pe un ton de conversaţie.

Erau amândoi tineri, scunzi, cu umerii laţi, în jur de douăzeci de ani şi aveau o înfăţişare dură. Manevrau barca cu abilitate şi, în mod evident, cunoşteau sistemul de canale ca-n palmă. De câte ori Ezio credea că ajunseseră pe varianta acvatică a unei alei înfundate, afla apoi că respectivul canal nu se termina într-un zid de cărămidă, ci cu un arc scund pe sub care barca putea trece dacă ocupanţii ei se ghemuiau.

— De ce aţi atacat Palazzo Seta? întrebă Ezio.

— Ce te interesează pe tine? răspunse Ugo.

— Emilio Barbarigo nu mi-e prieten. Poate ne putem ajuta unul pe celălalt.

— De ce crezi că avem nevoie de ajutorul tău? replică Ugo.

— Haide, Ugo, spuse Rosa. Ai văzut că ne-a ajutat. Şi nu uita că mi-a salvat viaţa. Sunt cel mai bun căţărător dintre noi. Fără mine, nu vom intra niciodată în cuibul şarpelui ăluia.

— Emilio încearcă să monopolizeze comerţul în oraş, adăugă ea întorcându-se spre Ezio. E un om puternic şi are câţiva consilieri de partea lui. Se ajunge la situaţia în care orice negustor care-l sfidează şi încearcă să-şi păstreze independenţa este pur şi simplu redus la tăcere.

— Dar voi nu sunteţi negustori, sunteţi hoţi.

— Hoţi *profesionişti,* îl corectă ea. Afaceri private, prăvălii, oameni privaţi – toate sunt prăzi mai uşoare decât monopolul colectiv. În orice caz, au asigurare, iar casele de asigurări plătesc după ce îşi jecmănesc clienţii cu prime de asigurare uriaşe. Aşa că toată lumea e fericită. Dacă ar fi după Emilio, ar transforma Veneţia într-un deşert pentru cei ca noi.

— În plus, e un gunoi, care vrea să pună mâna nu doar pe afacerile locale, ci şi pe întreg oraşul, adăugă Ugo. Dar o să-ţi explice Antonio.

— Antonio? El cine e?

— O să afli în curând, domnule florentin.

Într-un târziu ajunseră la un dig unde legară barca, mişcându-se cât mai iute, căci rana Rosei trebuia curăţată şi îngrijită, fata riscând altfel să moară. Lăsându-l pe Paganino să se ocupe de barcă, Ugo şi Ezio o duseră în braţe pe Rosa, care

deja îşi pierduse cunoştinţa din cauza sângelui pierdut, pe o alee scurtă, dar întortocheată, pavată cu lemn şi cărămizi de un roşu-închis, până la o piaţetă cu o fântână şi un copac în centru, înconjurată de clădiri cu un aspect neîngrijit, de pe care stucul se cojise de mult.

Se opriră în faţa unei porţi de un cărămiziu murdar şi Ugo ciocăni codificat. O vizetă mică se ridică şi se lăsă la loc, apoi uşa fu rapid deschisă şi la fel de rapid închisă. Chiar dacă totul în jur părea neîngrijit, balamalele şi încuietorile erau bine date cu ulei şi fără pete de rugină, observă Ezio.

Intrară într-o curte sărăcăcioasă înconjurată de ziduri înalte, care aveau ferestre din loc în loc. Două scări de lemn porneau de la intrare şi se întâlneau în galeriile de lemn dispuse de-a lungul zidurilor de la primul şi de la al doilea etaj, unde se vedeau câteva uşi.

În jurul lor se adună o mână de oameni, dintre care Ezio îi recunoscu pe câţiva dintre cei implicaţi în încăierarea de mai devreme din faţa Palazzo-ului Seta. Ugo dădea deja ordine.

— Unde e Antonio? Du-te şi cheamă-l! Şi eliberează un loc pentru Rosa, ia o pătură, nişte alifie, apă fierbinte, un cuţit ascuţit, bandaje...

Un om o luă la fugă pe una dintre scări şi dispăru printr-o uşă de la primul etaj. Două femei desfăcură un covoraş foarte curat şi o aşezară pe Rosa pe el. O a treia aduse trusa medicală pe care o ceruse Ugo. Rosa îşi recapătă cunoştinţa, îl văzu pe Ezio şi întinse mâna spre el. Ezio o luă de mână şi îngenunche lângă ea.

— Unde suntem? întrebă Rosa.

— Cred că la locul vostru de adunare. În orice caz, eşti în siguranţă.

— Îmi pare rău că am încercat să te jefuiesc, îi spuse ea strângându-l de mână.

— Nu te mai gândi la asta.

— Îţi mulţumesc că mi-ai salvat viaţa.

Ezio o privi îngrijorat. Rosa era foarte palidă. Trebuiau să se mişte iute dacă voiau s-o salveze.

— Nu-ţi face griji, Antonio va şti ce să facă, îi spuse Ugo.

Un bărbat bine îmbrăcat, care părea să aibă în jur de patruzeci de ani, venea în grabă pe una dintre scări. Purta un cercel mare de aur în urechea stângă şi avea capul acoperit

de o eşarfă. Se duse direct la Rosa şi îngenunche lângă ea, pocnind din degete ca să i se aducă trusa medicală.

— Antonio! spuse Rosa.

— Ce-ai păţit, micuţo? întrebă bărbatul, cu un accent aspru de veneţian.

— Scoate chestia asta din mine! mormăi Rosa.

— Lasă-mă să arunc o privire mai întâi, spuse Antonio, vocea devenindu-i dintr-odată mai gravă.

Examina rana cu atenţie.

— A intrat şi a ieşit prin coapsă. N-a atins osul. Noroc că nu a fost o săgeată de arbaletă.

Rosa scrâşni din dinţi.

— Scoate-o odată!

— Îi trebuie ceva de ţinut între dinţi, spuse Antonio.

Desprinse penele săgeţii, îi acoperi capătul cu o ţesătură, îmbibă cu alifie punctele de intrare şi de ieşire şi trase.

Rosa scuipă vata pe care i-o puseseră între dinţi şi ţipă.

— Îmi pare rău, *piccola,* spuse Antonio apăsând cu mâinile ambele puncte ale rănii.

— Du-te dracului cu scuzele tale, Antonio! ţipă Rosa, în timp ce femeile o ţineau nemişcată.

Antonio se uită spre unul dintre oamenii lui.

— Michiel! Du-te şi adu-o pe Bianca. Şi tu! îi zise cu asprime lui Ezio. Ajută-mă! Ia compresele alea şi apasă-le pe rană imediat ce îmi iau mâinile de acolo. Apoi o putem bandaja cum trebuie.

Ezio se grăbi să facă întocmai. Simţi căldura pe care o emana coapsa Rosei sub mâinile lui, simţi reacţia corpului ei la atingere şi încercă să n-o privească în ochi. Între timp Antonio lucra rapid. Îl înghionti pe Ezio ca să-i facă loc şi, într-un târziu, termină de bandajat cu blândeţe piciorul Rosei.

— Bun, spuse Antonio. O să mai treacă o vreme până te vom vedea căţărându-te pe crestele zidurilor din nou, dar cred că o să te vindeci complet. Ai răbdare. Te cunosc!

— Chiar trebuia să faci să mă doară aşa rău, *idiota* neîndemânatic ce eşti? se răsti Rosa. Sper să faci ciumă, nemernicule! Tu şi târfa de maică-ta!

— Duceţi-o înăuntru, zise Antonio zâmbind. Ugo, du-te cu ea. Asigură-te că se odihneşte.

Patru femei ridicară colţurile covoraşului şi ieşiră cu Rosa, care încă protesta, printr-una dintre uşile de la parter. Antonio le privi îndepărtându-se, apoi se întoarse spre Ezio.

— Îţi mulţumesc, îi spuse el. Căţeaua aia mică mi-e foarte dragă. Dacă aş fi pierdut-o...

Ezio ridică din umeri.

— Am o slăbiciune pentru fetele în primejdie.

— Mă bucur că Rosa nu te-a auzit spunând asta, Ezio Auditore. Dar reputaţia ta te precede.

— Nu l-am auzit pe Ugo spunându-ţi numele meu, zise Ezio suspicios.

— Nu mi i-a spus. Dar ştim ce ai făcut în Florenţa şi în San Gimignano. Treabă bună, deşi nu foarte subtilă.

— Cine sunteţi voi?

Antonio îşi deschise braţele larg.

— Bine ai venit la sediul Breslei de Hoţi Profesionişti şi Proxeneţi ai Veneţiei, spuse el. Eu sunt Antonio de Magianis – *amministratore.*

Se înclină ironic şi adăugă:

— Bineînţeles că furăm doar de la bogaţi pentru a da săracilor şi, desigur, curvele noastre preferă să se numească curtezane.

— Şi ştii de ce sunt aici?

— Cred că ştiu..., zâmbi Antonio, dar nu e ceva ce aş împărtăşi... cu angajaţii mei. Să mergem în biroul meu şi să vorbim.

Biroul îi aminti lui Ezio într-atât de mult de cel al unchiului Mario încât, pentru câteva clipe, rămase mut de uimire. Nu ştia cu exactitate la ce se aşteptase, dar camera era plină cu cărţi, volume scumpe, bine legate, covoare turceşti de calitate, mobilă de nuc şi cimişir[4] şi candelabre de argint.

Încăperea era dominată de o masă aşezată în mijloc, pe care se afla o machetă la scară mare a Palazzo-ului Seta şi a împrejurimilor. Nenumărate figurine de lemn erau împrăştiate pe lângă ea şi în interior. Antonio îi oferi lui Ezio un scaun şi îşi făcu de lucru într-un colţ, lângă o sobă care arăta confortabil şi care emana un miros plăcut, dar necunoscut.

— Pot să-ţi ofer ceva? întrebă Antonio.

4Arbust ornamental, din genul *buxus.* Detalii: https://is.gd/hlSLXs activ la data de 19.04.2020 (n.red.)

Era ciudat cât de mult îi amintea lui Ezio de unchiul Mario.

— *Biscotti? Un caffè!*

— Scuze... ce?

— O cafea.

Antonio îşi îndreptă umerii.

— E o născocire interesantă, pe care mi-a adus-o un comerciant turc. Uite, încearcă.

Şi îi oferi lui Ezio o ceşcuţă de porţelan alb, umplută cu un lichid negru fierbinte, care emana o aromă puternică.

Ezio o gustă, îi fripse buzele, dar nu era rea şi spuse asta cu voce tare, adăugând însă imprudent:

— S-ar putea să fie mai bună cu lapte şi zahăr.

— Cel mai sigur mod de a o strica, răspunse Antonio ofensat.

Îşi terminară totuşi cafelele, iar Ezio simţi la scurt timp un fior de energie complet nou. Trebuia neapărat să-i spună lui Leonardo despre această băutură la următoarea întâlnire. Deocamdată, Antonio îi arăta macheta de pe masă.

— Astea sunt poziţiile pe care le-am plănuit dacă Rosa ar fi reuşit să intre şi să deschidă una dintre uşile din spate. Dar, după cum ştii, a fost văzută şi rănită şi am fost nevoiţi să ne retragem. Acum va trebui să ne regrupăm şi între timp Emilio îşi va întări apărarea. Şi mai rău, operaţiunea asta a fost costisitoare. Aproape am ajuns la ultimul *soldo.*

— Emilio sigur e bogat, spuse Ezio. De ce nu atacaţi din nou acum, ca să-l uşuraţi de bani?

— N-auzi ce spun? Stăm prost cu resursele şi Emilio este în alertă. N-avem cum să-l doborâm fără să-l luam prin surprindere, în plus, are doi veri puternici, fraţii Marco şi Agostino, care îl susţin, deşi eu cred că Agostino e un om bun. Cât despre Mocenigo, ei bine, dogele e şi el un om bun, dar este distrat şi îşi lasă afacerile în grija altora, iar aceia sunt deja aliaţii lui Emilio.

Îl privi cu atenţie pe Ezio.

— Avem nevoie de ajutor ca să umplem lăzile de bani din nou. Cred că ne-ai putea ajuta. Dacă o vei face, îmi vei demonstra că eşti un aliat demn de a fi ajutat la rândul tău. Ai vrea să te alături misiunii, domnule Lapte-şi-Zahăr?

— Pune-mă la încercare, răspunse Ezio zâmbind.

Capitolul 14

Trecu mult timp după întrevederea destul de incomodă cu scepticul Şef Trezorier al Breslei Hoţilor, şi Ezio ajunse să îşi folosească abilităţile pe care le deprinsese de la Paola pentru a fura pungi cu bani împreună cu cei mai pricepuţi dintre ei, jefuind pe cât mai mulţi dintre cetăţenii bogaţi ai Veneţiei aliaţi cu Emilio. După câteva luni, în compania altor hoţi – căci era acum Membru Onorific al Breslei – aduse două mii de *ducati* de care Antonio avea nevoie pentru a-şi relua operaţiunile împotriva lui Emilio. Dar existase un preţ. Nu toţi membrii Breslei au reuşit să evite să fie arestaţi de gărzile Barbarigo. Aşa că, deşi hoţii aveau acum fondurile necesare, forţa de muncă avusese de suferit.

Numai că Emilio Barbarigo făcu o greşeală arogantă. Pentru a-i da drept exemplu, îi expusese public pe hoţii capturaţi în cuşti de fier neîncăpătoare, aşezate în jurul districtului pe care îl controla. Dacă i-ar fi ţinut în beciurile *palazzo*-ului său, nici Dumnezeu n-ar fi putut să-i scoată de acolo, dar Emilio preferase ca hoţii să stea la vedere, privaţi de mâncare şi de apă, împunşi cu beţe de gărzi ori de câte ori dormeau, având de gând să-i lase să moară de foame în văzul oamenilor.

— Nu vor rezista şase zile fără mâncare, ca să nu mai vorbim de apă, îi spuse Ugo lui Ezio.

— Antonio ce zice?

— Zice că tu trebuie să faci un plan de salvare.

„De câte dovezi ale loialităţii mele mai are nevoie", se gândi Ezio, înainte să realizeze că avea deja încrederea lui Antonio, din moment ce Prinţul Hoţilor îi încredinţa cea mai crucială misiune. Nu avea mult timp la dispoziţie.

El şi Ugo urmăriră cu mare grijă, pe ascuns, turele gărzilor. Părea că un grup de soldaţi trecea continuu de la o cuşcă

la alta. Deşi fiecare cuşcă era mai mereu înconjurată de câţiva privitori insistenţi, printre care ar fi putut foarte bine să se infiltreze şi spioni de-ai lui Barbarigo, Ezio şi Ugo hotărâră să îşi asume riscul. După lăsarea întunericului, când rămăseseră mai puţini oameni prin preajmă, cei doi se îndreptară spre prima cuşcă la momentul schimbării gărzilor. Odată ce paznicii din tura de zi se îndepărtară suficient cât să nu-i poată vedea sau auzi, Ezio şi Ugo reuşiră să desfacă încuietorile, cu moralul ridicat de o încurajare neaşteptată din partea unui grup de trecători, cărora nu le păsa defel cine era la putere atâta timp cât se distrau, unii dintre ei chiar îi urmăriră până la a doua cuşcă, şi chiar a treia. Bărbaţii şi femeile pe care-i eliberară, douăzeci şi şapte la număr, erau deja, după două zile şi jumătate, într-o stare foarte proastă, dar măcar nu fuseseră încătuşaţi separat. Ezio îi conduse la fântânile din centrul pieţelor, astfel încât îşi potoliră setea, cea mai importantă nevoie.

La sfârşitul misiunii, care dură de la amurg până în zori, Ugo şi camarazii lui eliberaţi îl priveau pe Ezio cu adânc respect.

— Salvarea fraţilor şi surorilor mele a fost mai mult decât un act de caritate, Ezio, spuse Ugo. Aceşti... camarazi vor juca un rol crucial în săptămânile următoare. Breasla noastră îţi datorează recunoştinţă eternă, adăugă el cu solemnitate.

Se întoarseră cu toţii la sediul Breslei. Antonio îl îmbrăţişă pe Ezio, dar cu o expresie gravă pe chip.

— Cum se simte Rosa? întrebă Ezio.

— Mai bine, dar a fost rănită mai grav decât credeam şi încearcă să alerge înainte să poată merge!

— Aşa e ea.

— Tipic. Vrea să te vadă, adăugă Antonio după o scurtă pauză.

— Sunt flatat.

— De ce să fii? Eşti eroul zilei!

Câteva zile mai târziu, Ezio fu chemat în biroul lui Antonio şi-l găsi pe acesta aplecat peste macheta Palazzo-ului Seta. Figurinele de lemn fuseseră împrăştiate peste tot, iar pe masa de lângă era un teanc de hârtii pline cu calcule şi notiţe.

— Ah! Ezio!

— *Signore.*

— Tocmai m-am întors dintr-o incursiune personală în teritoriul inamicului. Am reuşit să punem mâna pe trei bărci încărcate cu armament destinat micului *palazzo* al dragului de Emilio. Aşa că ne-am gândit să dăm o mică petrecere cu costumaţii şi să ne îmbrăcăm în uniformele arcaşilor Barbarigo.

— Minunat. Asta ne-ar permite să intrăm în fortăreaţa lui fără probleme. Când începem?

— Nu aşa de repede, dragul meu. Există o problemă, şi vreau să-ţi cer sfatul.

— Mă onorezi.

— Nu, doar îţi preţuiesc judecata. Am aflat din surse sigure că unii dintre oamenii mei au fost corupţi de către Emilio şi sunt acum agenţii lui. Nu putem ataca până nu ne ocupăm de trădători. Ştiu că mă pot baza pe tine, mai ales că faţa ta nu e aşa de cunoscută printre membrii Breslei. Dacă ţi-aş oferi anumite indicii despre aceşti trădători, crezi că ai putea să te ocupi de ei? Poţi să-l iei pe Ugo cu tine ca să te ajute şi orice grup armat de care ai nevoie.

— *Messer* Antonio, doborârea lui Emilio e la fel de importantă pentru mine cum e pentru tine. Să ne unim pentru asta.

— Exact răspunsul pe care îl aşteptam de la tine! zise Antonio zâmbind.

Îi făcu un semn lui Ezio să i se alăture la o masă plină cu hărţi de lângă fereastră.

— Aici avem planul oraşului. Trădătorii se întâlnesc, după spusele spionilor mei loiali, într-o tavernă aici. Se numeşte Il Vecchio Specchio. Acolo iau legătura cu agenţii lui Emilio, fac schimb de informaţii şi primesc ordine.

— Câţi sunt?

— Cinci.

— Ce vrei să fac cu ei?

Antonio îl privi fix.

— Păi, să-i ucizi, prietene.

A doua zi, la apus, Ezio adună grupul pe care-l alesese pentru misiune. Le aduse la cunoştinţă planul şi îi îmbrăcă pe toţi în uniformele Barbarigo găsite în bărcile capturate de Antonio. Ştia de la Antonio că Emilio credea că echipamentul furat fusese pierdut în mare, aşadar oamenii lui nu suspectau nimic. Împreună cu Ugo şi alţi patru, Ezio se-ndreptă spre Il

Vecchio Specchio după lăsarea întunericului. Era o cârciumă frecventată de cei din clanul Barbarigo, dar la acea oră din noapte erau înăuntru doar câţiva muşterii, în afară de trădători şi de stăpânii lor din clanul Barbarigo. Trădătorii abia dacă ridicară privirile când grupul îmbrăcat în uniformele gărzilor intră în tavernă. Îşi îndreptară atenţia către noii veniţi doar când se văzură înconjuraţi. Ugo îşi trase gluga, arătându-şi chipul în cârciuma prost luminată. Conspiratorii se ridicară înfricoşaţi, cu uimirea întipărită pe feţe. Ezio apucă ferm umărul unuia dintre trădători şi apoi, fără niciun efort, implântă cuţitul din Codex între ochii omului. Ugo şi ceilalţi îi urmară exemplul şi scăpară de fraţii lor trădători.

Între timp, Rosa se recupera încet-încet, dar era tot mai nerăbdătoare. Se-nvârtea de colo-colo, sprijinindu-se într-un baston, cu piciorul rănit încă înfăşurat în bandaje. Ezio, fără să vrea, şi cerându-şi mereu scuze în gând de la Cristina Calfucci, petrecea cât de mult timp posibil în preajma ei.

— *Salute, Rosa*, îi spuse el într-o dimineaţă. Ce faci? Văd că piciorul ţi se vindecă.

Rosa ridică din umeri.

— Durează o veşnicie, dar o să-mi treacă până la urmă. Tu ce faci? Cum ţi se pare orăşelul nostru?

— E nemaipomenit. Dar cum faceţi faţă mirosului din canale?

— Ne-am obişnuit cu el. Nu ne-ar plăcea praful şi mizeria din Florenţa.

Făcu o pauză înainte să-l întrebe:

— Şi, ce te aduce la mine de data asta?

— Ceea ce crezi şi, de asemenea, ceea ce nu crezi, spuse Ezio zâmbind. Speram să mă înveţi să mă caţăr ca tine, adăugă el după o scurtă ezitare.

Rosa se bătu cu palma peste piciorul rănit.

— Nu pot acum, spuse. Dar dacă te grăbeşti, prietenul meu Franco se caţără aproape la fel de bine ca mine.

Îşi ridică glasul şi strigă:

— Franco!

Un tânăr suplu, brunet, apăru aproape imediat la uşă, iar Ezio, spre ruşinea lui, simţi un fior de gelozie suficient de evident pentru ca Rosa să-l observe.

— Nu te îngrijora, *tesoro,* zâmbi ea, e la fel de pederast ca Sf. Sebastian. Dar e şi puternic ca un taur. Franco! Vreau să-i arăţi lui Ezio câteva dintre trucurile noastre.

Rosa se uită pe fereastră. O clădire nelocuită de vizavi era acoperită de o schelă de bambus legată cu sfori de piele.

— Du-l pe clădirea de colo pentru început, zise ea.

Ezio petrecu restul dimineţii – trei ore – urmărindu-l pe Franco, sub îndrumarea fermă a Rosei. La amiază, se putea căţăra deja la o înălţime vertiginoasă, aproape cu aceeaşi viteză şi destoinicie ca mentorul lui, şi învăţase cum să sară de la un punct de sprijin pentru mâini la altul, deşi se îndoia că avea să ajungă vreodată la nivelul Rosei.

— Nu mânca mult la prânz, spuse Rosa, fără să-l laude. N-am terminat pe ziua de azi.

După-amiază, la vremea siestei, îl duse în piaţeta bisericii Frari.

— Caţără-te pe ea, spuse Rosa. Până la vârf. Şi te vreau înapoi aici până număr la trei sute.

Ezio transpiră şi se strofocă, ameţit de efort.

— Patru sute treizeci şi nouă, anunţă Rosa când Ezio ajunse iar lângă ea. Din nou!

La sfârşitul celei de-a cincea încercări, Ezio, istovit şi transpirat, simţi că tot ce voia să facă era s-o pocnească pe Rosa, dar dorinţa i se topi când ea îi zâmbi şi-i spuse:

— Două sute nouăzeci şi trei. Ai reuşit.

Mica mulţime care se adunase în piaţă îl aplaudă.

Capitolul 15

În lunile următoare, Breasla Hoţilor se ocupă cu reorganizarea şi recuperarea. Într-o dimineaţă, Ugo veni acasă la Ezio pentru a-l chema la o întrunire. Ezio îşi puse armele din Codex într-o tolbă şi-l urmă pe Ugo spre sediu, unde îl găsiră pe Antonio într-o stare exuberantă, aranjând din nou figurinele de lemn din jurul machetei Palazzo-ului Seta. Ezio se întrebă dacă nu cumva era prea preocupat de asta. Rosa, Franco şi alţi doi sau trei membri ai Breslei erau şi ei prezenţi.

— Ah! Ezio! zise Antonio zâmbind. Mulţumită succeselor tale din ultima vreme suntem din nou în măsură de a contraataca. Ţinta noastră este depozitul lui Emilio aflat în apropierea *palazzo*-ului. Uite planul.

Îi arată şirurile de soldaţi albaştri poziţionaţi în jurul perimetrului depozitului.

— Ăştia sunt arcaşii lui Emilio. Sunt cel mai mare pericol pentru noi. La adăpostul întunericului, vreau să vă trimit pe tine şi pe încă vreo câţiva pe acoperişurile clădirilor învecinate cu depozitul – ştiu că eşti în stare să duci la bun sfârşit sarcina pentru că te-ai antrenat cu Rosa. Trebuie să săriţi pe arcaşi şi să scăpaţi de ei. Fără zgomot. Între timp, oamenii noştri, îmbrăcaţi în uniformele Barbarigo pe care le-am capturat, vor sosi de pe aleile din jur şi vor ocupa poziţiile.

Ezio arătă spre figurinele roşii aşezate în interiorul depozitului.

— Şi cu gărzile dinăuntru cum procedăm?

— După ce scăpaţi de arcaşi ne întâlnim aici...

Antonio arătă spre o piaţă apropiată pe care Ezio o recunoscu ca fiind cea în care se afla noul atelier al lui Leonardo – pentru un moment se întrebă cum progresau comenzile prietenului său.

— ...şi discutăm paşii următori.

— Când acţionăm? întrebă Ezio.

— În seara asta!

— Excelent. Dă-mi câţiva oameni buni. Ugo, Franco, veniţi cu mine?

Cei doi încuviinţară din cap, rânjind încântaţi.

— Ne ocupăm de arcaşi, apoi facem cum ai stabilit.

— Cu oamenii noştri în locul arcaşilor, nu vor bănui nimic.

— Şi următoarea mişcare?

— După ce asigurăm depozitul, lansăm un atac asupra *palazzo*-ului. Dar nu uita! Fii precaut! Nu trebuie să suspecteze nimic!

Antonio rânji şi scuipă.

— Să aveţi noroc, prieteni – *in bocca al lupo!* zise el şi-l bătu pe Ezio pe umăr.

— *Crepi il lupo,* răspunse Ezio, scuipând şi el.

Operaţiunea a decurs fără nicio problemă în noaptea aceea. Arcaşii Barbarigo au fost luaţi prin surprindere, iar înlocuirea lor cu oamenii lui Antonio a fost atât de subtilă încât gărzile dinăuntrul depozitului au fost răpuse în linişte, fără să opună prea multă rezistenţă şi fără să ştie că tovarăşii lor de afară erau morţi deja.

Atacul asupra *palazzo*-ului era următorul pe lista lui Antonio, dar Ezio insistă să meargă el în recunoaştere, înaintea tuturor, pentru a cerceta terenul. Rosa, a cărei recuperare fusese remarcabil de rapidă mulţumită abilităţilor combinate ale lui Antonio şi ale Biancăi, putea acum să se caţăre şi să sară aproape la fel de bine ca de obicei, aşa că se oferi să-l însoţească pe Ezio, dar, spre nemulţumirea ei, Antonio nu fu de acord. Lui Ezio îi trecu prin minte că, la urma urmelor, Antonio îl considera mai dispensabil decât ea, dar alungă acest gând şi se pregăti pentru misiunea de recunoaştere, prinzându-şi de mâna stângă apărătoarea din Codex, cu pumnalul dublu, şi lama cu arc de braţul drept. Avea multe căţărări dificile de făcut şi nu voia să rişte să se taie în lama cu otravă, pentru că era cu adevărat letală.

Cu gluga trasă pe cap şi folosind noile tehnici de salt învăţate de la Rosa şi Franco, se caţără rapid pe zidurile exterioare ale *palazzo*-ului, tăcut ca o umbră şi neobservat, până

când ajunse pe acoperiş, de unde privi în grădină. Văzu doi oameni adânciţi în conversaţie. Se-ndreptau spre o poartă laterală care ducea către un canal strâmt din spatele *palazzo*-ului. Urmărindu-i de pe acoperiş, Ezio văzu că erau aşteptaţi de o gondolă ancorată de un mic dig, cu doi gondolieri îmbrăcaţi în negru şi cu felinarele stinse. Parcurse acoperişurile şi zidurile cu paşi siguri şi se grăbi să coboare, ascunzându-se printre ramurile unui copac ca să poată auzi ce vorbeau. Cei doi erau Emilio Barbarigo şi, spre surprinderea lui Ezio, nimeni altul decât Carlo Grimaldi, care făcea parte din anturajul dogelui Mocenigo. Erau însoţiţi de secretarul lui Emilio, un om fusiform îmbrăcat în gri, ai cărui ochelari grei de citit îi tot alunecau de pe nas.

— ...casa ta din cărţi de joc se prăbuşeşte, Emilio, zise Grimaldi.

— E un obstacol minor, nimic altceva. Negustorii care mă sfidează şi rahatul ăla de Antonio de Magianis vor fi în curând morţi sau în lanţuri sau vor trage de vâslele unei galere turceşti.

— Mă refer la Asasin. E aici, ştii? De asta e Antonio aşa de curajos. Cu toţii am fost jefuiţi, iar gărzile noastre au fost păcălite; abia am reuşit să-l împiedic pe doge să se amestece.

— Asasinul? Aici?

— Emilio, ce dobitoc eşti! Dacă Stăpânul ar şti cât eşti de prost, ai fi mort. Ştii cât de mult rău a făcut deja cauzei noastre în Florenţa şi San Gimignano.

Emilio îşi încleştă pumnul drept.

— O să-l zdrobesc ca pe un gândac ce e! mârâi el.

— Ei bine, cu siguranţă suge tot sângele din tine. Cine ştie dacă nu cumva e aici chiar acum, ascultând ce vorbim?

— Haide, Carlo, urmează să-mi spui că tu crezi şi-n fantome.

Grimaldi îl fixă cu privirea.

— Aroganţa te-a făcut prost, Emilio. Nu vezi imaginea de ansamblu. Nu eşti decât un peşte mic într-o baltă mare.

Emilio îl apucă de tunică şi-l trase spre el, furios.

— Veneţia va fi a mea, Grimaldi! Eu am furnizat armament Florenţei! Nu e vina mea că idiotul ăla de Jacopo nu l-a folosit cu înţelepciune. Şi nu încerca să-mi strici relaţia cu Stăpânul. Dacă aş vrea, i-aş putea spune nişte lucruri despre tine care...

— Calmează-te! Trebuie să plec acum. Ţine minte! întâlnirea va avea loc în zece zile la San Stefano, în faţa clădirii Fiorella.

— O să ţin minte, spuse Emilio acru. Atunci va auzi Stăpânul cum...

— Stăpânul va vorbi, iar tu vei asculta, replică Grimaldi. Rămas-bun! Sub privirile lui Ezio, se urcă în gondola întunecată şi dispăru în noapte.

— *Cazzo!* murmură Emilio secretarului său urmărind cu privirea gondola ce se îndrepta spre Marele Canal.

— Dacă are dreptate? Dacă nenorocitul de Ezio Auditore chiar e pe aici?

Se gândi un moment.

— Uite ce e, pregăteşte barcagiii, acum. Trezeşte-i pe nemernici dacă trebuie. Vreau lăzile alea umplute acum şi vreau ca barca să fie pregătită în jumătate de oră. Dacă Grimaldi spune adevărul, trebuie să găsesc un loc unde să mă ascund, măcar până la întâlnire. Stăpânul va găsi o cale de a se ocupa de Asasin...

— Probabil că lucrează cu Antonio de Magianis, adăugă secretarul.

— Ştiu asta, idiotule! şuieră Emilio. Acum vino şi ajută-mă să pregătesc documentele despre care vorbeam înainte să apară dragul nostru prieten Grimaldi.

Se întoarseră în *palazzo*, cu Ezio ca o fantasmă pe urmele lor, fără să-şi facă simţită prezenţa. Se contopea cu umbrele şi păşea uşor, ca o pisică. Ştia că Antonio aştepta semnalul lui pentru a porni atacul asupra *palazzo*-ului, dar voia mai întâi să descopere ce avea de gând Emilio – despre ce documente vorbea?

— De ce nu vor oamenii să înţeleagă ce e mai bine pentru ei? îi spunea Emilio secretarului său în timp ce Ezio îi urmărea. Toată această libertate a oportunităţilor nu duce decât la mai multe nelegiuiri! Trebuie să ne asigurăm că Statul deţine controlul asupra tuturor aspectelor din viaţa oamenilor şi că în acelaşi timp dă mână liberă bancherilor şi oamenilor de finanţe. Astfel, societatea prosperă. Şi dacă cei care obiectează trebuie să fie reduşi la tăcere, atunci acesta este preţul progresului. Asasinii aparţin unei epoci de mult apuse. Ei nu realizează că Statul este cel care contează, nu individul. La fel

ca Giovanni Auditore, şi el mai era şi bancher! M-aş fi aşteptat la mai multă integritate!

Ezio suspină adânc auzind numelui tatălui său, dar continuă să-şi urmărească prada până când Emilio şi secretarul lui intrară în birou, aleseră hârtiile, le împachetară şi se întoarseră la micul dig de lângă poarta grădinii, unde altă gondolă, mai mare, îşi aştepta acum stăpânul.

Emilio, luând teancul de documente de la secretar, dădu un ultim ordin.

— Trimite-mi nişte haine în care să dorm. Ştii adresa.

Secretarul se înclină şi dispăru. Nu mai era nimeni în jur. Gondolierii se pregăteau să pornească.

Ezio ieşi din ascunzătoare şi se năpusti asupra gondolei, care se legănă periculos. Cu două mişcări rapide ale cotului, îi doborî pe cei doi barcagii în apă, apoi îl prinse pe Emilio de gât.

— Gărzi! Gărzi! strigă Emilio, bâjbâind după pumnalul prins la curea. Ezio îl apucă de încheietură chiar în clipa în care Emilio se pregătea să-i implânte arma în burtă.

— Nu te grăbi, spuse Ezio.

— Asasinule! Tu! mârâi Emilio.

— Da.

— L-am ucis pe duşmanul tău.

— Asta nu te face prietenul meu.

— Dacă mă omori, nu vei rezolva nimic, Ezio.

— Cred că voi scăpa Veneţia de un... gândac supărător, spuse Ezio, eliberând lama cu arc. *Requiescat in pace.*

Aproape imediat, Ezio împinse oţelul mortal între omoplaţii lui Emilio – moartea veni repede şi în linişte. Eficienţa lui Ezio de a ucide era egalată doar de hotărârea rece şi oţelită cu care îşi îndeplinea datoria chemării.

După ce împinse cadavrul lui Emilio în apă, Ezio începu să scotocească printre documentele din teanc. Erau multe care l-ar fi interesat pe Antonio, se gândi în timp ce le răsfoia rapid, neavând timp să le examineze atent; totuşi, un manuscris îi atrase atenţia – o pagină de pergament rulată şi sigilată. Cu siguranţă o nouă pagină din Codex!

Chiar când era pe cale să rupă sigiliul – vjj! – o săgeată şuieră şi se înfipse în plinta gondolei, printre picioarele lui. Ezio se ghemui, privind spre direcţia din care venise săgeata. Sus,

pe meterezele *palazzo*-ului, stăteau înşiruiţi mai mulţi arcaşi Barbarigo.

Apoi un arcaş îi făcu semn cu mâna şi sări de pe zidurile înalte spre el. În secunda următoare, Rosa îi ateriza în braţe.

— Scuze, Ezio... a fost o farsă stupidă! Dar n-am putut să ne abţinem.

— Rosa!

Se lipi de el.

— Înapoi în mijlocul acţiunii şi gata de luptă! zise ea, luându-l în braţe şi privindu-l cu ochi strălucitori. Şi Palazzo-ul Seta este cucerit! I-am eliberat pe negustorii care se împotriveau lui Emilio. Am preluat controlul asupra districtului. Hai să mergem! Antonio plănuieşte o petrecere, iar pivniţele cu vin ale lui Emilio sunt legendare!

Timpul trecu şi în Veneţia părea să domnească pacea. Nimeni nu deplângea dispariţia lui Emilio. Mulţi îl credeau încă în viaţă, alţii presupuneau că plecase într-o călătorie pentru a-şi vedea de afacerile din Napoli. Antonio se asigură că în Palazzo-ul Seta lucrurile mergeau ca pe roate şi, din moment ce interesele mercantile ale Veneţiei erau în mare parte neafectate, nimănui nu-i păsa cu adevărat de soarta unui om de afaceri, oricât de ambiţios şi de succes fusese.

Ezio şi Rosa se apropiaseră, dar exista încă o rivalitate feroce între ei. Acum, că era vindecată, fata voia să-şi dovedească iscusinţa şi, într-o dimineaţă, veni în camera lui Ezio şi-i spuse:

— Ascultă, Ezio, cred că ai nevoie să te dezmorţeşti. Vreau să văd dacă eşti la fel de bun cum deveniseşi atunci când te-am instruit împreună cu Franco. Aşadar... ce zici de o întrecere?

— O întrecere?

— Da.

— Unde?

— De aici până la Punta della Dogana. Începând de acum!

Şi sări pe fereastră înainte ca Ezio să poată spune ceva. O privi cum alerga pe acoperişurile roşii. Părea să danseze de-a lungul canalelor care separau clădirile. Îşi azvârli pelerina, o luă la fugă pe urmele ei.

Într-un sfârşit ajunseră, cot la cot, pe acoperişul unei case de lemn de pe peninsula de la capătul Dorsoduro-ului, cu vedere spre Canalul San Marco şi spre lagună. Dincolo de ape se aflau clădirile mici ale mănăstirii San Giorgio Maggiore, iar vizavi edificiul de piatră rozalie strălucitoare al Palazzo Ducale.

— Se pare că am câştigat, spuse Ezio.

Rosa se încruntă.

— Aiurea. Oricum, tocmai prin faptul că spui asta, dovedeşti că nu eşti un gentleman şi cu siguranţă nu eşti veneţian. Dar la ce să te aştepţi din partea unui florentin? În orice caz, eşti un mincinos. Eu am câştigat.

Ezio ridică din umeri şi zâmbi.

— Cum spui tu, *carissima.*

— Atunci, câştigătorul primeşte recompensa, spuse Rosa, trăgându-i capul spre al ei şi sărutându-l pasional pe buze.

Corpul ei, acum, era moale şi cald şi infinit de primitor.

Capitolul 16

Poate că Emilio Barbarigo nu mai putea ajunge la întâlnirea de la Campo San Stefano, dar Ezio cu siguranţă nu avea s-o rateze. Se duse în forfota pieţei la răsărit, în acea dimineaţă senină de la sfârşitul anului 1485. Lupta pentru influenţă dusă cu Templierii era grea şi lungă. Ezio începea să simtă că acest conflict avea să-i marcheze întreaga viaţă, aşa cum păţise tatăl lui şi cum încă i se întâmpla unchiului său.

Cu gluga trasă peste cap, se pierdu în mulţime, dar rămase pe aproape când îl văzu pe Carlo Grimaldi apropiindu-se împreună cu alt bărbat, cu înfăţişare ascetică, păr stufos şi castaniu şi o barbă ce contrasta cu pielea palidă, albăstrie, îmbrăcat în roba roşie a unui Inchizitor de Stat. Ezio ştia că omul era Silvio Barbarigo, vărul lui Emilio, a cărui poreclă era „Il rosso". Nu părea prea bine dispus.

— Unde e Emilio? întrebă nerăbdător.

Grimaldi ridică din umeri.

— I-am spus să fie aici.

— I-ai spus chiar tu? Personal?

— Da, se răsti Grimaldi. Eu însumi! Personal! Găsesc îngrijorător faptul că nu ai încredere în mine.

— Şi eu, murmură Silvio.

Grimaldi scrâşni din dinţi, dar Silvio pur şi simplu se uită în jur, absent.

— Ei, poate o să sosească împreună cu ceilalţi. Hai să ne plimbăm o vreme.

Porniră la pas în jurul campo-ului mare, dreptunghiular, pe lângă biserica San Vidai şi palatele de la capătul Marelui Canal, până la San Stefano, oprindu-se din când în când pentru a se uita la mărfurile expuse de tarabagii. Ezio încercă să-i urmărească, dar era dificil. Grimaldi era îngrijorat şi se tot

întorcea să privească peste umăr, suspicios. Uneori, Ezio reuşea să se ţină îndeajuns de aproape ca să audă ce vorbeau.

— Cât timp aşteptăm, poţi să mă pui la curent cu felul în care merg lucrurile la Palatul Dogelui, spuse Silvio.

— Păi, ca să fiu sincer cu tine, nu e uşor. Mocenigo îşi ţine cercul închis. Am încercat să pun bazele, cum ai cerut, făcând sugestii în interesul Cauzei noastre, dar nu sunt singurul care luptă pentru atenţia lui şi, cu toate că e bătrân, e viclean, nemernicul.

Silvio luă de pe o tarabă o figurină de sticlă cu un model complicat, o privi o clipă şi o puse înapoi.

— Atunci trebuie să munceşti mai mult, Grimaldi. Trebuie să intri în cercul lui.

— Sunt deja unul dintre asociaţii lui cei mai apropiaţi şi de încredere. Mi-a luat ani întregi ca să ajung la această poziţie. Ani de planificare atentă, de aşteptare, de acceptare a umilinţelor.

— Da, da, spuse Silvio nerăbdător. Şi ce realizări ai avut?

— E mai greu decât mă aşteptam.

— De ce?

Grimaldi făcu un gest de frustrare.

— Nu ştiu. Fac tot ce pot pentru Stat. Lucrez din greu... Dar adevărul e că Mocenigo nu mă place.

— Mă întreb de ce nu, spuse Silvio cu răceală.

Grimaldi era prea absorbit în gândurile sale pentru băga de seamă tonul batjocoritor.

— Nu e vina mea! Tot încerc să-l mulţumesc pe nemernic! Aflu ce doreşte cel mai mult şi îi pun la picioare – cel mai bun gem din Sardinia, cele mai la modă veşminte de la Milano...

— Poate dogelui nu-i plac linguşitorii.

— Crezi că asta sunt?

— Da. Un preş, un adulator, un lingău... să mai spun?

— Nu mă insulta, *Inquisitore.* Nu ştii cum e. Nu înţelegi presiunea din...

— Oh, eu nu înţeleg presiunea?

— Nu! N-ai nici cea mai mică idee. Poate că eşti un reprezentant al statului, dar eu sunt la doi paşi de doge aproape la fiecare oră din zi. Ai vrea tu să fii în locul meu, pentru că ai impresia că te-ai descurca mai bine, dar...

— Ai terminat?

— Nu! Ascultă. Sunt apropiat de el. Mi-am dedicat viaţa pentru a ajunge în această poziţie şi îţi spun că sunt sigur că-l pot aduce pe Mocenigo de partea noastră. Doar că am nevoie de încă puţin timp.

— Mie mi se pare că ai avut deja mai mult decât suficient timp.

Silvio se opri şi Ezio văzu cum ridica mâna pentru a face semn unui bătrân îmbrăcat în haine scumpe, cu barbă albă îngrijită, însoţit de o gardă de corp – cel mai solid bărbat pe care-l văzuse Ezio vreodată.

— Bună dimineaţa, vărule, îl întâmpină nou-venitul pe Silvio Grimaldi.

— Salutări, vărule Marco, răspunse Silvio, uitându-se în jur. Unde e Emilio? Nu a venit cu tine?

Marco Barbarigo păru surprins, apoi grav.

— Ah! înseamnă că nu ai aflat încă veştile.

— Ce veşti?

— Emilio a murit!

— Ce?

Silvio, ca de obicei, era iritat că vărul lui mai mare şi mai puternic era mai bine informat decât el.

— Cum aşa?

— Pot să ghicesc, spuse Grimaldi sec. *Il Assassino.*

Marco îi aruncă o privire tăioasă.

— Aşa este. I-au scos cadavrul dintr-un canal aseară târziu. Probabil stătea acolo de... mă rog, de ceva timp. Se spune că se umflase de două ori cât mărimea lui obişnuită. De-asta a plutit la suprafaţă.

— Unde se poate ascunde Asasinul? spuse Grimaldi. Trebuie să-l găsim şi să-l ucidem înainte să ne facă şi mai multe probleme.

— Poate fi oriunde, spuse Marco. De-asta îl iau pe Dante peste tot cu mine. Nu m-aş simţi în siguranţă fără el. Ar putea fi aici, chiar în momentul ăsta, adăugă.

— Trebuie să acţionăm rapid, spuse Silvio.

— Ai dreptate, zise Marco.

— Dar, Marco, sunt aşa de aproape. Simt. Mai dă-mi doar câteva zile, insistă Grimaldi.

— Nu, Carlo, ai avut destulă vreme. Nu mai avem timp pentru subtilităţi. Dacă Mocenigo nu ni se va alătura, trebuie

să-l îndepărtăm şi să-l înlocuim cu unul dintre ai noştri şi trebuie s-o facem chiar săptămâna asta!

Dante, uriaşa lui gardă de corp, ai cărui ochi nu încetaseră să cerceteze împrejurimile din momentul în care ajunsese cu Marco Barbarigo în piaţă, spuse:

— Ar trebui să pornim, signori.

— Da, încuviinţă Marco. Stăpânul ne aşteaptă. Haideţi!

Ezio se furişă ca o umbră prin mulţime, ocolind tarabele, străduindu-se să rămână la o distanţă de la care să-i poată auzi în timp ce traversau piaţa şi porneau în josul străzii care ducea spre piaţa San Marco.

— Va fi de acord Stăpânul cu noua noastră strategie? întrebă Silvio.

— Ar fi un prost să nu fie.

— Ai dreptate, nu avem de ales, încuviinţă Silvio. Ceea ce te face cam a cincea roată la căruţă, adăugă el lipsit de amabilitate, privind spre Grimaldi.

— Asta trebuie să decidă Stăpânul, replică Grimaldi. La fel cum tot el va hotărî pe cine va pune în locul lui Mocenigo – pe tine sau pe vărul tău, Marco. Şi cea mai bună persoană care-l poate sfătui sunt eu!

— Nu ştiam că trebuie luată o decizie, spuse Marco. Cu siguranţă, decizia e evidentă pentru toţi.

— Sunt de acord, spuse Silvio tăios. Alegerea trebuie să fie făcută de persoana care a organizat întreaga operaţiune, care a venit cu ideea despre cum să salveze oraşul!

Marco răspunse repede:

— Aş fi ultimul care să desconsidere inteligenţa tactică, bunul meu Silvio, dar la urma urmei cel care conduce are nevoie de înţelepciune. Să fii sigur de asta.

— Domnilor, vă rog, spuse Grimaldi. Stăpânul ar putea sfătui Comitetul celor Patruzeci şi Unu când se vor întâlni pentru alegerea unui nou doge, dar nu îi poate controla. Şi, din câte ştim, Stăpânul se poate gândi la cu totul altcineva decât voi doi...

— Vrei să spui la tine? întrebă Silvio neîncrezător, în timp ce Marco izbucni într-un râs batjocoritor.

— Şi de ce nu? Eu am depus toată munca de convingere!

— *Signori,* vă rog, să ne grăbim, spuse Dante. Veţi fi mai în siguranţă după ce ajungem înăuntru.

— Desigur, încuviinţă Marco, mărind pasul, urmat de ceilalţi.

— E priceput, Dante ăsta al tău, spuse Silvio. Cu cât l-ai plătit?

— Cu mai puţin decât ar merita, răspunse Marco. Este loial... şi de încredere – mi-a salvat viaţa de două ori. Dar n-aş spune că e chiar vorbăreţ.

— Cine are nevoie de conversaţie de la o gardă de corp?

— Am ajuns, spuse Grimaldi, când se opriră în faţa unei uşi discrete din peretele lateral al unei case din Campo Santa Maria Zobenigo.

Conştient de vigilenţa lui Dante, Ezio păstrase o distanţă sigură faţă de ei şi dădu colţul pieţei chiar la timp pentru a-i vedea intrând. Privi în jur ca să se asigure că poate trece, apoi se caţără pe lateralul clădirii şi se opri pe balconul de deasupra uşii. Ferestrele camerei de deasupra erau deschise, aşa că vedea înăuntru. Aşezat pe un scaun masiv de stejar, în spatele unei mese lungi pline de documente era spaniolul însuşi, îmbrăcat într-o robă de catifea mov. Ezio se ascunse în umbră şi aşteptă, gata să asculte ce se întâmpla.

Rodrigo Borgia era într-o dispoziţie îngrozitoare. Asasinul îi provocase deja neplăceri în câteva planuri majore şi-i scăpase printre degete la fiecare încercare de a-l ucide. Acum se afla în Veneţia şi-l eliminase pe unul dintre principalii lui aliaţi. Şi, ca şi cum asta nu ar fi fost de ajuns, Rodrigo fusese nevoit să-şi petreacă primele cincisprezece minute ale acestei întâlniri ascultând grupul de proşti lăsaţi în grija lui ciorovăindu-se despre care dintre ei ar trebui să fie următorul doge. Faptul că el alesese deja şi unsese palmele tuturor membrilor cheie ai Consiliului celor Patruzeci şi Unu părea să fi trecut complet neobservat de aceşti idioţi. Iar alegerea lui se oprise asupra celui mai în vârstă, mai vanitos şi mai influenţabil dintre cei trei.

— Tăceţi, cu toţii, spuse într-un final, cu mânie. Am nevoie din partea voastră de disciplină şi un devotament neclintit faţă de Cauză, nu încercările astea fricoase de a vă avansa singuri. Asta este decizia mea şi va fi îndeplinită. Marco Barbarigo va fi următorul doge şi va fi ales săptămâna viitoare, după moartea lui Giovanni Mocenigo. Dat fiind că omul are şaptezeci şi şase de ani, moartea lui nu va atrage suspici-

uni, dar trebuie totuşi să pară naturală. Crezi că eşti în stare să aranjezi asta, Grimaldi?

Grimaldi aruncă o privire către verii Barbarigo. Marco se umfla în pene, iar Silvio încerca să pară demn în dezamăgirea lui. Ce proşti erau, se gândi. Dogi sau nu, erau în continuare marionetele Stăpânului, iar Stăpânul îi oferea lui adevărata responsabilitate. Grimaldi îşi permise să viseze la lucruri mai măreţe când răspunse:

— Desigur, Stăpâne.

— Când eşti cel mai aproape de el?

Grimaldi se gândi puţin.

— Deţin controlul asupra Palazzo-ului său. Poate că Mocenigo nu mă place prea mult, dar am încrederea lui totală şi sunt la dispoziţia lui aproape tot timpul.

— Bun. Otrăveşte-l. Cu prima ocazie.

— Are degustători.

— Dumnezeule, omule, crezi că nu ştiu asta? Se presupune că voi, veneţienii, vă pricepeţi la otrăvuri. Pune-i ceva în carne *după* ce au încercat-o degustătorii. Sau pune ceva în gemul ăla de Sardinia despre care am auzit că îi place atât de mult. Dar gândeşte-te la ceva, altfel te aşteaptă zile negre!

— Lăsaţi asta în grija mea, *su altezza.*

Rodrigo îşi întoarse privirea iritată către Marco.

— Presupun că poţi să pui mâna pe un produs potrivit pentru scopurile noastre?

Marco zâmbi dispreţuitor.

— La aşa ceva se pricepe mai bine vărul meu.

— Ar trebui să pot face rost de suficientă *cantarella* pentru ce avem nevoie, spuse Silvio.

— Ce mai e şi asta?

— E cea mai eficientă formă de arsenic şi e foarte greu de depistat.

— Bun! Ocupă-te de asta!

— Trebuie să spun, Maestro, spuse Marco, suntem plini de admiraţie că vă ocupaţi personal de această problemă. Nu e periculos pentru dumneavoastră?

— Asasinul nu va îndrăzni să vină după mine. Este inteligent, dar nu mă va păcăli niciodată. În orice caz, sunt nevoit să mă implic mai direct. Familia Pazzi ne-a dezamăgit în Florenţa.

Sper sincer că Barbarigo nu va face la fel..., adăugă el, privindu-i încruntat.

— Familia Pazzi era o adunătură de amatori..., zise Silvio chicotind.

— Familia Pazzi, îl întrerupse Rodrigo, era o familie puternică şi venerabilă şi a fost îngenuncheată de un singur tânăr Asasin. Nu-l subestima pe duşmanul ăsta incomod, altfel va zdrobi şi clanul Barbarigo.

Făcu o pauză pentru a se face bine înţeles.

— Du-te acum şi rezolvă treburile. Nu ne putem permite încă un eşec!

— Care sunt planurile dumneavoastră, Stăpâne?

— Mă voi întoarce la Roma. Timpul este esenţial!

Rodrigo se ridică brusc şi părăsi încăperea. Din ascunzătoarea lui de la balcon, Ezio îl urmări cum se îndepărtează singur şi traversează piaţa, alungând un stol de porumbei cu paşii lui apăsaţi, îndreptându-se spre Molo. Ceilalţi îl urmară la scurt timp, despărţindu-ne şi plecând care încotro. Când în jur nu se mai auzi nimic, Ezio sări pe lespezile de piatră de dedesubt şi se grăbi în direcţia sediului lui Antonio.

Odată ajuns, îl întâmpină de Rosa, care-l salută cu un sărut îndelungat.

— Pune-ţi pumnalul înapoi în teacă, zise ea zâmbind, când li se atinseră corpurile.

— Tu eşti cea care m-a făcut să-l scot. Şi tu eşti cea care are teaca, adăugă complice.

Rosa îl luă de mână.

— Vino, atunci.

— Nu, Rosa, *mi displace veramente,* dar nu pot.

— Deci... te-ai plictisit deja de mine!

— Ştii că nu e aşa! Dar trebuie să-l văd pe Antonio. E urgent.

Rosa îl privi şi văzu o expresie înverşunată pe chipul lui, în ochii reci, cenuşii-albăstrui.

— Bine. De data asta te iert. Este în biroul lui. Cred că i-e dor de macheta aia a Palazzo-ului Seta, acum că-l are în realitate. Vino!

— Ezio! spuse Antonio imediat cum îl văzu. Nu-mi place privirea ta. E totul în regulă?

— Aş vrea să fie. Tocmai am aflat că Grimaldi şi cei doi veri Barbarigo sunt aliaţii unui... bărbat pe care-l cunosc prea

bine, căruia i se spune Spaniolul. Plănuiesc să-l ucidă pe dogele Mocenigo şi să pună în locul lui pe unul de-al lor.

— Astea sunt veşti groaznice. Cu omul lor ca doge vor obţine controlul asupra întregii flote veneţiene şi întregului imperiu de negoţ. Şi mai spun de *mine* că sunt hoţ!

— Deci... mă ajuţi să-i împiedic?

Antonio îi întinse mâna.

— Ai cuvântul meu, frate mai mic. Şi sprijinul tuturor bărbaţilor mei.

— Şi al femeilor, adăugă Rosa.

— *Grazie, amici,* zise Ezio zâmbind.

Antonio părea îngândurat.

— Dar, Ezio, trebuie să facem un plan. Palazzo Ducale este atât de puternic apărat încât face Palazzo-ul Seta să pară un parc deschis. Şi nu avem timp să construim o machetă ca să stabilim...

Ezio ridică mâna şi spuse ferm:

— Nimic nu e impenetrabil.

Cei doi îi aruncară o privire, apoi Antonio râse, iar Rosa zâmbi obraznic.

— „Nimic nu e impenetrabil!"... nu-i de mirare că ne place de tine, Ezio!

Mai târziu în acea zi, când erau mai puţini oameni prin preajmă, Antonio şi Ezio porniră spre palatul dogelui.

— O trădare ca asta nu mă mai surprinde, zise Antonio. Dogele Mocenigo este un om bun, mă mir că a rezistat atât de mult. Cât despre mine, când eram copil, am fost învăţat că nobilii sunt drepţi şi buni. Şi chiar credeam asta. Deşi tatăl meu era cizmar şi mama ajutor de bucătăreasă, eu aspiram să fiu mult mai mult. Am studiat din greu, am perseverat, dar n-am reuşit niciodată să fac parte din clasa conducătoare. Dacă nu te naşti în ea, e imposibil să fii acceptat. Deci... te întreb pe tine, Ezio, cine sunt adevăraţii nobili ai Veneţiei? Oameni ca Grimaldi sau Marco şi Silvio Barbarigo? Nu! Noi suntem! Hoţii şi mercenarii şi târfele. Punem locul ăsta pe roate şi fiecare dintre noi are mai multă onoare la degetul mic decât au toţi aşa-zişii conducători la un loc. Noi iubim Veneţia. Ceilalţi o văd doar ca pe un mijloc de a se îmbogăţi.

Ezio se abţinu de la comentarii, căci nu şi-l imagina pe Antonio, chiar şi atât de bun cum era, purtând vreodată corno-ul *ducate.* La timpul cuvenit, sosiră în piaţa San Marco şi porniră de acolo spre palatul rozaliu. Categoric, era foarte bine păzit. Când cei doi se căţărară neobservaţi pe schelăria ridicată pe peretele lateral al catedralei din apropierea palatului şi se uitară de sus, realizară că deşi puteau sări pe acoperişul palatului în curte, aceasta era înconjurată de un grilaj înalt al cărui vârf ghimpat se curba în afară şi în jos. Jos, în curte, îl văzură pe însuşi dogele, Giovanni Mocenigo, un bătrân demn, care arăta totuşi ca o coajă scorojită, îmbrăcat în robele superbe şi purtând corno-ul de conducător al oraşului şi al statului, stând de vorbă cu cel care avea să-l ucidă, Carlo Grimaldi.

Ezio ascultă cu atenţie.

— Nu înţelegeţi ce vă ofer, *Altezza?* spunea Carlo. Ascultaţi-mă, vă rog, e ultima dumneavoastră şansă!

— Cum îndrăzneşti să-mi vorbeşti aşa? Cum îndrăzneşti să mă ameninţi? replică dogele.

Carlo îşi ceru imediat scuze.

— Iertaţi-mă, domnule. Nu asta intenţionam. Vă rog, credeţi-mă, siguranţa dumneavoastră este principala mea preocupare...

Spunând asta, cei doi intrară în clădire şi se făcură nevăzuţi.

— Avem foarte puţin timp, spuse Antonio, citindu-i gândurile lui Ezio. Şi nu avem cum să trecem de grilajul ăsta. Chiar dacă am reuşi, uite câţi paznici sunt în jur. *Diavolo!*

Lovi cu frustrare aerul, făcând un stol de porumbei să-şi ia zborul.

— Uită-te la ele! Păsările! Ce uşor ar fi dacă am putea zbura!

Ezio rânji, fără să spună nimic. Era timpul să-l caute pe prietenul lui, Leonardo da Vinci.

Capitolul 17

— Ezio! De când nu ne-am mai văzut?

Leonardo îl întâmpină ca pe un frate pierdut şi regăsit. Atelierul lui din Veneţia semăna cu cel din Florenţa, dar era dominat de maşinăria ca un liliac, al cărei scop, Ezio ştia acum, trebuia luat în serios. Dar Leonardo voia să înceapă cu începutul.

— Ascultă, Ezio, mi-ai trimis o altă pagină din Codex printr-un om foarte de treabă, Ugo, dar n-ai mai venit să te interesezi. Ai fost aşa de ocupat?

— Mai degrabă am avut mâinile ocupate, răspunse Ezio, aducându-şi aminte de pagina pe care o luase de la Emilio Barbarigo.

— Ei bine, iat-o.

Leonardo scotoci prin haosul aparent al atelierului şi găsi repede pagina din Codex rulată cu grijă, cu sigiliul refăcut.

— Nu e niciun model de armă de data asta, dar după cum arată simbolurile şi scrisul, care cred că este în aramaică sau chiar babiloniană, e o parte semnificativă din misterul pe care încerci să-l descoperi. Cred că recunosc un fragment dintr-o hartă. Nu-mi spune nimic! exclamă el, ridicând un braţ. Mă interesează doar *invenţiile* din paginile pe care mi le aduci. Mai mult decât atât nici nu vreau să ştiu. Un om ca mine e ferit de pericole doar în măsura în care se face util. Dar dacă s-ar descoperi că ştie prea mult...

Leonardo îşi trecu sugestiv degetul de-a lungul gâtului.

— Ei bine, atât am avut de zis, spuse el. Te cunosc deja, Ezio, vizitele tale nu sunt niciodată doar de curtoazie, la un pahar din acest Veneto oribil – prefer Chianti oricând – şi sunt nişte tarte cu peşte pe undeva pe aici, dacă ţi-e foame.

— Ţi-ai terminat lucrarea comandată?

— Contele e un om răbdător. *Salute!*

Leonardo ridică paharul.

— Leo... maşinăria asta chiar funcţionează? întrebă Ezio.

— Vrei să spui dacă zboară?

— Da.

Leonardo îşi frecă bărbia.

— Păi, e încă la început. Adică, nu e nici pe departe gata, dar cred, cu toată modestia, că da! Sigur va funcţiona. Dumnezeu ştie cât timp am petrecut lucrând la ea. E o idee care pur şi simplu nu mă părăseşte!

— Leo... pot s-o încerc?

Leonardo păru şocat.

— Sigur că nu! Ai înnebunit? E mult prea periculos. Pentru început, ar trebui s-o suim în vârful unui turn ca să te poţi arunca...

În ziua următoare, înainte de răsărit, dar chiar în timp ce primele nuanţe rozalii şi cenuşii colorau orizontul, Leonardo şi asistenţii lui, care demontaseră maşinăria de zbor ca să o poată transporta, o reasamblară pe acoperişul înalt şi plat al Ca' Pexaro, reşedinţa familiei angajatorului lui Leonardo, care nu bănuia nimic. Ezio venise cu ei. Dedesubt, oraşul era cufundat în liniște. Nici măcar gărzile de pe acoperişul Palazzo-ului Ducale nu se aflau la posturi, fiindcă era Ora Lupului, când vampirii şi fantomele erau mai puternice ca oricând. Doar nebunii şi oamenii de ştiinţă se aventurau pe afară într-un asemenea ceas.

— E gata, spuse Leonardo. Slavă Domnului că nu e nimeni în jur. Dacă ar vedea cineva chestia asta nu şi-ar crede ochilor – şi dacă ar şti că e invenţia mea, aş fi un om terminat în oraşul ăsta.

— O să mă grăbesc, spuse Ezio.

— Încearcă să n-o strici, spuse Leonardo.

— E doar un zbor de încercare, spuse Ezio. O s-o iau uşor. Mai spune-mi o dată cum funcţionează *bambina* asta.

— Ai privit vreodată o pasăre în zbor? întrebă Leonardo. Nu trebuie să fii mai uşor decât aerul, ci să ai graţie şi echilibru. Trebuie pur şi simplu să-ţi foloseşti greutatea corpului pentru a-ţi controla mişcarea de ridicare şi direcţia, şi aripile te vor purta.

Leonardo părea foarte grav. Îi strânse mâna lui Ezio.

— *Buona fortuna,* prietene. Eşti pe cale, sper, să scrii istoria. Asistenţii lui Leonardo îl prinseră pe Ezio cu grijă sub maşinărie, cu ajutorul unor curele. Aripile ca de liliac se întindeau deasupra lui. Era legat cu faţa înainte într-un leagăn strâmt de piele, dar mâinile şi picioarele îi erau libere, şi avea în faţă o traversă orizontală de lemn, ataşată de cadrul principal, tot de lemn, care ţinea aripile în sus.

— Ţine minte ce ţi-am spus! Stânga-dreapta controlează cârma, în faţă şi în spate, unghiul aripilor, îi explică Leonardo.

— Mulţumesc, spuse Ezio răsuflând adânc.

Ştia că dacă maşinăria nu funcţiona, saltul din clipa următoare avea să fie ultimul din viaţa lui.

— Du-te cu Dumnezeu, zise Leonardo.

— Ne vedem mai târziu, răspunse Ezio cu o încredere pe care, de fapt, nu o simţea.

Balansă maşinăria de deasupra lui, se stabiliză, şi o luă la fugă până când se desprinse de marginea acoperişului.

Mai întâi simţi un gol în stomac, apoi o bucurie minunată. Veneţia se întindea sub el în timp ce Ezio se poticnea şi plana, dar, dintr-odată, maşinăria începu să se cutremure şi să piardă din altitudine. Tânărul îşi păstră calmul şi îşi aminti instrucţiunile lui Leonardo despre folosirea manetei, reuşind să îndrepte maşinăria şi s-o ghideze înapoi spre acoperişul palatului Pexaro. Ateriză în alergare, folosindu-şi toată puterea şi agilitatea ca să menţină aripile stabile.

— Iisuse Cristoase, a mers! ţipă Leonardo, neglijând siguranţa pentru moment, şi-l dezlegă pe Ezio de maşinărie, îmbrăţişându-l cu putere. Om minunat! Ai *zburat!*

— Da, Dumnezeule, am făcut-o! spuse Ezio, rămas fără suflare. Dar nu destul de departe pe cât aveam nevoie.

Căută cu privirea palatul dogelui şi curtea unde voia să ajungă. Se gândi cât de puţin timp avea pentru a împiedica uciderea lui Mocenigo.

Mai târziu, în atelierul lui Leonardo, Ezio şi artistul-inventator făcură o revizie atentă maşinăriei. Leonardo îşi întinse planurile pe o masă lungă.

— Dă-mi voie să mă uit peste planurile astea. Poate găsesc ceva, vreo cale să măresc durata zborului.

Îi întrerupse apariţia bruscă a lui Antonio.

— Ezio! îmi pare rău să te deranjez, dar este important! Spionii mei îmi spun că Silvio a obţinut poziţia de care aveau nevoie şi i-a pasat-o lui Grimaldi.

Deodată se auzi Leonardo, strigând deznădăjduit:

— Nu e bine! Am încercat în toate felurile, dar pur şi simplu nu merge! Nu ştiu cum să măresc durata zborului. Oh, fir-ar să fie!

Aruncă furios nişte hârtii de pe masă. Câteva dintre ele zburară prin aer până în şemineul mare din apropiere şi, luând foc, se ridicară. Leonardo le urmări cu privirea, expresia feţei i se relaxă şi, într-un final, un zâmbet larg îi alungă furia.

— Doamne! strigă. Evrica! Desigur! Genial!

Luă din foc hârtiile care nu arseseră deja şi stinse focul cu piciorul.

— Nu vă lăsaţi copleşiţi de temperament, îi sfătui el. Poate fi îngrozitor de primejdios.

— Şi tu cum ai reuşit? întrebă Antonio.

— Uite! spuse Leonardo. Ai văzut cum se ridică cenuşa? Căldura ridică lucrurile! De câte ori n-am văzut vulturi sus în aer, cu aripile nemişcate, şi totuşi zburând! Principiul e simplu! Tot ce trebuie să facem este să-l aplicăm!

Luă o hartă Veneţiei şi o întinse pe masă. Aplecându-se deasupra ei cu un creion, marcă distanţa de la Palazzo Pexaro la Palazzo Ducale, punând cruci în punctele cheie dintre cele două clădiri.

— Antonio! strigă el. Poţi să-ţi pui oamenii să facă focuri de tabără în fiecare dintre locurile marcate şi să le aprindă unul după altul?

Antonio studie harta.

— Cred că putem aranja... dar de ce?

— Nu înţelegi? Asta e traiectoria de zbor a lui Ezio! Focurile vor purta maşinăria zburătoare până la ţintă! Căldura se ridică!

— Şi cu gărzile cum facem? întrebă Ezio.

— Tu vei zbura cu chestia aia, îi zise Antonio. De data asta, lasă gărzile în grija noastră. În orice caz, adăugă, măcar unii dintre ei vor fi ocupaţi în altă parte. Spionii mi-au dat de ştire că a sosit o încărcătură de pudră colorată, pusă în nişte tuburi mici, dintr-o ţară îndepărtată de la răsărit numită China.

Dumnezeu ştie ce este, dar trebuie să fie valoroasă dacă au aşa mare grijă de ea.

— Artificii, spuse Leonardo pentru sine.

— Ce?

— Nimic!

La apus, oamenii lui Antonio terminară pregătirile pentru focurile cerute de Leonardo. De asemenea, eliberaseră zona de orice gărzi sau trecători care ar fi putut da de veste autorităţilor despre ce se petrecea. Între timp, asistenţii lui Leonardo transportară din nou maşinăria de zbor pe acoperişul clădirii Pexaro. Ezio, înarmat cu lama lui cu arc şi apărătoarea pentru braţ, îşi prinse aripile. Antonio era şi el pe-aproape.

— Mai degrabă tu decât eu, îi spuse.

— E singura modalitate de-a intra în palat. Ai spus-o chiar tu.

— Nici n-aş fi visat că se poate întâmpla aşa ceva. Încă mi se pare aproape imposibil de crezut. Dacă Dumnezeu ar fi vrut să zburăm...

— Eşti gata să le dai semnalul oamenilor tăi, Antonio? întrebă Leonardo.

— Absolut.

— Atunci fă-o şi-l vom trimite pe Ezio în zbor.

Antonio se apropie de marginea acoperişului şi privi în jos. Apoi flutură o batistă mare şi roşie. Departe, dedesubt, mai întâi unul, apoi două, trei, patru, cinci focuri de tabără imense se aprinseră.

— Excelent, Antonio. Felicitările mele.

Leonardo se întoarse către Ezio.

— Acum, aminteşte-ţi ce ţi-am spus. Trebuie să zbori din foc în foc. Căldura fiecăruia dintre ele ar trebui să te menţină în aer până la palatul Ducal.

— Ai grijă, spuse Antonio. Pe acoperişuri stau arcaşi, care vor trage cu siguranţă în tine, imediat ce te vor vedea. Vor crede că eşti vreun demon din iad.

— Aş fi vrut să fie vreo metodă prin care să-mi folosesc sabia în timp ce manevrez chestia asta.

— Picioarele îţi sunt libere, spuse Leonardo gânditor. Dacă reuşeşti să zbori suficient de aproape de arcaşi şi să eviţi săgeţile, ai putea să-i împingi cu picioarele de pe acoperiş.

— O să mă gândesc la asta.

— Acum trebuie să pleci. Noroc!

Ezio porni de pe acoperiş spre cerul nopţii, îndreptându-se spre primul foc. Începuse să piardă din altitudine, dar când ajunse lângă foc, simţi cum maşinăria se ridică din nou. Planul lui Leonardo funcţiona! Zbură mai departe şi-i zări pe hoţii care se ocupau de focurile de tabără urmărindu-l de jos şi aclamând. Numai că hoţii nu erau singurii care-i observaseră prezenţa. Ezio îi văzu pe arcaşii Barbarigo de pe acoperişul catedralei şi de pe celelalte clădiri din vecinătatea palatului dogelui. Reuşi să manevreze maşinăria de zbor ca să evite săgeţile, dar una sau două se izbiră cu un zgomot surd de cadrul de lemn. Ezio plană suficient de jos ca să lovească câţiva arcaşi de pe cornişe. Când se apropie de palat, gărzile dogelui traseră în el cu săgeţi în flăcări. Una lovi tribordul maşinăriei, care luă foc imediat. Ezio făcea tot posibilul ca să se menţină în aer, dar pierdea rapid din altitudine. Văzu o nobilă tânără şi drăguţă care se uita la el şi ţipa ceva despre diavolul venit să o ia, dar trecu pe deasupra ei. Dădu drumul sforilor şi bâjbâi după hamurile care-l ţineau. Se eliberă în ultimul moment şi sări înaintea maşinăriei, aterizând ghemuit pe acoperişul unei curţi interioare, peste grilajul care apăra palatul de orice altceva în afară de păsări. Privind în sus, văzu cum maşinăria de zbor se prăbuşeşte în turnul cu clopot al bisericii San Marco şi cum bucăţi din ea se împrăştie în piaţa de dedesubt, provocând panică printre oamenii de acolo. Chiar şi atenţia arcaşilor ducali fusese deturnată, şi Ezio profită de ocazie pentru a se strecura în afara razei lor vizuale. Furişându-se, îl văzu pe dogele Mocenigo la o fereastră de la etajul al doilea.

— *Mă che cazzo?* exclamă dogele. Ce-a fost asta? Carlo Grimaldi apăru lângă el.

— Probabil doar nişte tineri cu artificii. Veniţi să terminaţi vinul. Auzind asta, Ezio porni în goană peste acoperişuri, având grijă să nu fie observat de arcaşi, până ajunse la fereastra deschisă, îl văzu pe doge golind un pocal. Se aruncă peste pervaz şi ajunse în cameră, strigând:

— Opriţi-vă, *Altezzal* Nu beţi!

Dogele îl privi uluit, iar Ezio îşi dădu seama că ajunsese cu o clipă prea târziu. Grimaldi zâmbi în colţul gurii.

— De data asta n-ai mai ajuns la timp, ca de obicei, tinere Asasin. *Messer* Mocenigo ne va părăsi în curând. Otrava pe care a băut-o ar putea doborî şi un taur.

Mocenigo se întoarse spre el, speriat.

— Ce? Ce-ai făcut?

Grimaldi făcu un gest de regret.

— Ar fi trebuit să mă ascultaţi.

Dogele se clătină, şi ar fi căzut dacă Ezio nu s-ar fi grăbit să-l sprijine şi să-l ducă spre un scaun, unde îl aşeză greoi.

— Mă simt obosit..., spuse dogele. Se întunecă...

— Îmi pare rău, *Altezza,* zise Ezio neputincios.

— Era şi timpul să afli gustul eşecului, îi spuse Grimaldi lui Ezio, după care deschise uşa camerei şi să strige: Gărzi! Gărzi! Dogele a fost otrăvit. Criminalul e aici!

Ezio ţâşni spre Grimaldi şi-l prinse de guler, trăgându-l înapoi în cameră, trânti uşa şi o încuie. După câteva secunde, auzi gărzile venind în fugă şi izbindu-se de uşă. Se întoarse spre Grimaldi.

— „Eşec", zici? Atunci ar fi bine să fac ceva pentru a-l îndrepta.

Îşi eliberă lama cu arc.

— Poţi să mă ucizi, spuse Grimaldi zâmbind, dar nu-i vei învinge niciodată pe Templieri.

Ezio îi înfipse pumnalul în inimă.

— Pacea fie cu tine, spuse el rece.

— Bun, se auzi o voce plăpândă în spatele lui.

Întorcându-se, Ezio îl văzu pe doge, palid ca un cadavru, dar încă în viaţă.

— Aduc ajutoare... un doctor, spuse Ezio.

— Nu... e prea târziu pentru asta. Dar o să mor fericit acum, după ce mi-am văzut asasinul păşind înaintea mea în întuneric. Îţi mulţumesc.

Mocenigo abia mai respira.

— Îl bănuiam de mult că este Templier, dar am fost prea slab, prea încrezător... Uită-te în taşca lui. Ia-i documentele. Sigur vei găsi ceva printre ele care să-ţi ajute cauza şi să-mi răzbune moartea.

Mocenigo spuse toate acestea zâmbind. Ezio văzu apoi cum zâmbetul îi îngheaţă pe buze, cum ochii îi devin sticloşi şi cum capul i se lasă pe o parte. Îi atinse gâtul ca să se asigure

că murise, că nu mai avea puls. Îi închise pleoapele, murmură câteva cuvinte de binecuvântare şi se grăbi să deschidă taşca lui Grimaldi. Acolo, printre alte documente, era o altă pagină din Codex.

Gărzile continuau să izbească în uşă, care dădea semne că o să cedeze în curând. Ezio fugi la fereastră şi se uită în jos. Curtea era plină de soldaţi. Trebuia să riște şi să fugă pe acoperiş. Ieşi pe fereastră şi începu să escaladeze zidul în timp ce săgeţile îi şuierau în jurul capului, lovind pietrele din stânga şi dreapta lui. Când ajunse pe acoperiş avu de înfruntat alţi arcaşi, dar îi prinse nepregătiţi şi profită că îi luase prin surprindere pentru a scăpa de ei. Întâmpină însă un alt obstacol. Grilajul care-l împiedicase înainte să intre, acum îl ţinea captiv înăuntru! Fugi spre el şi îşi dădu seama că fusese făcut doar pentru a ţine oamenii afară – zimţii erau în exterior şi în jos. Dacă reuşea să urce până în vârf, putea ieşi. Auzea deja paşii gărzilor care se îmbulzeau pe scări spre acoperiş. Disperat, îşi adună toată forţa, sări din alergare şi se caţără pe vârful grilajului. În momentul următor, se afla în siguranţă de partea cealaltă a zidului şi gărzile nu puteau ajunge la el. Erau prea greoi înarmaţi ca să poată escalada zidul, iar Ezio ştia că oricum nu aveau agilitatea lui. Alergă spre marginea acoperişului, privi în jos, sări pe schelele ridicate de-a lungul catedralei şi coborî pe acolo. Se grăbi să ajungă în piaţa San Marco şi se pierdu în mulţime.

Capitolul 18

Moartea dogelui în aceeaşi noapte în care pe cer apăruse o ciudată pasăre-demon provocă mare tulburare timp de multe săptămâni în Veneţia. Maşinăria de zbor a lui Leonardo se prăbuşise în piaţa San Marco stârnind agitaţie, şi arsese până se făcuse cenuşă, fiindcă nimeni nu îndrăznise să se apropie de ciudata invenţie. Între timp, fusese ales noul doge, Marco Barbarigo, care se instalase deja în funcţie. Jurase solemn în public că-l va prinde pe tânărul asasin care scăpase ca prin urechile acului de a fi arestat şi care-l ucisese pe nobilul slujitor al statului, Carlo Grimaldi, şi probabil şi pe bătrânul doge. Gărzile ducale şi ale clanului Barbarigo stăteau la fiecare colţ de stradă şi patrulau de-a lungul canalelor zi şi noapte.

La sfatul lui Antonio, Ezio rămase ascuns la sediul hoţilor, dar fierbea de frustrare. Pe deasupra, Leonardo plecase pentru o vreme din oraş cu protectorul său, contele de Pexaro. Nici măcar Rosa nu reuşea să-i distragă atenţia.

Curând însă, într-una dintre primele zile ale anului, Antonio îl chemă în biroul lui, întâmpinându-l cu un zâmbet larg.

— Ezio! Am două veşti bune pentru tine. În primul rând, prietenul tău, Leonardo, s-a întors, în al doilea rând, este *Carnevale!* Mai toată lumea poartă mască şi o să...

Dar Ezio aproape că ieşise din cameră.

— Hei, unde te duci?

— Să-l văd pe Leonardo!

— Întoarce-te repede... vreau să cunoşti pe cineva.

— Pe cine?

— Numele ei e sora Teodora.

— O măicuţă?

— O să vezi!

Ezio porni pe străzi cu faţa ascunsă de glugă, croindu-şi drum discret printre oamenii mascaţi şi îmbrăcaţi extravagant care mişunau peste tot. Era foarte atent la patrulele de gărzi aflate la datorie. Marco Barbarigo îşi făcea mai multe probleme din cauza morţii lui Grimaldi decât de cea a predecesorului său, la a cărei planificare contribuise. Şi acum, că făcuse un spectacol pios din căutarea vinovatului, putea să dea totul uitării cu o conştiinţă publică nepătată şi să lase impresia că reduce cheltuielile unei acţiuni costisitoare. Ezio ştia însă că dacă dogele ar fi reuşit să-l găsească, l-ar fi omorât în taină. Atâta timp cât era în viaţă, era un ghimpe în coasta Templierilor, se număra printre cei mai de temuţi duşmani ai lor. Trebuia să fie mereu vigilent.

Reuşi în cele din urmă să ajungă la atelierul lui Leonardo şi să intre fără să atragă atenţia cuiva.

— Mă bucur să te văd îl întâmpină Leonardo. De data asta chiar am crezut că ai murit. N-am mai auzit nimic despre tine, apoi s-a întâmplat ce s-a întâmplat cu Mocenigo şi Grimaldi, apoi patronului meu i s-a năzărit să călătorească şi a insistat să merg cu el – la Milano, din întâmplare – şi n-am mai avut timp să reconstruiesc maşinăria de zbor pentru că Flota veneţiană vrea să încep în sfârşit să fac modele pentru ei – totul e aşa de supărător!

Se opri o clipă şi zâmbi.

— Dar cel mai important e că eşti în viaţă şi că eşti bine!

— Şi cel mai căutat om din Veneţia!

— Da. Pentru dublu-asasinat, ai ucis doi dintre cei mai importanţi cetăţeni ai statului.

— Mă cunoşti îndeajuns de bine încât să-ţi dai seama că nu e adevărat.

— N-ai fi aici dacă aş fi crezut că eşti vinovat. Ştii că poţi să ai încredere în mine, Ezio, la fel ca în toţi cei de aici. La urma urmei, noi suntem cei care te-au ajutat să zbori în Palazzo Ducale.

Leonardo bătu din palme şi un asistent aduse imediat o carafă cu vin.

— Luca, poţi să găseşti o mască de carnaval pentru prietenul nostru? Ceva îmi spune că i-ar fi de folos.

— *Grazie, amico mio.* Am şi eu ceva pentru tine. Ezio îi înmână noua pagină din Codex.

— Excelent, spuse Leonardo, dându-şi imediat seama ce era.

Făcu loc pe masa de lângă el, desfăcu pergamentul şi începu să-l cerceteze.

— Hmm, spuse, încruntându-se concentrat. Conţine modelul unei noi arme şi e destul de complex. Pare că se poate ataşa de încheietură, dar nu e un pumnal.

Se aplecă din nou asupra manuscrisului.

— Ştiu ce e! E o armă de foc, dar în miniatură – ca o pasăre colibri de mică.

— Nu prea mi se pare cu putinţă, spuse Ezio.

— Avem un singur mod de a afla, şi acela e să o construim, spuse Leonardo. Din fericire, asistenţii mei veneţieni sunt ingineri experimentaţi. Ne apucăm imediat de treabă.

— Cum rămâne cu restul treburilor tale?

— O, pot să aştepte, spuse Leonardo dezinvolt. Cu toţii cred că sunt un geniu şi e mai bine să-i las să creadă asta – de fapt, aşa mă lasă în pace!

În câteva zile arma de foc era gata pentru a fi testată de Ezio. Pentru cât era de mică, raza de acţiune şi puterea se dovediră a fi extraordinare. Asemenea cuţitelor, era făcută pentru a fi ataşată de mecanismul cu arc care se prindea de braţ şi putea fi împinsă înapoi pentru a fi ascunsă, eliberându-se într-o clipită când era necesară folosirea ei.

— Cum de nu m-am gândit şi eu la asta? se întrebă Leonardo.

— Întrebarea mai importantă, răspunse Ezio uimit, este cum a putut să-i vină o asemenea idee unui om care a trăit cu sute de ani în urmă.

— Ei bine, oricum ar fi, e o piesă magnifică şi sper că îţi va fi de folos.

— Cred că noua jucărie a picat la ţanc, spuse Ezio serios.

— Înţeleg. Cu cât ştiu mai puţin despre asta, cu atât mai bine, dar m-aş hazarda să ghicesc că are legătură cu noul doge. Nu sunt cine ştie ce politician, dar câteodată pot să miros şiretlicurile.

Ezio încuviinţă.

— Mai bine ai vorbi cu Antonio despre asta. Şi ai face bine să ţii masca aia pe faţă. Cât durează *Carnevale,* ar trebui să fii în siguranţă pe străzi. Dar ţine minte – fără arme! Ţine-le ascunse.

— Mă duc să-l văd pe Antonio acum, îi spuse Ezio. Vrea să-mi prezinte pe cineva – o călugăriţă pe nume Teodora, în Dorsoduro.

— Ah! Sora Teodora! zise Leonardo zâmbind.

— O cunoşti?

— E o prietenă comună de-a lui Antonio şi de-a mea. O să-ţi placă.

— Cine e, de fapt?

— O să afli, răspunse Leonardo rânjind.

Ezio se-ndreptă spre adresa pe care i-o dăduse Antonio. Cu siguranţă, clădirea nu arăta a mănăstire. După ce bătu la uşă şi fu poftit înăuntru, deveni mai convins că nu ajunsese la locul potrivit, fiindcă încăperea în care se afla îi amintea de salonul Paolei din Florenţa. Iar tinerele femei elegante de acolo sigur nu erau călugăriţe. Ezio era pe cale să-şi pună masca la loc şi să plece când auzi vocea lui Antonio şi, câteva clipe mai târziu, îl şi văzu, conducând de braţ o femeie elegantă şi frumoasă, cu buze cărnoase şi ochi arzători, care era, într-adevăr, îmbrăcată ca o călugăriţă.

— Ezio! Iată-te, spuse Antonio, părând cam ameţit. Permite-mi să-ţi fac cunoştinţă cu sora Teodora. Teodora, el e... cum să spun?... Cel mai talentat om din Veneţia!

— Soră, spuse Ezio înclinându-se. Îmi scapă ceva? îl întrebă el pe Antonio. Nu te-am crezut niciodată un tip religios.

Antonio râse, dar sora Teodora, când vorbi, păru surprinzător de serioasă.

— Depinde cum priveşti religia, Ezio. Nu doar sufletele oamenilor au nevoie de consolare.

— Ia ceva de băut, Ezio! spuse Antonio. Trebuie să vorbim, dar mai întâi, relaxează-te! Aici eşti în deplină siguranţă. Le-ai cunoscut pe fete? îţi place vreuna? Nu te îngrijora, nu-i voi spune Rosei. Şi trebuie să-mi spui...

Un ţipăt răsună dintr-o cameră alăturată şi-l întrerupse pe Antonio. Se deschise uşa, dând la iveală un bărbat cu ochii sălbatici, care ţinea un cuţit în mână. În spatele lui se vedea un pat pătat de sânge pe care se zvârcolea o fată în agonie.

— Opriţi-l! ţipă ea. M-a atacat şi mi-a furat banii!

Cu un urlet furios, bărbatul prinse o altă fată şi-i lipi cuţitul de gât.

— Lăsaţi-mă să plec sau o tai şi pe asta, strigă el, apăsând vârful cuţitului pe gâtul fetei până apăru un strop de sânge. Nu glumesc!

Antonio, trezindu-se imediat din beţie, se uita când la Teodora, când la Ezio. Teodora îşi pironi privirea asupra lui Ezio.

— Ei bine, Ezio, spuse ea cu o răceală care-l nedumeri, acum ai ocazia să mă impresionezi.

Atacatorul se îndrepta spre ieşire, unde se afla un grup de fete. Apropiindu-se, strigă la ele:

— Deschideţi uşa!

Fetele însă erau îngheţate de frică.

— Deschideţi blestemata de uşă altfel fata o păţeşte.

Împinse cuţitul şi mai mult în gâtul tinerei. Sângele începu să-i curgă pe gât.

— Las-o în pace! îi ceru Ezio.

Omul se întoarse să se uite la el, cu o expresie fioroasă pe chip.

— Tu cine mai eşti? Vreun *benefattore del cazzo?* Nu mă face s-o omor! Ezio privi de la bărbat la uşă. Fata din braţele răufăcătorului leşinase, era acum o greutate inutilă. Ezio îl văzu cum ezită, dar era gata în orice moment de-acum să-i dea drumul. Se pregăti. Avea să fie dificil, celelalte femei erau aproape; trebuia să aleagă momentul precis şi apoi să acţioneze repede. În plus, avea foarte puţină experienţă cu noua armă.

— Deschide uşa, îi spuse Ezio ferm uneia dintre fetele îngrozite.

Când aceasta se întoarse să deschidă uşa, nebunul lăsă fata plină de sânge să alunece jos. Se pregătea s-o zbughească în stradă, dar atenţia îi fu distrasă pentru o clipă şi, în acea secundă, Ezio scoase micul pistol şi trase.

Se auzi o împuşcătură, iar dintre degetele de la mâna dreaptă a lui Ezio părea să iasă o flacără urmată de o suflare de fum. Bărbatul căzu în genunchi, cu o expresie surprinsă pe faţă, cu o gaură mică şi curată în mijlocul frunţii şi o parte din creieri împrăştiaţi pe tocul uşii din spatele lui. Când căzu la pământ, fetele ţipară şi se îndepărtară în grabă. Teodora strigă nişte ordine şi servitorii se grăbiră să le ajute pe fetele rănite, dar era prea târziu pentru cea din dormitor, care sângerase până la moarte.

— Ai recunoştinţa noastră, Ezio, spuse Teodora, odată ce lucrurile se liniştiră.

— A fost prea târziu s-o mai salvez.

— Le-ai salvat pe celelalte. Putea să omoare mai multe dacă nu erai aici să-l opreşti.

— Prin ce vrăjitorie l-ai ucis? întrebă uimit Antonio.

— Nicio vrăjitorie. Doar un secret. O armă înrudită, dar mai evoluată, a cuţitului de aruncat.

— Cred că o să-ţi fie de mare folos. Noul nostru doge e speriat de moarte. Se înconjoară de gărzi şi nu părăseşte niciodată *palazzo*-ul.

Antonio făcu o pauză.

— Îmi imaginez că Marco Barbarigo e următorul pe lista ta?

— E un duşman la fel de puternic cum era vărul lui, Emilio.

— Te vom ajuta, spuse Teodora, apropiindu-se. Şi şansa noastră va veni în curând. Dogele organizează o mare petrecere de *Carnevale* şi va trebui să părăsească *palazzo*-ul pentru asta. Nu a făcut economii la cheltuieli, fiindcă vrea să cumpere bunăvoinţa populaţiei dacă nu o poate obţine altfel. Spionii mei mi-au spus că a comandat chiar şi artificii din China!

— De-asta te-am rugat să vii astăzi aici, îi explică Antonio lui Ezio. Sora Teodora e de-a noastră şi ştie tot ce mişcă în Veneţia.

— Cum pot să fac în aşa fel încât să fiu invitat la petrecerea asta? o întrebă Ezio.

— Nu-i uşor, răspunse ea. Îţi trebuie o mască de aur ca să intri.

— Păi, nu poate fi atât de greu să facem rost de una.

— Nu te grăbi... fiecare mască este o invitaţie şi fiecare e numerotată. Nu contează, zâmbi Teodora. Am o idee. Cred că e posibil să-ţi *câştigăm* o mască. Hai, vino cu mine.

Îl conduse departe de ceilalţi, într-o curte mică şi liniştită din spatele clădirii, unde o fântână susura într-un bazin ornamental.

— Mâine se vor ţine nişte jocuri speciale de carnaval la care poate participa oricine. Sunt patru evenimente, câştigătorul va fi premiat cu masca de aur şi va fi oaspete de onoare la petrecere. Trebuie să câştigi, Ezio, accesul la petrecere îţi garantează şi accesul la Marco Barbarigo. Când te duci, adăugă ea,

te sfătuiesc să iei cu tine şi mica ta scuipătoare de foc, fiindcă nu vei ajunge suficient de aproape să-l omori cu cuţitul.

— Pot să te întreb ceva?

— Poţi să încerci. Nu-ţi promit un răspuns.

— Sunt curios. Eşti îmbrăcată în măicuţă, dar cu siguranţă nu eşti aşa ceva.

— De unde ştii? Te asigur, fiule, că sunt căsătorită cu Domnul.

— Dar nu înţeleg. Eşti în acelaşi timp şi curtezană. De fapt, conduci un *bordello.*

Teodora zâmbi.

— Nu văd nicio contradicţie. Felul în care aleg să-mi practic credinţa, ce aleg să fac cu trupul meu – sunt alegerile mele şi sunt liberă să le fac.

Tăcu şi căzu pe gânduri un moment.

— Uite, continuă ea. Ca multe alte femei tinere, am fost atrasă de Biserică, dar încet-încet m-au dezamăgit aşa-zişii credincioşi din oraş. Oamenii îl văd pe Dumnezeu doar ca pe-o idee din mintea lor, şi nu ca pe ceva din adâncul inimii şi trupului lor. Înţelegi ce vreau să spun, Ezio? Oamenii trebuie să înveţe să iubească pentru a se mântui. Eu şi fetele mele oferim acest tip de cunoaştere congregaţiei noastre. Bineînţeles, nicio parte imaginabilă a Bisericii nu ar fi de acord cu mine, aşa că a trebuit să-mi creez propria sectă. Poate că nu e conform tradiţiei, dar funcţionează, şi inimile oamenilor mei cresc şi se întăresc în grija mea.

— Printre alte lucruri care cresc şi se-ntăresc, îmi imaginez.

— Eşti cinic, Ezio. Întoarce-te mâine şi vedem cum facem cu jocurile. Ai grijă de tine între timp şi nu-ţi uita masca. Ştiu că poţi să-ţi porţi singur de grijă, dar duşmanii noştri sunt încă pe urmele tale.

Ezio voia să facă unele modificări noii lui arme, aşa că se întoarse la atelierul lui Leonardo în drum spre sediul Breslei Hoţilor.

— Mă bucur să te revăd, Ezio.

— Aveai dreptate în legătură cu sora Teodora, Leonardo. E, într-adevăr, o liber-cugetătoare.

— Ar avea probleme cu Biserica dacă n-ar fi aşa de bine protejată, dar are câţiva admiratori puternici.

— Îmi imaginez.

Ezio observă că Leonardo era puţin absent şi-l privea ciudat.

— Ce s-a întâmplat, Leo?

— Poate ar fi mai bine să nu-ţi spun, dar dacă ai afla din întâmplare, ar fi mai rău. Ezio, Cristina Calfucci a venit în Veneţia cu soţul ei pentru *Carnevale.* Bineînţeles, o cheamă Cristina d'Artenza acum.

— Unde stă?

— Ea şi Manfredo sunt oaspeţii patronului meu. Aşa am aflat.

— Trebuie s-o văd!

— Ezio, eşti sigur că e o idee bună?

— O să vin să iau arma mâine dimineaţă. Mi-e teamă că o să am nevoie de ea... trebuie să mă ocup de nişte treburi urgente.

— Ezio, în locul tău nu aş ieşi neînarmat.

— Am cuţitele din Codex la mine.

Cu inima bătându-i tare, Ezio porni spre Palazzo Pexaro şi trecu pe la biroul unui scrib public pe care-l plăti să scrie un mesaj scurt:

Cristina, draga mea,
Trebuie să ne întâlnim singuri şi departe de gazdele noastre, în seara asta, la ora 19. Te voi aştepta la Semnul Cadranului Solar în Rio Terra degli Ognisanti.

Se semnă „Manfredo". Apoi duse mesajul la *palazzo*-ul contelui şi aşteptă.

Nu credea să aibă prea multe şanse de reuşită, dar planul funcţionă. Cristina ieşi curând din *palazzo*, însoţită doar de o servitoare, şi se grăbi către Dorsoduro. Ezio o urmări. Când ajunse la locul stabilit şi însoţitoarea se retrase la o distanţă discretă, făcu un pas înainte. Amândoi purtau măştile de carnaval, dar Ezio îşi dădea seama că era la fel de frumoasă ca întotdeauna. Nu se putu stăpâni. O luă în braţe şi o sărută lung şi tandru.

Într-un final ea se eliberă şi, dându-şi jos masca, îl privi nedumerită, înainte s-o poată opri, îi scoase şi lui masca.

— Ezio!

— Iartă-mă, Cristina. Eu...

Observă că fata nu mai purta pandantivul de la el. Sigur că nu.

— Ce naiba faci aici? Cum îndrăzneşti să mă săruţi aşa?

— Cristina, e în regulă...

— *În regulă?* Nu te-am mai văzut şi n-am mai primit niciun semn de la tine de opt *ani.*

— Mi-era teamă că n-ai fi venit dacă nu aş fi folosit un mic vicleşug.

— Ai dreptate – sigur că n-aş fi venit! îmi amintesc că ultima oară când ne-am întâlnit m-ai sărutat pe stradă şi apoi, rece ca un castravete, ai salvat viaţa logodnicului meu şi m-ai lăsat să mă mărit cu el.

— Asta trebuia să fac. Te iubea, iar eu...

— Cui îi pasă ce voia el? Eu te iubeam pe tine!

Ezio nu ştia ce să spună. Simţea că îi fuge pământul de sub picioare.

— Nu mă mai căuta, Ezio, zise Cristina, cu ochii în lacrimi. Nu pot să îndur, şi în mod sigur ai o altă viaţă acum.

— Cristina...

— A fost o vreme în care nu trebuia decât să pocneşti din degete, şi eu aş fi...

Se opri.

— Rămas-bun, Ezio.

O privi neajutorat cum pleacă, se alătură însoţitoare, şi dispare după colţul străzii. Fără să se uite înapoi.

Blestemându-se şi blestemându-şi soarta, Ezio se întoarse la sediul Hoţilor.

Următoarea zi îl găsi într-o stare de hotărâre înverşunată. Îşi luă arma de foc de la Leonardo şi recuperă pagina din Codex, sperând că va reuşi la un moment dat să i-o dea împreună cu cealaltă, luată de la Emilio, unchiului său Mario. Apoi se duse la casa Teodorei. De acolo, Teodora îl conduse la Campo di San Polo, unde urmau să aibă loc jocurile. În centrul pieţei fusese înălţată o tribună, iar doi sau trei oficiali stăteau la un birou, notând numele concurenţilor. Printre oamenii din mulţime, Ezio recunoscu silueta bolnăvicioasă, costelivă, a lui Silvio Barbarigo. Îl uimi să observe că alături de el se afla mătăhăloasa gardă de corp, Dante.

— Vei concura împotriva lui, spuse Teodora. Crezi că-l poţi învinge?

— Dacă trebuie.

În cele din urmă, după ce se termină înscrierea tuturor concurenţilor (Ezio dăduse un nume fals), un bărbat înalt,

care purta o mantie roşie strălucitoare, se aşează la tribună – era Maestrul de Ceremonii.

Erau în total patru probe. Concurenţii urmau să se întreacă, iar la sfârşitul jocurilor un grup de judecători alegea câştigătorul. Din fericire pentru Ezio, mulţi dintre concurenţi aleseră, în spiritul carnavalului, să-şi lase măştile pe faţă.

Prima probă fu o cursă de alergare, pe care Ezio o câştigă cu uşurinţă, spre întristarea lui Silvio şi a lui Dante. A doua, mai complicată, implica o luptă tactică în care concurenţii trebuiau să se întreacă în timp ce încercau să captureze stindardele ce le fuseseră oferite fiecăruia dintre ei.

Ezio fu declarat câştigător şi în a doua etapă, dar se nelinişti când văzu expresiile de pe chipurile lui Dante şi Silvio.

— A treia probă, anunţă Maestrul de Ceremonii, combină elemente din primele două şi adaugă câteva noi. De data asta va trebui să vă folosiţi viteza şi abilitatea, dar şi carisma şi şarmul!

Îşi întinse braţele larg, pentru a indica un grup de femei din public îmbrăcate elegant, care chicotiră cu drăgălăşenie.

— Câteva dintre doamnele noastre s-au oferit voluntare să ne ajute cu acest joc, continuă Maestrul de Ceremonii. Unele sunt aici în piaţă. Altele se plimbă pe străzile din jurul ei. S-ar putea să găsiţi câteva chiar şi în gondole. Le veţi recunoaşte după panglicile pe care le poartă în păr. Treaba voastră, onorabili concurenţi, este să adunaţi câte panglici puteţi până când se scurge tot nisipul din clepsidra mea. Vom bate clopotul bisericii când se termină timpul, dar cred că pot să spun că indiferent de rezultat, acesta va fi cel mai agreabil eveniment al zilei! Concurentul care aduce cele mai multe panglici este câştigătorul şi va fi cu un pas mai aproape de a câştiga Masca de Aur. Nu uitaţi, dacă nu va exista un singur concurent care să fi câştigat toate probele, judecătorii vor decide care dintre voi vă fi norocosul invitat la petrecerea dogelui! Şi acum... Începeţi!

După cum promisese Maestrul de Ceremonii, timpul trecu repede şi plăcut. Clopotul bisericii San Polo bătu la semnul bărbatului, în timp ce ultimele fire de nisip se adunau în partea de jos a clepsidrei de sticlă şi concurenţii se întorceau în piaţă şi înmânau panglicile arbitrilor, unii zâmbind, alţii roşind. Doar Dante rămase cu chipul împietrit, deşi faţa i se în-

roşi de mânie când, la sfârşitul numărătorii, braţul lui Ezio fu, din nou, ridicat de Maestrul de Ceremonii.

— Ei bine, misteriosul meu tânăr, ai noroc azi, spuse Maestrul de Ceremonii. Să sperăm că nu te va părăsi la ultima probă.

Se întoarse pentru a se adresa mulţimii, tribuna fu eliberată şi se întinseră frânghii în jurul ei pentru a o transforma într-un ring de box.

— Ultima probă, doamnelor şi domnilor, este complet diferită. Are de-a face doar cu forţa fizică. Concurenţii se vor lupta unii cu alţii, până când toţi, în afară de ultimii doi, sunt eliminaţi. Ultimii doi vor lupta până ce unul dintre ei va fi doborât. Apoi va veni momentul pe care-l aşteptaţi cu toţii. Vom anunţa câştigătorul final al Măştii de Aur. Aveţi grijă cum pariaţi – mai e destul timp pentru răsturnări de situaţie şi surprize!

La această ultimă probă excela Dante, dar Ezio, folosindu-şi diversele abilităţi şi fiind destul de sprinten, reuşi să rămână printre ultimii doi, ajungând faţă în faţă cu uriaşa gardă de corp. Omul se aplecă spre el cu pumni ca nişte buzdugane, dar Ezio era suficient de agil pentru a se feri din calea loviturilor puternice şi reuşi să dea şi el câteva upercuturi şi croşee.

Nu existau runde în această ultimă probă, şi, după ceva timp, Ezio observă că Dante începuse să obosească. Văzu de asemenea, cu coada ochiului, că Silvio Barbarigo le vorbea grăbit Maestrului de Ceremonii şi grupului de judecători, care se adunaseră la o masă sub un baldachin, nu departe de ring. I se păru că vede o pungă din piele umflată cum trece din mână în mână, până ajunse la Maestrul de Ceremonii, care o băgă repede în buzunar, dar nu era sigur, fiindcă trebuia să-şi întoarcă atenţia spre adversarul lui, care, furios acum, se apropia agitându-şi braţele. Ezio se lăsă în jos şi-i trase doi pumni în bărbie şi în burtă şi, în sfârşit, uriaşul căzu. Ezio se aplecă spre el, iar Dante îl privi ameninţător.

— Nu s-a terminat, mârâi el, dar nu reuşi să se ridice.

Ezio se uită spre Maestrul de Ceremonii, ridicându-şi mâna în semn de victorie, dar faţa omului era ca de piatră.

— Suntem siguri că toţi concurenţii au fost eliminaţi? întrebă Maestrul de Ceremonii. Cu toţii? Nu putem anunţa învingătorul până când nu suntem *siguri!*

Se auzi un murmur în mulţime când doi indivizi fioroşi îşi făcură apariţia şi urcară în ring. Ezio se uită spre judecători, dar aceştia îi evitară privirea. Bărbaţii se apropiau de el şi Ezio văzu acum că amândoi aveau câte un cuţitaş grosolan, aproape invizibil, în mână.

— Deci aşa vreţi să jucăm? zise Ezio. Fără reguli, atunci.

Se feri din calea bătăuşilor în timp ce Dante, de pe jos, încercă să-l dezechilibreze apucându-l de glezne, apoi sări pentru a-i putea lovi pe noii oponenţi din faţă. Unul dintre ei încasă lovitura, îşi scuipă câţiva dinţi şi căzu din ring. Ezio sări din nou şi calcă zdravăn pe piciorul celui de-al doilea om, zdrobindu-i glezna. Apoi îl lovi cu putere în stomac şi, în timp ce bărbatul se chircea, îl izbi cu duritate în bărbie cu piciorul. Urlând de durere, bărbatul căzu în afara ringului, îşi muşcase limba, iar sângele îi şiroia pe buze.

Fără să se uite înapoi, Ezio sări în afara ringului şi-i confruntă pe Maestrul de Ceremonii şi pe judecători, care păreau speriaţi. Mulţimea din spatele lui aclama.

— Cred că avem un învingător, îi spuse Ezio Maestrului de Ceremonii. Acesta avu un schimb de priviri cu judecătorii şi cu Silvio Barbarigo, care stătea pe-aproape. Maestrul de Ceremonii urcă în ring, evitând pe cât putea să calce în petele de sânge, şi se adresă mulţimii.

— Doamnelor şi domnilor! anunţă el după ce îşi drese vocea, cu nervozitate. Cred că veţi fi de acord cu toţii că ne-am bucurat astăzi de o competiţie grea şi dreaptă.

Mulţimea aclamă.

— Şi în astfel de ocazii e greu de ales adevăratul învingător... Mulţimea părea derutată. Ezio schimbă o privire cu Teodora, care stătea pe margine.

— A fost o decizie grea pentru mine şi pentru judecători, continuă Maestrul de Ceremonii, transpirând uşor şi ştergându-şi fruntea, dar trebuie să existe un învingător şi, la final, după cum vedeţi, am ales unul.

Se aplecă şi-l săltă cu dificultate pe Dante în picioare.

— Doamnelor şi domnilor, vă prezint câştigătorul Măştii de Aur – *Signore* Dante Moro!

Mulţimea fluieră şi huidui, strigându-şi dezaprobarea. Maestrul de Ceremonii, împreună cu judecătorii, fură nevoiţi să se retragă iute în timp ce spectatorii îi atacau deja cu orice le cădea în mână. Ezio se grăbi spre Teodora şi împreună priviră cum Silvio, cu un zâmbet strâmb pe faţa lividă, îl ajută pe Dante să se dea jos din ring şi-l conduse spre o alee lăturalnică.

Capitolul 19

Întors la „mănăstirea" Teodorei, Ezio se străduia să-şi păstreze calmul, în timp ce Teodora şi Antonio îl priveau cu îngrijorare.

— Am văzut cum Silvio l-a mituit pe Maestrul de Ceremonii, spuse Teodora. Şi fără îndoială a umplut şi buzunarele judecătorilor. N-am avut ce să fac.

Antonio râse în bătaie de joc şi Ezio îi aruncă o privire posomorâtă.

— E lesne de înţeles de ce Silvio era atât de hotărât să-l facă pe omul lor să câştige Masca de Aur, continuă Teodora. Sunt încă speriaţi şi nu vor să rişte nimic cu dogele Marco. Nu vor avea linişte până nu te văd mort.

— Atunci o să aibă parte de multe nopţi nedormite.

— Trebuie să ne gândim. Petrecerea e mâine.

— O să găsesc o cale de a-l urmări pe Dante la petrecere, hotărî Ezio. O să iau cumva masca şi...

— Cum? întrebă Antonio. Omorându-l pe sărmanul *stronzo?*

Ezio se întoarse spre el cu mânie.

— Ai vreo idee mai bună? Ştii foarte bine ce e în joc! Antonio ridică braţele dezaprobator.

— Uite ce e, Ezio... dacă îl omori, vor anula petrecerea şi Marco se va retrage în *palazzo*. Vom irosi timpul – din nou! Nu, ce trebuie să faci e să furi masca, în linişte.

— Fetele mele te pot ajuta, adăugă Teodora. Multe dintre ele se vor duce la petrecere, ca să întreţină atmosfera! Îl pot distrage pe Dante în timp ce tu îi iei masca. Şi odată ce reuşeşti să intri, nu te teme. Voi fi şi eu acolo.

Ezio clătină nesigur din cap. Nu-i plăcea să i se spună ce să facă, dar în cazul acesta ştia că Antonio şi Teodora aveau dreptate.

— *Va bene,* spuse.

În ziua următoare, la apusul soarelui, Ezio se asigură că era pe poziţii în apropierea locului prin care urma să treacă Dante în drum spre petrecere. Câteva dintre fetele Teodorei se plimbau prin preajmă. Într-un sfârşit, bărbatul masiv îşi făcu apariţia. Se străduise să-şi aleagă hainele potrivite, care erau scumpe, dar ţipătoare. Masca de Aur îi atârna la cingătoare. Imediat ce-l văzură, fetele chicotiră şi-i făcură semne, înconjurându-l, iar două dintre ele îl luară de braţe, asigurându-se că masca se legăna în spatele lui, şi-l conduseră spre zona întinsă, împrejmuită, de lângă Molo unde petrecerea începuse deja. Sincronizându-şi precis mişcarea, Ezio alese ultimul moment posibil pentru a tăia masca prinsă de curea. O luă şi se furişă în faţa lui Dante, pentru a ajunge primul la gărzile care păzeau intrarea la petrecere. Văzându-i masca, îl lăsară să intre. După câteva momente apăru şi Dante şi se pregăti să-şi pună masca, dar îşi dădu seama că rămăsese fără ea. Fetele care-l însoţiseră se pierdură în mulţime şi-şi puseră propriile măşti, ca să nu fie recunoscute.

Dante încă se ciorovăia cu gărzile de la poartă, care primiseră ordine clare, în timp ce Ezio îşi făcea loc printre petrecăreţi pentru a se întâlni cu Teodora. Femeia îl întâmpină cu căldură.

— Ai reuşit să ajungi! Felicitări! Acum, ascultă. Marco este încă foarte precaut. Stă pe barca lui, Bucintoro-ul Ducal, pe apele de lângă Molo. Nu vei reuşi să te apropii prea mult de el, dar ar trebui să poţi găsi cel mai bun punct de observaţie pentru atac.

Se întoarse pentru a chema trei sau patru dintre curtezanele sale.

— Fetele te vor ajuta să treci neobservat printre oamenii de la petrecere.

Ezio porni, dar în timp ce fetele, care străluceau în mătăsuri şi satinuri roşii şi argintii, se pierdeau în marea de invitaţi, îi atrase atenţia un bărbat înalt, demn, de vreo şaizeci şi cinci de ani, cu ochi limpezi, inteligenţi, şi barbă albă, care stătea de vorbă cu un nobil veneţian, de vârstă apropiată. Amândoi purtau măşti mici care le acopereau doar puţin din faţă şi Ezio îl recunoscu pe primul ca fiind Agostino Barbarigo, fratele mai mic al lui Marco. Agostino ar fi putut controla

soarta Veneţiei dacă fratele lui ar fi păţit ceva, aşa că Ezio se gândi că îi era de folos să audă ce vorbeau.

Apropiindu-se, îl auzi pe Agostino râzând încet.

— Sincer, fratele meu se face de râs cu această excentricitate.

— N-ai niciun drept să vorbeşti aşa despre el, răspunse nobilul. El e dogele!

— Da, da. E dogele, răspunse Agostino, netezindu-şi barba.

— E petrecerea lui. El a organizat acest *Carnevale* şi îşi va cheltui banii după cum crede de cuviinţă.

— Este doge numai cu numele, spuse Agostino mai ascuţit. Şi sunt banii Veneţiei cei pe care-i cheltuie, nu ai lui. Sunt lucruri mai importante în joc şi ştii asta, adăugă el cu glas scăzut.

— Marco este omul ales să conducă. E adevărat că tatăl tău probabil credea că n-o să se aleagă nimic de capul lui, aşa că şi-a transferat ambiţiile politice către tine, dar asta nu prea mai contează acum, având în vedere cum stau lucrurile.

— Nu am *vrut* niciodată să fiu doge...

— Atunci te felicit pentru succesul tău, răspunse nobilul cu răceală.

— Uite, zise Agostino, păstrându-şi cumpătul. Puterea e mai importantă decât avuţia. Fratele meu chiar crede că a fost ales pentru altceva decât pentru averea lui?

— A fost ales pentru înţelepciunea şi abilitatea sa de a conduce.

Îi întrerupse focul de artificii. Agostino le privi pentru un moment, apoi spuse:

— Şi asta e o dovadă de înţelepciune? Să oferi un spectacol de lumini? Se ascunde în Palatul Ducal în timp ce oraşul se duce de râpă şi crede că nişte explozii scumpe îi vor face pe oameni să uite de probleme.

Nobilul ridică nepăsător din umeri.

— Oamenii iubesc spectacolul. E în natura umană. Vei vedea...

Chiar atunci Ezio văzu silueta masivă a lui Dante, alături de un grup de gărzi, dând buzna prin mulţime, căutându-l pe el fără îndoială.

Ezio se grăbi să găsească un loc ferit de unde ar fi putut ajunge cu uşurinţă la doge dacă acesta ar fi părăsit Bucintoroul, ancorat la câţiva metri de chei.

Se auzea o fanfară şi, deocamdată, artificiile conteniră. Mulţimea făcu linişte, apoi aplaudă când Marco se arată la babordul ambarcaţiunii de stat pentru a i se adresa, un paj anunţându-i prezenţa:

— *Signore e signori!* Vi-l prezint pe iubitul doge al Veneţiei!

— *Benvenuti!* îşi începu Marco discursul. Bine aţi venit, prieteni, la cel mai mare eveniment social al sezonului! Pe timp de pace sau război, pe timp de prosperitate sau sărăcie, Veneţia va avea mereu *Carnevale...*

În timp ce dogele continua să vorbească, Teodora i se alătură lui Ezio.

— E prea departe, îi spuse Ezio. Şi nu va părăsi barca. Aşa că va trebui să înot până acolo. *Merda!*

— Eu n-aş încerca asta, şopti Teodora. Te-ar observa imediat.

— Atunci va trebui să mă lupt până ajung...

— Aşteaptă!

Dogele continuă:

— În seara asta celebrăm măreţia oraşului. Ce viu strălucesc luminile noastre!

Îşi întinse braţele şi artificiile începură din nou pentru scurt timp. Mulţimea aclama şi striga de bucurie.

— Asta e! spuse Teodora. Foloseşte-te de *pistola!* Cel cu care l-ai oprit pe ucigaşul din bordelul meu. Când vor începe din nou artificiile, foloseşte-te de zgomotul lor pentru a acoperi zgomotul împuşcăturii. Sincronizează-te cum trebuie şi vei pleca de aici neobservat.

— Îmi place cum gândeşti, soră, îi spuse Ezio.

— Doar că va trebui să ţinteşti foarte atent. Ai o singură şansă.

Îi strânse braţul.

— *Buona fortuna,* fiule. Te aştept la *bordello.*

Dispăru printre petrecăreţi, iar Ezio îl observă în mulţime pe Dante şi pe bătăuşii lui care încă îl căutau. Nevăzut ca o nălucă se îndreptă spre chei, apropiindu-se cât putea de mult de barca pe care se afla Marco. Din fericire, roba strălucitoare a dogelui, scăldată în luminile petrecerii, îl făcea o ţintă excelentă.

Discursul dogelui continua, iar Ezio se folosi de asta pentru a se pregăti, aşteptând momentul reînceperii focurilor de

artificii. Sincronizarea trebuia să fie perfectă dacă voia să scape neobservat.

— Ştim cu toţii că am trecut prin vremuri tulburi, spunea Marco. Dar le-am depăşit împreună, şi acum Veneţia este un oraş mai puternic datorită lor. Schimburile de putere sunt diferite pentru toţi, dar le-am înfruntat cu graţie şi linişte. Nu e uşor să pierzi un doge în deplină putere – şi e frustrant să vedem că asasinul dragului nostru frate Mocenigo este încă în libertate, nepedepsit. Totuşi, putem să ne alinăm cu gândul că mulţi dintre noi începuseră să fie stânjeniţi de politicile predecesorului meu, să se simtă nesiguri şi să se îndoiască de drumul pe care ne ghida.

Câteva voci din mulţime încuviinţară, iar Marco, zâmbind, ridică braţele pentru a face linişte.

— Ei bine, prieteni, vă pot spune că am găsit din nou drumul cel bun pentru noi! Îl întrevăd, şi ştiu încotro ne îndreptăm. Este un loc minunat şi mergem spre el împreună. Viitorul pe care îl întrevăd pentru *Venezia* este unul al puterii, al bogăţiei. Vom construi o flotă aşa de puternică încât inamicii noştri se vor teme de noi mai mult ca niciodată. Ne vom extinde rutele de comerţ peste mări şi vom aduce acasă mirodenii şi bogăţii nemaiauzite de pe vremea lui Marco Polo!

Ochii lui Marco sclipeau în timp ce vocea sa căpătă un ton ameninţător.

— Şi le spun celor care ni se împotrivesc: aveţi grijă ce tabără alegeţi, căci fie sunteţi cu noi, fie de partea răului. Nu vom adăposti niciun duşman aici. Vă vom vâna, vă vom ucide, vă vom distruge!

Îşi ridică din nou braţele şi strigă cu înflăcărare:

— *Venezia* va fi mereu cea mai strălucitoare bijuterie a civilizaţiei! Când îşi lăsă braţele în jos triumfător, focuri măreţe de artificii izbucniră pe cer – un final grandios care transforma noaptea în zi. Zgomotul exploziilor era asurzitor – micul şi letalul foc de armă al lui Ezio se pierdu în vacarm. Porni imediat prin mulţime, înainte ca oamenii să apuce să reacţioneze văzându-l pe Marco Barbarigo, unul dintre dogii cu cea mai scurtă perioadă de domnie din istoria Veneţiei, cum se clatină, duce mâna la inimă şi se prăbuşeşte fără suflare pe puntea ambarcaţiunii ducale.

— *Requiescat in pace,* murmură Ezio pentru sine în timp ce se îndepărta.

Îndată ce s-au aflat, veştile au călătorit repede şi au ajuns la bordel înaintea lui Ezio. Teodora şi curtezanele ei îl întâmpinară cu strigăte de admiraţie.

— Probabil eşti obosit, spuse Teodora, luându-l de mână şi conducându-l spre o cameră alăturată. Haide să te odihneşti!

Dar Antonio îl opri ca să-l felicite.

— Salvatorul Veneţiei! exclamă el. Ce pot să spun? Poate că am greşit să mă îndoiesc aşa de repede. Acum măcar vom avea şansa de a vedea unde cad piesele...

— Ajunge cu asta pentru acum, spuse Teodora. Vino, Ezio. Ai muncit din greu, fiule. Simt că trupul tău obosit are nevoie de alinare şi destindere.

Ezio îşi dădu seama imediat ce voia să spună şi intră în joc.

— Aşa e, soră. Am asemenea dureri că aş avea nevoie de multă alinare şi destindere. Sper să te descurci.

— Oh, exclamă Teodora zâmbind. N-am de gând să-ţi alin durerea fără o mână de ajutor! Fetelor!

Câteva curtezane trecură repede zâmbind pe lângă Ezio înspre camera alăturată, în mijlocul căreia se zărea un pat masiv şi un obiect de mobilier neobişnuit, care semăna cu o canapea, dar avea scripeţi, curele şi lanţuri. Arăta ca o maşinărie din atelierul lui Leonardo, dar Ezio nu îşi imagina la ce putea fi folosit.

Schimbă o privire lungă cu Teodora şi o urmă în dormitor, închizând uşa în spatele lui.

Câteva zile mai târziu, Ezio odihnit şi înviorat stătea pe podul Rialto, urmărind trecătorii. Tocmai se gândea să meargă să bea câteva pahare de Veneto înainte de *ora di pranzo,* când văzu pe cineva venind în grabă spre el – îl recunoscu, era unul dintre mesagerii lui Antonio.

— Ezio! Ezio! strigă omul din mers. Ser Antonio vrea să te vadă – e o problemă importantă.

— Vin îndată, spuse Ezio, urmându-l.

Îl găsiră pe Antonio în biroul lui şi, spre surprinderea lui Ezio, se afla în compania lui Agostino Barbarigo. Antonio făcu prezentările.

— E o onoare să vă cunosc, domnule. Condoleanţe pentru pierderea fratelui dumneavoastră.

Agostino făcu un gest de indiferenţă cu mâna.

— Apreciez compasiunea ta, dar, ca să fiu sincer, fratele meu era un prost, aflat complet sub controlul facţiunii Borgia din Roma – ceva ce nu aş dori niciodată Veneţiei. Din fericire, o persoană cu grijă pentru interesul public a prevenit această primejdie, asasinându-l. Într-un mod ciudat de original... Se vor face cercetări, bineînţeles, dar nu reuşesc să-mi dau seama unde vor duce...

— Messer Agostino va fi ales doge în curând, interveni Antonio. O veste bună pentru Veneţia.

— Consiliul celor Patruzeci şi Unu a lucrat repede de data asta, spuse sec Ezio.

— Cred că au înţeles unde greşeau în aplicarea procedeelor, răspunse Agostino cu un zâmbet forţat. Dar nu vreau să fiu doge doar cu numele, cum era fratele meu. Ceea ce ne aduce la problema de faţă. Silvio, îngrozitorul nostru văr, a ocupat Arsenalul, cartierul militar al oraşului, şi l-a întărit cu o garnizoană de două sute de mercenari!

— Dar când veţi fi doge, nu le veţi putea comanda să se predea? întrebă Ezio.

— Ar fi frumos să gândim aşa, spuse Agostino, dar extravaganţele fratelui meu au epuizat resursele oraşului şi va fi greu să rezistăm unei forţe hotărâte care deţine controlul Arsenalului. Iar fără Arsenal, nu am controlul real asupra Veneţiei, indiferent dacă sunt doge sau nu.

— Atunci, spuse Ezio, trebuie să ridicăm propriile noastre forţe.

— Bine spus! zise Antonio radiind de bucurie. Şi cred că avem omul perfect pentru treaba asta. Ai auzit de Bartolomeo d'Alviano?

— Desigur. *Condottiero*-ul care slujea Statele Papale! Am auzit că s-a întors împotriva lor acum.

— Iar acum e aici. Nu-l prea are pe Silvio la inimă. Aşa cum ştii, Silvio este şi el în buzunarul cardinalului Borgia, spuse Agostino. Bartolomeo stă în San Pietro, la est de Arsenal.

— Voi merge să-l văd.

— Înainte să faci asta, Ezio, spuse Antonio, *Messer* Agostino are ceva pentru tine.

Agostino scoase din robă un pergament vechi, rulat, cu un sigiliu negru şi greu care fusese spart şi atârna acum de o panglică roşie sfâşiată.

— Fratele meu avea asta printre documentele lui. Antonio a crezut că te-ar putea interesa. Consider-o plata pentru... serviciile furnizate.

Ezio o luă. Îşi dădu imediat seama ce era.

— Vă mulţumesc, *Signore.* Sunt convins că va fi de mare ajutor în bătălia care cu siguranţă va veni.

Ezio nu pierdu timpul, oprindu-se doar pentru a se înarma şi porni spre atelierul lui Leonardo, unde spre surprinderea lui, îşi găsi prietenul împachetând.

— Unde mai pleci de data asta? întrebă Ezio.

— Înapoi la Milano. Aveam de gând să-ţi trimit un mesaj înainte să plec, desigur. Şi să-ţi trimit şi un pachet cu gloanţe pentru mica ta armă.

— Ei bine, mă bucur că te-am prins. Uite, am o nouă pagină din Codex!

— Excelent. Abia aştept s-o văd. Intră. Servitorul meu, Luca, şi ceilalţi pot continua să împacheteze, l-am pregătit destul de bine deja. Păcat că nu-i pot lua pe toţi cu mine.

— Ce ai de gând să faci la Milano?

— Lodovico Sforza mi-a făcut o ofertă pe care n-am putut s-o refuz.

— Dar cum rămâne cu proiectele tale de aici?

— Flota militară le-a anulat. Nu mai au bani pentru proiecte noi. Se pare că ultimul doge a cheltuit aproape tot. I-aş fi putut face eu artificii, nu trebuia să cheltuie aşa mult ca să le aducă din China. Oricum, Veneţia a făcut pace cu turcii şi mi-au spus că sunt binevenit să mă întorc când vreau – de fapt, cred că le-ar plăcea să mă întorc. Între timp, Luca o să rămână aici – ar fi ca un peşte pe uscat departe de Veneţia – şi-i las câteva modele de bază pentru început. Cât despre conte, e mulţumit cu portretele sale de familie, deşi, eu unul, cred că s-ar mai fi putut lucra la ele.

Leonardo începu să deruleze foaia de pergament.

— Acum să aruncăm o privire peste asta.

— Promite-mi că mă anunţi când te întorci.

— Promit, prietene. Iar tu – ţine-mă la curent cu ce mai faci, dacă poţi.

— Aşa voi face.

— Deci...

Leonardo întinse pagina din Codex şi o examină.

— E ceva aici care arată ca un plan pentru pumnalul cu două lame care se potrivea cu apărătoarea ta de metal pentru braţ, dar e incomplet, s-ar putea să fie o schiţă mai timpurie a modelului. Restul are sens doar în legătură cu celelalte pagini – uite, sunt mai multe marcaje ca nişte hărţi şi un fel de imagine care îmi aminteşte de înfloriturile complicate pe care le mâzgăleam când aveam timp să mă gândesc în linişte!

Leonardo rulă pagina la loc şi-l privi pe Ezio.

— Aş pune-o la loc sigur împreună cu celelalte două pagini pe care mi le-ai arătat aici în Veneţia. Cu siguranţă, toate sunt de mare însemnătate.

— De fapt, Leo, dacă pleci la Milano, aş vrea să-ţi cer o favoare.

— Spune.

— Când ajungi la Padova, poţi, te rog, să angajezi un curier de încredere care să ducă aceste trei pagini unchiului meu Mario din Monteriggioni? Este... anticar... şi ştiu că le va găsi interesante. Dar am nevoie de cineva în care să pot avea încredere că va face asta pentru mine.

Leonardo îi zâmbi în treacăt. Dacă Ezio nu ar fi fost aşa preocupat, poate ar fi observat că era un zâmbet complice.

— Îmi trimit bagajele direct la Milano, dar o să fac mai întâi o vizită fulger – ca să zic aşa – la Florenţa, ca să văd ce fac Agniolo şi Innocento, deci o să fiu eu curierul până acolo, apoi îl voi trimite pe Agniolo la Monteriggioni cu documentele. Fii fără grijă.

— E mai bine decât aş fi putut spera.

Ezio îl prinse de mână.

— Eşti un prieten minunat, Leo.

— Cel puţin aşa sper, Ezio. Câteodată cred că ţi-ar fi de folos cineva care să aibă într-adevăr grijă de tine.

Făcu o pauză.

— Şi-ţi doresc spor în ceea ce faci. Sper că într-o zi vei reuşi să termini şi să te odihneşti în sfârşit.

Ezio, cu ochii cenuşii ca oţelul privi pentru o clipă în gol şi spuse doar atât:

— Mi-ai amintit – mai am o misiune de îndeplinit. Voi trimite pe unul dintre oamenii gazdei mele cu celelalte două pagini din Codex. Acum, pentru moment, *addio!*

Capitolul 20

Cea mai rapidă cale de a ajunge de la atelierul lui Leonardo la San Pietro era bacul sau o barcă închiriată de la Fondamenta Nuova şi apoi să navighezi spre est de pe malurile nordice ale oraşului. Spre surprinderea lui, Ezio găsi cu greu pe cineva care să-l ducă acolo. Cursele obişnuite fuseseră suspendate şi, ca să convingă o pereche de tineri gondolieri să accepte călătoria, fu nevoit să-şi golească de tot buzunarele.

— Care e problema? îi întrebă.

— Se spune că s-au dat nişte lupte grele acolo, zise vâslaşul de la pupă, ţinând piept apelor agitate. Se pare că acum s-au liniştit lucrurile, a fost doar o gâlceava locală. Dar bacurile încă nu riscă să meargă într-acolo. O să te lăsăm pe malul nordic. Să ai grijă.

Făcură întocmai şi nu după mult timp, Ezio se trezi singur, târându-şi paşii pe un mal mocirlos spre zidul de susţinere, de unde se vedea turnul bisericii San Pietro di Castello. Zărea câteva fuioare de fum ridicându-se deasupra unor clădiri joase de cărămidă, aflate ceva mai departe, la sud-est de biserică. Erau barăcile lui Bartolomeo. Cu inima bătându-i tare în piept, Ezio se grăbi în direcţia lor.

De la bun început, îl surprinse liniştea. Apoi, pe măsură ce se apropia, începu să vadă cadavre împrăştiate în jur, unele dintre ele purtând blazonul lui Silvio Barbarigo, altele, o emblemă pe care n-o recunoscu. Într-un sfârşit, dădu peste un sergent grav rănit, dar încă în viaţă, care reuşise să se sprijine de un zid scund.

— Te rog... ajută-mă, spuse sergentul.

Ezio căută repede în jur şi găsi o fântână, de unde scoase apă, rugându-se ca atacatorii să n-o fi otrăvit, deşi părea destul

de curată şi de limpede. Turnă apă într-un vas pe care-l găsi în preajmă şi îl duse uşor la buzele omului, apoi umezi o cârpă şi-i şterse sângele de pe faţă.

— Mulţumesc, prietene, spuse sergentul.

Ezio observă că purta o emblemă care nu-i era cunoscută şi presupuse că trebuie să fie a lui Bartolomeo. În mod clar, trupele lui Bartolomeo fuseseră atacate de cele ale lui Silvio.

— A fost un atac neaşteptat, confirmă sergentul. Ne-a trădat vreo târfă de-a lui Bartolomeo.

— Unde s-au dus acum?

— Oamenii Inchizitorului? înapoi la Arsenal. Şi-au stabilit o bază acolo, chiar înainte ca noul doge să poată prelua controlul. Silvio îl urăşte pe vărul lui, Agostino, pentru că nu ia parte la nu ştiu ce complot în care e implicat Inchizitorul.

Omul tuşi sânge, dar se strădui să continue.

— L-au luat prizonier pe căpitanul nostru. L-au luat cu ei. E chiar ciudat, pentru că *noi* tocmai plănuiam să-i atacăm pe ei. Bartolomeo pur şi simplu aştepta un... mesager din oraş.

— Unde sunt ceilalţi oameni ai voştri?

Sergentul încercă să se uite în jur.

— Cei care n-au fost omorâţi sau luaţi prizonieri s-au împrăştiat, au încercat să se salveze. Probabil se ascund prin Veneţia sau pe insulele din lagună. Dar vor avea nevoie de cineva care să-i unească. Vor aştepta veşti de la căpitan.

— Silvio l-a luat prizonier?

— Da. El...

Nefericitul sergent se chinuia să tragă aer în piept. Lupta lui se termină când deschise gura şi vomită sânge, udând iarba din jur. Când se opri, ochii omului se holbau în gol, în direcţia lagunei. Ezio i-i închise şi-i încrucişă braţele pe piept.

— *Requiescat in pace,* spuse solemn.

Apoi îşi legă mai strâns cureaua pentru sabie – îşi prinsese şi apărătoarea de antebraţul stâng, dar îşi scoase pumnalul cu două lame. Pe antebraţul drept ataşă cuţitul cu otravă, mereu folositor când şansele nu erau de partea lui. Pistolul era cel mai util când o ţintă solitară se afla în raza de acţiune, căci arma trebuia reîncărcată după fiecare foc. Păstră la curea săculeţul cu praf de puşcă şi alice şi primul cuţit cu arc, de rezervă, îşi trase gluga pe cap şi se îndreptă spre podul de lemn care lega San Pietro de Castello. De acolo, porni discret,

dar rapid spre strada principală, în direcţia Arsenalului. Observă că oamenii din preajmă erau precauţi, deşi îşi vedeau de treburile zilnice ca de obicei. Ar fi fost nevoie de mai mult decât un conflict local ca să oprească în întregime afacerile Veneţiei, fiindcă puţini dintre locuitorii de rând din Castello ştiau cât de important era pentru oraş rezultatul luptei.

Ezio nu credea pe atunci că avea să fie un conflict care va dura multe, multe luni, de fapt, până în anul următor. Se gândi la Cristina, la mama lui, Maria, şi sora lui, Claudia. Îşi dădu seama că nu mai avea un loc pe care să-l numească „acasă" şi se simţi bătrân. Avea însă de servit şi susţinut Crezul, şi asta era mai important decât orice. Poate că nimeni nu va şti vreodată că lumea fusese salvată de la dominaţia Templierilor de către Ordinul Asasinilor, care îşi luase angajamentul de a se opune hegemoniei lor diabolice.

Prima lui sarcină era în mod clar să-l găsească şi, dacă era posibil, să-l elibereze pe Bartolomeo d'Alviano, dar avea să fie greu să intre în Arsenal. Înconjurat de ziduri de cărămidă înalte fortificate, labirintul de clădiri şi şantiere navale se ridica la marginea estică a oraşului şi era foarte bine păzit de către armata personală a lui Silvio, care părea să numere mai mult de două sute de mercenari, după cum îi spusese Agostino Barbarigo. Trecând de poarta principală recent construită de către arhitectul Gamballo, Ezio se învârti în jurul clădirilor, în zona accesibilă pe uscat, până când observă o poartă masivă cu o uşă mai mică în ea. Urmărind de la distanţă, văzu că această intrare secretă era folosită de gărzile din afară când schimbau tura. Aşteptă patru ore în ascunzătoare, dar la următorul schimb de tură era pregătit. Era foarte cald sub soarele de după-amiază târzie, atmosfera era umedă şi toată lumea era toropită, în afară de Ezio. Observă cum se îndepărtau soldaţii care-şi terminaseră tura, ieşind pe poarta păzită de o singură gardă. Porni în urma lor, ascunzându-se cât de bine putea. După ce trecu şi ultimul soldat, îi tăie gâtul celui care păzea poarta şi se strecură înăuntru înainte să fie observat. Cum se întâmplase cu ani în urmă în San Gimignano, forţele armate ale lui Silvio, deşi numeroase, erau insuficiente pentru a acoperi întreaga zonă pe care o păzeau. Era, la urma urmei, centrul militar al oraşului. Nu era de mirare că

Agostino nu putea exercita o putere reală dacă nu deţinea controlul Arsenalului.

Odată ajuns înăuntru, Ezio se orientă cu uşurinţă în spaţiile deschise dintre clădirile imense – *Cordelie, Artiglerie,* turnurile de apărare şi mai ales şantierele navale. Atâta timp cât stătea la adăpostul umbrelelor după-amiezii târzii şi avea grijă să evite patrulele, Ezio ştia că va fi în siguranţă, deşi rămase extrem de vigilent, bineînţeles.

Ghidat de sunetul vocilor vesele şi râsetelor batjocoritoare, ajunse pe lateralul unuia dintre principalele bazine fără apă, unde era trasă o galeră masivă. O cuşcă de fier fusese atârnată pe marginea unuia dintre zidurile solide ale bazinului. În cuşcă se afla Bartolomeo, un om viguros ca un urs, la vreo treizeci de ani, cu patru sau cinci ani mai mare decât Ezio. În jurul lui era o mulţime de mercenari de-ai lui Silvio. Ezio se gândi că mercenarii s-ar fi făcut mult mai utili dacă ar fi patrulat, în loc să-şi sărbătorească triumful în faţa unui inamic capturat şi neajutorat, dar probabil că Silvio Barbarigo, obişnuit cu rolul de Mare Inchizitor, nu era tocmai priceput în a-şi conduce cum se cuvine trupele.

Ezio nu ştia de cât timp stătea Bartolomeo în cuşcă, dar cu siguranţă trecuseră multe ore. Cu toate acestea, situaţia în care se afla însă nu părea să-i fi scăzut în vreun fel energia şi furia. Având în vedere că probabil nu primise nimic de mâncare sau de băut, era de-a dreptul remarcabil.

— *Luridi codardi!* Laşi mizerabili! striga la opresorii săi, dintre care unul, observă Ezio, înmuiase un burete în oţet şi-l împingea spre buzele lui Bartolomeo pe vârful unei lance, încercând să-l facă să creadă că-i dă apă.

Bartolomeo îl scuipă.

— O să vă omor pe toţi! în acelaşi timp! Cu o mână... nu, cu *ambele* mâini legate la spate! O să vă mănânc de vii! strigă el râzând. Dacă vă întrebaţi cum se poate aşa ceva, daţi-mi drumul de aici şi vă arăt! *Miserabili pezzi di merda!*

Gărzile Inchizitorului râdeau în hohote şi-l împungeau pe Bartolomeo cu prăjini, făcând cuşca să se legene. Partea de jos a cuştii era făcută tot din gratii, aşa că Bartolomeo trebuia să se prindă cu putere cu picioarele de barele de dedesubt pentru a-şi menţine echilibrul.

— Nu aveţi onoare! Nici valoare! Nici virtute!

Strânse salivă în gură şi-i scuipă.

— Şi oamenii se întreabă cum de începe să apună steaua Veneţiei.

Apoi vocea lui aproape căpătă un ton rugător.

— Voi arăta milă oricui de aici care are curajul să mă elibereze. Pe restul am să vă ucid! Cu mâna mea! Jur!

— Mai tacă-ţi fleanca, strigă unul dintre soldaţi. N-o să moară nimeni azi în afară de tine, rahatule!

Între timp, Ezio, ascuns în umbra unei colonade de cărămidă care înconjura bazinul unde erau ancorate câteva galere de război mai mici, căuta o metodă de a-l salva pe *condottiero.* Erau zece gărzi în jurul cuştii, toate cu spatele la el, şi nu se mai vedea nimeni prin preajmă. În plus, cei zece bărbaţi nu erau de serviciu, aşa că nu purtau armură. Ezio îşi verifică pumnalul cu otravă. Executarea gărzilor nu părea deloc dificilă. Cronometrase trecerea patrulelor – veneau de fiecare dată când umbra zidului din jurul bazinului se mărea cu opt centimetri. Dar mai exista o problemă: eliberarea lui Bartolomeo, care trebuia făcută rapid şi în linişte. Se gândi intens. Ştia că nu avea mult timp.

— Ce fel de om îşi vinde onoarea şi demnitatea pentru câţiva arginţi? zbiera Bartolomeo, dar gâtul i se uscase şi începuse să obosească, în ciuda voinţei de fier.

— Nu asta faci şi tu, deşteptule? Nu eşti mercenar ca noi?

— N-am fost niciodată slujitorul unui trădător sau al unui laş, cum sunteţi voi!

Ochii lui Bartolomeo străluceau. Oamenii din jurul lui fură reduşi la tăcere pentru un moment.

— Credeţi că nu ştiu de ce m-aţi închis? Credeţi că nu ştiu cine e păpuşarul şefului vostru Silvio? M-am luptat cu trădătorul ăla care-l controlează, de pe vremea când voi încă sugeaţi la ţâţa mamei!

Ezio asculta acum cu interes. Unul dintre soldaţi ridică o cărămidă şi o aruncă furios. Ricoşa de barele cuştii, fără să facă vreun rău.

— Aşa, nenorociţilor! strigă Bartolomeo răguşit. Să văd dacă vă puneţi cu mine! Jur, când o să ies din cuşca asta, n-o să mă las până nu vă tai capul tuturor, ca să vi-l bag în cur! Şi o să şi amestec capetele între ele, pentru că voi, câinilor, oricum nu ştiţi unde vă e curul!

Soldaţii începeau să se înfurie. Era clar că primiseră ordine care-i împiedicau să-l împungă pe prizonier cu sulițele sau să tragă cu săgeţi în el în timp ce atârna fără apărare în cuşcă. Ezio observase însă că lacătul care încuia uşa cuştii era relativ mic. Cei care-l ferecaseră pe Bartolomeo se bazau pe faptul că atârnaseră cuşca foarte sus. Fără îndoială, credeau că soarele aspru al zilei şi frigul nopţii, împreună cu deshidratarea şi înfometarea, aveau să-l ucidă. În cazul în care nu ceda, acceptând să coopereze. Dar după câte se părea, Bartolomeo n-ar fi cedat niciodată.

Ezio ştia că trebuie să acţioneze rapid. O patrulă urma să treacă pe acolo în scurt timp. Eliberând arcul pumnalului cu otravă, se năpusti cu viteza şi graţia unui lup, acoperind distanţa în câteva secunde. Sfârtecă în stânga şi-n dreapta şi ucisese deja cinci oameni înainte ca ceilalţi să-şi dea seama ce se întâmplă. Scoase sabia şi-i omorî sălbatic pe ceilalţi, loviturile lor ricoşând în zadar de pe apărătoarea purtată pe antebraţul stâng. În timp ce Bartolomeo urmărea scena cu gura căscată, în liniştea care se lăsă la final, Ezio se întoarse şi privi în sus.

— Poţi să sari de acolo? îl întrebă pe Bartolomeo.

— Dacă poţi să mă scoţi de-aici, o să sar ca un afurisit de purice.

Ezio luă suliţa unui soldat mort. Vârful era de fier, nu de oţel, şi era cioplit, nu forjat. Era numai bun. Balansând suliţa în mâna stângă, se pregăti, se ghemui şi sări în aer, agăţându-se apoi de barele exterioare ale cuştii.

Bartolomeo îl privi uimit.

— Cum naiba ai făcut asta? îl întrebă.

— Antrenament, spuse Ezio, zâmbind încordat.

Forţă vârful suliţei prin încuietoare şi învârti. Lacătul opuse rezistenţă mai întâi, apoi cedă. Ezio deschise uşa, se aruncă la pământ şi ateriză cu graţia unei pisici.

— Acum e rândul tău. Haide mai repede.

— Cine eşti?

— Haide odată!

Agitat, Bartolomeo se sprijini de uşa deschisă a cuştii şi se aruncă înainte. Căzu greoi, cu respiraţia tăiată, dar când Ezio vru să-l ajute să se ridice, îl refuză pe salvatorul său, din mândrie.

— Sunt bine, pufni el. Doar că nu sunt obişnuit cu nenorocitele astea de trucuri de circ.

— Nu ţi-ai rupt niciun os, deci?

— Du-te dracu', oricine ai fi, spuse Bartolomeo, bucuros. Dar îţi sunt recunoscător!

Şi, spre surprinderea lui Ezio, îl strânse într-o îmbrăţişare de urs.

— Dar cine eşti? Nenorocitul de Arhanghel Gavriil sau cine?

— Numele meu e Ezio Auditore.

— Bartolomeo d'Alviano. Încântat.

— N-avem timp pentru asta, se răsti Ezio. Ştii foarte bine.

— Nu încerca să mă-nveţi cum să-mi fac treaba, acrobatule, spuse Bartolomeo, pe un ton destul de blând. Oricum, îţi rămân dator.

Deja pierduseră prea mult timp. Probabil că gărzile de pe metereze observaseră ce se întâmpla, fiindcă începură să răsune clopotele alarmei şi câteva patrule veneau în fugă din clădirile apropiate, vrând să-i încercuiască.

— Haideţi, nemernicilor! zbieră Bartolomeo arătându-şi pumnii, care-i făceau pe ai lui Dante Moro să pară ciocane de jucărie.

Veni rândul lui Ezio să privească admirativ, în timp ce Bartolomeo se năpusti asupra soldaţilor. Cot la cot, se luptară până la poartă şi reuşiră să scape.

— Să plecăm de-aici! strigă Ezio.

— Nu mai spargem câteva capete?

— Poate ar fi bine să evităm conflictul deocamdată...

— Ţi-e frică?

— Sunt doar practic. Ştiu că eşti furios, dar ne întrec la număr cu o sută la unu.

Bartolomeo cugetă o clipă.

— Ai dreptate. Şi la urma urmei, sunt comandant. Ar trebui să gândesc ca unul, nu să las un tânăr începător să-mi dea lecţii.

Apoi îşi coborî vocea şi spuse pe un ton îngrijorat:

— Sper doar că micuţa mea Bianca e în siguranţă.

Ezio nu avea timp să întrebe sau să se mire de remarca lui Bartolomeo. Trebuia să traverseze rapid oraşul până la cartierul general al lui Bartolomeo din San Pietro. Dar nu înain-

te ca Bartolomeo să facă două opriri importante, la Riva San Basio şi la Conte Nuova, pentru a-şi anunţa oamenii că este în viaţă şi liber şi pentru a-şi regrupa forţele împrăştiate – soldaţii care nu fuseseră luaţi prizonieri.

La apus, întorşi la San Pietro, descoperiră că vreo câţiva *condottieri* de-ai lui Bartolomeo supravieţuiseră atacului şi ieşiseră acum din ascunzători. Îşi numărau morţii, îi îngropau şi încercau să pună lucrurile în ordine. Se bucurară să-şi vadă căpitanul din nou, dar acesta era tulburat, alergând de colo-colo prin tabără, strigând cu jale:

— Bianca! Bianca! Unde eşti?

— Pe cine caută? întrebă Ezio un sergent. Cred că e foarte importantă pentru el.

— Aşa e, *Signore,* zise sergentul rânjind. Şi mult mai demnă de încredere decât altele asemenea ei.

Ezio alergă să-l prindă din urmă pe noul lui aliat.

— E totul în regulă?

— Tu ce crezi? Uite cum arată locul ăsta! Şi sărmana Bianca! Dacă s-a întâmplat ceva cu ea...

Uriaşul împinse o uşă pe jumătate scoasă din balamale, făcând-o să cadă la pământ, şi intră într-o pivniţă care, după cum arăta, probabil fusese o cameră a hărţilor înainte de luptă. Hărţile valoroase fuseseră rupte sau furate, dar Bartolomeo căută printre dărâmături până când, cu un strigăt triumfător...

— Bianca! O, draga mea! Slavă Domnului că eşti bine! Trase o sabie grea din moloz şi o flutură, răcnind:

— Aha! Eşti în siguranţă! Nu m-am îndoit niciodată! Bianca! Fă cunoştinţă cu... cum ai zis că te cheamă?

— Ezio Auditore.

Bartolomeo căzu pe gânduri o clipă.

— Desigur. Reputaţia te precedă, Ezio.

— Mă bucur.

— Ce te aduce pe aici?

— Am o treabă de rezolvat cu Silvio Barbarigo. Cred că stă deja de prea mult timp în Veneţia.

— Silvio! Rahatul ăla! Trebuie aruncat într-o latrină!

— Mă întrebam dacă mă pot baza pe ajutorul tău.

— După ce m-ai salvat? îţi datorez şi viaţa, darămite ajutorul de care ai nevoie.

— Câţi oameni ai?

— Câţi supravieţuitori avem, sergent?

Sergentul care vorbise cu Ezio mai devreme veni în fugă şi îşi salută superiorul.

— Doisprezece, *Capitano,* incluzându-ne pe noi doi şi pe acest domn de aici.

— Treisprezece! strigă Bartolomeo, fluturând-o pe Bianca.

— Împotriva a mai bine de două sute, spuse Ezio.

Se întoarse către sergent.

— Şi câţi dintre oamenii voştri au fost luaţi prizonieri?

— Majoritatea, răspunse omul. Atacul ne-a luat complet prin surprindere. Unii au fugit, dar cei mai mulţi au fost luaţi în lanţuri de către oamenii lui Silvio.

— Ascultă, Ezio, spuse Bartolomeo. Voi ordona regruparea celor rămaşi în libertate. O să curăţ locul ăsta, o să-mi îngrop morţii şi ne adunăm forţele. Crezi că între timp te poţi ocupa de eliberarea oamenilor pe care Silvio i-a luat prizonieri? Se pare că te pricepi la misiunile de eliberare.

— *Intensi.*

— Întoarce-te aici cu ei cât de repede poţi. Noroc!

Ezio, cu armele din Codex prinse la curea, se îndreptă din nou spre vest către Arsenal, fără să ştie sigur dacă Silvio îi ţinea pe toţi prizonierii acolo. Nu văzuse pe niciunul când se dusese să-l salveze pe căpitan.

La Arsenal rămase ascuns în întunericul nopţii care se aşternea şi încercă să tragă cu urechea la ce vorbeau soldaţii din spatele zidurilor.

— Ai văzut vreodată cuşti mai mari ca astea? spuse unul dintre ei.

— Nu. Şi săracii nenorociţi stau înghesuiţi în ele ca sardinele. Căpitanul Barto nu cred că ne-ar fi tratat pe *noi* aşa, dacă ar fi fost *el* învingătorul, spuse tovarăşul său.

— Normal c-ar fi făcut-o. Ţine-ţi gândurile nobile pentru tine dacă vrei să-ţi păstrezi capul pe umeri. Eu zic să-i omorâm. De ce nu coborâm cuştile în bazine, ca să-i înecăm?

Auzind asta, Ezio se încordă. Erau trei bazine imense dreptunghiulare în Arsenal, construite pentru a încăpea în ele treizeci de galere. Se aflau în partea de nord a complexului, înconjurate de ziduri groase de cărămidă şi acoperite de plafoane masive de lemn. Fără îndoială, cuştile – versiuni mai

mari ale celei în care fusese ţinut Bartolomeo – erau atârnate cu lanţuri deasupra apei, într-unul sau mai multe *bacini.*

— O sută cincizeci de oameni instruiţi? Ar fi o risipă. Pariez că Silvio speră să-i facă să treacă de partea noastră, spuse al doilea soldat.

— Păi, sunt mercenari ca noi. Deci, de ce nu?

— Exact! Trebuie doar să fie puţin domoliţi mai întâi. Să li se arate cine-i şeful.

— *Speri di si.*

— Slavă Domnului că nu ştiu că şeful lor a evadat.

— N-o să reziste mult, spuse primul, scuipând.

Ezio îi lăsă vorbind şi se îndreptă spre poarta cu uşiţă pe care o descoperise mai devreme. Nu avea timp să aştepte schimbarea gărzilor, dar putea să-şi dea seama ce oră e după distanţa lunii faţă de orizont, aşa că ştia că avea câteva ore la dispoziţie. Îşi scoase pumnalul cu arc – prima lui armă din Codex şi preferata lui – şi-i tăie gâtul paznicului bătrân şi gras pe care Silvio găsise de cuviinţă să-l pună singur de serviciu acolo. Îl împinse într-o parte înainte ca sângele să-i păteze hainele. Şterse cu repeziciune pumnalul de iarbă şi îl schimbă cu lama cu otravă. Făcu semnul crucii asupra cadavrului.

Clădirile din interiorul zidurilor din Arsenal arătau diferit în lumina lunii şi a celor câtorva stele, dar Ezio ştia unde erau bazinele şi înaintă spre primul, ascunzându-se pe după ziduri şi încercând să rămână vigilent. Privi prin măreţele cupole deschise în bezna lichidă dinăuntru, dar nu văzu nimic în afară de galere clătindu-se lent în lumina plăpândă a stelelor. Al doilea bazin era la fel, dar când se apropie de al treilea auzi voci.

— Nu e prea târziu să vă alăturaţi cauzei noastre. Doar spuneţi cuvântul şi veţi fi cruţaţi, striga unul dintre sergenţii Inchizitorului cu o voce batjocoritoare.

Ezio, sprijinindu-se de zid, văzu doisprezece soldaţi, cu armele împrăştiate pe jos, cu sticle în mâini, privind în întunericul de deasupra, unde erau suspendate trei cuşti masive de fier. Un mecanism invizibil cobora încet cuştile către apa de dedesubt. În bazin nu erau galere. Doar apă neagră, uleioasă, în care mişuna ceva nevăzut, dar înspăimântător.

Printre gărzile Inchizitorului se număra şi un bărbat solid, înfricoşător, care nu avea nicio sticlă în mână şi părea tot tim-

pul în alertă. Ezio îl recunoscu imediat pe Dante Moro. Aşadar, după moartea stăpânului său, Marco, muntele de om era supus acum vărului acestuia, Silvio, Inchizitorul, care îşi manifestase mai demult admiraţia pentru uriaşa gardă de corp.

Ezio înconjură cu grijă zidurile până când ajunse la o cutie cu cadrul deschis care conţinea un sistem de roţi dinţate, scripeţi şi frânghii, ce părea construit de Leonardo. Era mecanismul, pus în mişcare de un ceas de apă, care cobora cuştile. Ezio îşi scoase pumnalul din teacă şi-l înţepeni între două roţi dinţate. Mecanismul se opri chiar la ţanc, cuştile fiind acum la câţiva centimetri de suprafaţa apei. Gărzile observară imediat că încetase coborârea cuştilor şi sosiră în fugă să vadă ce se întâmpla. Ezio scoase pumnalul cu otravă şi-i înjunghie pe toţi cei care se apropiau. Doi bărbaţi căzură în apă de pe chei ţipând scurt şi se scufundară în apa neagră şi uleioasă. Între timp, Ezio alergă pe lângă bazin după ceilalţi, care fugiseră din calea lui, în afară de Dante, rămas pe poziţii, profilându-se ca un turn deasupra lui Ezio.

— Acum eşti câinele lui Silvio, nu-i aşa? spuse Ezio.

— Mai bine câine viu, decât leu mort, spuse Dante şi veni spre Ezio, încercând să-l împingă în apă.

— Retrage-te! spuse Ezio, evitând lovitura. N-am niciun motiv să mă lupt cu tine!

— Oh, tacă-ţi fleanca, spuse Dante, ridicându-l pe Ezio de ceafă şi izbindu-l de bazin. Nici eu n-am vreun motiv să mă lupt cu tine.

Văzu că Ezio nu se mai putea mişca.

— Stai aici. Trebuie să dau de ştire stăpânului, dar mă întorc să te dau de mâncare la peşti dacă îmi mai faci probleme!

Spunând asta, plecă. Ezio îşi scutură capul pentru a-şi limpezi gândurile şi se ridică ameţit. Oamenii din cuşti strigau şi Ezio văzu că unul dintre soldaţii lui Silvio se strecurase înapoi şi reuşise să scoată pumnalul care bloca mecanismul de coborâre a cuştilor. Îi mulţumi lui Dumnezeu că nu-şi pierduse abilităţile de aruncare a cuţitului pe care le învăţase la Monteriggioni, scoase un pumnal de la curea şi-l azvârli cu precizie mortală. Soldatul se prăbuşi gemând, încleştându-şi mâna pe lama care-i intrase adânc între ochi.

Ezio apucă un harpon agăţat de zidul din spatele lui şi, aplecându-se primejdios deasupra apei, trase cu abilitate cea mai

apropiată cuşcă spre el. Uşa era închisă cu o încuietoare simplă, pe care o smuci şi-i eliberă pe oamenii dinăuntru, care se prăbuşiră pe debarcader. Cu ajutorul lor, Ezio reuşi să tragă şi restul cuştilor şi să-i elibereze şi pe ceilalţi prizonieri.

Deşi erau epuizaţi după chinul prin care trecuseră, oamenii îl aclamară.

— Haideţi, strigă Ezio. Trebuie să vă duc înapoi la căpitanul vostru!

Acum, că depăşeau numeric gărzile care păzeau bazinele, reuşiră să se întoarcă la San Pietro fără probleme. Întâlnirea dintre Bartolomeo şi oamenii lui fu emoţionantă. Cât lipsise Ezio, mercenarii care scăpaseră de măcelul lui Silvio se întorseseră, şi tabăra era din nou *in perfetto ordine.*

— *Salute,* Ezio! spuse Bartolomeo. Bine ai venit înapoi! Şi bine lucrat! Doamne Dumnezeule! Ştiam că mă pot baza pe tine.

Îi luă mâinile lui Ezio într-ale lui.

— Eşti într-adevăr cel mai puternic dintre aliaţii mei. Aproape ai crede că...

Se opri şi spuse în schimb:

— Mulţumită ţie, armata mea revine la gloria ei trecută. Prietenul nostru Silvio va vedea acum ce greşeală a făcut!

— Ce ar trebui să facem? Să încercăm un atac direct asupra Arsenalului?

— Nu. Un atac direct ar însemna să fim măcelăriţi la porţi. Cred că ar trebui să-i plasăm pe oamenii mei de-a lungul şi latul districtului şi să-i punem să provoace probleme pe plan local pentru a-i ţine ocupaţi pe oamenii lui Silvio.

— Deci... dacă Arsenalul e aproape gol...

— Îl poţi ocupa cu o trupă aleasă cu grijă.

— Să sperăm că muşcă momeala.

— E Inchizitor. Ştie cum să asuprească oamenii care sunt deja la mila lui. Nu e soldat. La dracu', nu are nici măcar agerimea unui jucător de şah mediocru!

Dură câteva zile până ce Bartolomeo îşi trimise *condottierii* pe lângă Castello şi în preajma Arsenalului. Când totul era gata, Bartolomeo şi Ezio adunară un mic grup de mercenari aleşi cu grijă pentru atacul asupra bastionului lui Silvio. Ezio însuşi alesese oamenii pentru agilitatea şi abilitatea de a mânui armele.

Plănuiră cu grijă asaltul asupra Arsenalului. Vinerea următoare, totul era gata. Trimiseră un mercenar în vârful turnului bisericii San Martino şi, când luna era la punctul cel mai de sus, aprinse o lumânare romană uriaşă, concepută şi făurită la atelierul lui Leonardo. Acesta era semnalul pentru atac. Îmbrăcaţi într-un echipament de piele închisă la culoare, *condottierii* grupului de atac escaladară zidurile Arsenalului din toate cele patru părţi. După ce trecură de cealaltă parte a zidurilor, se împrăştiară ca nişte fantome prin fortăreaţa liniştită şi slab păzită şi imobilizară rapid firava rezistenţă dinăuntru. În scurt timp, Ezio şi Bartolomeo se treziră faţă în faţă cu cei mai mari inamici ai lor – Silvio şi Dante.

Dante, cu boxuri pe ambele mâini, flutura un buzdugan uriaş cu lanţ, apărându-şi stăpânul. Era greu şi pentru Ezio, şi pentru Bartolomeo să se apropie, fiindcă oamenii lor se luptau cu celelalte gărzi.

— E un specimen frumos, nu-i aşa? croncăni Silvio din siguranţa meterezelor sale. Ar trebui să fie o onoare să muriţi de mâna lui!

— Linge-mi coaiele, rahatule! îi strigă Bartolomeo.

Reuşi să agaţe buzduganul cu măciucă, iar Dante, rămas fără armă, se retrase.

— Haide, Ezio. Trebuie să-l prindem pe *grassone bastardo* ăsta!

Dante se întoarse cu o bâtă de fier plină de cuie şi-i înfruntă din nou. O flutură spre Bartolomeo şi unul dintre cuiele bâtei îi brazdă acestuia umărul.

— O să plăteşti pentru asta, sac de rahat cu ochi de porc! urlă Bartolomeo.

Între timp, Ezio îşi încărcase pistolul şi trase spre Silvio, dar ratã. Glonţul ricoşă în zidurile de cărămidă, cu un nor de scântei şi schije.

— Crezi că nu ştiu de ce ai venit aici, Auditore? lătră Silvio, deşi în mod clar se speriase de împuşcătură. Dar ai ajuns prea târziu! Nu ne mai poţi opri!

Ezio reîncărcă arma şi trase din nou. Era însă furios şi derutat de cuvintele lui Silvio, aşa că ratã din nou.

— Ha! scuipă Silvio de pe metereze în timp ce Dante şi Bartolomeo continuau să se lupte. Te faci că nu ştii! Oricum, după ce Dante termină cu tine şi cu prietenul tău musculos,

nici n-o să mai conteze. O să calci pe urmele prostului de taică-tu! Ştii care e cel mai mare regret al meu? Că n-am putut să-l spânzur eu însumi pe Giovanni. Cât mi-ar fi plăcut să trag mânerul şi să-l văd pe mizerabilul de taică-tu zvârcolindu-se, gâfâind şi legănându-se în gol! Mi-ar fi rămas timp ca să mă ocup şi de butoiul de unchiu-tău, *ciccione* Mario, apoi de maică-ta aia care nu-i aşa trecută, ţâţe-lăsate Maria, şi de căpşuna aia mică şi bună de Claudia, soră-ta. De când n-am mai futut ceva sub douăş'cinci de ani! Dacă nu te superi, le-aş păstra pe ultimele două pentru drum – ajungi să te simţi destul de singur pe mare!

Prin ceaţa roşie a furiei, Ezio se concentră asupra informaţiilor pe care buzele umede ale Inchizitorului le vărsau odată cu insultele.

De-acum, gărzile lui Silvio, în superioritate numerică, începuseră să-i înconjoare pe oamenii lor. Dante îl lovise din nou pe Bartolomeo, izbindu-l în piept cu boxurile, făcându-l să se clatine. Ezio trase un al treilea glonţ spre Silvio şi de data asta îi despică robele Inchizitorului aproape de gât. Un fir subţire de sânge se ivi pe gâtul lui Silvio, care se clătină, dar nu căzu. Urlă un ordin lui Dante şi acesta se retrase, căţărându-se pe metereze pentru a se alătura stăpânului său, dispărând împreună cu el de partea cealaltă a zidului. Ezio ştia că trebuie să existe o scară pe partea cealaltă care să-i ducă pe dig, aşa că-i strigă lui Bartolomeo să-l urmeze şi fugi de la locul bătăliei pentru a le tăia calea inamicilor.

Îi văzu urcându-se pe o barcă mare, dar pe chipuri li se citea furia şi disperarea. Urmărindu-le privirea, Ezio observă o galeră neagră imensă dispărând de-a lungul lagunei, spre sud.

— Am fost trădaţi! îi spuse Silvio lui Dante. Nava a plecat fără noi! Să-i ia dracu'! Le-am fost întotdeauna loial şi acum aşa... aşa!... mă răsplătesc ei!

— Să-i prindem din urmă cu barca, spuse Dante.

— E prea târziu... şi nu am reuşi niciodată să ajungem pe insulă într-o ambarcaţiune de mărimea asta; măcar o putem folosi ca să fugim de aici.

— Atunci să mergem, *Altezza.*

— Da.

Dante se întoarse către echipajul care tremura de groază şi strigă:

— Porniţi! Ridicaţi velele! Mişcaţi!

În clipa aceea, Ezio ieşi din umbrele debarcaderului şi sări în apă. Marinarii înspăimântaţi se împrăştiară care-ncotro, aruncându-se în laguna tulbure.

— Pleacă de aici, criminalule! strigă Silvio.

— A fost ultima insultă pe care o s-o rosteşti vreodată, zise Ezio şi-l înjunghie în stomac, spintecându-l cu lamele pumnalului său dublu. Ţi-aş tăia boaşele pentru ce ai spus despre femeile din familia mea dacă aş crede că meriţi efortul.

Dante rămăsese împietrit. Ezio îl ţintui cu privirea. Uriaşul părea obosit.

— S-a terminat, îi spuse Ezio. Ai susţinut pe cine nu trebuia.

— Poate, zise Dante. O să te omor oricum. Asasin jegos. M-am săturat de tine.

Ezio îşi scoase *pistola* şi trase. Glonţul îl lovi pe Dante direct în faţă. Se prăbuşi.

Ezio îngenunche lângă Silvio pentru a-i oferi ultima binecuvântare. Mereu foarte conştiincios, avea în minte faptul că nu trebuia să omoare decât dacă nu există alternativă şi că muribunzilor, care în curând nu vor mai avea niciun drept, trebuie să le acorzi măcar un ultim ritual.

— Unde te duceai, Silvio? Ce e cu galera aia? Credeam că vrei să preiei scaunul dogelui.

— Era doar o diversiune..., zâmbi Silvio stins. Trebuia să navigăm...

— Unde?

— Prea târziu, zise Silvio şi îşi dădu ultima suflare.

Ezio se întoarse spre Dante şi-i prinse corpul masiv, ca de leu, în strânsoarea braţului.

— Se-ndreaptă spre Cipru, Auditore, murmură Dante. Poate îmi voi mântui sufletul dacă îţi spun adevărul. Ei vor... vor...

Dar, înecându-se în propriul sânge, uriaşul muri.

Ezio scotoci prin tolbele amândurora, însă nu găsi nimic în afară de o scrisoare către Dante de la soţia lui. O citi cu sfială.

Amore mio,

Mă întreb dacă va veni vreodată ziua în care aceste cuvinte ar putea avea din nou un înţeles pentru tine. Îmi pare rău pentru ce am făcut – că i-am permis lui Marco să mă ia de lângă tine, să mă despartă de tine şi să mă facă soţia lui. Acum, că a murit, poate vom găsi o cale pentru a ne întoarce unul la

altul. Mă întreb, totuşi, dacă îţi aminteşti măcar de mine? Sau rănile pe care le-ai suferit în luptă au fost prea grave? Oare cuvintele mele îţi tulbură, dacă nu memoria, atunci inima? Dar poate că nu contează, de vreme ce ştiu că eşti încă în inima mea, undeva. Voi găsi o cale, dragostea mea. Să-ţi reamintesc. Să fii din nou al meu...

Mereu a ta, Gloria

Nu era trecută nicio adresă. Ezio împături scrisoarea cu grijă şi o puse în punga lui de piele. Se hotărî s-o întrebe pe Teodora dacă ştie ceva despre povestea asta stranie şi dacă ar putea să trimită înapoi scrisoarea expeditorului, împreună cu veştile morţii adevăratului soţ al acestei femei necredincioase.

Aruncă o privire cadavrelor şi făcu semnul crucii asupra lor.

— *Requiescant in pace,* spuse el, cu tristeţe.

Ezio încă stătea aplecat lângă trupurile morţilor când apăru Bartolomeo, gâfâind.

— Văd că n-ai avut nevoie de ajutorul meu. Ca de obicei, spuse el.

— Ai reuşit să preiei controlul asupra Arsenalului? întrebă Ezio.

— Crezi că mai eram aici dacă nu aş fi reuşit?

— Felicitări!

— *Evviva!*

Ezio privea lung marea.

— Am luat Veneţia înapoi, prietene, spuse el. Şi Agostino o poate guverna fără să se mai teamă de ameninţarea Templierilor. Dar nu cred că voi avea parte de prea multă odihnă. Vezi galera aceea de la orizont?

— Da.

— Dante mi-a spus cu ultima suflare că se-ndreaptă spre Cipru.

— Cu ce scop?

— Asta, *amico,* trebuie să aflăm.

Capitolul 21

Lui Ezio nu-i venea să creadă că venise deja solstiţiul de vară al anului 1487. Împlinea douăzeci şi opt de ani. Stătea singur pe Podul Luptătorilor, aplecat peste balustradă şi privea posomorât apa rece din canalul de dedesubt. Un şobolan se furişă pe lângă el, împingând o frunză de varză de pe barca unui zarzavagiu din apropiere spre o gaură din cărămida neagră a digului.

— Aici erai, Ezio! se auzi o voce veselă din spatele lui, iar el simţi mirosul parfumului de mosc al Rosei înainte să se întoarcă. Nu te-am mai văzut de mult! Aproape că aş putea să cred că mă eviţi!

— Am fost... ocupat.

— Bineînţeles. Ce s-ar face Veneţia fără tine?

Ezio clătină cu tristeţe din cap, iar Rosa se rezemă confortabil de balustradă, lângă el.

— De ce eşti aşa serios, *bello?* îl întrebă ea.

Ezio îi aruncă o privire inexpresivă şi ridică din umeri.

— Mulţi ani trăiască! Ezio să trăiască!

— E ziua ta? Serios? Uau! *Rallegramenti!* E minunat!

— N-aş prea zice, oftă Ezio. Au trecut mai bine de zece ani de când i-am privit pe tatăl şi pe fraţii mei murind. Şi mi-am petrecut zece ani vânându-i pe cei responsabili – pe oamenii de pe lista tatălui meu şi pe cei adăugaţi pe listă după moartea lui. Ştiu că sunt aproape de final acum, dar nu sunt mai aproape de a înţelege motivele din spatele întregii poveşti.

— Ezio, ţi-ai dedicat viaţa unei cauze nobile. Te-a însingurat, te-a izolat, dar într-un fel asta a fost vocaţia ta. Şi, chiar dacă instrumentul pe care l-ai folosit pentru a-ţi atinge scopurile a fost moartea, nu ai fost niciodată nedrept. Datorită ţie, Veneţia e acum un loc mai bun decât a fost vreodată. Aşa

că înveseleşte-te. Oricum, dacă tot e ziua ta, uite un cadou. Se potriveşte la fix!

Dădu la iveală un registru cu aspect oficial.

— Îţi mulţumesc, Rosa. Nu e chiar ce mi-am imaginat că o să-mi dai de ziua mea. Ce e?

— Doar ceva ce s-a întâmplat să... găsesc. Este o evidenţă a navelor din Arsenal. Data în care galera neagră a plecat spre Cipru la sfârşitul anului trecut apare aici...

— Serios?

Ezio întinse mâna să ia registrul, dar Rosa, tachinându-l, îl ţinu la distanţă de el.

— Dă-mi-l, Rosa. Vorbesc serios.

— Totul are un preţ..., şopti ea.

— Dacă zici tu.

O ţinu în braţe câteva clipe îndelungate. Se topi în braţele lui, iar Ezio îi smulse registrul din mâini.

— Hei! Nu-i corect! râse ea. Oricum, ca să te scutesc de suspans, galera aia e programată să se întoarcă mâine în Veneţia!

— Mă întreb ce o fi la bord.

— De ce nu mă mir că vrei să afli?

Ezio îi zâmbi fericit.

— Să mergem să sărbătorim mai întâi!

Tocmai atunci apăru o figură familiară.

— Leonardo! exclamă Ezio cât se poate de surprins. Credeam că eşti la Milano!

— Tocmai m-am întors, răspunse Leonardo. Am aflat că te găsesc aici. Bună, Rosa. Îmi pare rău, Ezio, dar trebuie să stăm de vorbă.

— Acum? Chiar în clipa asta?

— Îmi pare rău.

— Bine, băieţi, distraţi-vă, vă ţin eu minte! le zise Rosa zâmbind.

Leonardo îl trase de-o parte pe Ezio, care încă mai ezita.

— Sper să fie ceva important, mormăi Ezio.

— O, este, este, spuse Leonardo împăciuitor.

Îl conduse pe Ezio pe câteva alei strâmte, spre atelierul lui, unde Leonardo îşi făcu de lucru, aduse nişte vin cald, câteva prăjituri cam vechi şi un teanc de documente pe care le aruncă pe masa lungă.

— Am aranjat ca paginile tale din Codex să ajungă la Monteriggioni cum ţi-am promis, dar nu m-am putut abţine şi le-am cercetat mai îndeaproape. Mi-am copiat alfabetele care pot fi decodate şi se pare că am făcut marea descoperire: toate paginile astea au legătură între ele! Se întrerupse.

— Vinul ăsta e prea cald! Nu te supăra, m-am obişnuit cu San Colombano. Pe lângă el, Veneto-ul ăsta e ca pişatul de ţânţar.

— Continuă, spuse Ezio răbdător.

— Fii atent.

Leonardo scoase o pereche de ochelari şi-i aşeză pe nas. Răsfoi hârtiile şi citi cu voce tare:

— Profetul... va apărea... când A doua Parte va fi adusă în Oraşul Plutitor...

Auzind asta, Ezio trase cu putere aer în piept.

— Profet? repetă el. Numai Profetul o poate deschide... Două Părţi ale Edenului...

— Ezio?

Leonardo îşi dădu jos ochelarii, părând nedumerit.

— Ce e? înţelegi ceva din toate astea?

Ezio îşi aţinti privirea asupra lui. Se hotărî să-i spună ce gândea.

— Ne cunoaştem de mult timp, Leonardo. Dacă nu pot avea încredere în tine, atunci nu pot avea încredere în nimeni... Ascultă! Unchiul meu Mario mi-a vorbit despre asta acum mult timp. A descifrat câteva pagini din Codex, cum făcuse şi tatăl meu, Giovanni. Există o profeţie ascunsă în Codex, o profeţie despre o criptă străveche, secretă, care adăposteşte ceva, ceva foarte puternic!

— Serios? Extraordinar!

Deodată îi veni o idee.

— Uite ce e, Ezio. Dacă am aflat toate astea din Codex, oare ce ştiu cei din clanul Barbarigi şi ceilalţi adversari ai tăi? Poate că ştiu şi ei de existenţa criptei de care spui. Şi dacă într-adevăr e aşa, nu e bine.

— Stai! strigă Ezio. Dacă tocmai ăsta e motivul pentru care au trimis galera în Cipru? Ca să găsească această „Parte a Edenului"! Şi să o aducă *înapoi în Veneţia!*

— „Când A doua Parte va fi adusă în Oraşul Plutitor..." desigur!

— Încep să-mi amintesc! „Profetul va apărea... Profetul poate deschide Cripta!" Dumnezeule, Leo, când unchiul mi-a vorbit despre Codex, eram prea tânăr, prea impulsiv, şi mi-am imaginat că nu e nimic altceva decât imaginaţia unui bătrân. Dar acum îmi este totul clar! Asasinarea lui Giovanni Mocenigo, a rudelor mele, atentatul la viaţa ducelui Lorenzo şi moartea îngrozitoare a fratelui său – toate astea făceau parte din planul *lui* de a găsi Cripta. Primul nume din *Lista* mea! Cel pe care n-am apucat încă să-l tai de pe listă – *Spaniolul!*

Leonardo respiră adânc. Ştia la cine se referea Ezio.

— Rodrigo Borgia, şopti acesta.

— Chiar el!

Ezio făcu o pauză.

— Galera din Cipru soseşte mâine. Vreau să fiu acolo s-o întâmpin.

— Noroc, prieten drag, spuse Leonardo îmbrăţişându-l.

Dimineaţa următoare îl găsi pe Ezio purtând armele din Codex şi o bandulieră de cuţite. Stătea ascuns în umbrele colonadei de lângă docuri, urmărind îndeaproape cum un grup de oameni îmbrăcaţi în uniforme simple, ca să nu iasă în evidenţă, dar afişând discret stema cardinalului Rodrigo Borgia, descărcau o ladă mică, simplă dintr-o galeră neagră, care tocmai sosise din Cipru. Mânuiau lada cu mănuşi din piele de ied şi unul dintre ei o ridică pe umăr şi se pregăti să pornească la drum, păzit de ceilalţi. Ezio văzu însă că şi alte gărzi ridicau pe umeri lăzi asemănătoare, cinci în total. Oare fiecare ladă conţinea câte un artefact preţios, conţineau a Doua Parte, sau erau toate, în afară de una, momeli? Până şi soldaţii arătau toţi la fel de la distanţa de la care îi urmărea Ezio.

Chiar când Ezio se pregătea să părăsească ascunzătoarea şi să plece pe urmele lor, observă un alt bărbat care urmărea totul din umbră, cum făcea şi el. Îşi ascunse cu greu uimirea când îşi dădu seama că acest al doilea bărbat era chiar unchiul lui, Mario Auditore; dar nu avea timp să-l salute sau să-l strige, căci soldatul cu emblema Borgia care căra lada plecase deja împreună cu escorta lui. Ezio îi urmări de la o distanţă sigură. Totuşi, un gând nu-i dădea pace. Îl văzuse în-

tr-adevăr pe unchiul lui? Şi dacă da, cum ajunsese la Veneţia şi de ce venise exact în acest moment?

Trebui să alunge acest gând cât timp urmări gărzile Borgia, pentru că era ocupat să se concentreze asupra lăzii originale – dacă într-adevăr aceea era cea care conţinea... orice ar fi fost. Una dintre „Părţile Edenului”?

Gărzile ajunseră într-o piaţă din care porneau cinci străzi. Fiecare soldat care căra câte o ladă, însoţiţi de escorte, porni într-o direcţie diferită. Ezio se caţără pe lateralul unei clădiri din apropiere pentru a urmări de pe acoperişuri pe ce drum o apuca fiecare soldat. Văzu cum unul dintre soldaţi se îndepărtează de escortă şi intră în curtea unei clădiri din cărămidă, aşeză lada acolo, pe jos, şi o deschise. I se alătură imediat un sergent Borgia. Ezio sări peste acoperişuri pentru a se apropia de ei şi a auzi ce vorbeau.

— Stăpânul aşteaptă, spuse sergentul, împacheteaz-o din nou cu grijă. Acum!

Ezio văzu cum soldatul scoase din ladă un obiect ascuns cu grijă în paie şi-l puse într-o cutie de cherestea adusă din clădire de către un servitor. Ezio gândi repede. Stăpânul! Din experienţa lui, când adepţii Templieri menţionau acest titlu se refereau la un singur om – Rodrigo Borgia! În mod clar, reîmpachetau adevăratul artefact cu intenţia de a-i dubla securitatea. Acum Ezio ştia exact ce gardă să doboare.

Coborî înapoi la nivelul străzii şi-l încolţi pe soldatul care căra cutia de cherestea. Sergentul plecase pentru a se realătura escortei Cardinalului. Ezio avu un minut la dispoziţie pentru a tăia gâtul soldatului, a-i ascunde cadavrul şi a-i îmbrăca uniforma, pelerina şi casca.

Era pe cale să ridice cutia pe umăr când tentaţia de a arunca o privire înăuntru îl copleşi şi ridică capacul. Chiar atunci, sergentul reapăru la poartă.

— Mişcă-te!

— Da, domnule! spuse Ezio.

— Mai repede. Ăsta e probabil cel mai important lucru pe care-l vei face în viaţa ta. Înţelegi?

— Da, domnule.

Ezio se duse în mijlocul escortei care-l aştepta şi porniră la drum.

Traversară oraşul la nord de Molo spre Campo dei Santi Giovanni e Paolo, unde recenta şi masiva statuie ecvestră a *condottiero*-ului *Colleone* sculptată de *Messer* Verrocchio domina piaţa, înaintară spre Fondamenta dei Mendicanti şi ajunseră în cele din urmă la o casă care nu ieşea cu nimic în evidenţă, aflată pe o terasă care se ridica deasupra canalului. Sergentul bătu la uşă cu mânerul sabiei şi li se deschise imediat. Gărzile îi făcură vânt înăuntru lui Ezio şi apoi îl urmară, iar uşa se închise în spatele lor. Era încuiată cu zăvoare grele.

Se pomeniră în faţa unei logii acoperite cu iederă, în care stătea un om cu nas acvilin, de vreo cincizeci şi cinci de ani, îmbrăcat într-o mantie de catifea purpurie. Soldaţii îl salutară. Ezio făcu şi el întocmai, încercând să nu întâlnească ochii reci de cobalt pe care-i ştia aşa de bine. Spaniolul!

Rodrigo Borgia i se adresă sergentului.

— Chiar a ajuns? N-aţi fost urmăriţi?

— Nu, *Altezza.* Totul a decurs foarte...

— Continuă!

Sergentul îşi drese vocea.

— V-am urmat ordinele cu exactitate. Misiunea din Cipru a fost mai grea decât ne-am aşteptat. Au apărut... complicaţii la plecare. Am fost nevoiţi să abandonăm câţiva adepţi ai Cauzei... în interesul succesului nostru. Dar ne-am întors cu artefactul. Şi vi l-am adus cu toată grija posibilă, după cum ne-a însărcinat *Su Altezza.* Conform înţelegerii noastre, *Altezza,* acum aşteptăm să fim recompensaţi cu generozitate.

Ezio ştia că nu trebuia să lase cutia şi conţinutul ei în mâinile cardinalului. În acel moment, când se aduse în discuţie neplăcutul, dar necesarul subiect al plăţii serviciilor, şi, ca de obicei, furnizorul trebuia să insiste ca să-şi primească banii datoraţi de la client pentru serviciul oferit, Ezio profită de ocazie. Ca mulţi alţi oameni bogaţi, cardinalul putea fi zgârcit când venea vorba de plăţi. Eliberând cuţitul cu otravă de pe mâna dreaptă şi pumnalul cu lamă dublă de la stânga, Ezio îl atacă pe sergent, o singură lovitură în gâtul expus al omului fiind suficientă pentru a-i elibera veninul mortal în sânge. Ezio se întoarse cu repeziciune spre cele cinci gărzi şi, cu pumnalul dublu în stânga şi cu lama otrăvită sub încheietura dreaptă, se roti ca un derviş, cu mişcări iuţi, precise pentru a

servi lovituri mortale. Câteva clipe mai târziu, toţi soldaţii zăceau fără suflare la picioarele lui.

Rodrigo Borgia îşi coborî privirea spre el, oftând.

— Ezio Auditore. Ia te uită. Nu ne-am mai văzut de mult.

Cardinalul părea complet netulburat.

— *Cardinale,* zise Ezio făcând o plecăciune ironică.

— Dă-mi-o, spuse Rodrigo arătând spre cutie.

— Spune-mi mai întâi unde este.

— Unde e cine?

— Profetul tău

Ezio privi în jur.

— Nu pare să fi apărut nimeni.

Făcu o pauză, apoi continuă ceva mai serios:

— Câţi oameni au murit pentru asta? Pentru obiectul din cutia asta? Şi uite! *Nu e nimeni aici!*

Rodrigo chicoti. Un sunet ca un clămpănit de oase.

— Pretinzi că nu eşti credincios, spuse el. Şi totuşi, iată-te. Nu-l vezi pe Profet? E deja aici! *Eu sunt profetul!*

Ochii cenuşii ai lui Ezio se măriră. Omul era posedat! Dar ce fel de nebunie ciudată mai era şi asta, care părea să depăşească raţionalul şi mersul natural al vieţii înseşi? Din păcate, gândurile lui Ezio îl făcură să-şi piardă pentru moment concentrarea. Spaniolul scoase din mantie o *schiavona,* o sabie uşoară, dar care părea letală, cu un mâner în formă de cap de pisică, şi sări din logie, aţintind sabia subţire spre gâtul lui Ezio.

— Dă-mi Mărul, se răsti el.

— Asta e în cutie? Un *măr?* Trebuie să fie unul destul de special, spuse Ezio, în vreme ce în minte îi răsuna vocea unchiului său: *„o Parte din Eden".* Vino şi ia-l!

Rodrigo se aruncă asupra lui Ezio, retezându-i tunica şi rănindu-l din prima încercare.

— Eşti singur, Ezio? Unde-ţi sunt prietenii Asasini acum?

— N-am nevoie de ajutorul lor ca să-ţi fac de petrecanie!

Ezio îşi folosi pumnalele pentru a tăia şi a spinteca, iar scutul de pe antebraţul stâng, pentru a para loviturile lui Rodrigo. Deşi nu reuşi nicio lovitură cu lama otrăvită, lama dublă străpunse mantia de catifea a Cardinalului şi se pătă de sânge.

— Rahat mic, zbieră Rodrigo de durere. Se pare că am nevoie de ajutor ca să-ţi vin de hac! Gărzi, gărzi!

Dintr-odată, doisprezece oameni înarmaţi care purtau stema Borgia pe tunici năvăliră în curte, unde Ezio şi Cardinalul se confruntau. Ezio ştia că mânerul pumnalului din mâna dreaptă ascundea preţioasa otravă. Sări înapoi, pentru a se feri mai bine de gărzile lui Rodrigo şi, în acel moment, unul dintre paznici se aplecă, luă în grabă cutia şi i-o duse Stăpânului său.

— Mulţumesc, *uomo coraggioso!*

Ezio era depăşit de situaţie, dar se lupta cu o detaşare strategică născută din dorinţa înflăcărată de a recupera cutia şi conţinutul ei. Îşi puse în teacă lamele din Codex, scoase cuţitele din bandulieră şi le azvârli cu precizie mortală, doborându-l mai întâi pe uomo *coraggioso* şi apoi, cu un alt cuţit, făcându-l pe Rodrigo să scape cutia din mâinile lui noduroase.

Spaniolul se aplecă să o ridice vrând să se retragă, când – vâjjj! – un alt cuţit şuieră prin aer şi se lovi zăngănind de o coloană de piatră la câţiva centimetri de faţa cardinalului. Dar cuţitul nu fusese aruncat de Ezio.

Ezio se întoarse şi văzu o figură cunoscută, jovială şi bărboasă în spatele lui. Poate mai bătrână şi mai căruntă, dar nu mai puţin abilă.

— Unchiule Mario! exclamă el. Ştiam eu că te-am văzut mai devreme!

— Nu puteam să te las să te distrezi fără mine, spuse Mario. Nu-ţi face griji, *nipote.* Nu eşti singur!

Un soldat Borgia se apropia de Ezio, cu halebarda ridicată. Tocmai se pregătea să-l lovească, o lovitură care l-ar fi trimis pe Ezio pe lumea cealaltă, când o săgeată de arbaletă zvâcni ca prin minune şi se înfipse în fruntea soldatului. Bărbatul îşi scăpă arma şi căzu înainte, cu o expresie nedumerită. Ezio se uită în jur şi văzu cine aruncase săgeata – *La Volpe!*

— Ce faci aici, Vulpe?

— Am auzit că ai nevoie de întăriri, spuse Vulpea reîncărcându-şi repede arcul în timp ce alte gărzi veneau spre ei din clădire.

În acel moment, sosiră mai multe întăriri de partea lui Ezio: Antonio şi Bartolomeo.

— Nu-l lăsaţi pe Borgia să ia cutia! strigă Antonio.

Bartolomeo o folosea pe Bianca, sabia lui, ca pe o coasă, făcându-şi loc printre soldaţii care încercau să-l copleşească prin superioritatea numerică. Încet-încet, lupta se întoarse în favoarea Asasinilor şi a aliaţilor lor.

— Avem noi grijă de ei, *nipote,* strigă Mario. Tu ocupă-te de Spaniol!

Ezio se întoarse şi-l văzu pe Rodrigo îndreptându-se spre o uşă din spatele logiei, aşa că se grăbi să-i taie calea, dar cardinalul, cu sabia în mână, era pregătit.

— O să pierzi lupta asta, băiete, mârâi Rodrigo. Nu poţi să schimbi ce este scris! Vei muri de mâna mea, ca şi tatăl şi fraţii tăi – moartea este soarta care-i aşteaptă pe toţi cei ce încearcă să-i sfideze pe Templieri.

Totuşi, vocea lui Rodrigo nu era prea convingătoare şi, uitându-se în jur, Ezio văzu că ultima lui gardă fusese ucisă. Blocă retragerea cardinalului în pragul uşii, ridică sabia şi se pregăti să lovească, spunând:

— Asta e pentru tatăl meu!

Cardinalul se feri, dezechilibrându-l pe Ezio, dar scăpă totuşi cutia preţioasă în timp ce se repezea spre uşă pentru a-şi salva pielea.

— N-avea grijă, spuse el pe un ton răuvoitor înainte să iasă. O să ne mai luptăm şi altă dată! Şi atunci voi avea grijă ca moartea ta să fie lentă şi dureroasă.

Cu aceste cuvinte, dispăru.

Gâfâind, Ezio încercă să-şi tragă sufletul şi să se ridice, când mâna unei femei se întinse pentru a-l ajuta. Privind în sus, văzu a cui era mâna.

— Paola!

— A plecat, spuse ea zâmbind. Dar nu contează. Avem lucrul pentru care am venit.

— Nu! Nu ai auzit ce-a zis? Trebuie să mă duc după el şi să termin treaba asta!

— Linişteşte-te, spuse o altă femeie apropiindu-se.

Era Teodora. Uitându-se în jur, Ezio îi recunoscu pe toţi aliaţii lui: Mario, Vulpea, Antonio, Bartolomeo, Paola şi Teodora. Şi mai era cineva. Un tânăr palid, cu părul negru, cu o expresie gânditoare şi amuzată pe chip.

— Ce faceţi cu toţii aici? întrebă Ezio, simţind tensiunea dintre ei.

— Poate acelaşi lucru ca şi tine, Ezio, spuse tânărul străin. Sperăm să vedem apariţia Profetului.

Ezio era confuz şi furios.

— Nu! Eu am venit aici ca să-l omor pe Spaniol! Nu-mi pasă de Profetul vostru... dacă într-adevăr există. Cu siguranţă nu e aici.

— Nu e?

Tânărul făcu o pauză, uitându-se fix la Ezio.

— Tu eşti.

— Ce?

— Sosirea profetului a fost prevestită. Iar tu ai fost printre noi atâta vreme, fără să ghicim adevărul. În tot acest timp, tu erai Cel pe care-l căutam.

— Nu înţeleg. De fapt, tu cine eşti? Tânărul schiţă o plecăciune.

— Numele meu e Niccolo di Bernardo dei Machiavelli. Sunt membru al Ordinului Asasinilor, instruit în vechea orânduială pentru a ocroti viitorul omenirii. La fel ca tine, la fel ca fiecare bărbat şi femeie de aici.

Ezio îşi plimbă uluit privirea de la unul la altul.

— E adevărat, unchiule Mario? întrebă el în cele din urmă.

— Da, băiete, spuse Mario făcând un pas înainte. Cu toţii te-am ghidat, ani de-a rândul, învăţându-te toate abilităţile de care ai nevoie pentru a ni te alătura.

Mintea lui Ezio se umplu de întrebări. Nu ştia de unde să înceapă.

— Spune-mi ce face familia mea, îl rugă el pe Mario. Mama mea, sora mea...

Mario zâmbi.

— Eşti îndreptăţit să ceri lămuriri. Mama şi sora ta sunt bine şi în siguranţă. Nu mai sunt la mănăstire, ci acasă la mine în Monteriggioni. Maria va rămâne pentru totdeauna marcată de durerea pierderii pe care a suferit-o, dar are acum multe lucruri cu care să se consoleze, fiindcă îşi dedică timpul actelor de caritate împreună cu stareţa. Cât despre Claudia, maica stareţa şi-a dat seama, cu mult înainte ca sora ta să realizeze, că viaţa unei călugăriţe nu e ideală pentru cineva cu temperamentul ei şi că există alte feluri în care îl poate

sluji pe Domnul. A fost eliberată de jurăminte. S-a măritat cu căpitanul meu senior şi în curând, Ezio, vei avea un nepot sau o nepoată.

— Ce veşti bune, unchiule. Niciodată nu mi-a plăcut ideea ca sora mea să-şi petreacă viaţa într-o mănăstire. Mai am multe întrebări pentru tine.

— Va veni în curând şi momentul în care vei putea pune întrebări, spuse Machiavelli.

— Rămân multe de făcut înainte să-i putem revedea pe cei pe care-i iubim şi să sărbătorim, spuse Mario. Şi s-ar putea să nu putem face asta niciodată. L-am făcut pe Rodrigo să-şi abandoneze cutia, dar nu va avea linişte până nu va fi din nou în posesia ei, aşa că trebuie s-o păzim cu preţul vieţilor noastre.

Ezio se uită în jur la cercul de Asasini şi observă pentru prima oară că fiecare dintre ei avea un semn la baza inelarului de la mâna stângă. În mod clar, nu mai aveau timp pentru alte întrebări. Mario le spuse celorlalţi Asasini:

— Cred că a venit timpul...

Încuviinţară cu toţii cu seriozitate, iar Antonio scoase o hartă şi o desfăşură, arătându-i lui Ezio un punct marcat pe ea.

— Vino să ne întâlnim aici la apus, îi ceru el pe ton imperativ.

— Haideţi, le spuse Mario celorlalţi.

Machiavelli luă cutia cu conţinutul ei preţios, misterios, şi Asasinii ieşiră în linişte, pe rând, şi plecară, lăsându-l pe Ezio singur.

Veneţia era straniu de pustie în acea seară. Piaţa mare din faţa catedralei era tăcută şi nu se zărea ţipenie, în afară de porumbei, oaspeţii permanenţi. Turnul cu clopot se ridica la înălţimi ameţitoare deasupra lui, dar Ezio începu să se caţăre fără ezitare. Întâlnirea la care fusese chemat avea să-i ofere cu siguranţă răspunsuri la câteva dintre întrebări, şi, deşi ştia în inima lui că unele răspunsuri i se vor părea înfricoşătoare, ştia totodată că nu le putea întoarce spatele.

Pe când se apropia de vârf, auzi nişte voci şoptite. Ajunse în cele din urmă la partea construită din pietre din vârful turnului şi se agăţă de clopotniţă. Chiar acolo, într-un spaţiu circular, stăteau cei şapte Asasini, având cu toţii capetele aco-

perite de glugi. În mijloc era un vas metalic mic, în care ardea focul.

Paola îl luă de mână şi-l conduse în mijloc, în timp ce Mario începu să rostească o incantaţie:

— *Laa shay'a waqi'un moutlaq bale koulon moumkine...* Acestea sunt cuvintele rostite de strămoşii noştri, care se află în inima Crezului nostru...

Machiavelli făcu un pas înainte şi se uită îndelung la Ezio, apoi zise:

— Când alţi oameni urmează orbeşte adevărul, ţine minte...

Ezio rosti continuarea ca şi cum ar fi ştiut toată viaţa ce trebuia să spună:

— ...nimic nu e adevărat.

— Când alţi oameni sunt limitaţi de moralitate sau de lege, continuă Machiavelli, ţine minte...

— Totul este permis.

— Lucrăm pe întuneric, pentru a sluji lumina, spuse Machiavelli. Suntem Asasinii.

Ceilalţi li se alăturară, intonând la unison:

— Nimic nu e adevărat, totul este permis. Nimic nu e adevărat, totul este permis. Nimic nu e adevărat, totul este permis.

Când terminară, Mario îl luă pe Ezio de mâna stângă.

— A venit timpul, îi spuse. În epoca asta modernă, nu suntem aşa literali ca strămoşii noştri. Nu cerem sacrificarea unui deget. Dar pecetea cu care ne însemnăm este permanentă.

Trase aer în piept şi întrebă:

— Eşti pregătit să ni te alături?

Ezio, ca prin vis, dar ştiind cumva ce să facă şi ce urma, îşi întinse mâna fără ezitare.

— Sunt pregătit, spuse el.

Antonio se duse la vasul metalic şi scoase din el un fier încins care avea la un capăt două semicercuri mici, care se puteau lipi unul de altul cu ajutorul levierului din mâner. Luă mâna lui Ezio şi-i prinse strâns degetul inelar.

— O să te doară doar câteva clipe, frate, spuse. Ca multe alte lucruri.

Îi aşeză fierul încins pe deget şi împreună semicercurile de metal la baza lui. Fierul arse carnea şi emană un miros specific, dar Ezio nu se clinti. Antonio retrase repede fierul încins şi-l puse în siguranţă de-o parte. Apoi Asasinii îşi dădură

jos glugile şi se apropiară de el. Unchiul Mario îl bătu cu mândrie pe spate. Teodora scoase un mic flacon de sticlă care conţinea un lichid dens, limpede, pe care-l frecă uşor pe cercul ars de-a pururea pe degetul lui Ezio.

— O să-ţi aline durerea, îi spuse ea. Suntem mândri de tine.

Machiavelli se opri în faţa lui şi dădu din cap cu înţeles.

— *Benvenuto,* Ezio. Eşti unul dintre noi acum. Mai trebuie doar să încheiem ceremonia ta de iniţiere şi... prietene, avem treburi serioase de rezolvat!

Ezio privi peste marginea turnului cu clopot. Jos, în jurul turnului erau câteva baloturi de fân – mâncarea cailor de la Palatul Ducal. Lui Ezio i se părea imposibil să-şi direcţioneze căderea de la acea înălţime cu suficientă precizie ca să aterizeze pe una dintre acele ţinte mici, dar exact asta făcea acum Machiavelli, cu mantia fluturându-i în vânt în cădere. Tovarăşii lui îl urmară şi Ezio privi cu un amestec de groază şi admiraţie cum fiecare ateriza perfect şi se uită apoi în sus la el, cu ceea ce spera a fi o expresie încurajatoare pe chip.

Obişnuit doar cu săriturile de pe un acoperiş pe altul, nu fusese niciodată nevoit să facă un salt de la o asemenea înălţime. Baloturile de fân păreau de mărimea feliilor de *polenta,[5]* dar ştia că nu exista altă cale de a ajunge jos în afară de asta. Cu cât ezita mai mult, cu atât avea să-i fie mai greu. Trase aer adânc în piept de două sau de trei ori şi se aruncă înainte în noapte, cu mâinile întinse în aer, într-un plonjon perfect, ca de pasăre în zbor.

Căderea păru să dureze ore, nu secunde. Aerul îi şuiera pe lângă urechi, iar hainele şi părul îi fluturau în vânt. Baloturile de fân erau din ce în ce mai aproape, în ultima clipă, închise ochii...

... şi se prăbuşi în fân! Toată suflarea îi era golită din trup, dar când se ridică în picioare clătinându-se, îşi dădu seama că nu-şi rupsese niciun os şi că se simţea, de fapt, fericit.

Mario şi Teodora veniră spre el.

— Cred că e aşa cum trebuie, nu? o întrebă Mario pe Teodora.

Seara îi găsi pe Mario, Machiavelli şi Ezio în jurul unei mese lungi, în atelierul lui Leonardo. Artefactul ciudat în care

5 Fiertură de porumb, asemănătoare mămăligii. (n.r.).

Rodrigo Borgia îşi pusese atâtea speranţe stătea în faţa lor şi cu toţii îl priveau cu curiozitate şi admiraţie.

— Este fascinant, zise Leonardo. Absolut fascinant.

— Ce este, Leonardo? întrebă Ezio. Ce face?

— Ei bine, pentru moment, sunt depăşit, spuse Leonardo. Conţine secrete întunecate şi cred că modelul său nu seamănă cu nimic văzut vreodată pe pământ – cu siguranţă n-am mai văzut ceva atât de sofisticat. Şi n-aş putea să vă explic ce e, aşa cum nu pot să vă explic de ce Pământul se învârte în jurul Soarelui.

— Sigur vrei să spui că Soarele se învârte în jurul Pământului, spuse Mario uitându-se către Leonardo.

Dar Leonardo continuă să examineze obiectul, învârtindu-l cu grijă în mâini şi, în timp ce făcea asta, artefactul începu să strălucească drept răspuns, cu o lumină interioară fantomatică, auto-generată.

— E făcută din materiale care de fapt nu ar trebui, din punct de vedere ştiinţific, să existe, continuă Leonardo, gânditor. Şi totuşi, este în mod clar un obiect străvechi.

— Sigur apare menţionat în paginile din Codex pe care le avem, adăugă Mario, îl recunosc după descrierea de acolo. Codexul îl numeşte „o Parte din Eden".

— Şi Rodrigo l-a numit „Mărul", adăugă Ezio. Leonardo îşi întoarse brusc privirea spre el.

— Adică mărul din Pomul Cunoaşterii? Mărul pe care Eva i l-a dat lui Adam?

Se întoarseră cu toţii pentru a se uita din nou la obiect. Strălucea şi mai luminos, cu un efect hipnotic. Din motive pe care nu le înţelegea, Ezio se simţea din ce în ce mai tentat să se întindă şi să-l atingă. Nu simţea nicio căldură care să vină din el şi totuşi, pe lângă fascinaţie, pe Ezio îl cuprinse şi un sentiment de pericol iminent, ca şi cum atingerea obiectului ar putea trimite trăsnete spre el. Nu mai era conştient de prezenţa celorlalţi, i se părea că lumea din jur devenise întunecată şi rece şi nimic nu mai exista în afara lui şi a acestui... lucru.

Privea cum mâna i se întindea înainte, ca şi cum nu mai făcea parte din el, ca şi cum nu mai avea niciun control asupra ei, şi cum se aşeza ferm pe partea netedă a artefactului.

Prima reacţie fu una de şoc. Mărul părea metalic, dar era cald şi moale la atingere, ca pielea unei femei, ca şi cum ar fi fost viu! Nu avea timp să se gândească la asta, fiindcă mâna i se desprinse de obiect, şi, în momentul următor, strălucirea dinăuntru, care devenise încet-încet din ce în ce mai puternică, explodă brusc într-un caleidoscop orbitor de lumină şi culoare, în al cărui haos învolburat se puteau distinge forme. Pentru o clipă, Ezio îşi smulse privirea de la strălucirea Mărului pentru a se uita la tovarăşii lui. Mario şi Machiavelli se întorseseră cu spatele, cu ochii strânşi, acoperindu-şi capetele cu mâinile de frică sau de durere. Leonardo stătea încremenit, cu ochii larg deschişi şi cu gura căscată de admiraţie. Uitându-se înapoi la obiect, Ezio văzu cum formele începuseră să fuzioneze. Văzu o grădină mare, plină cu creaturi monstruoase, un oraş întunecat în flăcări, nori uriaşi în formă de ciupercă şi mai mari decât catedralele sau palatele; o armată care mărşăluia, dar o armată diferită de ce văzuse vreodată Ezio sau chiar decât şi-ar fi imaginat că putea exista, oameni flămânzi în uniforme dungate conduşi în clădiri de cărămidă de către oameni cu bice şi câini, hornuri imense care scoteau fum, stele şi planete în spirală, oameni în armuri ciudate rostogolindu-se în întunericul spaţiului... acolo unde erau, de asemenea, şi un alt Ezio, un alt Leonardo, Mario şi Machiavelli şi mai mulţi şi mai mulţi ca ei, pierduţi în însăşi spirala Timpului, învârtindu-se neajutoraţi iar şi iar în aer, jucăriile unui vânt grandios, care acum părea să vuiască aievea în camera în care se aflau.

— Opriţi-l, strigă cineva.

Ezio scrâşni din dinţi şi, fără să ştie precis de ce, ţinându-şi încheietura dreaptă în mâna stângă, îşi forţă mâna dreaptă să ia din nou contact cu obiectul.

Brusc, strălucirea se stinse, încăperea îşi recapătă însuşirile şi proporţiile normale. Oamenii se uitară unii la alţii. Niciun fir de păr nu fusese mişcat. Ochelarii lui Leonardo erau în continuare pe nasul lui. Mărul stătea inert pe masă, un mic obiect simplu căruia puţini i-ar fi aruncat o a doua privire.

Leonardo vorbi primul.

— Lucrul acesta nu trebuie să cadă *niciodată* în mâini nepotrivite, spuse el. Ar aduce minţile mai slabe în pragul nebuniei...

— Aşa e, spuse Machiavelli. Abia i-am putut rezista, aproape că nu-mi vine să cred câtă putere are.

Cu grijă, după ce îşi puse mănuşile, Leonardo luă Mărul şi-l aşeză în cutie, sigilând ferm capacul.

— Crezi că Spaniolul ştie ce face obiectul ăsta? Crezi că îl poate controla?

— Nu trebuie să-l capete *niciodată,* zise Machiavelli cu glas hotărât.

Îi întinse cutia lui Ezio.

— Trebuie să ai grijă de el şi să-l protejezi folosindu-te de toate abilităţile pe care le-ai învăţat de la noi.

Ezio luă cu grijă cutia şi dădu din cap.

— Du-l la Forll, spuse Mario. Citadela de acolo e împrejmuită de ziduri, protejată de tunuri şi aparţine unuia dintre cei mai importanţi aliaţi ai noştri.

— Şi cine e acela? întrebă Ezio.

— Numele ei e Caterina Sforza.

Ezio zâmbi.

— Îmi amintesc de ea... e o cunoştinţă veche, pe care voi fi fericit s-o reîntâlnesc.

— Atunci pregăteşte-te de drum şi du-te.

— O să vin şi eu cu tine, spuse Machiavelli.

— Îţi sunt recunoscător, zise Ezio zâmbind.

Se întoarse spre Leonardo.

— Şi tu, *amico mio?*

— Eu? Când îmi voi termina treaba aici, mă voi întoarce la Milano. Ducele de acolo se arată a fi binevoitor.

— Trebuie să treci şi prin Monteriggioni, dacă ajungi în Florenţa şi ai timp, spuse Mario.

— Rămas-bun, Leonardo, îi spuse Ezio celui mai bun prieten al lui. Sper că drumurile noastre se vor întâlni din nou într-o zi.

— Sunt sigur de asta, spuse Leonardo. Şi dacă ai nevoie de mine, Agniolo din Florenţa va şti mereu unde să mă găsească.

Ezio îl îmbrăţişă.

— Rămâi cu bine.

— Un cadou de rămas-bun, spuse Leonardo, înmânându-i o pungă de piele. Gloanţe şi praf de puşcă pentru micul tău *pistola* şi un flacon mare de otravă pentru pumnalul tău fo-

lositor. Sper că nu vei avea nevoie de ele, dar e important pentru mine să știu că ești cât mai bine protejat.

Ezio îl privi emoționat.

— Mulțumesc... mulțumesc pentru tot, cel mai vechi prieten al meu.

Capitolul 22

După o călătorie lungă şi lipsită de evenimente, cu galera din Veneţia, Ezio şi Machiavelli ajunseră în portul mlăştinos de lângă Ravenna, unde îi întâmpină însăşi Caterina, alături de câteva persoane din anturajul ei.

— Am primit prin curier vestea că sunteţi pe drum, aşa că m-am gândit să vin şi să vă însoţesc personal până în Forll, spuse ea. Cred că a fost o alegere înţeleaptă să călătoriţi cu una dintre galerele Dogelui Agostino, fiindcă drumurile sunt deseori nesigure şi avem necazuri cu tâlharii.

Aruncându-i lui Ezio o privire plină de admiraţie, adăugă:

— Dar probabil că de voi n-ar fi îndrăznit să se apropie...

— Sunt onorat că vă aduceţi aminte de mine, *Signora.*

— Ei bine, a trecut mult timp, dar cu siguranţă ştii să faci o primă impresie memorabilă.

Se întoarse către Machiavelli.

— Mă bucur să te revăd, Niccolo.

— Vă cunoaşteţi? întrebă Ezio.

— Niccolo mi-a oferit câteva sfaturi... În unele probleme politice.

Schimbă repede subiectul.

— Am auzit că ai devenit un Asasin cu drepturi depline. Felicitări. Ajunseră la trăsură, dar Caterina le spuse servitorilor că preferă să călărească, pentru că vremea era încântătoare şi distanţa nu era prea mare. Caii erau înşeuaţi cum se cuvine şi Caterina îi ceru lui Ezio să călărească lângă ea.

— O să-ţi placă Forli la nebunie. Şi vei fi în siguranţă acolo. Tunurile noastre au apărat oraşul mai bine de un secol şi citadela e de neînvins.

— Iartă-mă, *Signora,* dar e ceva ce mă intrigă...

— Te rog, spune-mi ce anume.

— Nu știam că o femeie poate să conducă un oraș-stat. Sunt impresionat.

Caterina zâmbi.

— Ei bine, la început a fost condus de soțul meu. Îți amintești de el? Puțin? Girolamo. A murit... adăugă ea după o scurtă pauză.

— Îmi pare foarte rău.

— Să nu-ți pară, spuse ea simplu. Eu am aranjat să fie asasinat.

Ezio încercă să-și ascundă uimirea.

— Așa a fost, adăugă Machiavelli. Am aflat că Girolamo Riario lucra pentru Templieri. Era pe cale să termine o hartă care arăta unde se află paginile nerecuperate din Codex...

— Oricum nu l-am plăcut pe ticălosul ăla niciodată, spuse Caterina categoric. Nu era un tată bun, era plictisitor în pat și, în general, o mare bătaie de cap.

Căzu o clipă pe gânduri.

— Am mai avut totuși alți doi soți de atunci... mult prea apreciați fără motiv, dacă mă întrebi pe mine.

Îi întrerupse apariția unui cal fără călăreț care se apropia în galop. Caterina își trimise una dintre gărzi după el. Restul grupului continuă drumul către Forli, dar acum servitorii Sforza își țineau săbiile pregătite. Curând dădură peste o căruță răsturnată, cu roțile învârtindu-se în aer, înconjurată de cadavre.

Caterina se întunecă la față și își zori calul, urmată îndeaproape de Ezio și Machiavelli.

Ceva mai departe, întâlniră o ceată de țărani, unii dintre ei răniți.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă Caterina pe o femeie din fruntea grupului.

— *Altezza,* spuse femeia, cu lacrimile șiroindu-i pe obraji. Au venit aproape imediat după ce ați plecat. Se pregătesc să asedieze orașul!

— Cine?

— Frații Orsi, *Madonna!*

— *Sangue di Giuda!*

— Cine sunt frații Orsi? întrebă Ezio.

— Aceiași nemernici pe care i-am angajat să-l omoare pe Girolamo, zise Caterina cu dezgust.

— Fraţii Orsi ar lucra pentru oricine îi plăteşte, comentă Machiavelli. Nu sunt foarte deştepţi, dar, din păcate, şi-au câştigat reputaţia prin faptul că îşi îndeplinesc misiunile. Spaniolul trebuie să fie în spatele atacului.

— De unde putea să afle că aducem Mărul aici?

— Nu caută Mărul, Ezio. Caută harta lui Riario. Harta e încă în Forli. Rodrigo trebuie să afle unde sunt ascunse celelalte pagini din Codex. Nu ne putem permite să-l lăsăm să pună mâna pe hartă!

— Lasă harta, strigă Caterina. Copiii mei sunt în oraş. Ah, *porco demonio!*

Călăriră în galop până când zăriră oraşul în depărtare. Dinăuntrul zidurilor se ridica fum şi se vedea că porţile oraşului erau închise. Pe metereze erau gărzi care arboraseră stema cu un urs şi un arbust a familiei Orsi. Dar în oraş, în vârful citadelei de pe deal flutura steagul clanului Sforza.

— Se pare că au preluat controlul asupra unei părţi din Forli, dar nu şi a citadelei, spuse Machiavelli.

— Trădători nemernici! izbucni Caterina.

— Există vreo cale prin care să intru în oraş fără să fiu văzut? întrebă Ezio prinzându-şi de curea armele descrise în Codex şi lăsând pistolul şi pumnalul cu arc în tolba de piele.

— Există o posibilitate, caro, spuse Caterina. Dar va fi dificil. Există un tunel vechi care duce sub zidul aflat la vest de canal.

— Atunci voi încerca, spuse Ezio. Fiţi pregătiţi. Dacă reuşesc să deschid porţile oraşului din interior, trebuie să fiţi gata să intraţi rapid. Dacă reuşim să ajungem la citadelă şi oamenii de acolo îţi vor vedea stema şi te vor lăsa înăuntru, o să fim îndeajuns de în siguranţă ca să plănuim următoarea mişcare.

— Următoarea mişcare va fi să-i spânzurăm pe cretinii ăştia şi să-i privim cum se leagănă în vânt, mârâi Caterina. Du-te acum, Ezio. Mult noroc! O să mă gândesc la ceva ca să le distrag atenţia trupelor Orsi.

Ezio descălecă şi o luă la fugă spre zidurile de miazăzi, încercând să rămână nevăzut ascunzându-se în spatele dâmburilor şi tufişurilor. Între timp, Caterina se ridică pe şa şi începu să zbiere la inamicii dinăuntrul zidurilor oraşului.

— Hei, voi! Cu voi vorbesc, câini laşi ce sunteţi! Ocupaţi oraşul meu? Casa mea? Şi chiar credeţi că n-o să fac nimic în privinţa asta? O să vin acolo să vă rup *coglioni...* asta dacă aveţi aşa ceva!

Pe metereze apărură grupuri de soldaţi. Se uitau la Caterina, pe jumătate amuzaţi, pe jumătate intimidaţi, în timp ce ea continuă:

— Ce fel de oameni sunteţi? îndepliniţi ordinele comandantului vostru pentru câţiva bănuţi! Oare o să mai credeţi că a meritat după ce o să vin acolo să vă tai capetele şi apoi să mă piş în gâtul vostru şi să vă bag feţele în *figa* mea! O să vă pun coaiele pe furculiţă şi-o să le prăjesc la foc în bucătărie! Ce părere aveţi?

De-acum nu mai era nimeni de pază de-a lungul meterezelor dinspre miazăzi. Ezio găsi canalul nepăzit şi, înotând prin el, descoperi şi intrarea în tunel. Ieşi din apă şi se afundă în adâncimile sale întunecate. Tunelul era curat şi uscat, şi tot ce trebuia Ezio să facă era să-l urmeze până când vedea lumina de la celălalt capăt. Se apropie cu grijă şi auzi iar vocea Caterinei de afară. Tunelul se termina cu un şir scurt de trepte de piatră care duceau într-o încăpere de la parterul unuia dintre turnurile vestice. Era pustiu, Caterina adunase o mulţime considerabilă pe ziduri. Printr-o fereastră, Ezio văzu majoritatea gărzilor Orsi din spate, cum urmăreau şi chiar aplaudau din când în când spectacolul oferit de Caterina.

— ...dacă aş fi bărbat, v-aş şterge rânjetele alea de pe faţă! Dar să nu credeţi că n-o să-mi dau oricum toată silinţa. Nu vă lăsaţi păcăliţi de faptul că am ţâţe...

Îi veni o nouă idee şi continuă:

— Pariez că aţi vrea să le vedeţi, nu-i aşa? Pariez că aţi vrea să le atingeţi, să le lingeţi, să le strângeţi! Păi, de ce nu veniţi aici jos să încercaţi? V-aş da una în coaie aşa de tare că v-ar zbura prin nări. *Luridi branco di cani bastardi!* Mai bine v-aţi duce acasă cât încă mai puteţi... dacă nu vreţi să fiţi traşi în ţeapă şi spânzuraţi de-a lungul zidurilor citadelei! Ah! Dar poate mă înşel! Poate chiar v-ar *plăcea* să aveţi o prăjină lungă de stejar înfiptă în cur! Mi-e silă de voi... chiar încep să mă întreb dacă meritaţi efortul. N-am mai văzut niciodată aşa o grămadă de rahat de joasă speţă. *Che vista penosa!* Nu cred că ar fi vreo diferenţă pentru voi, ca *bărbaţi,* dacă v-aş castra.

Ezio era acum în stradă. Vedea poarta cea mai apropiată de locul unde erau Caterina şi Machiavelli. Lângă pârghia care o punea în mişcare stătea un arcaş. Mişcându-se cât de discret şi de repede putea, îl înjunghie pe soldat o singură dată în gât, scăpând rapid de el. Apoi se lăsă cu toată greutatea pe pârghie, şi porţile se deschiseră cu un scârţâit teribil.

Machiavelli urmărise cu atenţie ce se petrecea şi imediat ce văzu porţile deschizându-se, se aplecă şi-i şopti ceva Caterinei, care imediat îşi zori calul înainte într-un galop frenetic, urmată îndeaproape de Machiavelli şi de restul anturajului ei. Văzând ce se întâmpla, gărzile Orsi de pe metereze strigară de furie şi începură să coboare ca să-i oprească, dar grupul Sforza era prea rapid pentru ei. Ezio luă arcul şi săgeţile paznicului mort şi le folosi pentru a doborî trei gărzi Orsi, apoi se caţără cu repeziciune pe un zid apropiat şi începu să alerge pe acoperişuri, ţinând pasul cu Caterina şi grupul ei, care călăreau pe străzile înguste către citadelă.

Cu cât intrau mai adânc în oraş, cu atât era mai mult haos în jur. În mod clar, lupta pentru oraşul Forli era departe de a se fi terminat. Grupuri de soldaţi sub stindardul Sforza cu şerpi albaştri şi vulturi negri se luptau cu mercenarii Orsi, în timp ce oamenii de rând se grăbeau să se adăpostească în case ori pur şi simplu fugeau fără ţintă încolo şi încoace, cuprinşi de panică. Tarabele din piaţă erau răsturnate, găinile fugeau speriate cotcodăcind, un copil stătea în noroi şi plângea după mama lui, care veni în goană şi-l luă în braţe; iar peste toate vuia zgomotul bătăliei. Sărind de pe un acoperiş pe altul, Ezio zărea o parte din ce se întâmpla dedesubt şi îşi trimitea săgeţile cu precizie mortală pentru a-i proteja pe Caterina şi pe Machiavelli când gărzile Orsi se apropiau prea mult de ei.

În cele din urmă, ajunseră într-o *plazza* largă din faţa citadelei. Era pustie, la fel şi străzile care porneau din centrul ei. Ezio coborî şi se alătură prietenilor lui. Nu se vedea nimeni pe zidurile citadelei şi poarta masivă era închisă straşnic. Părea de necucerit, exact cum spusese Caterina.

— Deschideţi, şleahtă nemernică de proşti! strigă Caterina. Eu sunt! *La Duchessa!* Mişcaţi-vă fundurile!

Câţiva dintre oamenii ei dinăuntru apărură pe ziduri. Printre ei şi un căpitan care îi răspunse:

— *Subito, Altezza!*

Apoi dădu ordine ca trei oameni să se ducă imediat să deschidă poarta.

Chiar în acel moment, cu strigăte de luptă, zeci de soldaţi Orsi se revărsară de pe străzile din jur în piaţă, blocând orice retragere şi încolţind anturajul Caterinei între ei şi zidul necruţător al citadelei.

— O nenorocită de ambuscadă! strigă Machiavelli.

Ezio îşi grupă oamenii şi se aşeză între Caterina şi duşmani.

— *Aprite la porta! Aprite!* striga Caterina.

Şi, în sfârşit, porţile măreţe se deschiseră. Soldaţii Sforza le ieşiră în ajutor şi, doborându-i pe inamicii Orsi într-o luptă dură corp la corp, se retraseră în spatele porţilor, care se trântiră repede în urma lor. Ezio şi Machiavelli se sprijiniră amândoi de zid, unul lângă altul, respirând greu. Abia le venea să creadă că reuşiseră să scape. Caterina descălecă şi ea, dar nu se opri să-şi tragă sufletul. În schimb traversă în fugă curtea interioară până la o uşă, în spatele căreia doi băieţei şi o bonă cu un bebeluş în braţe aşteptau înfricoşaţi.

Copiii alergară către ea şi Caterina îi îmbrăţişă, chemându-i pe nume:

— Cesare, Giovanni... *no preoccuparvi.*

Îi mângâie capul bebeluşului, şoptindu-i:

— *Salute,* Galeazzo.

Apoi aruncă o privire în jur şi, într-un final, spre bonă.

— Nezetta! Unde sunt Bianca şi Ottaviano?

— Iertaţi-mă, doamnă. Se jucau pe-afară când a început atacul şi n-am reuşit să-i găsim de atunci.

Caterina păru înfricoşată şi tocmai era pe cale să răspundă când deodată, un vuiet puternic răbufni dinspre soldaţii Orsi din afara citadelei. Căpitanul trupelor Sforza veni grăbit la Ezio şi Machiavelli.

— Aduc întăriri din munţi, raportă el. Nu ştiu cât timp mai putem rezista.

Se întoarse spre un locotenent şi-i ordonă:

— Spre metereze! Pregătiţi tunurile!

Locotenentul se grăbi să organizeze tunarii şi să-i trimită la posturile lor când un val de săgeţi trase de arcaşii Orsi se prăvăli asupra curţii interioare şi a meterezelor de deasupra.

Caterina îi zori pe cei mici să se ascundă într-un loc sigur şi-i strigă lui Ezio:

— Ai grijă de tunuri! Sunt singura noastră speranţă. Nu-i lăsa pe nenorociţi să pătrundă în citadelă!

— Vino! strigă Machiavelli.

Ezio îl urmă spre zidul unde erau aliniate tunurile.

Câţiva dintre tunari muriseră, împreună cu căpitanul şi cu locotenentul. Alţii erau răniţi. Supravieţuitorii se chinuiau să manevreze tunurile grele pentru a trage în soldaţii inamici din piaţă. Veniseră incredibil de multe întăriri de partea Clanului Orsi şi Ezio văzu că mânuiau arme de asediu şi catapulte pe străzi. Între timp, chiar lângă porţi, un grup de gărzi Orsi aduceau un berbec. Dacă Ezio şi Machiavelli nu găseau rapid o soluţie, şansele de a salva citadela scădeau dramatic. Ca să reziste acestui nou asalt ar fi nevoiţi să tragă cu tunurile către ţinte din oraşul Forli, riscând astfel să rănească sau chiar să omoare oameni nevinovaţi. Lăsându-l pe Machiavelli să organizeze tunarii, Ezio fugi în curte şi o căută pe Caterina.

— Au pătruns în oraş. Ca să-i ţinem departe trebuie să tragem cu tunurile în ei.

Femeia îl privi cu un calm de oţel.

— Atunci fă ce trebuie să faci.

Ezio se uită spre metereze, unde stătea Machiavelli, aşteptând semnalul lui. Ridică braţul, apoi îl coborî cu hotărâre.

Tunurile începură să bubuie şi Ezio alergă înapoi pe metereze. Comandându-le tunarilor să tragă oricât era nevoie, privi cum mai întâi o armă de asalt, apoi alta explodară, la fel şi catapultele. Trupele Orsi aveau puţin spaţiu de manevră pe străzile înguste şi, după ce făcuseră ravagii cu tunurile, arcaşii şi soldaţii Sforza trăgeau acum cu săgeţi în invadatorii care supravieţuiseră. Într-un târziu, trupele Orsi care rezistaseră fură alungate din Forli, iar soldaţii Sforza din afara citadelei asigurară paza zidurilor. Dar victoria avea un preţ. Mai multe case din oraş erau acum distruse şi, pentru a apăra citadela, artileriştii Caterinei nu reuşiră să evite uciderea câtorva locuitori. Mai exista şi o altă problemă, pe care Machiavelli o observă imediat. Alungaseră inamicul din oraş, dar nu scăpaseră cu totul de asediu. Forli era în continuare înconjurat de batalioane Orsi, fără posibilitatea de a face rost

de hrană proaspătă şi de apă, iar cei doi copii mai mari ai Caterinei erau în pericol, nu se ştia unde.

Ceva mai târziu, Caterina, Machiavelli şi Ezio merseră pe meterezele zidurilor exterioare, de unde se vedea mulţimea inamicilor strânşi în jurul oraşului. În spatele zidurilor, locuitorii din Forli se străduiau să restabilească ordinea, dar mâncarea şi apa nu aveau să ajungă la nesfârşit şi toată lumea ştia asta. Caterina era trasă la faţă, îngrijorată de moarte din cauza copiilor ei pierduţi – Bianca, cea mai mare, de nouă ani, iar Ottaviano, cu un an mai mic.

Nu îi întâlniseră încă pe fraţii Orsi, dar chiar în acea zi, în mijlocul armatei inamice apăru un sol care sună din trâmbiţă. Trupele se depărtară ca apele mării pentru ca doi oameni îmbrăcaţi în zale de oţel, călare pe armăsari roibi, să poată trece printre ele, însoţiţi de paji care purtau stema cu ursul şi arbustul. Se opriră la mare distanţă, ca să nu poată fi atinşi de vreo săgeată trimisă de pe meterezele citadelei.

Unul dintre călăreţi se săltă în scări şi ridică vocea.

— Caterina! Caterina Sforza! Credem că eşti încă închisă în dragul tău orăşel, Caterina. Aşa că răspunde-mi!

Caterina se aplecă peste marginea meterezelor, cu o expresie sălbatică pe chip.

— Ce vrei?

Omul rânji larg.

— O, nimic. Doar mă întrebam dacă n-ai pierdut cumva... vreun copil!

Ezio veni lângă Caterina. Bărbatul care vorbea îl privi surprins.

— Ia te uită, spuse el. Ezio Auditore, dacă nu mă înşel. Ce plăcere să te întâlnesc. Am auzit atâtea despre tine.

— Voi, să-nţeleg, sunteţi *fratelli Orsi,* spuse Ezio.

Cel care nu apucase încă să vorbească ridică un braţ.

— În persoană. Lodovico...

— ...şi Checco, spuse celălalt. La dispoziţia ta!

Râse sec.

— *Basta!* strigă Caterina. Ajunge! Unde sunt copiii mei? Daţi-le drumul!

Lodovico făcu o plecăciune în şa.

— *Ma certo, Signora.* Ţi-i înapoiem cu plăcere. Vrem în schimb ceva de-al tău. Mai degrabă, ceva ce a aparţinut răpo-

satului tău soţ. Ceva la care lucra în numele unor... prieteni de-ai noştri.

Vocea i se înăspri dintr-odată.

— Vreau să spun o anume hartă!

— Şi un anume Măr, de asemenea, adăugă Checco. O, da, ştim cu toţii despre asta. Crezi că suntem proşti? Crezi că angajatorul nostru n-are spioni?

— Da, spuse Lodovico. Vom primi şi Mărul. Sau vrei să vezi cum le tai gâturile micuţilor tăi de la o ureche la alta şi-i trimit să li se alăture tatălui lor?

Caterina stătea şi asculta. Dispoziţia i se schimbă într-una de calm glacial. Când îi veni rândul să vorbească, strigă:

— *Bastardi!* Credeţi că mă intimidaţi cu ameninţările voastre vulgare? Gunoaielor! N-o să vă dau *nimic!* Îmi vreţi copiii? Luaţi-i! Am cum să fac alţii! mai strigă ea ridicându-şi fustele în faţa soldaţilor.

— Nu mă interesează cât de bine joci teatru, Caterina, spuse Checco întorcându-şi calul şi pregătindu-se să plece. Şi nu mă interesează nici să mă uit la *figa* ta. O să te răzgândeşti, dar ai o oră la dispoziţie. Plozii tăi vor fi în siguranţă în mahalaua aia de sat de peste drum. Şi nu uita – chiar o să-i omorâm şi o să ne întoarcem să-ţi zdrobim oraşul şi să luăm cu forţa ce vrem – aşa că foloseşte-te de generozitatea noastră şi ne vom scuti unii pe alţii de multă bătaie de cap.

Cei doi fraţi se îndepărtară. Caterina se prăbuşi lângă zidul meterezelor, trăgând aer pe gură, îngrozită de ceea ce tocmai spusese şi făcuse.

Ezio era alături de ea.

— Nu-ţi vei sacrifica copiii, Caterina. Pentru nicio cauză din lume.

— Nici pentru salvarea lumii?

Îl privi, cu buzele întredeschise, cu ochii albaştri palizi şi mari sub coama de păr roşcat.

— Nu putem să devenim asemenea lor, răspunse Ezio cu simplitate. Există unele compromisuri care nu pot fi făcute.

— O, Ezio! Asta mă aşteptam să spui!

Îl îmbrăţişa strâns.

— Sigur că nu-i putem sacrifica, dragul meu! spuse ea, apoi îi dădu drumul din îmbrăţişare. Dar nu-ţi pot cere să-ţi asumi riscul de a mi-i aduce înapoi.

— Pune-mă la încercare, spuse Ezio.

Se întoarse spre Machiavelli.

— Nu voi lipsi mult... sper. Dar orice s-ar întâmpla, ştiu că vei păzi Mărul cu preţul vieţii. Caterina...

— Da?

— Ştii unde a ascuns Girolamo harta?

— O s-o găsesc.

— Găseşte-o şi ai grijă de ea.

— Ce vei face în legătură cu fraţii Orsi? întrebă Machiavelli.

— I-am adăugat deja pe lista mea, spuse Ezio. Locul lor este alături de oamenii care mi-au ucis rudele şi mi-au distrus familia. Acum văd că există o cauză mai importantă de servit decât simpla răzbunare.

Cei doi îşi strânseră mâinile şi se priviră în ochi.

— *Buona fortuna, amico mio,* spuse Machiavelli cu gravitate.

— *Buona fortuna anche.*

Ajunse cu uşurinţă în satul menţionat de Checco din neatenţie, chiar dacă descrierea acestuia drept o mahala fusese cam neobrăzată. Era mic şi sărăcăcios, ca majoritatea satelor de vasali din Romagna, şi părea să fi fost inundat de curând de râul din apropiere, dar era în mare parte îngrijit şi curat, casele erau aproape toate văruite şi paiele din acoperişuri erau noi. Deşi drumul umed care şerpuia printre case era încă mocirlos din cauza inundaţiei, priveliştea dădea impresia de ordine, în lipsa unui nivel de trai mulţumitor, şi hărnicie, în lipsa fericirii. Singurul lucru care deosebea Santa Salvazza de un sat obişnuit pe timp de pace era numărul mare de soldaţi care campaseră aici. Nu era de mirare, se gândi Ezio, că Checco crezuse că îşi putea permite să menţioneze locul unde îi ţinea pe Bianca şi Ottaviano. Următoarea întrebare era, unde în sat puteau fi copiii Caterinei?

Ezio, înarmat de data asta cu pumnalul cu lama dublă pe încheietura mâinii stângi, cu apărătoarea de metal şi *pistola* fixate de mâna dreaptă şi cu o sabie uşoară prinsă de curea, era îmbrăcat simplu, într-o mantie ţărănească de lână care-i atârna până la genunchi. Îşi trase gluga ca să nu fie recunoscut şi descălecă înainte să intre în sat, căutând cu privirea patrulele Orsi. Apoi luă în spinare un braţ de surcele îm-

prumutat din şopronul cuiva şi, aplecându-se sub greutatea lemnului, intră în Santa Salvazza.

Sătenii încercau să-şi vadă de treburi ca de obicei, în ciuda prezenţei soldaţilor. Bineînţeles, nimeni nu-i avea la inimă pe mercenarii Orsi. Ezio reuşi să treacă neobservat de soldaţi, dar aproape imediat fu recunoscut drept un străin de către localnici, care se dovediră până la urmă dornici să-l ajute. Se-ndrepta spre o casă de la capătul satului, mai mare decât celelalte şi uşor izolată de ele. O bătrână care aducea apă de la râu îi spusese că acolo era ţinut unul dintre copii. Ezio se simţea recunoscător că soldaţii Orsi erau atât de dispersaţi. Majoritatea erau ocupaţi cu asediul oraşului.

Ştia însă că avea foarte puţin timp la dispoziţie pentru a salva copiii.

Uşile şi ferestrele casei erau închise, dar, pe când încerca să pătrundă prin spate, unde două corpuri ale clădirii formau o curte, Ezio auzi o voce tânără, fermă, care ţinea o prelegere severă. Se caţără pe acoperiş şi cercetă cu privirea curtea, unde Bianca Sforza, imaginea în miniatură a mamei sale, certa doi soldaţi Orsi.

— N-au găsit pe cine să pună să mă păzească, decât pe voi, amărâţilor? spunea ea pe un ton regal, stând dreaptă şi cu bărbia ridicată, fără să-şi arate frica, exact cum ar fi făcut şi mama ei. *Stolti!* Nu va fi de ajuns! Mama mea e aprigă şi nu v-ar lăsa niciodată să-mi faceţi rău. Noi, femeile Sforza, nu suntem nişte mironosiţe speriate, să ştiţi! Poate că părem delicate, dar aparenţele înşală. Aşa cum a aflat şi tatăl meu!

Îşi trase sufletul şi gărzile se priviră nedumerite.

— Să nu vă închipuiţi că mi-e frică de voi, pentru că v-aţi înşela amarnic. Iar dacă vă atingeţi de un fir de păr de pe capul frăţiorului meu, mama mea o să vă prindă şi o să vă mănânce la micul dejun! *Capito!*

— Mai tacă-ţi fleanca, proastă mică! se răsti soldatul mai în vârstă. Asta dacă nu vrei să-ţi dăm una peste ceafă!

— Nu-ţi permit să-mi vorbeşti aşa! În orice caz, e absurd. N-o să scăpaţi nepedepsiţi, şi în cel mult o oră voi fi în siguranţă acasă. De fapt, încep să mă plictisesc. Mă mir că nu aveţi nimic mai bun de făcut, în timp ce aştept să muriţi!

— Gata, ajunge, spuse soldatul mai în vârstă, întinzându-se s-o apuce pe fetiţă.

Chiar atunci, Ezio trase cu *pistola* de pe acoperiş şi-l nimeri pe soldat direct în piept. Omul se prăbuşi, un roşu intens colorându-i tunica înainte ca bărbatul să atingă pământul. Ezio îi trecu prin minte că amestecul de praf făcut de Leonardo se îmbunătăţea. Profitând de confuzia stârnită de moartea subită a soldatului, Ezio sări de pe acoperiş cu graţia şi forţa unei pantere şi, folosind pumnalul dublu, îl încolţi rapid pe soldatul mai tânăr, care scoase pe bâjbâite un pumnal. Ezio îi tăie cu precizie antebraţul, retezându-i tendoanele ca şi cum ar fi fost panglici. Pumnalul bărbatului căzu la pământ, înfigându-se cu vârful în noroi. Înainte ca inamicul să găsească alte metode de apărare, Ezio îi băgă lama dublă sub falcă, trecând-o prin ţesutul subţire al gurii şi al limbii, până în craniu. Ezio scoase apoi calm cuţitul, lăsând cadavrul să se prăbuşească la pământ.

— Sunt doar doi? o întrebă el pe netulburata Bianca.

— Da! îţi mulţumesc, oricine ai fi. Mama mea va avea grijă să fii recompensat cu generozitate. Dar l-au capturat şi pe fratele meu, Ottaviano...

— Ştii unde îl ţin? întrebă Ezio, reîncărcându-şi rapid pistolul.

— În turnul de pază, lângă podul distrus! Trebuie să ne grăbim!

— Arată-mi unde şi stai pe-aproape!

O urmă în afara casei şi de-a lungul drumului, până la turn. Ajunseră chiar la timp. Lodovico îl trăgea de ceafă pe Ottaviano, care plângea. Ezio observă că băieţelul şchiopăta, probabil îşi sucise o gleznă.

— Tu! strigă Lodovico când îl văzu pe Ezio. Dă-mi fata şi întoarce-te la amanta ta! Spune-i că-i vom ucide pe amândoi dacă nu primim ce am cerut!

— Vreau la mama, ţipă Ottaviano. Lasă-mă să plec, bătăuşule!

— Taci, *marmocchio!* se răsti Lodovico la el. Ezio! Du-te şi adu-mi Mărul şi harta sau puştiul o păţeşte.

— Trebuie să fac pipi! se vaită Ottaviano.

— O, Dumnezeule, *chiudi il becco!*

— Dă-i drumul, spuse Ezio ferm.

— Aş vrea să te văd cum mă obligi să-i dau drumul! N-o să ajungi suficient de aproape, prostule! Dacă faci vreo mişcare, îi tai gâtul cât ai clipi!

Lodovico îl trăsese pe băieţel în faţa lui cu ambele braţe, dar acum fu nevoit să-şi elibereze o mână ca să-şi scoată sabia. Ottaviano încercă să se elibereze, dar Lodovico îl prinse strâns de încheietură. Totuşi, băieţelul nu se mai afla acum între Lodovico şi Ezio. Profitând de ocazie, Ezio scoase pistolul şi trase.

Expresia de mânie a lui Lodovico se transformă într-una de uimire. Glonţul îl nimerise în jugulară. Cu ochii bulbucaţi, îi dădu drumul lui Ottaviano şi se prăbuşi în genunchi, apucându-se cu mâinile de gât. Sângele i se prelingea printre degete. Băieţelul o luă la fugă şi se refugie în braţele surorii lui.

— Ottaviano! *Stai bene?* spuse ea îmbrăţişându-l strâns.

Ezio înaintă spre Lodovico, dar rămase totuşi la o oarecare distanţă. Bărbatul nu se prăbuşise şi încă avea sabia în mână. Sângele îi curgea pe vestă, transformându-se dintr-o picătură într-un şuvoi.

— Nu ştiu ce instrument diavolesc ai folosit pentru a mă înfrânge, Ezio, zise Lodovico chinuindu-se să respire. Dar îmi pare rău să-ţi spun că vei pierde acest joc orice ai face. Noi, fraţii Orsi, nu suntem proşti, cum ne crezi. Dacă cineva e un prost, tu eşti acela – tu şi Caterina!

— Tu eşti prostul, spuse Ezio pe un ton dispreţuitor. Să-ţi dai viaţa pentru o pungă cu bani. Chiar crezi că a meritat?

Lodovico făcu o grimasă.

— Mai mult decât ai crede, prietene. Ai fost păcălit. Şi orice ai face acum, Stăpânul îşi va căpăta răsplata!

Chipul i se încorda din cauza agoniei. Pata de sânge se întindea din ce în ce mai tare.

— Mai bine m-ai ucide, Ezio, dacă ai vreun pic de milă în tine.

— Atunci mori cu mândria ta, Orsi. Nu înseamnă nimic.

Ezio făcu un pas înainte şi lărgi şi mai mult rana de la gâtul lui Lodovico. O clipă mai târziu, bărbatul îşi dădu duhul. Ezio se aplecă deasupra lui şi-i închise ochii.

— *Requiescat in pace,* spuse el.

Nu avea timp de pierdut. Se întoarse spre copii, care priviseră totul cu ochii măriţi de groază.

— Poţi să mergi? îl întrebă pe Ottaviano.

— O să încerc, dar mă doare tare.

Ezio îngenunche şi se uită la piciorul copilului. Glezna nu era răsucită, ci luxată. Îl ridică pe Ottaviano pe umeri.

— Curaj, micule duce, spuse el. Am să vă duc pe amândoi în siguranţă acasă.

— Pot să fac pipi mai întâi? Chiar am nevoie.

— Grăbeşte-te.

Ezio ştia că nu avea să fie uşor să-i scoată din sat pe copii. Nu puteau trece neobservaţi pentru că aveau haine scumpe şi, oricum, probabil deja aflase toată lumea că Bianca evadase. Schimbă arma de foc cu pumnalul cu otravă, şi îşi puse la loc mecanismul pentru încheietură. O luă de mână pe Bianca şi porni spre pădurea care tăia partea de vest a satului. Urcând un mic deal, se uită în jos spre Santa Salvazza şi-i văzu pe soldaţii Orsi alergând spre turnul de veghe, dar nimeni nu porni spre pădure. Recunoscător pentru răgazul pe care-l avea, dar simţind că fiecare clipă dura cât un secol, Ezio reuşi în cele din urmă să ajungă împreună cu copiii înapoi în locul în care îşi priponise calul, îi aşeză pe copii pe cal, apoi se urcă şi el.

O luă înapoi spre nord, spre Forli. Oraşul părea liniştit. Prea liniştit. Şi unde erau trupele Orsi? Renunţaseră la asediu? Nu părea posibil, îşi zori calul.

— Ia-o pe podul de la sud, *Messere,* spuse Bianca, din faţă, ţinându-se de şa. E cel mai direct drum spre casă.

Ottaviano se lipi strâns de Ezio.

Pe când se apropiau de zidurile oraşului, porţile de la sud se deschiseră. Apăru un grup mic de gărzi Sforza, care-i escortau pe Caterina şi pe Machiavelli. Ezio observă imediat că tovarăşul său Asasin fusese rănit. Îşi grăbi calul şi, când ajunse lângă ei, descălecă şi-i dădu jos şi pe copiii Caterinei, care-i aştepta cu braţele deschise.

— În numele Binecuvântatei Fecioare, ce se întâmplă? întrebă Ezio uitându-se de la Caterina la Machiavelli şi înapoi. Ce faceţi aici?

— O, Ezio, spuse Caterina. Îmi pare atât de rău, atât de rău!

— Ce s-a *întâmplat?*

— Totul a fost un şiretlic. Ca să ne distrugă apărarea! spuse Caterina cu disperare. Răpirea copiilor a fost o diversiune!

Ezio îşi întoarse privirea către Machiavelli.

— Dar oraşul e în siguranţă? întrebă el. Machiavelli oftă.

— Da, oraşul e în siguranţă. Soldaţii Orsi nu mai sunt interesaţi de el.

— Ce vrei să spui?

— După ce i-am gonit, am lăsat garda jos, doar pentru moment, ca să ne regrupăm şi să îngrijim răniţii. Atunci a contraatacat Checco. Probabil că asta şi plănuiau! A luat oraşul. M-am luptat cu el corp la corp, dar soldaţii lui au venit din spate şi m-au învins. Ezio, acum trebuie să-ţi cer să dai dovadă de curaj... Checco a luat Mărul!

Ezio rămase înmărmurit pentru o clipă îndelungată. Apoi spuse încet:

— Ce? Nu... nu se poate.

Se uită în jur înnebunit.

— Unde s-a dus?

— Imediat după ce a obţinut ce voia, s-a retras şi armata s-a împărţit în două. Nu am văzut care grup a luat Mărul, eram prea osteniţi şi nu i-am putut urmări. Dar Checco însuşi a plecat cu câteva trupe în munţi, spre vest...

— Atunci totul e pierdut? strigă Ezio, gândindu-se că Lodovico avusese dreptate – îi subestimase pe fraţii Orsi.

— Încă avem harta, slavă Domnului, spuse Caterina. N-a îndrăznit să stea prea mult s-o caute.

— Dar dacă nu mai are nevoie de hartă acum că are Mărul?

— Templierii nu pot fi lăsaţi să triumfe, spuse Machiavelli cu hotărâre. Nu trebuie să se întâmple aşa ceva! Să mergem!

Ezio observă că prietenul lui se albise la faţă din cauza rănilor.

— Nu... stai aici. Caterina! Ai grijă de el. Trebuie să plec acum! Poate mai e încă timp!

Capitolul 23

Îi luă mult timp lui Ezio să ajungă în Apenini, călărind ziua şi odihnindu-se pe apucate când îşi schimba calul, iar când ajunse, ştiu că-i va lua chiar şi mai mult timp să-l găsească pe Checco Orsi. Dar mai ştia şi că, în cazul în care Checco se întorsese la reşedinţa familiei din Nubilaria, putea să-i taie calea pe drumul lung şi şerpuit care ducea spre Roma. Checco s-ar fi putut duce şi direct la Sfântul Scaun, dar Ezio se gândi că, având cu el o încărcătură preţioasă, adversarul lui va căuta siguranţa în locurile unde era cunoscut şi va trimite de acolo curieri pentru a afla dacă Spaniolul se întorsese la Vatican, înainte de a încerca să ia legătura cu el.

Aşadar, Ezio hotărî să pornească spre Nubilaria şi, după ce intră pe ascuns în oraş, încercă să afle ce putea despre locul unde se afla Checco. Dar spionii lui Checco erau peste tot şi nu dură mult până când Ezio află că acesta ştia că e urmărit, şi plănuia să ia Mărul şi să plece cu o caravană formată din două carete, pentru a scăpa de el şi a-i dejuca planurile.

În dimineaţa în care Checco plănuia să părăsească oraşul, Ezio era pregătit, urmărind atent porţile de sud ale Nubilariei. Curând, cele două carete pe care le aştepta trecură huruind pe lângă el. Ezio încalecă pentru a le urmări, dar, în ultimul moment, o a treia caretă, mai uşoară, mânată de un paj Orsi, se ivi de pe o stradă lăturalnică şi-i bloca intenţionat calea, făcându-i calul să se ridice în două picioare şi să-l arunce din şa. Pentru că nu avea timp de pierdut, Ezio fu nevoit să-şi abandoneze armăsarul şi se caţără pe caretă, doborându-i vizitiul cu o singură lovitură şi azvârlindu-l la pământ. Dădu bice cailor şi porni în urmărirea celorlalte trăsuri.

Nu trecu mult şi le prinse din urmă, dar vizitiii îl văzură şi îşi măriră viteza, în timp ce goneau pe drumul de munte, careta,

escortă a lui Checco, plină cu soldaţi Orsi care se pregăteau să tragă cu arbaletele în Ezio, luă o curbă în viteză. Harnaşamentul se rupse, iar caii îşi continuară galopul, în timp ce careta zbură cu hamurile libere peste marginea drumului, prăbuşindu-se apoi sute de metri în valea de mai jos. În şoaptă, Ezio mulţumi sorţii pentru bunăvoinţa sa. Îşi zori caii, îngrijorat să nu-i ostenească şi să nu le plesnească inimile, dar bidiviii lui trăgeau o greutate mult mai mică decât cei care trăgeau careta lui Checco aşa că, încet-încet, acoperi distanţa care-l despărţea de Checco.

Când Ezio se apropie, vizitiul Orsi plesni din bici spre el, dar Ezio îl prinse în mână şi i-l smulse. Apoi, la momentul potrivit, dădu drumul frâurilor şi sări din trăsura lui pe acoperişul caretei lui Checco. Caii rămaşi fără vizitiu, eliberaţi de greutatea şi controlul lui Ezio, o luară speriaţi la galop pe drumul din faţă.

— Dă-te jos! urlă vizitiul lui Checco, speriat. Ce crezi că faci, pentru numele lui Dumnezeu? Eşti nebun?

Fără bici, îi era mai greu să-şi mâne caii. Nu avea răgaz să se lupte. Checco urla înăuntru:

— Nu fi prost, Ezio! N-o să scapi cu viaţă din asta!

Aplecându-se pe jumătate pe fereastră, Checco încerca să-l străpungă pe Ezio cu sabia, în timp ce vizitiul se chinuia să strunească armăsarii.

— Dă-te jos de pe careta mea, acum!

Vizitiul încercă intenţionat să zdruncine careta pentru a-l arunca pe Ezio de pe acoperiş, dar el se agăţă cu putere. Careta schimbă periculos direcţia şi, într-un sfârşit, când treceau pe lângă o carieră de marmură abandonată, scăpă complet de sub control şi se răsturnă într-o parte, aruncându-l pe vizitiu pe un morman de lespezi de marmură de toate mărimile, care fuseseră tăiate şi apoi abandonate din cauza defectelor. Caii se prăbuşiră înspăimântaţi, traşi în jos de harnaşament. Ezio sări şi ateriză ghemuit, cu sabia pregătită pentru Checco, care, gâfâind, dar fără să pară rănit, ieşea furios din careta răsturnată.

— Dă-mi Mărul, Checco. S-a terminat.

— Imbecilule! Se va *termina* când vei fi mort!

Checco îşi îndreptă sabia spre adversar, şi cât ai clipi deja încercau să se taie unul pe altul, periculos de aproape de marginea prăpastiei.

— Dă-mi Mărul, Checco, şi am să te las să pleci. Nu ştii ce putere are!

— Nu-l vei avea niciodată. Când îl va primi, Stăpânul meu va căpăta puteri de necrezut, iar eu şi Lodovico vom fi acolo să ne bucurăm de partea noastră.

— Lodovico e mort! Chiar crezi că Stăpânul tău te va lăsa să trăieşti, odată ce nu-i vei mai fi de folos? Ştii deja prea multe!

— L-ai omorât pe fratele meu? Atunci asta e pentru el! Checco se aruncă spre el.

Îşi încrucişară săbiile şi ieşiră scântei. Checco încercă din nou să-şi lovească inamicul, dar Ezio îşi folosi apărătoarea pentru braţ. Faptul că lovitura sa bine direcţionată nu ajunsese la ţintă îl lăsă pentru un moment pe Checco cu garda jos, dar îşi reveni rapid şi-l lovi pe Ezio în braţul drept, tăindu-i adânc bicepsul şi făcându-l să-şi scape sabia.

Checco scoase un strigăt triumfător din toţi rărunchii. Puse vârful sabiei la gâtul lui Ezio.

— Nu implora iertare, spuse el, fiindcă nu ţi-o voi acorda.

Îşi luă avânt pentru lovitura fatală, în acel moment, Ezio deschise pumnalul cu lamă dublă din mecanismul de pe antebraţul stâng şi, fluturându-l în aer cu viteza fulgerului, îl înfipse cu forţă în pieptul lui Checco.

Checco rămase nemişcat pentru o clipă îndelungată, uitându-se la sângele care curgea pe pavajul alb. Dădu drumul armei şi căzu peste Ezio, sprijinindu-se de el. Feţele lor erau apropiate. Checco zâmbi.

— Aşadar, ţi-ai recuperat prada, şopti el, în timp ce sângele îi curgea şi mai abundent din rană.

— Chiar a meritat? întrebă Ezio. Asemenea masacru!

Bărbatul râse pe înfundate sau poate era o tuse, în timp ce şi mai mult sânge îi inundă gura.

— Ezio, ştii cât de greu îţi va fi să păstrezi vreme îndelungată un lucru de o asemenea valoare.

Încercă să tragă aer în piept, chinuindu-se să respire.

— Eu mor astăzi, dar *tu* vei fi cel care va muri mâine.

Chipul îi era tot mai palid şi dădu ochii peste cap, prăbuşindu-se la pământ, la picioarele lui Ezio.

— Vom vedea, prietene, spuse Ezio. Odihneşte-teîn pace!

Se simţi ameţit. Sângele îi curgea din rana de la braţ, dar se strădui să meargă până la caretă să dezlege caii din hamuri, liniştindu-i. Căută înăuntru şi găsi imediat cutia de lemn. O deschise pentru a se asigura că Mărul era în siguranţă, apoi o închise la loc şi o puse sub braţ. Se uită spre carieră, unde vizitiul zăcea nemişcat. Nu mai era nevoie să verifice dacă omul era mort, căci poziţia nefirească a corpului său îi spunea totul.

Caii nu ajunseseră prea departe şi Ezio îi prinse din urmă, întrebându-se dacă avea puterea să încalece şi să străbată măcar o parte din drumul înapoi către Forli. Spera ca acolo să găsească totul în ordine, căci urmărirea lui Checco îl dusese mai departe decât sperase sau decât se aştepta. Totuşi, nu avusese niciodată pretenţia ca misiunea lui să fie uşoară, iar Mărul se afla acum în posesia Asasinilor. Timpul pe care-l petrecuse încercând să-l recupereze nu fusese irosit în zadar.

Mai aruncă o privire cailor şi hotărî să-l aleagă pe cel din faţă dintre cei patru. Încercă să se prindă de coamă pentru a se ridica pe el, fiindcă nu era înşeuat, dar se dezechilibră.

Pierduse mai mult sânge decât credea. Mai întâi de toate, era nevoit să-şi lege cumva rana. Priponi calul de un copac şi tăie o fâşie din cămaşa lui Checco ca s-o folosească drept bandaj, după care ascunse cadavrul. Dacă ar fi trecut cineva, putea presupune, de la distanţă, că Ezio şi vizitiul fuseseră victimele unui groaznic accident. Se făcea oricum târziu şi erau puţini călători la ora aceea.

În orice caz, efortul îi slei şi ultimele puteri. „Până şi eu trebuie să mă odihnesc", se gândi, şi gândul era unul dulce.

Se întinse la umbra unui copac, ascultând zgomotul făcut de calul care păştea. Aşeză cutia pe pământ lângă el şi mai aruncă o ultimă privire precaută în jur, fiindcă nu era un loc potrivit unde să rămână pentru mult timp, dar pleoapele îi erau grele şi nu-l văzu pe martorul tăcut ascuns în spatele unui copac de pe colina din apropiere.

Când se trezi, era deja întuneric, dar în lumina lunii distingea o umbră care se mişca încet pe lângă el.

Ezio simţea o durere surdă în braţul drept, iar când încercă să se ridice sprijinindu-se în mâna stângă, descoperi că

nu o putea mişca deloc. Cineva adusese o lespede de marmură de la carieră şi-i prinsese braţul sub ea. Se zbătu în zadar, încercând să se ridice în picioare. Se uită spre locul în care lăsase cutia cu Mărul.

Dispăruse.

Silueta îmbrăcată cu o *cappa* neagră şi în veşminte albe de călugăr dominican observă că Ezio se trezise şi se întoarse spre el, potrivind lespedea de marmură astfel încât să-l ţină cât mai imobilizat. Ezio observă că străinului îi lipsea un deget de la o mână.

— Stai! spuse. Cine eşti? Ce faci?

Călugărul nu răspunse şi se aplecă să ridice cutia.

— Nu te-atinge de aia! Orice ai face, nu te atinge de ea!

Dar călugărul o deschise şi o lumină orbitoare ca soarele străluci din ea.

Înainte să leşine la loc, lui Ezio i se păru că-l aude pe călugăr oftând de mulţumire.

Când se trezi din nou, era dimineaţă. Toţi caii dispăruseră, dar, la lumina zilei, Ezio simţi că-şi recăpătase o parte din putere. Se uită la lespedea de marmură. Era grea, totuşi se urnea puţin când îşi mişca mâna sub ea. Privi în jur. La îndemână, chiar lângă braţul lui drept, văzu o creangă groasă care probabil căzuse din copac la un moment dat, dar care era încă suficient de verde pentru a fi rezistentă. Scrâşnind din dinţi, o ridică şi o vârî pe sub lespede. Mâna îl durea îngrozitor şi începu să sângereze din nou când fixă un capăt al ramurii sub lespede şi începu să tragă. O zicală pe jumătate uitată din zilele de şcoală îi trecu prin minte ca un fulger: „Dă-mi o pârghie suficient de mare şi voi ridica pământul...” Împinse cu putere. Lespedea începu să se clintească, numai că Ezio osteni. Se întinse, se odihni şi încercă din nou.

La a treia încercare, urlând în sinea lui de durere şi gândindu-se că muşchii mâinii drepte rănite îi vor rupe pielea, împinse din nou, ca şi cum viaţa lui ar fi depins de asta şi, într-un final, lespedea se rostogoli într-o parte.

Se ridică grijuliu, îl ustura mâna stângă, dar nu-şi rupsese nimic.

De ce nu-l omorâse călugărul în timp ce dormea, nu-şi putea explica. Poate crima nu făcea parte din planul omului lui

Dumnezeu. Un lucru era sigur: dominicanul şi Mărul dispăruseră.

Împleticindu-se pe picioare, ajunse la un pârâu din apropiere şi bău însetat înainte să-şi spele rana şi s-o bandajeze din nou. Apoi porni spre est, înapoi pe drumul către Forli.

În cele din urmă, după o călătorie de mai multe zile, zări turnurile oraşului în depărtare. Era obosit, secătuit de sarcinile care nu mai luau sfârşit, de eşecul şi de singurătatea lui. Pe drum avusese destul timp să se gândească la Cristina şi ce ar fi putut să fie, dacă nu i-ar fi fost dat să poarte această cruce. Dar cum îi fusese dată, nu-şi putea schimba viaţa, şi realiză că nici n-ar fi vrut.

Ajunse la capătul podului care ducea spre poarta de sud şi era suficient de aproape pentru a-i vedea pe oamenii de pe metereze când epuizarea în sfârşit îl birui, şi leşină.

Când se trezi, se văzu întins într-un pat, acoperit de aşternuturi curate de pânză, pe o terasă, umbrită de plante agăţătoare. Simţi o mână rece pe frunte şi o cupă cu apă atingându-i buzele.

— Ezio! Slavă Domnului că te-ai întors printre noi. Eşti bine? Ce s-a întâmplat cu tine?

Întrebările Caterinei curgeau cu impetuozitatea ei obişnuită.

— Nu... nu ştiu...

— Ai fost văzut de pe metereze, şi am venit personal. Ai călătorit mult şi ai o rană oribilă.

Ezio se luptă cu memoria.

— Îmi amintesc câte ceva... Recuperasem Mărul de la Checco... apoi a venit cineva şi... l-a luat!

— Cine?

— Purta o glugă neagră, ca de călugăr... şi cred că... Îi lipsea un deget! Ezio se chinui să se ridice în picioare.

— Cât timp am zăcut aici? Trebuie să plec de îndată!

Încercă să se ridice, dar se simţea de parcă picioarele îi erau de plumb şi imediat ce se mişcă, îl copleşi o ameţeală teribilă şi trebui să se întindă la loc.

— Ah! Ce mi-a făcut călugărul ăla?

Caterina se aplecă spre el.

— Deocamdată nu poţi pleca nicăieri, Ezio. Chiar şi tu ai nevoie de timp ca să te recuperezi, dacă vrei să faci faţă bătăliilor care te aşteaptă. Întrevăd o lungă şi grea călătorie îna-

inte. Dar înveseleşte-te! Niccolo s-a întors la Florenţa. Se va ocupa de treburile de acolo. Şi ceilalţi tovarăşi ai tăi Asasini sunt vigilenţi. Aşa că rămâi o vreme...

Îl sărută pe frunte, apoi, cu sfială la început, pe buze.

— Şi dacă mai pot să fac ceva să-ţi... grăbesc recuperarea, trebuie doar să spui.

Mâna începu să-i cutreiere în jos pe sub cearşafuri până când găsi ceea ce căuta.

— Hopa, zâmbi ea. Cred că deja am reuşit – un pic.

— Eşti o femeie extraordinară, Caterina Sforza.

— Tesoro, zâmbi ea, dacă aş scrie vreodată povestea vieţii mele, aş zgudui întreaga lume.

Ezio se simţea în putere şi încă era, la treizeci de ani, un tânăr în floarea vârstei. Pe deasupra, făcuse faţă celor mai grele antrenamente din lume, deci nu fu de mirare că se recupera mai repede decât ar fi făcut-o mulţi alţii. Totuşi, mâna dreaptă îi fusese grav afectată de lovitura lui Checco şi ştia că trebuia să lucreze din greu ca să-şi recupereze întreaga forţă de care avea nevoie pentru a-şi continua misiunea. Se strădui să fie răbdător, şi, sub ghidarea strictă, dar înţelegătoare a Caterinei, îşi petrecu zilele în care era obligat să rămână la Forli în contemplaţie tăcută. Putea fi găsit cu uşurinţă stând sub viţa de vie, pierdut într-una din cărţile lui Poliziano sau, mai frecvent, în exerciţii viguroase.

Sosi şi dimineaţa în care Caterina veni în camera lui şi-l găsi îmbrăcat de drum, cu un paj care-l ajuta să-şi încalţe cizmele de călătorie. Caterina se aşeză pe pat lângă el.

— Deci a venit timpul? îl întrebă.

— Da. Nu mai pot zăbovi.

Caterina păru să se întristeze şi ieşi din cameră, pentru a se întoarce în scurt timp cu un pergament.

— Ei bine, trebuia să vină şi momentul ăsta, spuse ea, şi Dumnezeu ştie că misiunea ta e mai importantă decât plăcerea mea – şi a ta – pentru care sper că va veni un alt prilej în curând!

Îi arătă pergamentul.

— Uite, ţi-am adus un cadou de rămas-bun.

— Ce este?

— Ceva de care vei avea nevoie.

Îl desfăşură şi Ezio văzu că era o hartă a întregii peninsule, din Lombardia la Calabria, şi tot ce era cuprins între ele, împreună cu drumurile şi oraşele, şi mai multe cruci marcate în cerneală roşie.

Ezio ridică privirea spre ea.

— Este harta despre care vorbea Machiavelli. Cea a soţului tău.

— A răposatului meu soţ, *mio caro.* Am făcut câteva descoperiri importante împreună cu Niccolo cât timp ai fost plecat în călătorie. Prima descoperire e că ne-am calculat... înlăturarea lui Girolamo destul de bine, a apucat să termine harta înainte să moară. A doua, că harta asta are o valoare inestimabilă, fiindcă, chiar dacă Templierii au acum Mărul, n-au cum să găsească Cripta fără hartă.

— Ştii despre Criptă?

— Dragul meu, eşti aşa de naiv uneori. Sigur că ştiu. Dar, pentru a ne dezarma complet inamicii, trebuie să recuperezi Mărul, continuă ea cu gravitate. Harta asta te va ajuta să-ţi îndeplineşti misiunea.

Când îi întinse harta, degetele li se atinseră şi se împletiră. Nu-şi puteau dezlipi privirea unul de la altul.

— Există o abaţie nu departe de aici, pe aproape de mlaştini, spuse Caterina. Dominicani. Ordinul lor poartă glugi negre. Eu de acolo aş începe.

Ochii îi sclipeau şi îşi feri privirea de el.

— Acum du-te! Găseşte-l pe călugărul acela care a adus numai necazuri!

Ezio zâmbi.

— Cred că o să-mi fie dor de tine, Caterina.

Îi zâmbi la rândul ei, puţin prea radioasă. Pentru prima dată în viaţă, Caterinei îi venea greu să fie curajoasă.

— Oho, ştiu că îţi va fi.

Capitolul 24

Călugărul care-l întâmpină pe Ezio la Abaţia Wetlands era asemenea oricărui călugăr, dolofan şi rumen, dar avea un păr roşu aprins şi ochi jucăuşi, ageri, şi vorbea cu un accent pe care Ezio îl mai auzise la unii dintre *condottierii* aflaţi în slujba lui – omul era din Irlanda.

— Fii binecuvântat, frate.

— *Grazie, Padre...*

— Eu sunt fratele O'Callahan...

— Mă întreb dacă mă poţi ajuta.

— De-asta suntem aici, frate. Sigur, trăim vremuri tulburi. E greu să gândim limpede fără ceva în stomac.

— Vrei să spui „ceva în pungă".

— M-ai înţeles greşit. Nu-ţi cer nimic.

Călugărul îşi întinse braţele larg.

— Dar Domnul îi ajută pe cei generoşi.

Ezio scoase câţiva florini şi-i întinse.

— Dacă nu e destul...

Călugărul părea gânditor.

— Ah, păi, intenţia se vede. Dar adevărul e că Domnul chiar îi *ajută* pe cei un pic mai generoşi.

Ezio continuă să scoată monezi până când expresia fratelui O'Callahan se îmblânzi.

— Ordinul îţi apreciază mărinimia, frate.

Îşi încrucişă mâinile pe burtă.

— Ce cauţi?

— Un călugăr cu gluga neagră – căruia îi lipseşte un deget de la o mână.

— Hmmm. Fratele Giulio are doar nouă degete la picioare. Eşti sigur că nu e vorba de un deget de la picior?

— Destul de sigur.

— Şi apoi mai e fratele Domenico, dar lui îi lipseşte întreaga mână stângă.

— Nu, îmi pare rău, dar sunt destul de sigur că era doar un deget.

— Hmmm.

Călugărul făcu o pauză, cufundat în gânduri.

— Stai un pic! îmi amintesc un călugăr cu glugă neagră cu doar nouă degete... Da! Desigur! A venit când am ţinut ultimul praznic de San Vicenzo la abaţia noastră din Toscana.

— Da, ştiu locul, zâmbi Ezio. Voi încerca acolo. *Grazie.*

— Du-te în pace, frate.

— Mereu o fac.

Ezio trecu munţii prin vest spre Toscana, şi, cu toate că drumul era lung şi dificil, cum toamna se apropia şi zilele erau tot mai neprietenoase, simţi o emoţie puternică pe măsură ce se apropie de abaţie – fiindcă era locul în care unul dintre cei implicaţi în complotul asasinării lui Lorenzo de Medici, secretarul lui Jacopo de' Pazzi, Stefano de Bagnone, îşi găsise sfârşitul, de mâna lui Ezio, cu mult timp în urmă.

Din nefericire, stareţul care-l întâmpină fusese de faţă la întâmplarea de atunci.

— Iartă-mă, i se adresă Ezio. Mă întrebam dacă poţi...

Stareţul, recunoscându-l, se dădu înapoi îngrozit, şi strigă:

— Fie ca toţi arhanghelii – Uriil, Rafail, Mihail, Varahiil, Gavriil, Ieremiil şi Salatiil – fie ca ei toţi în măreţia lor să ne apere!

Îşi întoarse privirea înflăcărată de la cer către Ezio.

— Demon necurat! Piei!

— Ce s-a întâmplat? spuse Ezio consternat.

— Ce s-a întâmplat? Ce s-a *întâmplat?* Tu l-ai asasinat pe fratele Stefano. Pe acest Pământ Sacru!

Câţiva fraţi neliniştiţi se adunaseră la o distanţă sigură şi stareţul se întoarse acum către ei.

— S-a *întors!* Ucigaşul de călugări şi preoţi s-a întors! spuse cu o voce tunătoare şi apoi o luă la fugă, urmat de ceilalţi fraţi.

Omul era înspăimântat de-a binelea. Ezio nu avu de ales şi se duse după el. Abaţia nu-i era aşa familiară cum îi era stareţului şi călugărilor săi. Obosi să tot bâjbâie prin coridoare necunoscute şi pe sub arcade, aşa că se urcă pe acoperişuri

pentru a vedea mai bine încotro se îndreptau călugării, dar asta îi sperie şi mai tare şi începură să ţipe.

— A venit! A venit! A venit Belzebut!

Aşa că renunţă şi se mărgini la mijloacele obişnuite de urmărire. Într-un final îi ajunse din urmă. Gâfâind, stareţul se întoarse către el şi murmură:

— Pleacă, demonule! Lasă-ne în pace! N-am comis niciun păcat aşa de mare ca al tău!

— Nu, aşteaptă, zise Ezio, rămas şi el aproape fără suflare ca stareţul. Vreau doar să te întreb ceva.

— N-am chemat niciun demon asupra noastră! Încă nu vrem să călătorim spre Viaţa de Apoi!

— Te rog. *Calma!* Nu-ţi vreau răul!

Stareţul însă nu-l asculta.

— Doamne Dumnezeule, de ce m-ai părăsit? Nu sunt încă pregătit să mă alătur îngerilor Tăi!

Şi o luă din nou la goană.

Ezio fu obligat să-l doboare la pământ prinzându-l de picioare. Se ridicară apoi amândoi, ştergându-se de praf, în mijlocul unui cerc de călugări care se holbau la ei.

— Nu mai fugi, te rog! insistă Ezio.

— Nu! Ai milă! Nu vreau să mor! murmură stareţul, tremurând.

Ezio, conştient că vorbeşte afectat, spuse:

— Părinte stareţ, ascultă, nu-i omor decât pe cei care-i omoară pe alţii. Fratele Stefano era un ucigaş. A încercat să-l ucidă pe ducele Lorenzo în 1487.

Făcu o pauză, respirând greu.

— Fii sigur, *Messer Abate,* sunt convins că tu nu eşti un ucigaş. Privirea stareţului se linişti întrucâtva, dar încă se întrezărea suspiciune în ochii lui.

— Şi ce vrei, atunci? întrebă el.

— În regulă, ascultă-mă. Caut un călugăr îmbrăcat ca tine, un dominican căruia îi lipseşte un deget.

Stareţul îl privi precaut.

— Îi lipseşte un deget, spui? Ca lui Fra' Savonarola?

Ezio repetă numele.

— Savonarola? Cine e? Îl cunoşti?

— L-am cunoscut, *Messer.* A fost unul dintre noi... pentru un timp.

— Şi apoi?

Stareţul ridică din umeri.

— I-am sugerat să se odihnească mult şi bine într-un schit din munţi. Nu prea... s-a adaptat aici...

— Mi se pare, abate, că vremea lui ca pustnic s-a terminat. Ştii unde s-ar fi putut duce acum?

— Of, Doamne...

Stareţul căzu pe gânduri.

— Dacă a părăsit schitul, se poate să se fi întors la Santa Maria del Carmine, în Florenţa. Acolo a studiat. E posibil să se fi întors acolo.

Ezio oftă uşurat.

— Mulţumesc, abate. Doamne-ajută!

Era ciudat pentru Ezio să se afle din nou în oraşul lui natal, după atâta timp. Avea de înfruntat atâtea amintiri. Circumstanţele îi cereau să acţioneze singur. Nu putea lua legătura cu vechi prieteni sau aliaţi, ca nu cumva inamicul să prindă de veste.

Deşi oraşul era liniştit, biserica, cel puţin cea pe care o căuta el, era în tumult. Un călugăr ieşi îngrozit.

Ezio îl opri.

— Frate, linişteşte-te!

Călugărul îl privi cu ochi sălbatici.

— Stai departe, prietene, dacă ţii la viaţa ta!

— Ce s-a întâmplat aici?

— Soldaţii de la Roma ne-au ocupat biserica. I-au înnebunit pe fraţii mei cu întrebări fără niciun sens. Ne tot cereau să le dăm *fructe.*

— Ce fel de fructe?

— Mere!

— Mere? *Diavolo!* Rodrigo a ajuns aici înaintea mea! şuieră Ezio pentru sine.

— L-au târât pe unul dintre confraţii mei carmeliţi în spatele bisericii! Sunt sigur că-l vor ucide!

— Carmeliţi? Nu sunteţi *dominicani?*

Ezio îl lăsă singur pe călugăr şi se-ndreptă de-a lungul zidurilor exterioare ale bisericii, mergând lipit de ele. Se mişca tiptil, ca o mangustă când confruntă o cobră. Ajunse la zidurile grădinii bisericii şi se caţără pe acoperiş. Ce văzu acolo îi

tăie chiar şi lui respiraţia. Câţiva soldaţi Borgia băteau un călugăr tânăr şi înalt, care părea să aibă în jur de treizeci şi cinci de ani.

— Spune! striga comandantul gărzilor. Spune-ne sau o să te doară atât de tare că îţi vei dori să nu te fi născut. *Unde e Mărul?*

— Vă rog! Nu ştiu! Nu ştiu despre ce vorbiţi!

Comandantul se aplecă spre el.

— Recunoaşte! Numele tău e Savonarola!

— Da! V-am spus!

— Atunci spune tot şi suferinţa va înceta. Unde dracului e *Mărul?*

Soldatul îl lovi cu sălbăticie în vintre. Călugărul urlă de durere.

— Nu că asta ar conta pentru un om în poziţia ta *misionară,* îl batjocori soldatul.

Ezio îi urmărea cu îngrijorare. Dacă acest călugăr era într-adevăr Savonarola, bătăuşii Borgia erau în stare să-l omoare înainte să afle adevărul de la el.

— De ce minţi? râse batjocoritor soldatul. Stăpânul meu nu va fi bucuros să audă că m-ai făcut să te torturez până la moarte! Vrei să-mi faci *probleme?*

— Nu am niciun măr, suspină călugărul. Sunt doar un simplu călugăr. *Te rog,* lasă-mă în pace!

— Minţi!

— Nu ştiu *nimic!* urlă călugărul, vrednic de milă.

— Dacă vrei să mă opresc, strigă soldatul, lovindu-l din nou cu piciorul în vintre, atunci spune-mi adevărul, frate Girolamo *Savonarola!*

Călugărul îşi muşcă buzele, dar răspunse încăpăţânat:

— Ţi-am spus tot ce ştiu!

Comandantul îl lovi iarăşi cu piciorul şi îşi puse soldaţii să-l apuce de glezne şi să-l târască fără milă de-a lungul drumului pietruit, izbindu-l cu capul de pavaj. Călugărul ţipă şi se zbătu în zadar.

— Ţi-a ajuns, *abominato?*

Comandantul îşi apropie din nou faţa de a lui.

— Eşti aşa de pregătit să-ţi întâlneşti Creatorul, încât eşti în stare să minţi iar şi iar, doar pentru a-L vedea?

— Sunt un simplu călugăr, se plânse carmelitul, a cărui robă era foarte asemănătoare, în cusătură şi culoare, cu cele ale dominicanilor. N-am niciun fruct, de niciun fel! Te rog...

Bărbatul îl lovi iar cu piciorul, în acelaşi loc. Din nou. Corpul călugărului se chirci în agonie.

Ezio văzuse destul. Coborî ca o fantomă a răzbunării, tăind cu o furie cumplită cu pumnalul cu otravă şi lama dublă în stânga şi-n dreapta. După un minut de masacru, toţi bătăuşii Borgia erau pe jos, fie morţi, fie gemând în agonie.

Călugărul se agăţă plângând de genunchii lui Ezio şi spuse:

— *Grazie, grazie, Salvatore.*

Ezio îl mângâie pe cap.

— *Calma, calma.* Va fi bine acum, frate.

Ezio aruncă o privire la degetele călugărului. Toate zece erau intacte.

— Ai zece degete, murmură Ezio dezamăgit, fără să vrea.

— Da, strigă călugărul. Am zece degete. Şi nu am alte mere în afară de pe care le primim la mănăstire de la piaţă în fiecare joi!

Se ridică, se scutură, îşi aranja roba cu grijă şi blestemă.

— Pentru numele lui Dumnezeu! Nu mai are sens nimic pe lumea asta?

— Cine eşti? De ce te-au luat? întrebă Ezio.

— Pentru că au aflat că numele meu de familie e Savonarola! Dar de ce mi-aş trăda vărul bătăuşilor acelora?

— Ştii ce a făcut?

— Nu ştiu nimic! E călugăr, ca şi mine. A ales ordinul mai aspru al dominicanilor, e adevărat, dar...

— Şi-a pierdut un deget?

— Da, dar cum ar putea cineva...?

Un fel de lumină strălucea în ochii călugărului.

— Cine e Girolamo Savonarola? insistă Ezio.

— Vărul meu, un om devotat lui Dumnezeu. Şi pot să te întreb cine eşti tu, deşi îţi mulţumesc cu modestie că m-ai salvat şi îţi datorez orice favoare mi-ai cere?

— Nu am nume..., spuse Ezio. Dar fă-mi favoarea de a mi-l spune pe al tău.

— Fra' *Marcello* Savonarola, răspunse supus călugărul.

Ezio înghiţi în sec. Se gândi un moment.

— Unde e vărul tău Girolamo?

Fra' Marcello păru să ezite, luptându-se cu propria conştiinţă.

— E adevărat că vărul meu... are o părere diferită despre cum să-l servească pe Dumnezeu... Propovăduieşte o doctrină proprie... S-ar putea să-l găseşti acum în Veneţia.

— Şi ce face acolo?

Marcello îşi îndreptă spatele.

— Cred că a luat-o pe o cale greşită. Propovăduieşte foc şi pucioasă. Pretinde că vede în viitor.

Marcello îl privi pe Ezio cu ochii înroşiţi, în care se citea suferinţa.

— Dacă vrei să ştii părerea mea sinceră, împrăştie *nebunie* în lume!

Capitolul 25

Ezio simţea că petrecuse deja prea mult timp căutând în zadar. Urmărirea lui Savonarola semăna cu urmărirea unei speranţe înşelătoare, sau a unei himere, sau a propriei cozi. Căutarea trebuia să continue, fără remuşcări, căci omul lui Dumnezeu cu nouă degete deţinea Mărul – cheia către ceva mai important decât îşi închipuia, şi era un bigot periculos, o ameninţare mai mare decât însuşi Stăpânul, Rodrigo Borgia.

Când Ezio debarcă din galera Ravenna în porturile Veneţiei îl întâmpină Teodora.

În 1492, Veneţia se afla încă sub conducerea relativ onestă a dogelui Agostino Barbarigo. Tot oraşul vorbea despre cum un marinar genovez pe nume Christoffa Corombo, ale cărui planuri nebuneşti de a naviga spre vest pe ocean fuseseră refuzate de Veneţia, primise acum finanţare din partea Spaniei şi era gata să plece la drum. Fusese o nebunie din partea Veneţiei să nu finanţeze expediţia? Dacă acest Corombo ar fi reuşit, ar fi avut o cale sigură pe mare către Indii, ocolind vechiul drum pe uscat, acum blocat de către turci. Ezio era prea preocupat de alte lucruri pentru a fi atent la problemele politice şi comerciale.

— Am primit veştile de la tine, spuse Teodora. Eşti sigur de ce ne-ai spus?

— E singura pistă pe care o am, şi pare una bună. Sunt sigur că Mărul este aici din nou, în mâinile călugărului Savonarola. Am auzit că predică oamenilor despre iadul şi focul ce vor veni.

— Am auzit de el.

— Ştii unde-l pot găsi, Teodora?

— Nu. Dar am văzut un vestitor adunând mulţimi în cartierul industrial, predicând despre foc şi pucioasă şi alte absurdităţi. Poate e un discipol de-al călugărului tău. Vino cu mine.

Vei fi oaspetele meu cât timp eşti aici. După ce îţi laşi lucrurile, mergem direct în locul unde îşi ţine predicile omul ăsta.

Atât Ezio, cât şi Teodora, dar şi toţi oamenii inteligenţi şi raţionali ştiau de ce lumea începea să fie cuprinsă de un fel de isterie. Anul 1500, care marca jumătatea mileniului, se apropia şi mulţi credeau că acel an va aduce a Doua Venire, când Domnul va „veni în Slava Sa, cu toţi sfinţii îngeri, va şedea pe scaunul de domnie al slavei Sale. Toate neamurile vor fi adunate înaintea lui. El îi va despărţi pe unii de alţii cum desparte păstorul oile de capre; şi va pune oile la dreapta, iar caprele la stânga lui."[6] Descrierea evanghelistului Matei a Judecăţii de Apoi răsuna în minţile multora.

— Acest vestitor şi şeful lui profită cu adevărat de *febbre di fine secolo,* spuse Teodora. Din câte ştiu, chiar şi ei cred în lucrurile astea.

— Şi mie mi se pare că ei chiar cred, zise Ezio. Problema e că, dacă au Mărul în mâinile lor, chiar s-ar putea să provoace o nenorocire care nu are nimic de-a face cu Dumnezeu, ci doar cu Diavolul.

— Deocamdată încă nu şi-au dezlănţuit puterea, mulţumesc lui Dumnezeu, fiindcă mă îndoiesc că ar şti cum s-o controleze. Deocamdată par a se mulţumi să prevestească Apocalipsa, şi asta, râse el amar, mereu s-a vândut bine.

— Dar lucrurile merg tot mai rău, spuse Teodora. Aproape că îţi vine să crezi că se apropie Apocalipsa. Ai auzit veştile proaste?

— N-am auzit nicio veste de când am plecat din Forli.

— Lorenzo de' Medici a murit în vila lui din Careggi.

— Asta e într-adevăr o tragedie, spuse Ezio îndurerat. Lorenzo era un prieten adevărat al familiei mele şi fără protecţia lui mi-e teamă că nu voi recupera niciodată Palazzo Auditore. Asta nu înseamnă nimic, totuşi, în comparaţie cu felul în care ar putea moartea lui să afecteze pacea între oraşele-stat. A fost mereu fragilă, chiar şi în vremurile bune.

— Mai sunt şi alte veşti, spuse Teodora. Chiar mai proaste decât cea a morţii lui Lorenzo. Trebuie să te pregăteşti pentru asta, Ezio, adăugă ea după o scurtă pauză. Spaniolul, Rodrigo

---

6 Biblia sau Sfânta Scriptură, Evanghelia după Matei 25:31, versiunea Cornilescu. (n.red.).

Borgia, a fost ales papă. Conduce Vaticanul şi Roma ca Suveran Pontif, Alexandru al VI-lea!

— Cum? Prin ce fapte diavoleşti...?

— Conclavul papal tocmai s-a încheiat – luna asta. Zvonurile spun că Rodrigo pur şi simplu a cumpărat majoritatea voturilor. Chiar şi Ascanio Sforza, care era cel mai redutabil opozant, l-a votat! Se spune că patru încărcături de argint au fost mita lui.

— Ce avantaje are dacă e Papă? Ce vrea?

— Nu e suficientă o aşa mare influenţă?

Teodora îl privi.

— Acum suntem supuşii unei fiare, Ezio. Poate cea mai lacomă din câte s-au văzut.

— E adevărat ce spui, Teodora. Dar puterea pe care o caută e chiar mai mare decât cea pe care i-o dă papalitatea. Dacă deţine controlul Vaticanului, va avea acces mai uşor la Criptă. Încă mai caută Mărul, „Partea din Eden" de care are nevoie ca să obţină însăşi puterea Lui Dumnezeu!

— Să ne rugăm că-l vei aduce înapoi Asasinilor – Rodrigo ca Papă şi ca Stăpân al Templierilor e suficient de periculos. Dacă va avea şi Mărul...

Se opri.

— Cum ai spus şi tu, va fi indestructibil.

— E ciudat, spuse Ezio.

— Ce anume?

— Prietenul nostru Savonarola n-o ştie, dar pe urmele lui sunt doi vânători.

Teodora îl conduse pe Ezio în piaţa largă, din cartierul industrial al Veneţiei unde predicatorul avea obiceiul să-şi ţină cuvântările, şi-l lăsă acolo. Ezio, cu gluga trasă şi cu capul în pământ, dar vigilent, se contopi cu mulţimea care deja se aduna. La scurt timp piaţa se umplu, gloata îmbulzindu-se în jurul unei estrade mici de lemn pe care urcă bărbat cu înfăţişare ascetică, cu ochi albaştri reci şi obraji scofâlciţi, păr grizonant şi mâini noduroase, îmbrăcat într-o robă cenuşie simplă, din lână. Începu cuvântarea, oprindu-se doar când era obligat de aclamaţiile frenetice ale mulţimii. Ezio văzu cu câtă abilitate putea un singur om să ducă alte câteva sute într-o stare de isterie oarbă.

— Adunaţi-vă, fiilor, şi ascultaţi-mi ruga! Se apropie Sfârşitul Lumii. Sunteţi pregătiţi pentru ce va veni? Sunteţi gata să vedeţi Lumina binecuvântată pe care o aduce fratele meu Savonarola?

Îşi ridică braţele, iar Ezio, care ştia exact la ce lumină se referea vestitorul asculta cu gravitate.

— Ne aşteaptă zile negre, continuă vestitorul, dar fratele meu ne-a arătat calea către salvare, către lumina divină care ne aşteaptă. Dar numai dacă suntem pregătiţi, numai dacă îl îmbrăţişăm. Fie ca Savonarola să fie ghidul nostru, căci doar el ştie ce va urma. Nu ne va duce pe drumuri greşite.

Foarte solemn, vestitorul se sprijini de pupitrul din faţa lui.

— Sunteţi gata pentru judecata finală, fraţi şi surori? Pe cine veţi urma când va veni vremea?

Făcu din nou o pauză pentru efect.

— Sunt mulţi cei din biserici care pretind că oferă mântuirea, cei care cheamă în judecată, cei care iartă, sclavii neştiutori ai superstiţiei... Dar nu, copiii mei! Sunt cu toţii sclavii Papei Borgia, cu toţii sclavii „Papei" Alexandru al VI-lea! Cei mai mulţi dintre ei slujesc acest nume!

Mulţimea începu să strige. Ezio tresări în sinea lui. Îşi aminti de presupusele profeţii pe care le văzuse proiectate de Măr în atelierul lui Leonardo. Undeva, în viitorul îndepărtat, venea o vreme în care iadul se va dezlănţui cu adevărat pe pământ – dacă nu va reuşi să împiedice asta.

— Noul nostru papă Alexandru nu e un lider spiritual; nu e un om al sufletului. Cei ca el vă cumpără rugăciunile şi vă vând bunuri pentru profit. Toţi preoţii din bisericile noastre sunt comercianţi ecleziastici! Doar unul dintre noi a rămas un adevărat om al spiritului, doar unul dintre noi a văzut viitorul şi a vorbit cu Domnul! Fratele meu, Savonarola! El ne va călăuzi!

Ezio se gândi: oare călugărul *deschisese* Mărul, cum făcuse şi el? Dezlănţuise aceleaşi viziuni? Cum spusese Leonardo despre Măr... „periculos pentru minţile mai slabe?"

— Savonarola ne va conduce spre lumină, conchise vestitorul. Savonarola ne va spune ce va fi să fie! Savonarola ne va duce la poarta raiului! Nu ne vom dori în lume lucrurile la care a fost martor Savonarola... Fratele Savonarola merge pe calea spre Dumnezeu pe care o căutam cu toţii!

Ridică mâna din nou, în timp ce gloata striga şi aclama. Ezio ştia că singurul mod de a-l găsi pe călugăr era prin acolitul său. Dar trebuia să găsească o cale să ajungă la el fără a trezi suspiciunile mulţimii devotate. Înainta cu grijă, jucând rolul omului umil care caută convertirea la învăţătura predicatorului.

Nu fu uşor. Era înghiontit violent de oamenii care văzuseră că era un străin, un nou venit, o persoană care trebuie privită cu neîncredere. Dar zâmbi, se înclină, şi chiar aruncă bani pe jos, spunând:

— Vreau să dai pomană cauzei lui Savonarola şi celor care-l sprijină şi cred în el.

Şi banii funcţionară cu farmecul lor obişnuit. De fapt, se gândi Ezio, banii au cel mai convingător discurs.

Într-un sfârşit, vestitorul, care urmărise înaintarea lui Ezio cu un amestec de amuzament şi dispreţ, îi făcu pe oameni să se dea la o parte şi-i făcu semn, conducându-l într-un loc liniştit, o mică *piazzetta* de lângă piaţa principală, pentru a vorbi între patru ochi. Ezio se bucură să vadă că vestitorul chiar credea că se alesese cu un membru de seamă şi bogat în ceata lui.

— Unde e Savonarola? întrebă Ezio.

— Este peste tot, frate, răspunse vestitorul. Este una cu noi toţi şi noi toţi suntem una cu el.

— Ascultă, prietene! se răsti Ezio. Caut omul, nu un mit. Te rog, spune-mi unde e.

Vestitorul se uită chiorâş la el şi Ezio îi văzu nebunia din privire.

— Ţi-am spus unde e. Uite ce e, Savonarola te iubeşte aşa cum eşti. Îţi va arăta Lumina, îţi va arăta *viitorull*

— Dar trebuie să vorbesc personal cu el. Trebuie să-l văd pe marele conducător! Am multe bogăţii de oferit cruciadei sale măreţe!

Vestitorul se arătă viclean auzind asta.

— Înţeleg, spuse el. Ai răbdare. Nu a venit încă timpul. Dar vei veni împreună cu noi într-un pelerinaj, frate.

Ezio aşteptă. Aşteptă mult timp. Până când, într-o zi, primi o convocare de la vestitor pentru a-l întâlni în portul Veneţiei la apus. Ajunse mai devreme şi aşteptă agitat şi nervos, până când, în sfârşit văzu o figură întunecată apropiindu-se prin negura serii.

— Nu eram sigur că vei veni, îl întâmpină el pe vestitor.

Predicatorul părea mulţumit.

— Cauţi adevărul cu devotament, frate. Şi ai rezistat probei timpului. Acum suntem pregătiţi, marele nostru conducător şi-a asumat mantia stăpânirii pentru care a venit pe lume. Vino!

Trecu în faţa lui şi-l conduse pe Ezio pe chei, unde îi aştepta o galeră mare. Lângă ea, aştepta mulţimea credincioşilor.

— Fiii mei! li se adresă vestitorul. A venit în sfârşit vremea să plecăm. Fratele şi liderul nostru spiritual Girolamo Savonarola, ne aşteaptă în oraşul pe care l-a făcut în sfârşit al său!

— Da, l-a făcut! Nemernicul mi-a îngenuncheat oraşul şi căminul – l-a adus în pragul nebuniei!

Credincioşii se întoarseră să se uite la cel care vorbise, un tânăr cu părul lung şi cu o beretă neagră, cu buze pline şi o faţă palidă, schimonosită acum de mânie.

— Tocmai am fugit de acolo, continuă el. Alungat din ducatul meu de nenorocitul de rege Carol al Franţei, al cărui amestec m-a făcut să fiu înlocuit cu Câinele lui Dumnezeu, Savonarola!

Starea de spirit a gloatei se înrăutăţi şi cu siguranţă l-ar fi prins pe tânăr şi l-ar fi aruncat în apă dacă vestitorul nu i-ar fi împiedicat.

— Lăsaţi-l să spună ce are de spus, ordonă vestitorul.

Întorcându-se spre străin îl întrebă:

— De ce iei numele lui Savonarola în deşert, frate?

— De ce? De ce? Pentru ceea ce a făcut Florenţei! Manipulează oraşul! Signoria e fie în spatele lui, fie lipsită de putere în faţa lui. Incită mulţimea, chiar şi oamenii care ar trebui să înţeleagă mai bine, ca *Maestro* Botticelli, îl urmează servili. Ard cărţi, opere de artă, orice lucru căruia nebunului i se pare imoral!

— Savonarola e în Florenţa? întrebă Ezio cu interes. Eşti sigur?

— De-ar fi altfel! De-ar fi pe Lună sau în cazanele iadului! Abia am scăpat cu viaţă!

— Tu cine eşti, frate? întrebă vestitorul vizibil agitat.

— Sunt Piero de' Medici. Fiul lui Lorenzo, *Il Magnifico,* şi conducătorul de drept al Florenţei!

Ezio îi strânse mâna.

— Bine te-am găsit, Piero. Tatăl tău a fost prietenul meu devotat.

— Îţi mulţumesc pentru asta, oricine ai fi, răspunse Piero. Cât despre tatăl meu, a fost norocos să moară înainte ca nebunia asta să ne lovească oraşul.

Se întoarse nepăsător către adunarea furioasă.

— Nu-l sprijiniţi pe călugărul acela mizerabil! E un prost periculos cu o mândrie de mărimea Domului! Ar trebui să fie ucis ca un câine turbat ce e!

Mulţimea mârâi într-o furie justificată. Predicatorul se întoarse către Piero şi strigă:

— Ereticule! Semănător de gânduri rele! Acesta este omul care trebuie *doborât!* strigă apoi spre gloată. Care trebuie redus *la* tăcere! Trebuie să ardă!

Atât Piero cât şi Ezio, lângă el, îşi scoaseră imediat săbiile şi înfruntară mulţimea ameninţătoare.

— Cine eşti? întrebă Piero.

— Ezio Auditore.

— Ah! *Sono grato del tuo aiuto.* Tatăl meu mi-a vorbit deseori despre tine.

Îşi privi adversarii cu ochi scânteietori.

— O să scăpăm de aici?

— Sper. N-ai arătat prea mult tact.

— De unde era să ştiu?

— Tocmai ai distrus nenumărate eforturi şi pregătiri, dar nu mai contează. Ai grijă ce faci cu sabia!

Lupta fu grea, dar scurtă. Cei doi bărbaţi se lăsară împinşi spre un depozit abandonat, iar acolo luară poziţie. Din fericire, deşi înfuriată, mulţimea de pelerini era departe de a fi una de luptători experimentaţi şi, când cel mai curajos dintre ei se retrase pentru a-şi îngriji tăieturile adânci provocate de săbiile lui Ezio şi Piero, ceilalţi o luară la fugă înapoi. Doar vestitorul întunecat şi sumbru rămase pe loc.

— Impostorule! îi spuse el lui Ezio. Vei îngheţa pentru totdeauna în gheaţa celui de-al Patrulea Inel al celui de-al Nouălea Cerc. Acolo o să te trimit.

Scoase din robă un pumnal ascuţit şi se apropie în fugă de Ezio, gata să lovească. Acesta se retrase cu spatele şi aproape căzu, la mila predicatorului, dar Piero îl lovi cu sabia peste picioare, şi Ezio ridicându-se, scoase pumnalul dublu şi i-l în-

fipse în abdomen. Trupul vestitorului se cutremură la impact. Icni şi căzu, zvârcolindu-se, scurmând pământul, până când într-un final nu mai mişcă.

— Sper că asta răscumpără necazul pe care ţi l-am provocat, spuse Piero, cu un zâmbet trist. Haide! Să mergem la palatul dogelui şi să-i spunem lui Agostino să trimită gărzile să se asigure că smintiţii ăştia s-au împrăştiat şi s-au întors la coteţele lor.

— *Grazzie,* spuse Ezio. Dar eu merg în cealaltă direcţie. Mă duc la Florenţa.

Piero îl privi neîncrezător.

— Ce? Chiar în gura lupului?

— Am motivele mele pentru care-l caut pe Savonarola. Poate că nu e prea târziu nici pentru a repara răul pe care l-a făcut oraşului nostru natal.

— Atunci îţi urez noroc, spuse Piero. Orice scop ai avea.

Capitolul 26

Fra' Girolamo Savonarola a preluat cu adevărat guvernarea Florenţei în 1494, la vârsta de patruzeci şi doi de ani. Era un om chinuit, un geniu nebun şi cel mai rău soi de fanatic religios, dar cel mai înfricoşător la el era că oamenii îi permiteau nu doar să-i conducă, ci şi să-i incite să săvârşească cele mai groteşti şi distructive fapte de nebunie. Toate sub ameninţarea flăcărilor iadului şi bazându-se pe o doctrină care propovăduia că orice plăcere, orice bun pământean şi toate lucrările omului erau vrednice de dispreţ şi că doar prin negare totală de sine putea fi găsită adevărata lumină a credinţei.

Nu era de mirare, se gândea Ezio, reflectând asupra acestor lucruri în timp ce călărea spre oraşul lui natal, că Leonardo rămăsese în Milano – mai ales că, cel mai important pentru prietenul său, homosexualitatea, faţă de care până acum se închideau ochii sau se pedepsea cu o amendă accesibilă, era din nou un delict capital în Florenţa. Şi nu era de mirare, de asemenea, că poeţii şi şcolile de gândire materialiste şi umaniste care se adunaseră în jurul spiritului cultivat şi iluminat al lui Lorenzo se îndepărtaseră acum şi căutau un sol mai puţin sterp decât deşertul intelectual în care se transforma cu repeziciune în Florenţa.

Apropiindu-se de oraş, Ezio observă un grup numeros de călugări cu robe negre şi de laici îmbrăcaţi sobru îndreptându-se în aceeaşi direcţie. Toţi arătau solemni şi virtuoşi şi mergeau cu capetele plecate.

— Încotro vă îndreptaţi? îl întrebă Ezio pe unul dintre ei.

— Spre Florenţa. Pentru a ne prosterna la picioarele marelui conducător, spuse un negustor palid la faţă, văzându-şi apoi de drum.

Drumul era larg şi Ezio văzu un alt grup apropiindu-se din direcţia opusă, părăsind oraşul. Şi aceşti oameni mergeau cu capetele aplecate, gravi şi abătuţi. Când trecură pe lângă el, Ezio auzi frânturi din discuţiile lor şi îşi dădu seama că plecau în exil voluntar. Împingeau cu toţii cărucioare pline ochi sau cărau saci ori pachete cu lucruri personale. Erau refugiaţi, exilaţi din casele lor fie de un decret al călugărului, fie din proprie iniţiativă, căci nu mai suportau să trăiască sub conducerea lui.

— Dacă Piero ar fi avut măcar o zecime din iscusinţa tatălui său, am fi avut un loc pe care să-l numim acasă... spunea unul dintre ei.

— N-ar fi trebuit să-l lăsăm pe nebunul ăla să predice în oraşul nostru, murmură altul. Uite câtă nefericire a adus...

— Nu înţeleg de ce aşa de mulţi sunt dornici să-i accepte opresiunea, spuse o femeie.

— Oriunde e mai bine decât în Florenţa acum, spuse o altă femeie. Am fost pur şi simplu alungaţi când am refuzat să dăm tot ce aveam preţioasei lui biserici San Marco!

— Este vrăjitorie, doar aşa îmi pot explica. Chiar şi *Maestro* Botticelli e sub vraja lui Savonarola... e adevărat că îmbătrâneşte, cred că se apropie de cincizeci de ani, poate că încearcă să facă ultimele aranjamente pentru rai.

— Se ard cărţi, se fac arestări, toate nenorocitele alea de slujbe interminabile! Şi când mă gândesc cum era Florenţa acum doar doi ani... un far luminos împotriva ignoranţei. Şi iată unde am ajuns – înapoi în mocirla Evului Mediu.

După care o femeie spuse ceva ce-l făcu pe Ezio să ciulească urechile.

— Câteodată îmi doresc ca Asasinul să se întoarcă în Florenţa, poate ne-ar scăpa de tiranie.

— În visele tale! îi răspunse prietena ei. Asasinul e un mit! Un bau-bau din poveşti.

— N-ai dreptate. Tatăl meu l-a văzut în San Gimignano, oftă prima femeie. Dar acum câţiva ani.

— Da, da... se *lo tu dici.*

Ezio trecu pe lângă ei călare, cu inima grea. Moralul îi crescu însă când văzu o figură cunoscută ieşindu-i în cale.

— *Salute,* Ezio, spuse Machiavelli, cu chipul lui serios-hazliu mai îmbătrânit acum, dar mai interesant odată cu trecerea anilor.

— *Salute,* Niccolo.

— Ai ales un moment bun ca să te-ntorci acasă.

— Mă cunoşti. Unde există boală, îmi place să-ncerc s-o lecuiesc.

— Chiar ne-ar fi de folos ajutorul tău, oftă Machiavelli. Sunt sigur că Savonarola n-ar fi ajuns unde e acum dacă nu se folosea de Măr. Ştiu tot ce ţi s-a întâmplat de când nu ne-am mai văzut. Caterina a trimis un curier din Forli acum doi ani şi de curând a sosit un altul cu o scrisoare de la Piero, din Veneţia.

— Am venit pentru Măr. A stat prea mult timp în mâinile altora.

— Presupun că într-un fel ar trebui să-i fim recunoscători lui Girolamo, spuse Machiavelli. Măcar a ţinut Mărul departe de noul papă.

— A încercat ceva?

— Încearcă mereu! Umblă zvonul că Alexandru are de gând să-l excomunice pe dragul nostru dominican. Nu că asta ar schimba prea mult lucrurile.

— Trebuie să ne ocupăm de îndată de recuperarea lui, spuse Ezio.

— Vorbeşti despre Măr? Desigur, deşi o să fie mai complicat decât crezi.

— Ah! Când nu e? zise Ezio privindu-l. Spune-mi ce s-a mai întâmplat aici?

— Hai să ne întoarcem în oraş. O să-ţi povestesc tot ce ştiu. Nu sunt multe de spus. Pe scurt, regele Carol al VIII-lea al Franţei a reuşit în sfârşit să îngenuncheze Florenţa. Piero a fugit. Carol, lacom de teritorii, ca întotdeauna – de ce i se spune „Binevoitorul" mă depăşeşte – a mărşăluit spre Napoli. Savonarola, Răţuşca cea Urâtă, a simţit imediat oportunitatea şi a umplut golul de putere. E la fel ca toţi dictatorii, conduce prost şi se dă mare. Lipsit de umor, foarte sigur de el şi cuprins de un simţ neclintit al propriei importanţe. Cel mai eficient şi cel mai murdar principe pe care ţi l-ai putea dori.

— Într-o zi voi scrie o carte despre asta, adăugă el după o scurtă pauză.

— Şi Mărul a fost mijlocul către scopul lui?

— Doar în parte. O mare parte, trebuie să spun, are de-a face cu carisma lui. Nu a fermecat oraşul în sine, ci pe conducătorii săi, oameni cu influenţă şi putere. Bineînţeles că o parte din Signoria i s-a opus la început, dar acum...

Machiavelli părea îngrijorat.

— Acum îi are pe toţi în buzunar. Cel ocărât de toată lumea a ajuns dintr-odată venerat de toţi. Cine i s-a împotrivit, a fost silit să plece. Încă se mai întâmplă asta, după cum ai văzut azi. Iar acum consiliul florentin îşi oprimă cetăţenii şi se asigură că voia călugărului nebun e îndeplinită.

— Cum rămâne cu oamenii simpli? Chiar se comportă ca şi cum n-ar fi nimic de spus în toată povestea asta?

— Ştii răspunsul la fel de bine ca mine, Ezio, zâmbi Machiavelli abătut. Rar vei vedea un om care să se opună stării de fapt. Aşa că ne revine nouă misiunea să-i ajutăm să se descurce.

De-acum, cei doi Asasini ajunseseră la porţile oraşului. Gărzile înarmate, servind interesul statului indiferent de moralitatea acestuia, le examinară documentele şi le făcură semn să treacă, nu înainte ca Ezio să observe un alt grup de soldaţi care adunau cadavrele unor bărbaţi în uniforme cu stema Borgia. Îl făcu atent pe Niccolo.

— Ah, da, spuse Machiavelli. După cum ţi-am spus, prietenul Rodrigo – n-o să mă obişnuiesc niciodată să-i spun Alexandru nemernicului – tot încearcă. Îşi trimite soldaţii în Florenţa, şi Florenţa îi trimite înapoi, de obicei în bucăţi.

— Deci ştie că Mărul e aici?

— Sigur că ştie! Şi, trebuie să recunosc, e o complicaţie nefericită.

— Şi unde e Savonarola?

— Conduce oraşul din Convento di San Marco. Nu pleacă aproape niciodată de acolo. Slavă Domnului că *Fra'* Angelico nu a trăit să vadă ziua când Fratele Girolamo s-a mutat înăuntru!

Descălecară, îşi priponiră caii, şi Machiavelli se ocupă de găsirea unei locuinţe pentru Ezio. Vechea casă de plăceri condusă de Paola fusese închisă, împreună cu toate celelalte. Sexul şi jocurile de noroc, dansul şi spectacolele publice erau toate în capul listei lui Savonarola de lucruri interzise. Omorul cinstit şi opresiunea, pe de altă parte, erau admise.

După ce Ezio se instală, Machiavelli îl conduse pe jos până la măreţul aşezământ religios San Marco. Ezio privi cercetător corpul de clădiri.

— Un asediu direct ar fi periculos, hotărî el. Mai ales că are şi Mărul.

— E adevărat, căzu de acord Machiavelli. Ce opţiuni mai avem?

— În afară de conducătorii oraşului, care fără îndoială au propriile lor interese, eşti convins că oamenii de rând gândesc cu capetele lor?

— Un optimist ar fi înclinat să parieze pe asta, răspunse Machiavelli.

— Vreau să spun că îl urmează pe călugăr nu de bunăvoie, ci din cauza ameninţărilor.

— Nimeni în afară de un dominican sau un politician nu s-ar îndoi de asta.

— Atunci propun să folosim asta în avantajul nostru. Dacă îi putem reduce la tăcere locotenenţii şi să stârnim nemulţumire, Savonarola va fi distras şi vom avea ocazia să atacăm.

Machiavelli zâmbi.

— E un plan inteligent. Ar trebui să existe un adjectiv care să descrie oamenii ca tine. O să vorbesc cu La Volpe şi cu Paola – da, sunt încă aici, dar au fost nevoiţi să se ascundă. Ne pot ajuta să organizăm o revoltă în timp ce tu eliberezi cartierele.

— Atunci rămâne stabilit.

Ezio era totuşi tulburat şi Machiavelli putea vedea asta. Îl conduse spre arcada mai liniştită a unei bisericuţe din apropiere şi se aşezară.

— Care e problema, prietene? îl întrebă.

— Două lucruri, dar sunt personale.

— Spune-mi.

— Vechiul *palazzo* al familiei mele – ce s-a întâmplat cu el? Abia îndrăznesc să mă duc să văd.

O umbră trecu peste chipul lui Machiavelli.

— Dragul meu Ezio, trebuie să fii puternic. Palazzo-ul tău a rezistat, dar Lorenzo a reuşit să-l protejeze doar pe timpul vieţii sale. Piero a încercat să urmeze exemplul tatălui său, dar după ce a fost alungat de către francezi, Palazzo Auditore a fost rechiziţionat şi folosit drept adăpost de către merce-

narii elveţieni ai lui Carol. După ce s-au îndreptat spre sud, oamenii lui Savonarola l-au golit de tot ce era înăuntru şi l-au închis. Ai nădejde, într-o bună zi îl vei recupera.

— Şi Annetta?

— A fugit, slavă Domnului, şi i s-a alăturat mamei tale în Monteriggioni.

— Măcar atât.

După o clipă de tăcere, Machiavelli întrebă:

— Şi al doilea lucru?

— Cristina..., şopti Ezio.

— Îmi ceri să-ţi spun lucruri grele, *amico mio.*

Machiavelli se încruntă.

— Prietene, Cristina a murit. Manfrendo n-a vrut să fugă din oraş, cum au făcut-o mulţi prieteni de-ai lor după venirea năpastelor gemene – francezii şi Savonarola. Era convins că Piero va organiza o contraofensivă şi va recâştiga oraşul. A fost însă o noapte teribilă, curând după ce călugărul a venit la putere. Tuturor celor care nu şi-au încredinţat voluntar bunurile focului vanităţii organizat de el pentru a distruge toate lucrurile luxoase şi pământeşti, le-au fost jefuite şi incendiate casele.

Ezio asculta, străduindu-se să rămână calm, deşi avea inima frântă.

— Fanaticii lui Savonarola, continuă Machiavelli, au pătruns cu forţa în Palazzo d'Arzenta. Manfrendo a încercat să se apere, dar erau prea mulţi împotriva lui şi a oamenilor lui... Şi Cristina n-a vrut să-l părăsească.

Machiavelli făcu o pauză lungă, luptându-se şi el cu lacrimile.

— În frenezia lor, fanaticii au omorât-o şi pe ea.

Ezio privea fix peretele alb din faţa lui. Toate detaliile, fiecare crăpătură, chiar şi furnicile de pe el, erau extrem de clare şi bine conturate.

Capitolul 27

Cum de toată speranţa se duce în vânt,
Cum de se strică planurile noastre,
Cum de domneşte ignoranţa pe pământ,
Doar moartea, amanta tuturor, le cunoaşte.
Unii petrec doar în cântec, dans şi veselie,
Unii-şi pun talentul în slujba artelor frumoase,
Unii iau lumea în batjocură din temelie,
Unii ascund în inimi pasiuni furtunoase.
Gânduri, dorinţe oarbe şi griji nenumărate
Înfrâng acest pământ sortit căderii
Cu a naturii-nţelepciune îngemănate;
Norocul plămădeşte o minte schimbătoare,
Toate cele pământeşti sunt doar vedenii trecătoare,
Doar moartea rămâne veşnic neschimbată.

Ezio lăsă cartea de sonete a lui Lorenzo să-i alunece din mâini. Moartea Cristinei îl făcuse şi mai hotărât să-i elimine pe cei care provocaseră toate astea. Oraşul suferise destul sub conducerea lui Savonarola, prea mulţi dintre semenii lui, cetăţeni din toate păturile sociale, căzuseră pradă farmecelor călugărului, iar cei care i se împotriveau erau marginalizaţi, obligaţi să se ascundă sau să plece în exil. Era timpul să acţioneze.

— Au luat calea exilului mulţi oameni care ne-ar fi putut ajuta, îi explică Machiavelli. Nici măcar inamicii principali ai lui Savonarola din afara oraşului-stat, vreau să spun ducele din Milano şi prietenul nostru Rodrigo, papa Alexandru al VI-lea n-au reuşit să-l îndepărteze.

— Ce e cu focurile astea?

— E cea mai mare nebunie. Savonarola şi acoliţii lui organizează grupuri de adepţi care merg din uşă în uşă, cerând predarea oricărui obiect pe care-l consideră imoral, chiar şi cos-

metice sau oglinzi, ca să nu mai vorbim de picturi, cărţi considerate a fi imorale, tot feluri de jocuri, inclusiv şahul, pentru numele lui Dumnezeu, instrumente muzicale – orice; dacă Savonarola şi adepţii lui le consideră distrageri de la felul în care văd ei religia, le aduc în Piazza della Signoria şi le dau foc.

Machiavelli clătină din cap.

— Florenţa şi-a pierdut astfel mult din valoarea şi frumuseţea sa.

— Cu siguranţă oraşul o să se sature de acest tip de comportament!

— E adevărat, zise Machiavelli luminându-se la faţă, şi această reacţie e cel mai bun aliat al nostru. Sunt sigur că Savonarola crede cu adevărat că Ziua Judecăţii e pe cale să sosească – singura problemă e că nu apare niciun semn că e pe cale să vină, şi chiar unii dintre cei care credeau fervent în el au început să şovăie în credinţa lor. Din nefericire mai sunt aici mulţi oameni cu influenţă şi putere care încă îl urmează orbeşte. Dacă ar putea fi îndepărtaţi...

Aşa a început pentru Ezio o perioadă frenetică de vânătoare şi ucidere a unor astfel de susţinători, care proveneau într-adevăr din toate păturile sociale – un artist important, un soldat bătrân, un negustor, mai mulţi preoţi, un medic, un ţăran şi unul sau doi aristocraţi, care se agăţau cu toţii fanatic de ideile călugărului. Unii au înţeles nebunia faptelor săvârşite înainte să moară; alţii au rămas neclintiţi în convingerile lor. În timp ce îndeplinea această sarcină neplăcută, Ezio a fost deseori el însuşi ameninţat cu moartea. În curând, zvonurile au început să se strecoare prin oraş – discuţii auzite la ore târzii, şoapte în taverne ilicite şi pe alei lăturalnice. „Asasinul s-a întors". „Asasinul a venit să salveze Florenţa..."

Ezio era întristat până în adâncul inimii să vadă cum oraşul lui natal, al familiei sale, al moştenirii sale, era atât de chinuit de ura şi nebunia fervorii religioase. Cu inima grea, aducea şi el obolul morţii – un vânt rece îngheţat care curăţa oraşul corupt de cei care îndepărtaseră Firenze de gloria ce-i aparţinuse cândva. Ca întotdeauna, ucidea cu compasiune, ştiind că nu există altă cale pentru cei care se îndepărtaseră

aşa de mult de Dumnezeu. În acele ceasuri întunecate, nu s-a abătut niciodată de la datoria sa pentru Crezul Asasinului.

Încet-încet starea de spirit a oraşului se schimbă şi Savonarola văzu cum sprijinul care i se acordase începea să slăbească. Între timp Machiavelli, La Volpe şi Paola lucrau împreună cu Ezio pentru a organiza o revoltă, ghidată de procesul lent, dar puternic de iluminare a locuitorilor. Ultima dintre „ţintele" lui Ezio era un preot amăgit, care atunci când asasinul veni după el, predica unei mulţimi în faţa bisericii Santo Spirito.

— Oameni ai Florenţei! Veniţi! Adunaţi-vă! Ascultaţi ce am de spus! Sfârşitul se apropie! E timpul să vă căiţi! Să cereţi iertare lui Dumnezeu. Ascultaţi-mă pe mine, dacă nu aţi înţeles voi înşivă ce se întâmplă. *Semnele* sunt peste tot în jurul nostru: nelinişte! Foamete! Boală! Corupţie! Vestitorii *întunericului.* Trebuie să rămânem neclintiţi, pentru ca nu cumva să ne *mistuie pe toţi!*

Îi ţintui cu ochii înflăcăraţi.

— Văd că vă îndoiţi, că mă credeţi nebun. Nu au spus romanii acelaşi lucru despre Iisus? Să ştiţi că şi eu, odată, v-am împărtăşit nesiguranţa, frica. Dar asta a fost înainte ca Savonarola să vină la mine. El mi-a arătat adevărul! În sfârşit, ochii mei au fost deschişi. Şi astfel stau astăzi în faţa voastră, sperând că-i voi deschide şi eu pe ai voştri!

Predicatorul făcu o pauză ca să-şi tragă sufletul.

— Imaginaţi-vă că stăm pe o stâncă. Pe o parte, avem luminoasa, glorioasa *împărăţie a lui Dumnezeu.* Pe cealaltă, o prăpastie fără fund a *disperării!* Deja vă clătinaţi pe margine. Oameni ca Medici sau cei din alte familii, pe care cândva îi consideraţi stăpâni, căutau bunuri şi avantaje lumeşti. Şi-au abandonat credinţa plăcerilor materiale şi v-ar fi dus pe toţi pe acelaşi drum.

Făcu din nou o pauză, de data asta pentru efect, şi continuă:

— Un profet înţelept a spus odată: „Singurul lucru bun pe care-l datorăm lui Platon şi Aristotel e că au adus multe argumente pe care le putem folosi împotriva ereticilor. Totuşi, ei şi alţi filosofi sunt acum în iad". Dacă ţineţi la sufletele voastre nemuritoare, veţi întoarce spatele acestui drum profan şi veţi îmbrăţişa învăţăturile profetului nostru, Savonarola. Atunci vă veţi sfinţi corpurile şi sufletele – veţi descoperi Sla-

va lui Dumnezeu! Veţi deveni, în sfârşit, ceea ce a dorit Creatorul nostru: servitori loiali şi supuşi.

Mulţimea se împrăştia, îşi pierduse interesul, şi ultimii câţiva oameni rămaşi plecau deja. Ezio înaintă şi se adresă predicatorului.

— Gândurile tale, îi spuse. Simt că îţi aparţin.

Predicatorul râse.

— Nu toţi au avut nevoie de convingere şi constrângere pentru a fi convertiţi. Eu deja credeam. Tot ce am spus e adevărat!

— Nimic nu e adevărat, răspunse Ezio. Iar ce voi face acum nu e un lucru uşor.

Scoase pumnalul de la încheietură şi-l înjunghie pe predicator.

— *Requiescat in pace,* spuse.

Întoarse spatele cadavrului şi îşi trase gluga peste cap.

Era un drum lung şi greu, dar spre sfârşit Savonarola însuşi deveni aliatul Asasinilor, fără să ştie, căci puterea financiară a Florenţei era în declin: Călugărul detesta şi comerţul, şi câştigul de bani, cele două lucruri care înălţaseră oraşul. Iar Ziua Judecăţii încă nu venise. În schimb, un călugăr franciscan liberal îl provocă pe Savonarola la ordalie. Acesta refuză, şi autoritatea lui primi o nouă lovitură. Pe la începutul lunii mai 1497, mulţi dintre tinerii oraşului protestară printr-un marş, iar protestul se transformă în răscoală. În curând, tavernele începură să se redeschidă, oamenii reîncepură să cânte şi să danseze, să joace jocuri de noroc şi să preacurvească – simţindu-se bine, de fapt. Afacerile şi băncile se redeschideau la rândul lor, deşi mai lent la început, exilaţii se întorceau în oraşul acum eliberat de sub ocârmuirea călugărului. Nu se întâmplă peste noapte, dar, într-un târziu, aproape la un an de la răscoală, fiindcă Savonarola se ţinea cu încăpăţânare de putere, momentul căderii călugărului părea iminent.

— Ai făcut treabă bună, Ezio, îi spuse Paola, în timp ce aşteptau împreună cu Machiavelli şi La Volpe în faţa porţilor de la San Marco, împreună cu o mulţime greu de stăpânit, adunată din cartierele libere.

— Mulţumesc, dar ce urmează acum?

— Priveşte, spuse Machiavelli.

Cu o bufnitură puternică o uşă se deschise deasupra capetelor lor şi o siluetă uscăţivă învăluită în negru apăru la un balcon. Călugărul privi ameninţător către populaţia adunată.

— Linişte, ordonă el. Cer linişte!

Înfricoşaţi fără să vrea, oamenii amuţiră.

— De ce aţi venit aici? întrebă Savonarola. De ce mă deranjaţi? Ar trebui să vă curăţaţi casele!

Mulţimea începu să strige arătându-şi dezaprobarea.

— Să ni le curăţăm de ce? strigă cineva. Ai luat deja totul!

— V-am întins mâna! strigă Savonarola. Dar acum veţi face cum vă ordon! Vă veţi supune!

Spunând asta, scoase Mărul din robă, ridicându-l înaintea mulţimii. Ezio văzu că îi lipsea un deget de la mâna în care-l ţinea. Instantaneu, Mărul începu să strălucească şi oamenii dădură înapoi, speriaţi. Machiavelli, rămânând calm, îşi recăpătă echilibrul şi aruncă fără ezitare un cuţit care străpunse braţul Călugărului. Cu un strigăt de durere şi mânie, Savonarola dădu drumul Mărului, scăpându-l de la balcon în îmbulzeala de dedesubt.

— Nuuu! ţipă.

Dintr-odată, arăta împuţinat, dând dovadă de un comportament ruşinos şi jalnic. Era ultima picătură pentru mulţime. Se regrupă şi luă cu asalt porţile San Marco.

— Repede, Ezio, spuse La Volpe. Găseşte Mărul. Nu poate fi departe. Ezio îl vedea rostogolindu-se printre picioarele mulţimii, neluat în seamă. Se aruncă printre oameni, lovindu-se destul de rău, dar reuşi să pună mâna pe el. Îl strecură iute în tolba prinsă la curea. Porţile bisericii San Marco erau acum deschise – probabil unii dintre fraţii dinăuntru considerară că prevederea era preferabilă vitejiei şi hotărâseră să salveze mănăstirea şi propria piele înclinându-se în faţa inevitabilului. Nu puţini dintre ei se săturaseră de despotismul istovitor al călugărului. Mulţimea dădu buzna înăuntru, pentru a reapărea câteva minute mai târziu cu Savonarola, care ţipa şi lovea cu picioarele, luat pe sus.

— Duceţi-l la Palazzo della Signoria, ordonă Machiavelli. Să fie judecat acolo!

— Idioţilor! Hulitorilor! strigă Savonarola. Dumnezeu e martor la acest sacrilegiu. Cum îndrăzniţi să vă purtaţi aşa cu profetul Său?

Aproape că nu i se mai auzea glasul din cauza strigătelor furioase, dar era livid şi speriat şi continuă să ţipe – căci călugărul ştia (nu că ar fi folosit această expresie) că erau ultimele zaruri pe care le mai putea arunca.

— Ereticilor! Veţi arde în iad pentru asta! *Mă auziţi? Veţi arde!*

Ezio şi tovarăşii lui Asasini urmară mulţimea care-l purta pe călugăr, care tot nu contenea revărsarea de rugăminţi şi ameninţări:

— Sabia lui Dumnezeu va cădea pe Pământ repede şi pe neaşteptate. Eliberaţi-mă, căci doar eu vă pot salva de mânia Lui! Copiii mei, luaţi-mă în seamă până nu e prea târziu! Există doar o singură mântuire adevărată şi voi aţi lepădat calea către ea pentru câştigurile materiale! Dacă nu vă plecaţi din nou în faţa mea, toată Florenţa va cunoaşte furia Domnului – şi oraşul va cădea asemenea Sodomei şi Gomorei, căci El va şti greutatea trădării voastre. *Aiutami, Dio!* Sunt doborât de zece mii de Iuda!

Ezio era suficient de aproape pentru a-l auzi pe unul dintre cetăţenii care-l duceau pe călugăr zicând:

— Ajunge cu minciunile tale! Ai semănat doar nefericire şi ură de când ai păşit prima dată printre noi!

— Poate că Dumnezeu e în mintea ta, călugăre, spuse altul, dar e departe de inima ta.

Se apropiau acum de Piazza della Signoria şi tot mai mulţi oameni îşi strigau triumful.

— Am suferit destul! Vom fi din nou liberi!

— În curând, lumina vieţii se va întoarce în oraşul nostru!

— Trebuie să-l pedepsim pe trădător! El este adevăratul eretic. A răstălmăcit Cuvântul lui Dumnezeu în interesul lui! strigă o femeie.

— Jugul tiraniei religioase a fost înfrânt! exclamă altcineva. Savonarola va fi pedepsit în sfârşit.

— Adevărul ne iluminează şi frica a dispărut! strigă un al treilea. Cuvintele tale nu mai înseamnă nimic, călugăre!

— Ai pretins că eşti profetul Lui, dar vorbele tale erau întunecate şi crude. Ne-ai numit „unelte ale diavolului" – poate că tu eşti unealta aceea!

Ezio şi prietenii lui nu mai aveau nevoie să intervină – maşinăria care se urnise urma să termine treburile pentru ei.

Conducătorii oraşului, dornici să-şi salveze pielea şi să-şi recapete puterea, apărură în Signoria pentru a-şi arăta sprijinul. Se ridică un eşafod, pe care fu aşezat un morman uriaş de surcele şi lemne în jurul a trei ruguri, în timp ce Savonarola şi doi dintre locotenenţii lui cei mai înflăcăraţi erau târâţi în Signoria pentru un proces scurt şi nemilos. Cum el nu le arătase niciun fel de milă, nici lui nu avea să i se arate. În curând, cei trei reapărură în lanţuri, fură conduşi spre ruguri şi legaţi de ele.

— O, Doamne, Dumnezeul meu, ai milă de mine! se ruga Savonarola. Eliberează-mă de îmbrăţişarea răului! Înconjurat cum sunt de păcat, strig către tine pentru mântuire!

— *Tu* ai vrut să mă arzi pe *mine,* râse batjocoritor cineva din mulţime. Acum s-au schimbat rolurile!

Călăii puseră torţe peste lemnele din jurul rugurilor. Ezio privea, cu gândul la familia lui, care îşi găsise sfârşitul cu mulţi ani în urmă, în acelaşi loc.

— *Infelix ego,* se rugă Savonarola cu o voce puternică plină de durere, în timp ce focul se răspândea. *Omnium auxilio destitutus...* Am încălcat legile cerului şi ale Pământului, încotro să mă îndrept? La cine să fug? Cui îi va fi milă de mine? Nu îndrăznesc să mă uit spre Cer, căci am păcătuit împotriva lui. Nu-mi pot găsi alinare nici pe Pământ pentru am greşit şi împotriva lui.

Ezio se apropie pe cât posibil de eşafod.

„În ciuda durerii pe care mi-a provocat-o, niciun om, nici chiar acesta, nu merită să moară în asemenea chinuri", se gândi el.

Îşi scoase *pistola* încărcat din taşca de piele şi-l ataşă mecanismului de la mâna dreaptă. În acel moment, Savonarola îl observă şi se holbă, cu o privire plină de frică şi de speranţă.

— Tu eşti, spuse călugărul, ridicându-şi vocea deasupra trosnetelor focului, dar, de fapt, cei doi comunicau prin puterea minţii. Ştiam că va veni această zi. Frate, te rog arată-mi mila pe care eu nu ţi-am arătat-o. Eu te-am lăsat la mila lupilor şi a câinilor.

Ezio ridică mâna.

— Rămas-bun, *padre,* spuse şi apăsă pe trăgaci.

În haosul din jurul rugului, mişcarea lui şi zgomotul armei trecură neobservate. Savonarola lăsă capul în piept.

— Mergi acum în pace, vei fi judecat de către Dumnezeul tău, spuse Ezio încet. *Requiescat in pace.*

Aruncă o privire către cei doi călugări locotenenţi, Domenico şi Silvestre, dar aceştia erau deja morţi, cu măruntaiele împrăştiate în focul şuierător. Duhoarea cărnii arse se simţea grea. Gloata începea să se liniştească. În curând, nu se mai auzea aproape niciun zgomot în afară de trosnetele flăcărilor.

Ezio se îndepărtă de ruguri, îi văzu în apropiere pe Machiavelli, Paola şi La Volpe urmărindu-l de aproape. Machiavelli îi surprinse privirea şi-i făcu un mic gest de încurajare. Ezio ştiu ce avea de făcut. Se urcă pe eşafod la marginea focurilor şi toate privirile se întoarseră către el.

— Cetăţeni ai Florenţei! spuse el cu o voce răsunătoare. Acum douăzeci şi doi de ani, am stat unde stau acum şi i-am văzut murind pe cei pe care-i îi iubeam, trădaţi de către cei pe care-i credeam prieteni. Răzbunarea mi-a întunecat mintea. M-ar fi consumat, dacă nu ar fi fost înţelepciunea câtorva străini, care m-au învăţat să văd mai departe de instinctele mele. Nu mi-au predicat niciodată răspunsuri, dar m-au călăuzit să învăţ din propriile greşeli.

Ezio văzu că tovarăşilor săi Asasini li se alăturaseră acum unchiul Mario, care zâmbi şi-l salută ridicând mâna.

— Prieteni, continuă el, nu avem nevoie de nimeni care să ne spună ce să facem. Nici Savonarola, nici Pazzi, nici chiar Medici. Suntem liberi să ne urmăm singuri calea. Sunt unii care vor să ne ia această libertate şi prea mulţi dintre voi, prea mulţi dintre noi, din păcate, o cedează. Dar stă în puterea noastră să alegem – să *alegem* ceea ce socotim *adevărat* – şi exercitarea acestei puteri ne face oameni. Nu există vreo carte sau vreun profesor care să ne ofere răspunsurile, care să ne arate calea. Aşa că, alegeţi-vă *singuri* calea! Nu mă urmaţi pe mine sau pe oricine altcineva!

Zâmbind în sinea lui, observă cât de îngrijoraţi îl urmăreau unii membri ai Signoriei. Poate că lumea nu se va schimba niciodată, dar nu strica să-i dea un ghiont. Sări de pe eşafod, îşi trase gluga pe cap şi ieşi din piaţă, pe strada care ducea de-a lungul zidului nordic al Signoriei, pe care îşi amintea că o mai străbătuse de două ori înainte, şi dispăru.

Aşa începea pentru Ezio ultima aventură, lungă şi grea, a vieţii lui, înainte de confruntarea finală, despre care ştia că

era inevitabilă. Cu Machiavelli alături, îşi organiză tovarăşii din Ordinul Asasinilor din Florenţa şi Veneţia să cutreiere peninsula italiană, călătorind încolo şi-ncoace, înarmaţi cu copii ale hărţii lui Girolamo, adunând în mod migălos paginile lipsă din Codex, colindând provinciile Piemont, Trent, Liguria, Umbria, Veneto, Friuli, Lombardia, Emilia-Romagna, Marche, Toscana, Lazio, Abruzzo, Molise, Apulia, Campania şi Basilicata şi periculoasa Calabria. Petrecură poate prea mult timp în Capri şi trecură marea Tireniană către pământul răpitorilor de oameni, Sardinia, şi nelegiuita Sicilie a răufăcătorilor. Vizitară regi şi atraseră de partea lor duci, se luptară cu templierii întâlniţi pe drum, care aveau aceeaşi misiune, dar, în cele din urmă triumfară.

Se reîntâlniră la Monteriggioni. Trecuseră cinci ani lungi şi Alexandru al VI-lea, Rodrigo Borgia, acum bătrân, dar încă în putere, era în continuare Papă. Puterea templierilor, deşi diminuată, încă reprezenta o mare ameninţare.

Rămâneau multe de făcut.

Capitolul 28

Într-o dimineaţă devreme din august 1503, Ezio, acum în vârstă de patruzeci şi patru de ani, cu tâmplele grizonante, dar cu barba tot castanie, fu poftit de către unchiul Mario să i se alăture lui şi restului Companiei Asasinilor adunate acolo în biroul său din castelul din Monteriggioni. Paolei, lui Machiavelli şi Vulpii li se alăturară Teodora, Antonio şi Bartolomeo.

— A venit timpul, Ezio, spuse Mario solemn. Avem Mărul şi acum toate paginile din Codex sunt adunate aici. Haide să terminăm ceea ce eu şi fratele meu, tatăl tău, am început acum mult timp... Poate că în sfârşit putem să descifrăm profeţia ascunsă în Codex şi să spulberăm pentru totdeauna puterea implacabilă a Templierilor.

— Atunci, unchiule, ar trebui să începem prin a localiza Cripta. Paginile din Codex pe care le-ai adunat ar trebui să ne ducă spre ea.

Mario dădu la o parte raftul de cărţi pentru a descoperi zidul pe care atârnau paginile din Codex – acum întreg. Alături, pe un piedestal, era Mărul.

— Iată cum paginile au legătură una cu alta, spuse Mario în timp ce se uitau cu toţii la modelul complex. Pare să fie o hartă a lumii, dar o lume mai mare decât cea pe care o cunoaştem, cu continente la vest şi la sud despre care nu ştiam. Totuşi, sunt convins că există.

— Mai sunt şi alte elemente, zise Machiavelli. Aici, la stânga, puteţi vedea conturul a ceea ce nu poate fi decât o cârjă papală. La dreapta e în mod clar o descriere a Mărului. În mijlocul paginilor putem vedea acum mai multe puncte desenate într-un model ale cărui semnificaţii sunt încă misterioase.

În timp ce vorbea, Mărul începu să strălucească şi, la un moment dat, fulgeră orbitor, iluminând paginile Codexului şi părând să le îmbrăţişeze. Apoi reveni la starea sa obişnuită.

— De ce a făcut asta, chiar în acest moment? întrebă Ezio, dorindu-şi ca Leonardo să fi fost acolo să explice sau măcar să deducă.

Încerca să-şi amintească ce-i spusese prietenul lui despre proprietăţile singulare ale ciudatului obiect, care, deşi Ezio nu ştia ce era – părea să fie ceva la fel de viu ca un mecanism. Dar ceva instinctiv îi spunea să se încreadă în el.

— Încă un mister de elucidat, spuse La Volpe.

— Cum e cu putinţă să existe ce apare pe hartă? întrebă Paola. Continente nedescoperite...

— Poate că sunt continente care aşteaptă să fie *redescoperite,* sugeră Ezio.

— Cum se poate aşa ceva? întrebă Teodora.

— Poate că vom găsi răspunsul în Criptă, zise Machiavelli.

— Putem afla unde se află? întrebă pragmaticul Antonio.

— Să vedem..., spuse Ezio examinând Codexul. Dacă tragem linii între aceste puncte... Se unesc, vedeţi! într-un singur loc.

Făcu un pas înapoi:

— Nu! Nu se poate! Cripta! Arată ca şi cum Cripta ar fi la Roma! Se uită spre prietenii lui şi aceştia îi ghiciră următorul gând.

— Asta explică de ce Rodrigo era aşa de nerăbdător să devină Papă, spuse Mario. Timp de unsprezece ani a condus Sfântul Scaun, dar încă îi lipsesc mijloacele care să-l conducă spre cel mai întunecat secret, deşi, în mod clar, acum ştie că se află chiar acolo.

— Desigur! spuse Machiavelli. Într-un fel, e de admirat. Nu doar că a reuşit să găsească Cripta, dar, devenind Papă, a preluat Cârja!

— Cârja? întrebă Teodora.

— Codexul a menţionat dintotdeauna două „Părţi ale Edenului" – adică două *chei...* nu poate să însemne altceva. Una dintre ele – îşi întoarse privirea – este Mărul.

— Şi cealaltă este cârja papală! strigă Ezio, realizând. *Cârja Papală este a doua „Parte a Edenului"!*

— Exact, spuse Machiavelli.

— Dumnezeule, ai dreptate, strigă unchiul Mario. Dintr-odată chipul îi deveni grav.

— Vreme de ani, decenii întregi, am căutat aceste răspunsuri.

— Şi acum le avem, adăugă Paola.

— Dar şi Spaniolul le-ar putea avea, adăugă Antonio. S-ar putea să existe copii ale Codexului – nu ştim asta, chiar dacă e incomplet, are totuşi suficiente informaţii pentru a...

Se opri.

— Şi dacă are, dacă găseşte calea către Criptă...

Îşi coborî vocea.

— Conţinutul acesteia va face Mărul să pară un lucru neînsemnat.

— Două chei, le reaminti Mario. Cripta are nevoie de două chei pentru a fi deschisă.

— Nu ne putem asuma niciun risc, spuse Ezio repede. Trebuie să plec de îndată la Roma şi să găsesc Cripta!

Nimeni nu se împotrivi. Ezio îi privi pe rând.

— Şi voi, restul?

Bartolomeo, care până atunci rămăsese tăcut, începu să vorbească, dar nu la fel de direct ca de obicei:

— Eu voi face ce fac mai bine – voi provoca tulburări în Oraşul Etern, ceva zarvă, ca să poţi acţiona fără probleme.

— Te vom ajuta cu toţii să ai drumul cât mai liber, prietene, spuse Machiavelli.

— Doar spune când eşti gata, *nipote*, şi vom fi toţi alături de tine, spuse Mario. *Tutti per uno e uno per tutti!*

— *Grazie, amici,* spuse Ezio. Ştiu că veţi fi acolo când voi avea nevoie de voi. Dar lăsaţi-mă pe mine să duc greutatea acestei ultime misiuni – un peşte singuratic poate trece prin plasa care prinde un banc, iar templierii vor fi în gardă.

Făcură rapid pregătirile şi, pe la jumătatea lunii, Ezio purtând de grijă preţiosului Măr, sosi cu barca pe Tibru la debarcaderul de lângă Castelul Sant'Angelo din Roma. Îşi luase toate măsurile de prevedere, dar prin cine ştie ce magie neagră sau prin viclenia spionilor omniprezenţi ai lui Rodrigo, sosirea lui nu trecu neobservată şi fu întâmpinat de un grup de gărzi Borgia la porţile debarcaderului. Se văzu nevoit să lupte ca să ajungă la Passetto di Borgo, un pasaj de suprafaţă

de aproape un kilometru, care lega Castelul de Vatican. Ştiind că timpul era împotriva lui, acum că Rodrigo probabil că aflase de sosirea sa, Ezio hotărî că un atac fulgerător şi precis era singura opţiune. Sări ca un linx pe acoperişul unei căruţe trase de boi, care transporta butoaie din port, de acolo, pe cel mai înalt butoi şi ateriză pe rampa suspendată. Gărzile priviră cu gurile căscate cum Asasinul sări de pe rampă – cu mantia fluturându-i în urmă. Scoase pumnalul şi-l înjunghie pe sergentul Borgia, doborându-l de pe cal. Totul se termină înainte ca gărzile să aibă timp să-şi scoată săbiile. Fără să se uite înapoi, Ezio porni în galop mult mai repede decât ar fi putut soldaţii Borgia să-l urmărească.

Când sosi la destinaţie, Ezio văzu că poarta prin care trebuia să intre era prea joasă şi îngustă pentru un călăreţ, aşa că descălecă şi îşi continuă drumul pe jos, omorându-i cu o singură mişcare dibace a pumnalului pe cei doi oameni care stăteau de pază. În ciuda anilor care se adunau, Ezio era într-o formă foarte bună şi deţinea acum locul de frunte în ierarhia puterii – era vârful Ordinului său, Asasinul suprem.

După ce trecu de poartă, se pomeni într-o curte îngustă, la capătul căreia mai era o altă poartă. Părea nepăzită, dar când se apropie de mânerul care se presupunea că o deschidea, auzi un strigăt de pe metereze.

— Opriţi intrusul!

Se uită în urmă şi văzu închizându-se poarta pe care intrase. Era prins în capcană!

Se aruncă asupra mânerului care controla a doua poartă în timp ce arcaşii de deasupra se pregăteau să tragă şi reuşi să se strecoare prin ea cu greu, în timp ce săgeţile zăngăneau de pământ în spatele lui.

Intrase în Vatican. Strecurându-se ca o pisică prin coridoarele sale labirintice şi topindu-se în umbre la cel mai mic zgomot al gărzilor, acum în alertă, fiindcă nu-şi putea permite o confruntare care i-ar fi dezvăluit prezenţa, ajunse într-un târziu în Capela Sixtină.

Capodopera lui Baccio Pontelli, construită pentru vechiul inamic al Asasinilor, papa Sixtus al IV-lea, şi terminată în urmă cu douăzeci de ani, se întrezărea în jurul şi deasupra lui. Numeroasele lumânări aprinse străpungeau întunericul. Ezio

recunoscu picturi de Ghirlandaio, Botticelli, Perugino şi Rosselli, dar minunata boltă a tavanului încă nu fusese decorată.

Intră printr-un vitraliu care era în reparaţii şi se balansă pe o ambrazură interioară care domina sala imensă. Dedesubt, Alexandru al VI-lea purtând însemnele aurii ale puterii, ţinea slujba, citind din Evanghelia după Ioan.

— *In principia erat Verbum, et Verbum erat apud Deum, et Deus erat Verbum. Hoc erat in principie apud Deum. Omnia per ipsum faci sunt, et sine ipso factum est nihil quid factum est...* Întru El era viaţa şi viaţa era lumina oamenilor. Şi lumina luminează în întuneric şi întunericul nu a cuprins-o. Fost-a om trimis de la Dumnezeu, numele lui era Ioan. Acesta a venit spre mărturie, ca să mărturisească despre Lumină, ca toţi să creadă prin el. Nu era el Lumina, ci ca să mărturisească despre Lumină. Cuvântul era Lumina cea adevărată care luminează pe tot omul, care vine în lume. În lume era şi lumea prin El s-a făcut, dar lumea nu L-a cunoscut.

Întru ale Sale a venit, dar ai Săi nu L-au primit. Şi celor câţi L-au primit, care cred în numele Lui, le-a dat putere ca să se facă fii ai lui Dumnezeu, Care nu din sânge, nici din pofta trupească, nici din pofta bărbătească, ci de la Dumnezeu s-au născut. Şi Cuvântul s-a făcut trup şi s-a sălăşluit între noi şi am văzut slava Lui, slava ca a Unuia-Născut din Tatăl, plin de har şi de adevăr.

Ezio aşteptă până când slujba se termină şi credincioşii începură să se îndepărteze, lăsându-l pe Papă singur cu cardinalii şi preoţii însoţitori. Ştia Spaniolul că Ezio era acolo? Plănuia o confruntare? Ezio nu ştia, dar putea vedea că exista oportunitatea perfectă de a scăpa lumea de acest Templier ameninţător. Pregătindu-se, se aruncă de pe ambrazură pentru a ateriza aproape de Papă, într-o ghemuire perfectă, ridicându-se imediat, înainte ca Borgia sau însoţitorii lui să aibă timp să reacţioneze sau să strige, împlântând pumnalul cu putere şi adânc în trupul umflat al lui Alexandru. Papa căzu fără niciun sunet la pământ la picioarele lui Ezio şi rămase nemişcat.

Ezio se opri, trăgând cu greu aer în piept.

— Credeam... Credeam că sunt deasupra acestor lucruri. Credeam că mă pot ridica deasupra răzbunării. Dar nu pot. Sunt un simplu om. Am aşteptat prea mult, am pierdut prea

mult... şi tu eşti o plagă pentru umanitate, care trebuie extirpată pentru binele tuturor. *Requiescat in pace, sfortunato.*

Se întoarse să plece, dar apoi se petrecu ceva neaşteptat. Mâna spaniolului se răsuci în jurul Cârjei pe care o ţinea. Instantaneu, aceasta începu să strălucească cu o lumină albă, în timp ce întreaga capelă părea că se învârte. Ochii reci de cobalt ai Spaniolului se deschiseră.

— Încă nu sunt gata să mă odihnesc în pace, ticălos nevrednic, spuse Spaniolul.

O puternică străfulgerare de lumină, iar preoţii însoţitori şi cardinalii, împreună cu acei membri ai congregaţiei care erau încă în capelă, se prăbuşiră, urlând de durere, în timp ce raze ciudate şi subţiri de lumină translucidă, ondulându-se asemenea fumului, se iviră din corpurile lor şi călătoriră în Cârja strălucitoare pe care Papa, acum stând în picioare, o ţinea cu mâinile încleştate.

Ezio alergă spre el, dar Spaniolul strigă:

— Nu, n-o vei face, Asasinule!

Trosni ciudat, ca un fulger, şi Ezio se simţi aruncat de cealaltă parte a capelei, peste trupurile preoţilor şi ale credincioşilor care gemeau şi se zvârcoleau. Rodrigo Borgia lovi Cârja de pământ şi, atât Cârja cât şi Rodrigo, fură pătrunşi de energia emanată de nefericitele lor corpuri.

Ezio se ridică şi îşi înfruntă din nou duşmanul.

— Eşti un demon! strigă Rodrigo. Cum de poţi rezista?

Apoi îşi coborî privirea şi văzu că tolba lui Ezio, în care se afla Mărul, strălucea intens.

— Înţeleg! spuse Rodrigo, cu ochii lucindu-i precum tăciunii. Dă-mi-l!

— *Vai a farti fottere!*

— Cât de vulgar! râse Rodrigo. Dar mereu un luptător! La fel ca tatăl tău. Ei bine, bucură-te, fiule, îl vei vedea din nou *în curând!*

Mişcă din nou Cârja, iar cârligul acesteia lovi cicatricea de pe dosul mâinii stângi a lui Ezio. Ezio se simţi străpuns de un puternic fior şi se clătină din spate, dar nu căzu.

— O să mi-l dai, mârâi Rodrigo apropiindu-se.

Ezio se gândi repede. Ştia ce putea face Mărul şi trebuia să rişte acum sau să moară încercând.

— Cum doreşti, răspunse el.

Scoase Mărul şi îl ţinu ridicat. Acesta străfulgeră atât de puternic încât întreaga capelă păru pentru un moment să fie iluminată de lumina aprinsă a soarelui, iar când aceasta se stinse, rămânând doar licărirea lumânărilor, Rodrigo văzu opt Ezio aliniaţi în faţa lui. Rămase însă netulburat.

— Poate face copii de-ale tale! spuse el. Ce impresionant... Greu de spus care eşti tu cel real şi care-i o himeră, dar asta ar fi greu şi în cele mai bune momente, şi dacă ai impresia că un astfel de truc ieftin te va salva, mai gândeşte-te!

Rodrigo se aruncă asupra copiilor şi, de fiecare dată când lovea una, aceasta dispărea într-o adiere de fum. Fantasme-le-Ezio dansau şi fentau, fandând spre Rodrigo, care acum părea îngrijorat, dar nu-l puseră în niciun pericol. Doar Ezio cel real putea să lovească, însă cauza doar zgârieturi neîn-semnate, aşa de mare era puterea Cârjei, astfel că nu reuşea să se apropie suficient de ticălosul de Borgia. Ezio îşi dădu repede seama că lupta îl epuiza pe Rodrigo. Când cele şapte stafii dispărură, pontiful era obosit şi respira cu greu. Ne-bunia îi dă corpului o energie pe care foarte puţine lucruri i-o pot oferi, dar în ciuda puterilor susţinute de Cârjă, papa era doar un bătrân gras de şaptezeci şi doi de ani, suferind de sifilis. Ezio puse Mărul înapoi în tolbă.

Rămas fără suflare după lupta cu fantomele, Papa căzu în genunchi. Ezio, aproape la fel de lipsit de suflu din cauză că fantasmele îi consumaseră energia, stătea lângă el. Privind în sus, Rodrigo îşi încleşta mâna pe Cârjă.

— N-o să mi-o iei, spuse el.

— S-a terminat, Rodrigo. Pune Cârja jos şi-ţi voi oferi o moarte rapidă şi miloasă.

— Câtă generozitate, zise Rodrigo rânjind. Mă întreb dacă ai renunţa la fel de nepăsător dacă lucrurile ar fi stat invers?

Adunându-şi puterile, Papa se ridică deodată în picioare, izbind în acelaşi timp capătul Cârjei de pământ. În beznă, preoţii şi credincioşii căzuţi la pământ icniră din nou şi o no-uă energie ce venea din Cârjă îl izbi pe Ezio ca un baros, tri-miţându-l în zbor prin aer.

— Ce zici de asta, pentru început? zise Papa, cu un rânjet malefic, şi înaintă spre locul unde zăcea Ezio.

Acesta încercă să scoată iar Mărul, dar era prea târziu, căci Rodrigo îi zdrobi mâna cu gheata şi Mărul se rostogoli. Se aplecă să-l ridice.

— În sfârşit! zâmbi el. Şi acum... să termin cu tine!

Ridică Mărul şi acesta străluci nefast. Ezio se simţea încremenit, prins în capcană, nu se mai putea mişca. Papa se aplecă asupra lui furios, dar expresia i se îmblânzi, văzându-şi adversarul întrutotul în puterea lui. Scoase un stilet din robă şi, privindu-şi inamicul culcat la pământ, îl înjunghie în coaste, cu o privire în care se amestecau mila şi dispreţul.

Durerea cauzată de rană păru să slăbească puterea Mărului. Ezio zăcea întins cu faţa în jos, dar văzu ca prin ceaţă cum Rodrigo, crezându-se în siguranţă, se întoarse cu faţa la fresca lui Botticelli – *Ispitirea lui Cristos.* Stând în faţa ei, îşi ridică mai sus Cârja. Energia cosmică ieşi din el pentru a îmbrăţişa fresca, din care ieşi la iveală o uşă secretă pe unde Rodrigo ieşi, după ce aruncă o ultimă privire triumfătoare inamicului său căzut. Ezio privea neputincios cum uşa se închidea în urma Papei, şi avu timp doar să-şi fixeze în minte locul unde se afla, înainte să leşine.

Îşi reveni în simţiri, fără să-şi dea seama după cât timp, dar lumânările arseseră până la capăt, iar preoţii şi enoriaşii dispăruseră. Observă că, deşi stătea într-o baltă de sânge, Rodrigo îl înjunghiase în coaste fără să-i atingă vreun organ vital. Se ridică tremurând, sprijinindu-se de un zid, respirând adânc şi regulat până i se limpezi mintea. Reuşi să-şi bandajeze rana cu fâşii rupte din cămaşă, îşi pregăti armele din Codex – pumnalul dublu pe antebraţul stâng şi pumnalul cu otravă pe dreptul – şi se apropie de fresca lui Botticelli.

Îşi aminti că uşa era ascunsă în partea din dreapta a unei femei care ducea o legătură de lemne pentru sacrificiu. Apropiindu-se, cercetă atent pictura până depistă conturul abia vizibil al uşii. Apoi privi atent detaliile picturii, atât la dreapta, cât şi la stânga femeii. Lângă picioarele ei se afla silueta unui copil cu mâna dreaptă întinsă, şi în vârfurile degetelor mâinii lui, Ezio găsi butonul care declanşa uşa. Se deschise şi trecu prin ea, fără să se mire când uşa se închise imediat în spatele lui. În niciun caz nu se gândea acum să renunţe.

Ajunse în ceea ce părea un coridor de catacombe, dar, în timp ce avansa cu atenţie, zidurile nefinisate şi podeaua de pământ lăsară loc unei pietre cioplite neted şi unei podele de marmură care s-ar fi potrivit într-un palat. Zidurile luceau cu o lumină palidă, supranaturală.

Ezio se simţea slăbit din cauza rănii, dar se forţă să continue fascinat, mai mult uimit decât speriat. Avea încă garda sus, ştiind că Borgia trecuse pe acolo.

Pasajul se termina într-o încăpere vastă. Zidurile erau netede ca sticla şi străluceau cu aceeaşi irizare albastră pe care o văzuse mai devreme, doar că aici era mai intensă. În mijlocul camerei era un piedestal, pe care stăteau, în suporturi speciale, Mărul şi Cârja.

Zidul din capătul încăperii era punctat cu sute de găuri la distanţe egale, înaintea cărora stătea Spaniolul, împingând şi împungând peretele cu disperare, fără să-şi dea seama de sosirea lui Ezio.

— Deschide-te, la dracu', *deschide-te!* urla el cu frustrare şi mânie.

Ezio păşi înainte.

— S-a terminat, Rodrigo,îi spuse. Renunţă. Nu mai are rost.

Rodrigo se întoarse pentru a-l înfrunta.

— Gata cu trucurile, spuse Ezio, scoţând pumnalele şi aruncându-le jos. Gata cu artefactele străvechi. Gata cu armele. Acum... să vedem din ce eşti făcut, *Vecchio.*

Un zâmbet se întinse încet peste chipul desfrânat şi distrus al lui Rodrigo.

— În regulă... dacă aşa vrei să joci.

Se descotorosi de roba grea şi rămase în tunică şi pantaloni. Un corp gras, dar puternic, străbătut de mici fulgerări – rodul puterii Cârjei. Înaintă şi lansă prima lovitură – o lovitură de pumn parşivă, în falca lui Ezio, care-l trimise învârtindu-se.

— De ce n-a vrut tatăl tău să-i dea pace? întrebă Rodrigo cu amărăciune, în timp ce îşi ridica gheata pentru a-l lovi pe Ezio tare în stomac. A continuat să-l urmărească... Şi tu eşti la fel ca el. Toţi Asasinii sunteţi ca nişte ţânţari care aşteaptă să fie zdrobiţi. Mi-aş fi dorit ca idiotul ăla de Alberto să te fi spânzurat şi pe tine laolaltă cu rudele tale acum douăzeci şi şapte de ani.

— Răul nu sălăşluieşte în noi, ci în voi, Templierii, replică Ezio, scuipând un dinte. Ai crezut că oamenii – oamenii simpli, decenţi – îţi aparţin şi poţi să te joci cu ei, să faci ce vrei cu ei.

— Dar, dragul meu prieten, spuse Rodrigo lovindu-l pe Ezio sub coaste, de-asta sunt ei acolo. Gunoaie care să fie conduse şi folosite. Asta au fost, asta vor fi mereu.

— Păstrează distanţa, icni Ezio. Lupta asta e imaterială. Ne aşteaptă o alta mai însemnată. Spune-mi mai întâi, ce-ţi doreşti din Cripta care se află dincolo de acel zid? Nu deţii deja toată puterea de care ai nevoie?

Rodrigo păru surprins.

— Nu ştii ce e înăuntru? Măreţul şi puternicul Ordin al Asasinilor nu şi-a dat seama de asta?

Tonul său batjocoritor îl opri pe Ezio în loc.

— Despre ce vorbeşti?

Ochii lui Rodrigo scânteiară.

— Este Dumnezeu! *Dumnezeu* este cel care sălăşluieşte în Criptă!

Ezio fu prea uimit pentru a răspunde imediat. Ştia că avea de-a face cu un nebun periculos.

— Ascultă, chiar te aştepţi să cred că *Dumnezeu* trăieşte sub Vatican?

— Nu e o alegere ceva mai logică decât un regat pe un nor? Înconjurat de îngeri care cântă şi heruvimi? Toate astea sunt imagini foarte frumoase, dar *adevărul* e mult mai interesant.

— Şi ce face Dumnezeu acolo jos?

— Aşteaptă să fie eliberat.

Ezio răsuflă adânc.

— Să zicem că te cred – ce crezi că va face dacă reuşeşti să deschizi uşa?

Rodrigo zâmbi.

— Nu-mi pasă. Cu siguranţă nu caut încuviinţarea Lui – doar puterea Lui!

— Şi crezi că ţi-o va preda?

— Orice ar fi în spatele zidului nu va putea rezista puterii combinate a Cârjei şi a Mărului.

Rodrigo făcu o pauză.

— Au fost făcute pentru zei căzuţi – indiferent de religia de care aparţin.

— Dar Domnul Dumnezeul nostru ar trebui să fie omniscient. Omnipotent. Chiar crezi că îl pot afecta două relicve străvechi?

Rodrigo zâmbi cu superioritate.

— Nu ştii nimic, băiete. Ţi-ai format o imagine despre Creator dintr-o carte veche – o carte, atenţie, scrisă de *oameni.*

— Dar eşti Papa! Cum poţi să negi cel mai important text al Creştinismului?

— Chiar eşti atât de naiv? râse Rodrigo. Am devenit Papă pentru că funcţia îmi oferea acces, îmi oferea putere! Chiar crezi că am luat în serios vreun nenorocit de cuvânt din Cartea aia ridicolă? Conţine doar minciuni şi superstiţii. Ca şi toate celelalte scrieri religioase întocmite de când oamenii au învăţat să pună pana pe hârtie!

— Sunt unii care te-ar omorî fiindcă spui aşa ceva.

— Poate. Dar gândul ăsta nu mi-ar tulbura somnul. Ezio, Templierii *înţeleg* umanitatea şi de-asta o dispreţuim atât de mult!

Ezio rămase fără cuvinte, dar continuă să asculte vorbăria lui Rodrigo.

— Când îmi voi termina treaba aici, continuă Rodrigo, cred că primul lucru pe care-l voi face va fi să dezbin Biserica, astfel încât bărbaţii şi femeile vor fi în sfârşit forţaţi să-şi asume responsabilitatea pentru acţiunile lor şi vor fi în sfârşit *judecaţi* cum se cuvine!

Chipul i se înveseli.

— Va fi frumos, noua lume a Templierilor – guvernată de Raţiune şi Ordine...

— Cum poţi vorbi de raţiune şi ordine, îl întrerupse Ezio, când toată viaţa ta a fost guvernată de violenţă şi imoralitate?

— Oh, ştiu că sunt o fiinţă imperfectă, Ezio, se fandosi Papa. Şi nu pretind altceva. Dar, vezi tu, nu există niciun *premiu* pentru moralitate. Iei ce poţi şi te ţii de acele lucruri, prin orice mijloace necesare. La urma urmei, nu trăieşti decât o dată!

Îşi întinse mâinile.

— Dacă toţi ar trăi conform Codului tău, spuse Ezio îngrozit, întreaga lume ar fi distrusă de nebunie.

— Exact! De parcă n-ar fi fost deja! zise Rodrigo şi-l împunse cu un deget. Ai dormit la lecţiile de istorie? Doar acum câteva sute de ani, strămoşii noştri trăiau în mocirlă şi-n bă-

legar, consumaţi de ignoranţă şi bigotism – speriindu-se şi de umbra lor, înspăimântaţi din orice.

— Dar am ieşit de mult din asta şi am devenit mai înţelepţi şi mai puternici.

Rodrigo râse din nou.

— Ce vis minunat! Dar uită-te în jur. Ai trăit tu însuţi realitatea. Vărsarea de sânge. Violenţa. Prăpastia dintre săraci şi bogaţi – care se măreşte din ce în ce mai mult.

Îşi aţinti ochii asupra lui Ezio.

— Nu va exista niciodată egalitate. M-am împăcat cu asta. Şi tu ar trebui.

— Niciodată! Asasinii vor lupta întotdeauna pentru ca lumea să fie mai bună. Ar putea fi totuşi irealizabilă o Utopie, un rai pe pământ, dar, cu fiecare zi în care lupta pentru ea continuă, mai ieşim puţin din mlaştină.

— *Sancta simplicitas!* oftă Rodrigo. Mă vei ierta dacă mă arăt sătul să aştept ca umanitatea să se trezească. Sunt bătrân, am văzut multe, şi nu mai am mulţi ani de trăit.

Îi veni o idee şi chicoti răutăcios.

— Deşi cine ştie? Poate Cripta va schimba asta.

Deodată însă, Mărul începu să strălucească, mai viu şi tot mai viu, până când lumina lui umplu camera, orbindu-i. Papa căzu în genunchi. Acoperindu-şi ochii, Ezio văzu că imaginea hărţii din Codex era proiectată pe peretele punctat cu găuri. Înainta şi luă Cârja Papală.

— *Nu!* strigă Rodrigo, mâinile lui ca nişte gheare apucând în gol aerul. Nu poţi! Nu poţi! Este destinul meu. *Al* meu! Eu sunt Profetul!

Într-un moment îngrozitor în care adevărul i se arătă limpede, Ezio realiză că tovarăşii lui Asasini, cu mult timp în Veneţia, văzuseră ceea ce el nu voise să accepte. Profetul fusese într-adevăr acolo, în încăperea aceea, şi era pe ale să-şi îndeplinească propriul destin. Se uită la Rodrigo, aproape cu milă.

— Nu ai fost niciodată Profetul, îi spuse el. Suflet sărman şi înşelat.

Papa se dădu înapoi, bătrân şi dezgustător şi jalnic.

— Preţul eşecului este moartea, zise el resemnat. Măcar oferă-mi asta cu demnitate.

Ezio se uită la el şi clătină din cap.

— Nu, bătrân prost. Dacă te omor, asta nu-l va aduce înapoi pe tatăl meu. Sau pe Federico. Sau pe Petruccio. Sau pe oricare dintre ceilalţi care au murit, fie opunându-se ţie, fie în serviciul tău. Iar eu am terminat cu crimele.

Privi îndelung în ochii Papei, care păreau lăptoşi acum şi speriaţi şi bătrâni; nu mai erau ochii pătrunzători şi înflăcăraţi ai duşmanului său.

— Nimic nu e adevărat, spuse Ezio. Totul este permis. Este timpul să-ţi găseşti pacea.

Se întoarse cu spatele la Rodrigo şi întinse Cârja spre zid, apăsându-i vârful într-o parte a găurilor, aşa cum îi arăta harta proiectată.

Şi făcând asta, apăru conturul unei uşi măreţe.

Uşa se deschise când Ezio atinse ultima gaură.

Se arătă un pasaj larg, cu pereţi de sticlă, încadraţi de sculpturi străvechi în piatră, marmură şi bronz şi multe încăperi umplute cu sarcofage, toate sigilate, marcate cu rune, pe care Ezio reuşi să le citească – erau numele străvechilor zei ai Romei.

Trecând prin pasaj, Ezio fu uimit de arhitectura şi decoraţiunile neobişnuite de acolo, care păreau a fi un amestec ciudat de elemente antice combinate cu stilul timpului său, şi de forme pe care nu le recunoştea, dar despre care instinctul îi sugera că aparţineau viitorului îndepărtat. De-a lungul zidurilor se vedeau basoreliefuri ale evenimentelor străvechi, părând să înfăţişeze nu doar evoluţia Omului, ci şi a Forţei care a ghidat-o.

Multe dintre figurile reprezentate îi păreau umane lui Ezio, deşi în forme şi straie pe care nu le recunoştea. Mai văzu şi alte structuri, dar nu-şi putu da seama dacă erau sculptate sau pictate sau dacă făceau parte din eterul prin care trecea – o pădure care se cufunda în mare, maimuţe, mere, sceptre, bărbaţi şi femei, un giulgiu, o sabie, piramide şi coloşi, zigurate şi molohi, corăbii care se roteau sub apă, ecrane ciudate strălucitoare care păreau să exprime întreaga cunoaştere, întreaga putere a comunicării...

Ezio recunoscu Mărul şi Cârja, dar şi o sabie măreaţă şi Giulgiul lui Cristos, toate purtate de figuri umane în formă, dar cumva inumane. Distinse o reprezentare a Primelor Civilizaţii.

Şi în sfârşit, în adâncurile Criptei, găsi un sarcofag imens din granit. Când se apropie, acesta începu să strălucească blând. Îi atinse capacul imens, care se deschise cu un şuierat audibil, deşi era uşor ca fulgul. Dar, ca şi cum i s-ar fi lipit de degete, alunecă imediat înapoi. Din cavoul de piatră lucea o lumină galbenă minunată – caldă şi hrănitoare precum soarele. Ezio îşi acoperi ochii cu mâna.

Apoi, din sarcofag, se ridică o siluetă ale cărei trăsături Ezio nu le-a putut distinge, deşi ştia că se uită la o femeie. Îl privi pe Ezio cu ochi schimbători, înflăcăraţi şi îi vorbi cu o voce care venea de asemenea din ea – o voce mai întâi ca ciripitul păsărilor, care într-un final se limpezi în limba lui.

Ezio văzu că avea o cască pe cap. O bufniţă pe umăr. Îşi aplecă faţa.

— Salutări, Profetule, spuse zeiţa. Te-am aşteptat zece mii de anotimpuri.

Ezio nu îndrăzni să-şi ridice privirea.

— Mă bucur că ai venit, continuă Viziunea. Şi ai şi Mărul cu tine. Lasă-mă să văd.

Ezio i-l oferi umil.

— Ah.

Mâna ei mângâie aerul de deasupra lui, dar nu-l atinse. Obiectul strălucea şi pulsa. Ochii femeii îl sfredeliră.

— Trebuie să vorbim.

Îşi înclină capul, ca şi cum s-ar fi gândit la ceva, iar lui Ezio i se păru că vede urma unui zâmbet pe faţa irizată.

— Cine eşti? îndrăzni să întrebe.

— Oh, oftă ea, am nenumărate nume... Când am murit, era Minerva. Înainte de asta, Merva şi Mera... şi tot aşa de-a lungul timpului... Uite!

Arătă spre rândurile de sarcofage pe lângă care Ezio trecuse. Acum, când arăta spre ele, fiecare strălucea pe rând cu luciul palid al luminii lunii...

— Şi familia mea... Iunona, care era înainte numită Uni... Jupiter, care era înainte numit Tinia...

Ezio era transfigurat.

— Eşti una dintre zeităţile străvechi...

Răsună un zgomot ca de sticlă spartă undeva în depărtare, sau sunetul pe care l-ar face o stea căzătoare – era râsul ei.

— Nu... nu zei. Pur şi simplu am venit... Înainte. Chiar şi în vremurile în care trăiam printre voi, specia ta s-a chinuit să ne înţeleagă existenţa.

Eram mai... avansaţi în timp... Minţile voastre nu erau pregătite pentru noi...

Făcu o pauză.

— Şi poate *încă* nu sunt... Poate că nu vor fi niciodată. Dar nu contează.

Vocea ei se înăspri puţin.

— Deşi poate că nu ne înţelegeţi, trebuie să ne înţelegeţi avertismentul...

Rămase tăcută. În liniştea care se aşternu, Ezio zise:

— Nimic din ce spui nu are vreun înţeles pentru mine.

— Fiul meu, aceste cuvinte nu-ţi sunt destinate ţie... Sunt destinate... Femeia privi în întunericul de dincolo de Criptă, un întuneric nelimitat de ziduri sau de timp.

— Ce este? întrebă Ezio, umil şi speriat. Despre ce vorbeşti? Nu mai e nimeni aici!

Minerva se înclină spre el, se apropie, şi Ezio simţi îmbrăţişarea caldă a unei mame asupra întregii lui oboseli, asupra întregii lui dureri.

— Nu vreau să vorbesc cu tine, ci *prin* tine. Tu eşti Profetul.

Îşi ridică braţele deasupra ei şi acoperişul Criptei deveni Firmamentul. Faţa strălucitoare şi imaterială a Minervei avea o expresie de tristeţe infinită.

— Ţi-ai jucat rolul... Îl ancorezi pe El... Dar te rog să taci acum... trebuie să comunicăm.

Părea tristă.

— Ascultă!

Ezio văzu tot cuprinsul cerului şi toate stelele şi le putea auzi muzica. Văzu Pământul învârtindu-se, ca şi cum l-ar fi privit din spaţiu. Desluşi continente şi chiar un oraş sau două pe ele.

— Când eram încă făcuţi din carne şi oase, şi căminul nostru era încă întreg, specia voastră ne-a trădat. Pe noi, cei care v-am creat. Cei care v-am dat viaţă!

Făcu o pauză, şi dacă o zeiţă poate vărsa lacrimi, ea le vărsă. O viziune a războiului apăru, şi oamenii sălbatici se luptau cu arme făcute chiar de ei împotriva foştilor stăpâni.

— Eram puternici. Dar voi eraţi mulţi. Şi unii, şi alţii tânjeau după război.

O nouă imagine a Pământului apăru acum, mai de aproape, dar tot văzută ca din spaţiu. Apoi se retrase, devenind mai mică, iar Ezio văzu acum că Pământul era una dintre mai multe planete în centrul cărora se afla o mare stea – Soarele.

— Atât de ocupaţi am fost cu griji pământeşti, că n-am mai reuşit să vedem cerurile. Iar când le-am văzut...

În timp ce Minerva vorbea, Ezio văzu cum Soarele explodă într-un halo uriaş, strălucind insuportabil, cu o lumină care învăluia Pământul.

— V-am oferit Edenul. Dar am creat război şi moarte între noi şi am transformat Edenul în iad. Lumea a ars până când n-a mai rămas nimic în afară de cenuşă. Ar fi trebuit să se termine atunci şi acolo. Dar v-am creat după chipul şi asemănarea noastră. V-am creat pentru a *supravieţui!*

Ezio văzu cum din pârjolul adus pe Pământ de către Soare, o mână plină de cenuşă se ridică spre cer din moloz. Viziuni măreţe ale unei câmpii bătute de vânt străbătură cerul, care era acoperişul Criptei. De-a lungul lui mărşăluiau oameni – înfrânţi, efemeri, dar curajoşi.

— Şi am reclădit totul, continuă Minerva. A fost nevoie de putere şi sacrificiu şi compasiune, dar am reclădit totul! Şi pe măsură ce Pământul se vindeca încet-încet, pe măsură ce viaţa revenea în lume, în timp ce lăstari verzi creşteau iar din pământul mănos... Ne-am străduit pentru a ne asigura că o asemenea tragedie nu se va repeta.

Ezio privi din nou spre cer. Un orizont. Acolo, temple şi umbre, sculpturi în piatră ca nişte litere, biblioteci pline de pergamente, nave, oraşe, muzică şi dans – forme ale vremurilor străvechi şi ale civilizaţiilor antice pe care nu le cunoştea, dar le recunoscu drept opera fiinţelor cu care era înfrăţit...

— Dar acum suntem pe moarte, spunea Minerva. Şi timpul va lucra împotriva noastră... Adevărul va ajunge mit şi legendă. Ce am clădit va fi înţeles greşit. Dar Ezio, fie ca vorbele mele să păstreze mesajul şi să consemneze pierderea noastră.

Apăru o imagine a clădirii Criptei şi a altora asemenea ei. Ezio le privi ca prin vis.

— Dar fie ca vorbele mele să aducă şi speranţă. Trebuie să găseşti celelalte temple. Temple ca acesta. Construite de cei

care au ştiut să fugă din calea războiului. Au muncit pentru a ne proteja, pentru a ne salva din Foc. Dacă le poţi găsi, dacă opera lor poate fi salvată, atunci şi această lume ar putea fi salvată.

Acum Ezio vedea iarăşi Pământul. Linia cerului din Acoperişul Criptei arăta un oraş, ca un San Gimignano mai mare, un oraş al viitorului, un oraş al turnurilor sfărâmate care aducea crepusculul pe străzile de dedesubt, un oraş pe o insulă îndepărtată. Şi apoi totul se contopi din nou într-o imagine a Soarelui.

— Dar trebuie să te grăbeşti, spuse Minerva. Timpul trece. Apără-te de Crucea Templierilor – sunt mulţi care-ţi vor sta în cale.

Ezio privi în sus. Văzu Soarele arzând cu furie, parcă în aşteptare. Şi apoi păru că explodează, iar Ezio avu impresia că în explozie deslueşte Crucea Templierilor.

Viziunea din faţa lui pălea. Minerva şi Ezio rămaseră singuri, iar vocea zeiţei părea acum să se piardă într-un tunel infinit de lung.

— S-a sfârşit... Oamenii mei trebuie să părăsească această lume... Cu toţii... Dar mesajul a fost transmis... Depinde de tine acum. Nu mai avem ce face.

Şi apoi se lăsă întuneric şi linişte şi Cripta deveni iarăşi o încăpere subterană întunecată, complet goală.

Ezio se întoarse. Ajunse înapoi în anticameră şi-l văzu pe Rodrigo întins pe o bancă, cu un strop de fiere verde prelingându-i-se din colţul gurii.

— Mor, spuse Rodrigo. Am luat otrava şi m-am dat la o parte pentru momentul înfrângerii, fiindcă pentru mine nu mai există o lume în care să trăiesc. Dar spune-mi, spune-mi înainte să părăsesc pentru totdeauna acest loc al mâniei şi al lacrimilor... spune-mi, ce ai văzut în Criptă? Pe cine ai întâlnit?

Ezio îl privi.

— Nimic. Pe nimeni, îi spuse el.

Ieşi afară prin Capela Sixtină, la lumina soarelui, unde îl aşteptau prietenii.

O nouă lume urma să fie creată.

Glosar al termenilor italieni şi latini

— A —
Abominato – ticălos
Accademico – academician
Accompagnatrice – însoţitoare
Addio – Adio
Ahime – Vai
Aiutami, Dio! – Ajută-mă, Doamne!
Aiuto! – Ajutor!
Al ladro! – Opreşte-te, hoţule!
Altezza – Alteţă
Amici intimi – prieteni apropiaţi
Amico mio – prietenul meu
Amministratore – administrator
Amore mio – iubirea mea
Anche – şi, de asemenea
Anch'io – şi eu
Aprite la porta! – Deschideţi uşa!
Arcivescovo – arhiepiscop
Aristocrazia – aristocraţie
Artiglerie – artilerie
Assassino – Asasin

— B —
Bacino – bazin (într-un port)
Bambina – copilă
Basta! – Ajunge!
Bastarde, bastardi – bastard, bastarzi
Bello – frumos
Ben fatto – Bine lucrat
Benvenuti! – Bine aţi venit!
Birbante – hoţoman, puşlama, ticălos
Biscotti – biscuiţi
Bistecca – friptură de vită

Bordello – bordel
Buona fortuna – noroc
Buona sera – Bună seara
Buon' giorno – Bună ziua
Buon viaggio – Călătorie plăcută

— C —
Caffe – cafea
Calma – calmează-te
Campo – zonă
Cane rognoso – javră soioasă
Capitano – căpitan
Capito? – Ai înţeles?
Cappa – mantie
Carcassa – carcasă
Carnevale – carnaval
Caro, cara, carissima – dragule, draga mea
Casa, dolce casa – casă, dulce casă
Castello – castel
Cazzo! – nemernic, infam (pulă)
Che vista penosa! – ce privelişte dureroasă!
Chiudi il becco – tacă-ţi fleanca
Ciao – bună, la revedere
Ciccione – grăsuţule
Cimice – ploşniţă
Codardo – laş
Coglioni – coaie
Commandante – comandant
Compagno – tovarăş
Condottieri – soldaţi plătiţi, mercenari
Coniglio! – laşule! (iepure)
Corno ducale – pălărie tradiţională purtată de dogii Veneţiei
Cosi – aşa
Crepa, traditore! – Mori, trădătorule!
Crepi il lupo – Fie ca lupul să moară
Curia – tribunalele romane

— D —
Diavolo – diavol
Distinti saluti – cu stimă (într-o scrisoare)
Dottore – doctor

Ducati – ducate, ducaţi
Duce – duce
Duchessa – ducesă
Duomo – dom (Catedrala din Florenţa)

— E —
Evviva! – Ura!

— F —
Fidanzato – logodnic
Figa – pizdă
Figlio di un cane! – fiu de căţea!
Finanziatore – finanţator
Fiorini – florin (monedă de aur)
Fottiti – te fut!
Fra' – frate
Fratelli – fraţi
Fratellino – frăţior
Funzionario da accoglienza – recepţie

— G —
Grappa – rachiu din struguri
Grassone bastardo – ticălos gras
Grazie a Dio – Mulţumesc lui Dumnezeu
Grazie, amici! – Mulţumesc, prieteni!
Grullo – prostesc

— H —
Hospitarius – arhondar (călugărul care primeşte pe oaspeţi într-o mănăstire)

— I —
Idiota – idiot
Il Magnifico – Magnificul
Il Spaniolo – Spaniolul
In bocca al lupo! – Noroc!
Infame – oribil, şocant
Infelix ego omnium auxilio destitutus – nefericitul de mine, lipsit de orice alinare
In perfetto ordine – în ordine perfectă
Inquisitor – inchizitor
Intensi – profund, intens

— L —

Liberta – libertate

'Libertà! Libertà! Popolo e libertà! – Libertate! Libertate! Poporul și libertatea!

Luridi branco di càni bastardi – grămadă spurcată de infami

Luridi codardi – laşi spurcaţi

Lurido porco – porc spurcat

— M —

Ma certo! – Desigur!

Ma che? – Dar ce e asta?

Ma che cazzo? – Ce naiba a fost asta? (Ce pula mea?)

Madre – mama

Maestro – maestru

Maledetto – blestemat

Marmocchio – copil neastâmpărat

Medico – medic

Merda! – rahat!

Messer – domn

Mia colomba – porumbelul meu

Mi dispiace veramente – îmi pare foarte rău

Miserabili pezzi di merda – rahaţi mizerabili

Molto onorato – foarte onorat

— N —

Nipote – nepot

No preoccuparvi – Nu vă faceţi griji

Novizia – novice

— O —

Ora di pranzo – ora prânzului

Oste – hangiu

— P —

Palazzo – palat

Passeggiata – plimbare de seară

Perdonate, Messere – Mă scuzaţi, domnule

Piccina – micuțo

Piccola – mică

Pistola – pistol

Popolo – popor

Porco – porc

Porco demonio! – porc de diavol!
Principessa – prinţesă
Promesso – promisiune
Puttana – curvă

— R —

Rallegramenti! – felicitări!
Requiescat in pace – Odihneşte-te în pace
Ribollita – supă toscană

— S —

Salute! – Sănătate!
Sancta Simplicitas! – O, sfântă naivitate!
Sangue di Giuda! – Drăcia dracului!
Scusi – scuză-mă
Se lo tu dici – Dacă zici tu
Ser – domn
Sfortunato – ghinionist
Si – da
Signore – domn
Signoria – autoritate cârmuitoare
Signorina – domnişoară
Signorine – domnişoare
Soldo – bani
Sono grafo del tuo aiuto – îţi sunt recunoscător pentru ajutor
Sorellina – surioară
Spero di si – sper că da
Stai bene? – eşti bine?
Stolti! – proştilor!
Stronzo – tâmpit, nemernic
Su altezza – Majestatea Sa
Subito – dintr-odată

— T —

Tagliagole – ucigaş
Tartaruga – ţestoasă
Terra ferma – pământ uscat
Tesora, tesoro – dragă, dragule
Ti arresto! – Te arestez!
Traditore – trădător
Tutti per uno e uno per tutti – toţi pentru unul şi unul pentru toţi

— U —
Ubriacone – beţiv
Uomo coraggioso – om curajos

— V —
Va bene – în regulă
Vecchio – bătrân, vechi

— Z —
Zio – unchi

Mulţumiri

Autorul doreşte să adreseze mulţumiri următorilor:

Yves Guillemot, Serge Hascoet, Alexis Nolent, Richard Dansky, Olivier Henriot, Sebastien Puel, Patrice Desilets, Corey May, Jade Raymond, Cecile Russeil, Joshua Meyer, Marc Muraccini, The Ubisoft Legal Departament, Chris Marcus, Darren Bowen, Amy Jenkins, Caroline Lamache.